

Giới thiệu Vừa Nhớ Thành Nghiện

Dịch: Rabbitlyn

Lý Thương Mạc trong giới giải trí bỗng một đêm thân bại danh liệt, biến thành "vua chịch Châu Á" bị người người chửi mắng.

"Tôi thực sự không phải..."

"Nhưng đáng về cô rất giống mà."

Ngành giải trí và giới khoa học bắn đại bác cũng không tới, tất cả đều được muôn người chú ý gần đây mất tích.

Từ đó "ca thần cận bã" không biết đi đâu, chuẩn bị phải bồi thường một số tiền khổng lồ.

Tiến sĩ Diêu là một nhân tài trong giới khoa học, vừa đạt giải "nghiên cứu Einstein" nhưng không biết sao lại từ chối, bốc hơi khỏi nhân gian.

Bên ngoài vạn dặm, trên con đường lớn ở vùng biên giới sa mạc Trung Quốc, bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông.

"Đây chính là khu không người..." Diêu Bảo Châu nói.

"Sợ tôi?" Anh hỏi.

Ca thần cột nhà trên chóc vs nhà khoa học yêu nước phản nghịch lạnh lùng

Du côn động lòng ngay cả cầm dao cũng bất ổn.

Cách anh yêu em, đơn giản, mãnh liệt, liều lĩnh.

"Sợ anh?"

"Mạng đều giao cho em được không?"

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đây là khu đường cái không người, dân cư thưa thớt, không có động vật, không có gió, không tiếng động, thỉnh thoảng chỉ có vài cọng cỏ lạc đà khô cằn cắm rễ trên sa mạc gập ghềnh.

Nhiệt độ bên trong xe việt dã tương đối thích hợp, Diêu Bảo Châu một tay giữ tay lái, tay kia mở một lon cà phê.

Khoảng cách với điểm đến còn 600 km, đường cái thẳng tắp, dường như nối thẳng lên bầu trời, người lái xe cũng không nhận được có cảm giác khí phách trước nay chưa từng có.

Tốc độ xe gần 180 mã, Diêu Bảo Châu vẫn còn đang tăng tốc, dù sao trong phạm vi tầm mắt ngoài xe của cô bên ngoài không có thứ gì.

Nhưng vào lúc này Diêu Bảo Châu lại bỗng nhiên nhìn thấy xa xa xuất hiện một "vật thể không rõ", Diêu Bảo Châu giảm tốc độ xe, nhìn thấy bên cạnh đường cái có một người đứng đấy, hơn nữa chuyện quỷ dị là bên cạnh người này không có xe.

Bên ngoài xe nhiệt độ mặt đất gần 70 độ, không khí vô cùng khô nóng, nếu như không được bổ sung hơi nước, người bình thường ở trong đó mấy giờ cũng sẽ bị chết khát, chưa đến một ngày cái sa mạc này có thể hong người thành một cỗ cây khô.

Diêu Bảo Châu thật sự không nghĩ ra tại sao lại có một người cô đơn chiếc bóng xuất hiện trên sa mạc.

Xe càng ngày càng gần, người đàn ông kia chậm chạp một mỗi vẩy tay về phía Diêu Bảo Châu.

Diêu Bảo Châu thả chậm tốc độ xe, cô vừa uống một ngụm lớn cà phê vừa nhìn về phía người đàn ông ngoắc cô.

Sau lưng người đàn ông đeo một cái ba lô lớn, cách ăn mặc cũng giống dân du lịch bình thường không có gì quá khác biệt, nhưng nhìn ra được đáng người rất tốt, tỉ lệ cân đối, cơ bắp cân xứng.

Cho dù quần áo người này tả tôi giống như đám ăn mày, nhưng liếc mắt cũng nhận ra anh ta là người đẹp trai nhất trong đám đó.

Xe cách người đàn ông càng ngày càng gần, Diêu Bảo Châu cuối cùng đã nhìn rõ ràng mặt anh ta.

Ôi chà...

Người đàn ông này cũng quá dễ nhìn nha?

Mặc dù đã gặp không ít các khuôn mặt trong xã hội, nhưng Diêu Bảo Châu vẫn thất thần trong tích tắc. Cô không nghĩ đời này vậy mà sẽ dùng từ "tuần mỹ" xuất hiện trong tiểu thuyết ngôn tình hai mươi năm trước để hình dung một người đàn ông.

Người đàn ông này ngũ quan hơi âm nhu (*), khuôn mặt sâu xa mang theo chút tà khí, môi mỏng, đáng vẻ bạc tình bạc nghĩa nhưng lại khiến phụ nữ cam tâm tình nguyện sa đọa vì anh ta.

(*) tướng mạo nữ tính mà dịu dàng

Diêu Bảo Châu nghĩ, ma quỷ địa ngục nếu muốn đến nhân gian hấp dẫn chúng sinh, có lẽ sẽ biến thành dáng vẻ ấy.

Xe đi qua bên cạnh người đàn ông, Diêu Bảo Châu không đỗ xe lại, mà đạp chân ga nhanh hơn, tốc độ xe nhanh hơn chạy đi.

Giữa trưa trong khu không người bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông anh tuấn đến không chân thực. Chuyện này cũng giống như trong đêm trăng trong miếu đồ nát bỗng nhiên xuất hiện một mỹ nhân áo trắng tuyết thể là cùng một tính chất: nếu như không phải ảo ảnh hoặc là xuất hiện ảo giác, vậy chắc chắn là gặp quỷ rồi.

Đều mợ nó là chút kĩ xảo chó má!

Lý Thương Mạc cảm giác mình gần đây thực mợ nó phạm phải thái tuế, thầy tướng số thật sự đúng là không lừa dối anh, năm hạn bất lợi, ông trời muốn diệt anh!

Đôi tình nhân kia sau khi ném anh xuống xe ngay cả chai nước cũng không thềm để lại, trong túi anh cũng chỉ còn lại nửa chai nước, còn lại toàn bộ mợ nó đều là chút ít đồ vật vô dụng.

Hiện tại nửa chai nước cũng uống hết rồi, Lý Thương Mạc cảm thấy lại tiếp tục như vậy, thực con mợ nó cũng chỉ có thể uống nước tiểu, nhưng đáng hận nhất chính là hiện tại anh ta một chút nước tiểu cũng đều không có!

Sa mạc mãi chẳng thấy điểm cuối, mênh mông như biển cả, nhưng mà ở đó là nơi duy nhất trên thế giới không có biển, chỉ có sa mạc xám xịt, cát đá màu vàng và cỏ lạc đà khô cằn.

Bạn biết cái gì gọi là luyện ngục không?

Giữa trưa ở trong sa mạc chính là luyện ngục nhân gian.

Lý Thương Mạc cả người đều muốn bỏ mình bất cứ lúc nào, từng giây từng phút cũng dài đằng đặc giống như một thế kỷ vậy, còn đôi tình nhân kia cũng không có ý định lái xe trở lại tiếp anh ta.

Đạch, thực con mợ nó lòng người sâu thẳm, đây tuyệt đối là muốn mưu sát anh ta mà!

Lý Thương Mạc quen biết đôi tình nhân này ở trong quán bar khách sạn, người đàn ông là phú nhị đại, mang theo bạn gái đến bên này du lịch, ba người trò chuyện tâm đầu ý hợp, Lý Thương Mạc liền tiện đường đi nhờ xe bọn họ đến Tần Cương.

Nếu có trách phải trách cái miệng ba hoa của anh ta, mờ ám treu chọc, thuận miệng treu chọc cô bạn gái vài câu, nào ngờ người ta muốn sống muốn chết hiến thân cho anh.

Thế nhưng Lý Thương Mạc rất có nguyên tắc đấy.

Anh là người dễ lừa gạt như vậy sao?

Lý Thương Mạc anh ngay cả ngôi sao nữ nổi tiếng đều đã được không? Còn đá rất nhiều đấy!

Cô gái kia giống như mấy nghệ sĩ tuyến mười tám, anh ta đương nhiên là từ chối cô ta rồi.

Ai nghĩ đến cô ta lại tố cáo bạn trai anh ngủ với cô ta!

Tên phú nhị đại này cũng là kẻ âm hiểm, trên đường đi vẫn nói cười như thường, cho đến khi đi đến chỗ sâu trong khu không người mới đạp anh xuống xe.

Đây cũng không phải là xúc động giết người, hoàn toàn là mưu sát có kế hoạch!

Aiz, Lý Thương Mạc thờ dài một hơi, thật ra cũng không thể trách ai được, chỉ trách anh ta thật sự quá anh tuấn tiêu sái, khuynh quốc khuynh thành, điền đảo chúng sinh.

Lý Thương Mạc đang ai oán bản thân hồng nhan bạc mệnh, một chiếc xe việt dã màu vàng lái tới, anh quả thực là gặp được cây cỏ cứu mạng, tranh thủ thời gian lê lét cơ thể hư thoát đứng dậy, vẫy tay về phía chiếc xe kia, nhưng mà lái xe làm như không thấy anh, tăng tốc lái đi.

Không, Lý Thương Mạc xác định, lái xe nhìn thấy anh đấy. Bởi vì chiếc xe kia trước tiên là giảm tốc độ, sau đó đi qua anh mới lập tức tăng tốc rời đi.

Đạch, Lý Thương Mạc anh đã bị mọi người xua đuổi đến nước này rồi hả?

Anh thật sự không phải cái gì "Vua chịch châu Á", chẳng lẽ đáng vẻ đẹp trai cũng là lỗi của anh? Có được body gọi cảm quyền rũ cũng là đáng trách sao?

Anh thật sự oan mà!

Lý Thương Mạc tuyệt vọng nhìn chiếc xe rời đi, anh xác định qua không bao lâu nữa mình nhất định sẽ mất nước mà chết, anh đã sắp đến cực hạn rồi.

Vào điểm cuối của thời khắc sinh mệnh, Lý Thương Mạc nghĩ lại cuộc đời của mình, cuối cùng hối hận vì đã không thực sự đi làm vua chịch.

Má ơi, con oan quá rồi.

Sớm biết có ngày hôm nay chi bằng lúc trước thà làm đồ cận bã, ngủ hết với đám sao nữ, người hâm mộ, hotgirl kia, hiện tại có lẽ anh vẫn còn ở bên trong phòng thu âm Bắc Kinh thu album mới. Lựa chọn làm người tốt, kết quả là rơi vào trong sa mạc biến thành thây khô!

Đạch.

Lý Thương Mạc bực mình móc ra điều thuốc, lại nghĩ tới người kia.

Những năm gần đây, cô đã từng nói sẽ luôn kiên định tin tưởng anh, cho anh sức mạnh. Cho dù thế giới anh sinh sống có nhiều dối trá thiện biến, cỡ nào trần ngập hấp dẫn; hoặc là cuộc sống cho anh bao nhiêu khảo nghiệm và tra tấn; vẫn thử thách xem anh chịu được bao nhiêu khó giải và cô độc, anh đều chưa từng từ bỏ niềm tin của mình.

Lý Thương Mạc nói với ông trời, nếu như anh vẫn luôn kiên trì, vậy hãy để cho chiếc xe kia quay đầu lại, cứu anh một mạng đi.

Chiếc xe việt dã chói mắt màu vàng kia lập tức cũng sắp biến mất khỏi tầm mắt Lý Thương Mạc, mang theo hi vọng sống sót cuối cùng của anh rời đi.

Lý Thương Mạc châm điều thuốc lá, chuẩn bị cho đời mình điều cuối cùng, qua nửa tiếng nữa, có trời mới biết còn có sức hút thuốc hay không?

Nhưng mà khi Lý Thương Mạc từ bỏ tất cả hi vọng, chiếc xe kia lại linh hoạt quay đầu.

Cát bụi đầy trời, xe việt dã màu vàng đột nhiên đổi hướng, lái trở lại, sau đó thẳng gấp, vững vàng dừng ở trước mặt Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc vội vàng ném điều thuốc, bước qua, sợ người này sẽ hối hận lái xe đi.

Lý Thương Mạc gõ cửa sổ xe, cửa sổ xe quay xuống, khiến cho anh kinh ngạc chính là người ngồi trên ghế lái là một cô gái.

Vừa mới quay đầu mắt hút còn tưởng rằng là lão già lái xe, ai mà nghĩ đến là em gái còn trẻ xinh đẹp như vậy.

Một cô gái một mình lái xe xuyên qua khu không người, có chuyện nha.

Cho dù có chết ở đây, Lý Thương Mạc vẫn theo thói quen cũ nhìn qua áo ba lỗ trần ngực bó sát người cô gái.

Chắc chắn chắc...

Trên là chữ U dưới chữ T, đường cong như ẩn như hiện, ngực lớn. Nếu như không phải là vì cơ thể thật sự thiếu nước, có lẽ Lý Thương Mạc sẽ ở chỗ này nuốt nước bọt.

Anh nhìn không được trong lòng hoan hô một tiếng: gái ngực to, yeah!

Lý Thương Mạc lại nhìn về phía mặt cô.

Trời nóng như vậy, khu không người lại cực nóng, mọi người gần như đều đóng hộp, không mấy người có tâm tư ăn mặc, nhưng mà vị mỹ nữ này mặc dù một mình lái xe ở khu không người nhưng vẫn chỉnh trang nguyên vẹn, khí khái hào hùng mười phần, đeo kính râm, cặp môi đỏ mọng như lửa.

Được nha, còn rất xinh đẹp.

Lý Thương Mạc đã gặp vô số người đẹp, nhưng gần tuần lễ này đều ở Tây Bắc rộng lớn, toàn là nơi cút chim cũng không có, còn chưa từng gặp được gái nào có cấp bậc thể này.

Tuy không thấy được ánh mắt mỹ nữ, nhưng là mỹ nhân từ trong khung, trên cơ bản nhìn bộ phận đã biết rõ đây là dạng phụ nữ tính cách ngọt ngào, nhưng thân hình nóng bỏng đấy.

Ngực lớn còn thêm thân hình như rắn nước, ít nhất là sao nữ hạng ba, không chừng sẽ còn tăng thêm.

Ừ, rất được nha.

Lý Thương Mạc cảm thấy có lẽ anh đôi vận rồi, vớ bữa mà lái xe còn là người đẹp ngực lớn, hơn nữa còn là đáng vẻ ngực lớn mà không có náo, quả thực là ông trời chiếu cố rồi.

"Có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không?" Lý Thương Mạc cười hỏi.

Anh rất tự tin đối với nụ cười của mình, dù sao làm idol, mỗi một động tác đều cố ý luyện tập qua, mà ngay cả độ cong khoe miệng cũng là tính toán kỹ càng, biết rõ cười như thế nào là hoàn mỹ nhất.

Nhưng mà người đẹp lại biểu lộ lãnh đạm, mặt cô không biểu cảm nhấp một ngụm cà phê, lạnh lùng nhìn về phía trước nói: "Nơi này là khu không người, sao một mình anh lại xuất hiện ở chỗ này?"

Lý Thương Mạc không muốn giải thích nguyên nhân hậu quả, chủ yếu bởi vì có tức thế nào thì cũng vô cùng mất mặt.

Anh ghé sát đầu vào cửa sổ xe, nhú mồm.

Rõ ràng đã hạ quyết định đời này không hề mò mẫm trên chộc loạn rồi, nhưng mà sắc đẹp trước mắt, Lý Thương Mạc lại vẫn không thể khống chế được chính mình. Anh dùng giọng điệu lỗ mãng mà nấp mờ nhìn em gái ngực lớn hỏi: "Như thế nào, sợ tôi à?"

Chỉ nghe thấy người đẹp ngực lớn phụt một tiếng bật cười.

Người đẹp uống sạch cà phê trong lon, sau đó quăng ra, khoác một tay lên cửa sổ xe, một tay gỡ kính râm xuống, ngược mắt nhìn về phía Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng.

Qua kính râm cất giấu chính là một đôi mắt cực kỳ linh động, đặc biệt câu dẫn người, khiến cho người đẹp ngực lớn này từ "ngôi sao nữ hạng ba" biến thành "siêu cấp vật báu lớn".

Sao cô gái này linh hoạt như vậy?

Vật báu lớn nhếch miệng cười, nụ cười của cô không có cố gắng luyện tập qua, lại cười đến vẻ mặt hưng phấn, trêu chọc lòng người.

Lý Thương Mạc nghĩ có lẽ không có người có thể như cô vào giờ phút này, cười đến ngả ngón lại hồn nhiên như vậy.

"Sợ anh?" Cô khẽ cười một tiếng, hỏi lại: "Mạng đều cho anh được không?"

Rõ ràng là nhiệt độ 70 độ, nhưng Lý Thương Mạc lại bỗng nhiên rùng mình, lập tức có một loại ảo giác bị điện giật.

Chắc, quá sức rồi!

Đã quá.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mấy năm nay khí hậu cả nước càng lúc càng giống nhau, tháng bảy mùa hè ở đâu cũng đều cực kỳ nóng, Bắc Kinh giữa hè cũng gần 40 độ, nhưng mà đám chó săn kể cả dưới ánh mặt trời chói chang như vậy cũng vẫn chạy khắp thành phố, chỉ nhằm lấy được tin tức từ nhân vật đang siêu hot Lý Thương Mạc.

Đám chó săn bố trí đầy thiên la địa võng, nhưng Lý Thương Mạc lại vẫn bốc hơi giữa bao nhiêu cặp mắt.

Tin tức đã nóng vài ngày, nhiệt độ cũng sắp giảm, anh lại không có tin tức gì, cũng không bị chụp bắt cứ tằm hình nào, ngoài công ty lên tiếng bác bỏ tin đồn, thì đương sự lại không có bất cứ lời nào.

Nhiều búa rìu như vậy mà Lý Thương Mạc vẫn im lặng, nhìn điệu bộ này xem ra là định xử lý lạnh.

Đám chó săn rất giận, bởi vì trước khi Lý Thương Mạc gặp chuyện không may nổi danh là không phổi hợp, tóm được thì đòi chết, khiến trời đất oán giận, không cho ai mặt mũi, miệng tiện khiến người ta thổ huyết, vô cùng khiến họ chán ghét.

Mọi người vốn định nhân cơ hội này đánh rần giáp đầu, nhưng anh lại biến mất.

Phải biết rằng, Lý Thương Mạc kia chỉ cần há mồm không có chuyện gì cũng đều có thể giúp bạn có công việc để làm, hiện tại xảy ra chuyện, càng là cơ hội vô cùng tốt.

Nhưng mà lại không thấy anh đâu, mọi người cũng hết cách, cứ tiếp tục như vậy, chờ có tin tức mới, scandal khác tuôn ra, chuyện này nói không chừng sẽ thật sự nguội lạnh.

"Làm sao bây giờ? Có nên theo tin tức này hay không? Mọi người cũng đã canh ba ngày ba đêm rồi."

Chủ biên trầm tư một lát, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Theo! Thời đại này của chúng ta là thời đại oanh tạc tin tức, chỉ cần di chuyển nhất định sẽ để lại dấu vết, không ai có thể chạy khỏi tầm mắt của người khác! Lý Thương Mạc không ở Bắc Kinh thì là nơi khác, hoặc là ở nước ngoài, đào ba tấc đất cũng phải tìm ra anh ta để phỏng vấn! Dù anh ta chạy đến đại dương bao la, hay chạy tới trong sa mạc trốn tránh?"

Lý Thương Mạc thực sự chạy đến trong sa mạc trốn tránh rồi, vốn là bay đến Tây An, sau đó đi dọc theo con đường tơ lụa tới Đôn Hoàng, dùng Đôn Hoàng làm điểm khởi đầu, đi về phía tây bắc con đường tơ lụa, hướng về Istanbul Thổ Nhĩ Kỳ.

Một mình đi tới đây cũng là tâm nguyện của Lý Thương Mạc, lúc trước không có tiền, sau đó lại không có thời gian, lần này xảy ra scandal lớn, công ty cho anh nghỉ phép một thời gian dài để đi ra ngoài trốn tránh, ngược lại cho anh cơ hội thực hiện tâm nguyện này.

Tuy đã chậm năm năm, Lý Thương Mạc biết rõ chính mình có lẽ không thể nào gặp được người kia, cho dù gặp Lý Thương Mạc sợ là cũng không nhận ra được cô, nhưng cho dù như thế nào thì cũng coi như là hoàn thành một nghi lễ nhỏ nhỏ trong lòng.

"Mạng đều cho anh được không?"

Chẳng biết tại sao, vừa rồi trong nháy mắt trong đầu Lý Thương Mạc lại hiện lên bóng dáng của cô, nhưng em gái trước mắt này ngoài ngực lớn thì không có bất cứ điểm gì giống cô hết.

Người ta là tiến sĩ ngành vật lý Đại học California, chỉ số thông minh siêu cao, sao mà giống được với loại ngực lớn không não, cô là cô gái trong lòng ngực có ngôi sao biển cả.

Hơn nữa cách cô nói chuyện gọn gàng mà linh hoạt, đậm thẳng chỗ hiểm, giọng còn hơi khàn khàn. Cô gái trước mắt nói chuyện lại ôn à ôn ền, thật sự là xương cốt cũng bị cô bóp mềm nhũn hết cả rồi.

Tuy nhiên không ai so được với cô hết, cô là một giấc mộng xa xôi trong lòng Lý Thương Mạc, xa đến mức đã mất đi cảm giác chân thật, hoặc là nói cô giống như một sức mạnh rót vào trong cơ thể anh, là tín ngưỡng của anh.

Biết rõ người kia là một giấc mộng không thể thực hiện được, như vậy trong hiện thực cuộc sống, nên trêu chọc thì vẫn phải dừng cảm trêu chọc.

"Mạng đều cho tôi?"

"Ừ, đúng vậy, không được sao?"

Lý Thương Mạc nghiêng đầu cười, em gái này được nha.

Anh đắc ý hỏi: "Được, vậy cô chuẩn bị đem mạng cho tôi như thế nào? Lấy thân báo đáp à?"

Người đẹp nhìn về phía trước, khinh thường khẽ cười một tiếng, dường như đối với đề nghị này cũng chẳng bị ảnh hưởng gì.

Được à nha, còn rất rụt rè.

Các cô gái trẻ tuổi khi tiếp xúc gần gũi với Lý Thương Mạc, cho dù không đến mức té xỉu tại chỗ, nhưng hai mắt luôn kích động tỏa sáng, lời nói ngắc ngư vẫn là chuyện rất bình thường đây.

Thật sự đúng không phải là Lý Thương Mạc tự kỳ, trên thực tế, cho dù là bởi vì tướng mạo, hay là vì danh tiếng, hoặc giả là vì tiền tài của anh, các cô gái có thể bình tĩnh ở trước mặt anh thực sự không nhiều lắm.

"Hình thức gì tôi cũng có thể tiếp nhận đấy."

Thấy người đẹp vẫn không nói lời nào, Lý Thương Mạc cười càng lưu manh.

Anh theo đến cùng nói: "Này? Tại sao không lên tiếng? Nói không giữ lời?"

Diêu Bảo Châu cũng phục người đàn ông này rồi, cũng đã phơi nắng đến sắp mất nước còn không tranh thủ thời gian lên xe, vẫn còn có tâm tư đứng ở đây trêu chọc phụ nữ.

Con người cô có một khuyết điểm là không chịu được người ta ngầu lòi.

Người bình thường ngầu lòi ở trước mặt cô còn chả thèm để vào mắt, huống nữa người đàn ông trước mặt này hoàn toàn thuộc khẩu vị của cô, đoạn đường này cũng rất nhàm chán, cho nên Diêu Bảo Châu không nhịn được muốn trêu chọc anh.

"Tôi đương nhiên nói lời giữ lời rồi..." Diêu Bảo Châu nhìn về phía Lý Thương Mạc, nhếch khóe miệng, về mặt quyền rũ nói: "Nhưng cũng không phải là giao mạng của tôi cho anh, mà là giao mạng của anh cho tôi..."

"Hả?" Lý Thương Mạc tiến gần lên, mặt mờ thấp giọng hỏi: "Mạng của tôi thuộc về cô lúc nào chứ? Cô trộm à?"

"Người anh em à..."

Diêu Bảo Châu bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, cười đến mức Lý Thương Mạc cảm thấy hơi sợ hãi.

Sao bầu không khí bỗng nhiên trở nên quỷ dị thế này?

Trời rất nóng, Lý Thương Mạc lại bỗng nhiên có cảm giác nổi da gà.

"Anh ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, nhìn bờ môi đang tróc da của mình đi." Diêu Bảo Châu nói.

Lý Thương Mạc ngẩng đầu nhìn mặt trời, rất lớn, rất nóng.

Anh lại nhìn gương chiếu hậu, tuy môi anh hơi tróc da, nhưng anh vẫn đẹp trai lại láng nha.

"Ừ? Thế thì sao?" Lý Thương Mạc hỏi.

"Anh nhìn mặt trời, lại nhìn cơ thể đang mất nước của mình." Cô vừa chậm rãi dao động cửa sổ xe, vừa khởi động xe, vô tội nháy mắt nhìn Lý Thương Mạc hỏi: "Anh còn cảm giác mạng mình không ở chỗ tôi sao?"

Đã thấy người đẹp giẫm chân ga, xe nhanh chóng rời đi.

Địch.

Xe cứu mạng nhanh như chớp lái đi, Lý Thương Mạc đứng ở ven đường hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Nếu là tình huống bình thường Lý Thương Mạc cũng không bó tay như vậy, nhưng bây giờ anh đã phơi dưới ánh mặt trời gần một giờ, mất nước nghiêm trọng, đầu đã hơi không dùng được rồi.

Anh rất hối hận, tại sao phải trêu chọc chứ? Vừa rồi thành thật lên xe không tốt sao? Cái miệng ba hoa này khiến anh chịu khổ bao lần rồi? Hiện tại xong rồi, đành tâng bốc nơi đây!

Đúng lúc Lý Thương Mạc tuyệt vọng muốn nhận mệnh, xe phía trước lại dừng lại, anh lại dấy lên hi vọng, trời không tuyệt đường người, em gái kia quả nhiên chỉ trêu chọc anh thôi.

Song chiếc xe kia cũng không quay đầu, cứ thế lùi ngược lại dừng ở trước mặt anh.

Kỹ thuật lái xe cũng kinh nha.

Cốp xe mở ra, cửa bên ghế phụ cũng đẩy ra.

"Lên xe, nhanh một chút." Cô cười tủm tỉm nói.

Lần này Lý Thương Mạc không dám nói nhảm, trái tim của anh không thể chịu nổi nhiều lần gầy vò, vội vàng ném túi vào cốp xe, leo lên ghế cạnh tài xế, đóng cửa xe, thắt dây an toàn, thành thật ngồi.

Diêu Bảo Châu ném cho Lý Thương Mạc một lon nước tăng lực, sau đó lái xe về phía thị trấn.

Lý Thương Mạc được bổ sung nước lại lần nữa sống lại, con người anh lạnh sèo sẽ quên đau, dễ dàng đắc ý, tinh thần lại nhiệt tình, liếc mắt nhìn Diêu Bảo Châu nói: "Kỹ thuật lái xe được nha, ông lái xe?"

Diêu Bảo Châu cảm giác mình thật sự cứu phải một tên lưu manh.

"Anh đúng là chưa học được bài học." Diêu Bảo Châu bắt đầu dĩ cười, nói: "Đây là thái độ nói chuyện với ân nhân cứu mạng của anh sao? Không sợ tôi lại ném anh xuống?"

Lý Thương Mạc miệng méo xệch, cười xấu xa, nhưng khiến người ta không chán ghét nổi.

Anh đâm vào bộ ngực cường tráng, nhấc nhở bảo bối anh rất cường tráng đấy.

"Tôi đã lên xe rồi, cô còn muốn ném tôi xuống?" Lý Thương Mạc xấu xa nói.

"Chẳng lẽ tôi không thể làm như vậy sao? Đây không phải xe của tôi sao?" Điều Bảo Châu ôn ẻn đáp.

"Nếu không cô thử xem?"

"Tôi nói này người anh em, anh đang coi thường người khác sao?"

"Hả?"

"A..."

Điều Bảo Châu lại cười lạnh một tiếng, cười đến mức tim Lý Thương Mạc thoáng đập nhanh hơn, có một loại dự cảm không tốt.

Lần trước lúc cô cười lạnh, kết quả của anh không hề tốt chút nào.

Quả nhiên, Lý Thương Mạc còn không kịp nói chuyện, xe phanh gấp một cái, vòng lại phía sa mạc.

Cát bụi đầy trời, che hết mắt, xe dường như không khống chế được đảo qua đảo lại trong sa mạc, Lý Thương Mạc cảm giác mình sắp nôn ra, xe mới quay về đường cái.

Người này lái xe cũng thật là mạo hiểm, y như trong phim điện ảnh, Lý Thương Mạc nắm chặt tay vịn, thật sự rất muốn nôn, anh liếc cô còn đang cười đến không tìm không phổi, thầm nghĩ chỉ sợ cô nàng này là kẻ điên.

Nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt của Lý Thương Mạc, Điều Bảo Châu không nhịn được cười to.

Trông anh trai này vóc dáng tốt thế, sao lại sợ đến vậy?

Điều Bảo Châu ổn định tay lái, nhử mày nhìn Lý Thương Mạc nói: "Bây giờ anh nói xem, tôi có thể ném anh xuống được không?"

Lý Thương Mạc vốn bởi vì cô lái xe liều mạng đã hơi khó chịu, nhưng khi nhìn thấy cô cười ngọt ngào như vậy, trong nháy mắt không còn thờ nổi.

Quả nhiên, phụ nữ có xấu xa đến mức nào đều không sao, chỉ cần dáng vẻ đẹp mắt, ngực to là có thể được tha thứ.

"Có thể hay không?" Điều Bảo Châu lại hỏi.

"Chị gái tôi ơi, tôi nhận sợ rồi được chưa?" Lý Thương Mạc vẫn chứng nào tật nấy cười nói: "Chị có thể, chị có thể nhất."

Điều Bảo Châu đắc ý hất cằm, sau đó hờn dỗi liếc Lý Thương Mạc nói: "Phi, ai là chị anh?"

Cái liếc mắt hờn dỗi này khiến lòng Lý Thương Mạc ngứa ngáy.

"Vậy em gái?"

"Có thể đừng nhận thân thích lung tung không? Chị gái em gái cũng có thể gọi bậy. Đối với ân nhân cứu mạng có thể tôn trọng chút hay không?"

"Có thể chứ!" Lý Thương Mạc cười hì hì nói: "Vậy ân nhân cứu mạng nói tên đi? Biết tên, ngày sau tôi cũng để báo ân. Tôi là người có ân báo đáp đấy."

"Điều Bảo Châu."

"Tên của chúng ta cũng xứng đôi thật?"

"Anh tên gì?"

Đang trò chuyện tử tế, người bên cạnh lại bỗng nhiên không có động tĩnh. Điều Bảo Châu hơi nghi ngờ, quay đầu nhìn anh ta, chỉ thấy anh đẹp trai này dùng ánh mắt "làm trò" nhìn cô.

"Ánh mắt anh là sao?" Điều Bảo Châu lại hỏi.

"Chẳng lẽ cô không biết tôi tên gì?"

"Tại sao tôi phải biết tên anh?"

Lý Thương Mạc không tin, cảm thấy Diêu Bảo Châu đang giả vờ không biết anh, chơi đùa anh, nếu là người già bảy tám mươi tuổi, hoặc là người không bao giờ tiếp xúc với bất kì giải trí tin tức gì, anh còn có thể hiểu được.

Nhưng mà Diêu Bảo Châu chính là loại ngực to không có não, mỗi ngày lướt weibo, xem vòng bạn bè, đọc tin blogger, cũng như thích up ảnh khoe hàng họ.

Cô sẽ không biết anh sao?

Làm trò!

"Thôi đi. Cô dám nói cô không biết tôi? Chưa từng nhìn thấy khuôn mặt này?"

"Không biết, chưa từng thấy qua."

"Đừng giả vờ được không nào? Còn như vậy..."

"Tôi giả vờ làm gì hả?" Diêu Bảo Châu không hiểu hỏi: "Chẳng lẽ tôi phải biết anh sao?"

"Cô không biết tôi?"

"Tôi thì tôi không biết anh."

"Dùng cái gì để thì?"

Diêu Bảo Châu không nhận được liếc mắt, người nọ là nguyên thủ quốc gia hay là người đoạt giải Nobel, cô cần phải biết anh ta sao? Còn phải thì, anh ta coi mình là ai chứ?

"Hả? Không dám?" Lý Thương Mạc xấu xa khiêu khích Diêu Bảo Châu.

Diêu Bảo Châu lạnh mặt.

"Tôi không thì."

"Anh không tin thì thôi."

"Tin chứ."

Diêu Bảo Châu giẫm mạnh chân ga, xe lại giật lên, mặt đen lại tiếp tục lái xe, không nhiều lời với Lý Thương Mạc nữa.

Cô nàng này chảnh như vậy sao?

Lý Thương Mạc ổn định cơ thể, lại nhìn về phía Diêu Bảo Châu, quan sát cô.

Diêu Bảo Châu hình như tức giận, mặt không biểu cảm chăm chú lái xe.

Vừa rồi lúc cô cười rõ là ngọt ngào, đáng vẻ ngốc nghếch, thần thái ngả ngón quynh rũ người, nhưng khi không cười, lại lộ ra khí khái hào hùng, không chỉ rất cao ngạo lạnh lùng, mà còn cứng rắn như sắt thép.

Tính cách còn rất phách lối, có thể mà cũng giận?

Chậc... Lý Thương Mạc không nhận được trong lòng chậc một tiếng.

Cô nàng này, sao lại thú vị như vậy?

Đúng khẩu vị của anh rồi.

Tuy vừa mới bị cô uy hiếp tính mạng mấy lần, nhưng Lý Thương Mạc vẫn quyết định phải mặt dày mày dạn tìm hiểu đến cùng cô gái này

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

"Bảo Châu, lấy anh nhé, anh sẽ mang lại hạnh phúc bình thường cho em."

Đẹp trai giàu có, chỉ số thông minh hơn người, gia thế hiển hách; đa tài đa nghệ, biết bốn ngoại ngữ; là nghiên cứu sinh ngành tài chính Đại học Harvard, con trai nhà giàu Hồng Kông, cũng không phải chịu trách nhiệm áp lực gia tộc, lại có thể hưởng thụ cuộc sống không gò bó; bạn bè toàn là dân có tri thức hiểu lễ nghĩa hoặc là tinh anh giới doanh nghiệp; hơn nữa nhiều năm trước sau khi trúng tiếng sét tình yêu với Diêu Bảo Châu, mấy chục năm như một ngày ngày quấn lấy cô, có thể nói, xem xét ở bất kì góc độ nào, Phương Thừa Chí cũng là một người đàn ông hoàn hảo.

Nếu như từ chối người hoàn hảo như vậy, chỉ sợ mọi người trên toàn thế giới đều muốn bóp cổ tay thờ dài thay Diêu Bảo Châu.

"Mars, anh đang nói đùa à? Dùng tên em đặt cho du thuyền xa hoa nhằm cầu hôn, có chỗ nào bình thường sao?"

Diêu Bảo Châu buồn cười, với sự hạnh phúc mà Phương Thừa Chí mang lại, có chỗ nào liên quan đến từ bình thường sao?

"Bảo Châu, đừng nói sang chuyện khác."

Nụ cười trên mặt Diêu Bảo Châu giảm đi, trở nên trầm mặc.

Cô không muốn trả lời thẳng vắn đề này, bởi vì cô sợ mình mở miệng sẽ làm tổn thương người, cô hi vọng Phương Thừa Chí có thể hiểu được biết khó mà lui.

Bởi vì đôi khi không trả lời, cũng đã là trả lời.

"Nếu em không thích cái từ bình thường này, vậy anh nói lại được không nào?"

Phương Thừa Chí lại hạ quyết tâm, hôm nay nhất định phải ép Diêu Bảo Châu cho anh ta một đáp án. Anh ta mỉm cười, vừa rục rờ vừa anh tuấn, anh ta đưa hoa hồng về phía Diêu Bảo Châu.

"Bảo Châu, lấy anh nhé, anh có thể mang lại hạnh phúc đơn giản cho em. Anh biết rõ em là một thiên tài, nhưng mặc dù là thiên tài cũng cần sinh hoạt bình thường, anh không muốn em làm một thiên tài điên cuồng cô đơn, kết hôn với anh, để cho anh biến em thành một thiên tài hạnh phúc, có được không?"

Trong lòng Diêu Bảo Châu im ắng thờ dài, tại sao đàn ông đều muốn lấy cô?

Không phải bọn họ cảm thấy đây là một loại ca ngợi chứ? Cô chưa bao giờ cảm thấy kết hôn là một chuyện đáng để cho phụ nữ vui vẻ. Cô chỉ muốn một tương lai không có mối quan hệ trói buộc, như vậy rất khó sao?

Không thể nào, trên đời có nhiều người đàn ông e ngại hứa hẹn, lang thang không muốn bị trói buộc, tại sao cô không gặp được ai hết? Những cô gái khó tính kể về bạn trai không muốn bị trói buộc tìm ở đâu thế?

"Tiếc là tôi không hiểu hạnh phúc đơn giản, tôi chỉ hiểu hạnh phúc đắt đỏ, tôi chính là loại phụ nữ nông cạn, anh nói vậy tôi phải làm sao bây giờ?"

"Cho nên anh mới lựa chọn cầu hôn em trên du thuyền xa hoa trong biển rộng." Phương Thừa Chí cười toả sáng như ánh mặt trời, tự tin nói: "Bảo Châu, trên đời này không có ai hiểu em hơn so với anh."

Diêu Bảo Châu gật đầu cười khế, hỏi: "Anh xác định đưa tôi đến biển, không phải là vì sau khi tôi từ chối, anh ném tôi xuống biển cho hả giận sao?"

"Em sẽ từ chối anh sao?"

"Anh sẽ ném tôi xuống biển sao?"

Nhìn thấy Diêu Bảo Châu vào lúc này vẫn còn sắc bén như vậy, Phương Thừa Chí hơi nóng nảy, nói: "Bảo Châu, xin em trả lời thẳng đi, chúng ta đã biết nhau mười năm rồi, anh cần một đáp án."

Diêu Bảo Châu dùng một loại ánh mắt thương cảm lại không có nhẫn nại nhìn Phương Thừa Chí, khẽ lắc đầu.

"Mars, tại sao anh không rõ chứ, chẳng lẽ phải khiến người khác tổn thương anh mới hiểu sao?"

Phương Thừa Chí quyết định ép Diêu Bảo Châu nốt lần cuối cùng.

"Bảo Châu, em biết anh vĩnh viễn không có khả năng làm bạn với em, anh quá thích em."

"Vậy chúng ta đừng làm bạn nữa, sau này chúng ta không liên lạc nữa."

Phương Thừa Chí luôn gơ bó hoa, cuối cùng hạ tay xuống.

"Em là người phụ nữ lạnh lùng, không biết phân biệt nhất đời này anh biết."

Diêu Bảo Châu cười đến không tìm không phổi, nhử mảy nhìn Phương Thừa Chí.

"Chỉ bằng anh ném tôi vào trong biển trút giận đi? Nói không chừng cá mập sẽ không ăn tôi, ngược lại sẽ thu nhận tôi, dù sao tôi và chúng đều là đồng loại."

Phuong Thừa Chí cười khỏ, Diêu Bảo Châu quả là người phụ nữ không có tim, hết lần này tới lần khác cô đều dùng thái độ thờ ơ với anh ta.

Anh ta để hoa sang một bên đứng dậy, coi như là đau lòng, anh ta cũng vẫn phải giữ phong độ, dịu dàng nói: "Sao anh có thể đối xử với em như vậy? Chúng ta đi thôi, anh đưa em về."

"Ừ."

Diêu Bảo Châu chuẩn bị trở về buồng trên tàu, đi hai bước không nhận được quay đầu, về mặt bỗng nhiên nghiêm túc.

"Mars, tôi nhớ được anh tin Chúa?"

"Ừ, làm sao vậy?"

"Vậy anh biết quỷ hồn là gì không?"

Về mặt Phuong Thừa Chí mờ mịt nhìn Diêu Bảo Châu, không rõ cô có ý gì, lắc đầu hỏi: "Em muốn nói gì?"

"Hôm nay tôi hiểu được quỷ hồn là gì rồi. Không có gì, là trong 'Áng thơ Sa-Tăng'. Phuong Thừa Chí, đừng khiến tôi trở thành âm hồn bất tán trong cuộc sống của anh."

Đợi đến lúc Diêu Bảo Châu trở về buồng trên tàu, Phuong Thừa Chí mới hơi hoàn hồn, anh ta nghĩ đến lời cô nói, trên mặt lộ ra đau thương và tan nát cõi lòng, trên đời này chỉ sợ là ngoài Diêu Bảo Châu, ánh mắt ai nhìn anh ta cũng đều mềm lòng.

Song chẳng được bao lâu, Phuong Thừa Chí lại bật cười, anh ta nhìn thoáng qua hoa hồng trên mặt đất, cúi người nhặt lên, dịu dàng nhìn vào nó.

Dưới ánh mặt trời, về mặt Phuong Thừa Chí lấy lại sự tự tin và sáng sủa ngày thường.

Làm sao bây giờ? Trời ạ, anh ta muốn cô, chết cũng không muốn buông tha cho cô.

Nhớ lại Phuong Thừa Chí phong độ dịu dàng có chừng có mực, lại nhìn người bên cạnh lưu manh mặt dày mày dạn, được một tác lại muốn tiến một thước, Diêu Bảo Châu cảm thấy có lẽ mình đã phụ lòng nhiều người cho nên ông trời phải người tới thu thập cô.

Thật là kiếp trước tạo nghiệt.

Lý Thương Mạc luôn lải nhải, nói đến mức Diêu Bảo Châu đau cả não.

"Tức giận?"

"Cô thật sự không biết tên tôi à?"

"Ồi, không biết cũng không sao, tôi không giận cô, sao cô còn giận tôi chứ? Tôi còn đang bị cô làm tổn thương lòng tự trọng đây này."

"Chẳng lẽ cô không muốn biết tên của tôi sao?"

"Cô chắc chắn đã nghe nói qua về tôi, nếu không tôi nhắc cho cô một chút nhé?"

"Tôi chính là tay súng bắn tỉa, phóng hỏa tâm hồn thiếu nữ; người trộm tim, con sói hoang vừa ngọt ngào vừa quyến rũ; hành tẩu hormone nhân gian, người khiến trời đất oán hận; máy chọc ghẹo mạnh nhất trong lịch sử, giấc mộng của một tỷ thiếu nữ..."

Diêu Bảo Châu cuối cùng đã sụp đổ, bật cười, cô liếc người đàn ông lưu manh vô lại bên cạnh, thật sự là không có cách giận anh.

"Bịa hay, anh bịa tiếp đi! Tôi xem anh còn chém được bao nhiêu từ nữa."

"Tôi mà phải lừa cô á? Những cái này thật sự là biệt danh khi tôi hành tẩu giang hồ đấy. Aiz, hết cách rồi, ai bảo tôi có được gương mặt điên đảo chúng sinh cùng với body vừa gợi cảm vừa nguy hiểm chứ?"

Diêu Bảo Châu cười đến ngực cũng run lên, nhận không được "Xùy" một tiếng nói: "Anh có thể dừng lại rồi, tôi sắp không giữ vững được tay lái. Vậy tên anh là gì?"

"Lý Thương Mạc đó, biết rõ tôi là ai chưa?"

"Được rồi, Lý Thương Mạc, tôi sẽ nhớ kỹ cái tên này."

Lý Thương Mạc không thể tin nhìn Diêu Bảo Châu nói: "Cô vẫn không nhận ra tôi sao? Tôi đã hết thời rồi sao? Không thể nào, tôi là người được netizen

vô cùng quan tâm, rất nổi tiếng đấy!"

Hết thời? Nổi tiếng?

Lúc này Diêu Bảo Châu mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Thì ra là thế, khó trách anh ta đẹp trai như vậy, hoá ra là người ngành giải trí.

"À, hoá ra anh là ngôi sao."

Diêu Bảo Châu dường như cũng không có hứng thú với nghề nghiệp này, cũng không biểu hiện quá kích động, khiến cho Lý Thương Mạc phải rửa mắt nhìn cô.

"Tôi thật sự không biết, mấy năm nay tôi đều ở nước ngoài." Diêu Bảo Châu giải thích, "Đó là tôi có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, phía trước có một thị trấn nhỏ, đến đó tôi sẽ thả anh, tiện thể có tín hiệu sẽ tìm kiếm về anh, hiểu rõ anh một chút."

Trong lòng Lý Thương Mạc run lên. Gần đây những từ ngữ về anh cũng chẳng tốt đẹp gì.

"Cần gì phải tìm chứ?" Lý Thương Mạc dùng ánh mắt khiêu gợi nhìn Diêu Bảo Châu, giọng điệu mập mờ nói: "Chúng ta cứ mặt đối mặt tìm hiểu trực tiếp, không phải tốt hơn sao?"

Diêu Bảo Châu liếc Lý Thương Mạc, sao cô bị trò vớ vẩn này của anh hù dọa chứ.

"Không muốn tôi tìm hiểu về anh à? Sợ tôi tìm được cái gì không tốt sao? Là diễn xuất không nhập tâm sao?"

"Đương nhiên không phải, tôi là ca sĩ được không, diễn cái gì mà diễn, toàn là vớ vẩn!"

"À? Vậy anh sợ gì chứ?"

Lý Thương Mạc bị vạch trần tâm sự, giọng nghiêm túc, ngôn từ chính nghĩa nói: "Tôi không phải sợ, Lý Thương Mạc tôi đời này chưa từng sợ gì!"

"Thật sao?"

"Đương nhiên, chỉ là tôi xấu hổ khi có người khác tìm kiếm về tôi trước mặt tôi thôi."

"Vậy tôi sẽ quay lưng tìm kiếm."

"Chắc, cô cái con người này, đừng vớ vẩn, không được tìm!"

"Tôi là người mà người khác không cho, tôi càng muốn làm."

"Được, vậy cô tìm đi."

"Ừ, được, nghe theo anh, để tôi tìm."

Địch, Lý Thương Mạc phát hiện mình bị cô nàng này chơi rồi.

Diêu Bảo Châu lái xe nhanh hơn.

Phía trước xuất hiện một tấm biển, mũi tên rẽ viết "Thôn Nhị Đôn - Trần Dương Quan".

Cô đánh tay lái rẽ, thấy điện thoại có tín hiệu rồi, vội vàng dừng xe bên ven đường, bắt đầu tìm kiếm tên Lý Thương Mạc, nhanh chóng đọc, mặc dù nhanh, nhưng cũng cực kỳ cẩn thận đọc.

Hết cách rồi, nhà khoa học rất có lòng hiếu kỳ, hoặc là không nhìn, đã nhìn phải xem cho rõ ràng.

Lý Thương Mạc hết cách rồi, cũng không thể đoạt lấy di động. Anh liếc Diêu Bảo Châu, thấy đôi mắt linh động của cô lập tức lạnh lẽo.

Anh bắt đầu nhìn về phía trước.

Phía trước vẫn là sa mạc mênh mông, ở đâu có dấu hiệu người ở.

"Khu không người này còn có thôn sao?"

"Khoảng năm cây nữa có một trấn nhỏ, bởi vì gần đó có nước suối, cho nên còn rất phồn hoa, giống như ốc đảo sa mạc." Diêu Bảo Châu vừa tìm kiếm tin tức về Lý Thương Mạc, vừa giải thích cho anh.

"Ra vậy."

Lý Thương Mạc lúc này mới thu lại ánh mắt, lại nhìn về phía Diêu Bảo Châu.

Chỉ thấy Diêu Bảo Châu đọc nhanh như gió, Lý Thương Mạc nghĩ sao có thể hiểu được khi đọc như vậy, xem ra cô cũng chả hiểu gì đâu.

Aiz, con người hiện tại đều vội vàng, không có kiên nhẫn.

Như vậy cũng khiến Lý Thương Mạc an tâm, nói: "Cô tiếp tục xem đi, tôi xuống xe hút điếu thuốc."

"Ừ."

Lý Thương Mạc xuống xe, sắp hút xong một điếu thuốc, quay đầu lại phát hiện Diêu Bảo Châu vẫn đang nhìn điện thoại.

Vì vậy anh lại hút một điếu nữa, vừa hút vừa hỏi: "Cô chuẩn bị đi chỗ nào?"

Diêu Bảo Châu không trả lời.

"Không bằng chúng ta đi chung? Một cô gái như cô đi khu không người không an toàn, cần sói hoang bảo vệ." Lý Thương Mạc cười tủm tỉm đề nghị.

Diêu Bảo Châu cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn về phía Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc lại có cảm giác giật mình, nhưng lúc này không phải là điện giật, mà là bất an.

Tại sao Diêu Bảo Châu lại dùng loại ánh mắt chán ghét, xem thường nhìn anh?

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Người trong giới đều ghen lời vài giây khi nhắc tới Lý Thương Mạc, chuẩn bị một lát mới có thể bắt đầu đánh giá anh.

Nếu như không phải năng lực làm việc của Lý Thương Mạc thật sự mạnh đến mức khiến cho người ta không có lời nào để nói, đám fans dùng mảnh một người chống cả trăm, thật sự không có ai muốn chơi anh.

Bởi vì con người anh thật sự là...

Phức tạp, mâu thuẫn, khó có thể lý giải.

Lý Thương Mạc trong giới nổi danh là cái máy chọc ghẹo, trêu chọc phụ nữ không có điểm mấu chốt.

Dù là người mẫu xinh đẹp trẻ trung non nớt, hay là bác gái lao công mặt đầy nếp nhăn ở công ty, anh đều trêu chọc hết.

Nói theo một cách nào đó, anh cũng thuộc chủ nghĩa bình đẳng, tôn trọng phụ nữ.

Rõ ràng chỉ cần là phụ nữ đều có thể bị anh trêu chọc đến cười run rẩy cả người; rõ ràng chỉ cần là nơi có anh, sẽ là một phòng bay loạn hormone; nhưng mà anh luôn trêu chọc xong bỏ chạy, không chịu trách nhiệm.

Không biết bao nhiêu ngôi sao nữ yêu thương nhưng nhớ, đều bị anh từ chối.

Rõ ràng anh là tên khốn kiếp, nhưng lại giữ mình trong sạch không hợp với những người khác.

Nhưng càng như vậy, các cô gái lại càng chạy theo anh như vịt. Bởi vì người càng không có được lại càng có tính khiêu chiến, lại càng mê người.

Mọi người tre già măng mọc chết ở dưới quần tây của Lý Thương Mạc, vốn muốn chơi anh, lại chơi không nổi, không nghĩ rằng đánh mất cả lòng mình khi chơi.

"Lý Thương Mạc à? A... Anh ta có lẽ nên mở công ty chuyên làm tổn thương người khác, móá nó quá chuyên nghiệp rồi."

Hút thuốc, uống rượu, chơi game, miệng như xe lửa, cả người toàn đam mê bất lương.

Cột nhà, tâm địa hung ác, cả lợ phát phờ.

Vĩnh viễn không đứng đắn, vĩnh viễn không có trái tim, vĩnh viễn không có thật lòng.

Lý Thương Mạc chính là "ngọn gió không bị trời buộc", trong ngành giải trí cũng trong sạch một cách quý dị.

Cho nên khi chuyện xấu của "vua chịch" chột bùng nổ, fans và nhóm quần chúng đều vô cùng kinh ngạc, đám người trong giới có một loại cảm giác bùng tình đại ngộ.

Đã bảo rồi mà! Trên đời này nào có người đàn ông nào người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn? Toàn thiên hạ đều là quạ đen, Lý Thương Mạc lại rất tình, chỉ chơi với những em gái ngoài giới hoặc những người chả có chút tên tuổi.

Tuy nhiên điều này cũng làm cho những người vốn chán ghét anh ta có chút cảm tình hơn.

Bởi vì hoá ra tất cả mọi người đều bản, nếu chỉ có anh ta sạch sẽ, vậy thì anh ta rất đáng ghét. Hiện tại biết được hoá ra anh ta mới là bản nhất, vậy thì rất thú vị rồi.

"Bản."

"Hả?" Lý Thương Mạc không nghe được Diêu Bảo Châu vừa nói gì.

Diêu Bảo Châu lãnh đạm để di động sang một bên, nhìn về phía Lý Thương Mạc, thấy vậy Lý Thương Mạc nổi da gà.

Lý Thương Mạc có một loại dự cảm không tốt, tranh thủ thời gian thò tay đi kéo cửa xe, nhưng Diêu Bảo Châu đã lạnh tay lẹ mắt đóng cửa rồi, sau đó từ cửa sổ xe ném cho anh lon nước tăng lực.

"Còn nắm cây nữa là đến trấn Dương Quan, anh tự đi đến đó đi."

"Bà cô, cô đừng đùa chứ."

"Trông tôi giống như đang nói đùa sao?"

Diêu Bảo Châu đeo kính râm lên, quay cửa sổ xe, thay đổi đầu xe, lái về phía đại lộ, lần này cô thật sự lái xe đi rồi.

Bởi vì đời này Diêu Bảo Châu ghét nhất đúng là loại cá nhân sinh hoạt hỗn loạn, tổn thương cơ thể phụ nữ còn là cặn bã nam keo kiệt.

"Này! Hành lý của tôi!" Lý Thương Mạc vội kêu lên, nhưng xe đã không thấy bóng dáng.

Cô gái này sợ là hơi có bệnh tâm thần, nói trờ mặt liền trờ mặt? Còn mang cả hành lý của anh đi, anh có thứ gì đáng giá đâu.

Bản?

Lý Thương Mạc thoáng nhớ lại, cô vừa mới nói chính là chữ này. Anh càng nghĩ, càng cảm thấy nhất định là bởi vì nhìn tin tức của anh, cảm thấy anh là đồ đào hoa chịch bừa bãi cặn bã nam, cho nên mới ném anh xuống xe.

Anh cứ như vậy bị người nghi ngờ?

Sao anh lại oan như vậy?

Lý Thương Mạc nhìn thoáng qua lon nước tăng lực, giận đến nở nụ cười.

A, ít nhất còn để lại đồ uống cho anh, chỉ đường, không mưu sát anh.

Dù sao cũng có đồ uống? Lý Thương Mạc cẩn thận suy nghĩ, nếu như không nhìn nhầm, trong xe Diêu Bảo Châu toàn bộ đều là cà phê hoặc là nước tăng lực, một chai nước lọc cũng không thấy đâu.

Nào có ai đi xuyên sa mạc ngay cả một thùng nước lọc cũng không có?

Quả nhiên là nữ thần kinh.

Lý Thương Mạc mở lon đồ uống ngồi xôm trên mặt đất uống, anh cảm thấy trước hết mình cần phải ổn định cảm xúc một chút rồi mới tiếp tục đi.

Con đường trước mắt thẳng tắp, nhìn không thấy điểm cuối, xung quanh rất yên tĩnh, không có bất cứ âm thanh gì, ở bên trong thành phố, ạn vĩnh viễn không thấy được sự yên tĩnh như vậy.

Giữa trời đất này như thể chỉ còn lại một mình Lý Thương Mạc, cô độc bị toàn bộ thế giới lãng quên.

Moá nó! Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên anh bị người vứt bỏ, cuộc đời anh không phải là không ngừng bị người phản bội và vứt bỏ sao? Sợ cái cứt ấy.

Bài thơ kia như thế nào ta?

"Khích lệ quân cạn một chén rượu, từ phía tây ra Dương Quan không thấy cổ nhân."

Tuy không hiểu ý thơ, nhưng cảm giác rất thích hợp với tâm trạng lúc này.

Đỉnh đầu là mặt trời nóng như lửa, dưới chân là mặt đất cực nóng, đôi mắt toàn là màu vàng xám.

Trong vùng tinh cầu hoang vu này, mặt đất nóng như điên, trong lòng Lý Thương Mạc bỗng nhiên sinh ra cổ phóng khoáng.

Anh uống sạch lon nước, đi về phía trấn Dương Quan.

Điều Bảo Châu cũng không phải người buồn vui thất thường, nhưng cô cũng không phải là người nghĩa hiệp, mà là người bao che khuyết điểm đến không nói được đạo lý.

Người bạn thân nhất cũng là duy nhất đời này của cô, bị tên nam cạn bã chích bừa bãi làm tổn thương, khiến cho bị bệnh, sảy thai, suýt chút nữa thì tự sát, cho nên nhìn thấy loại cạn bã nam chỉ chích việc xấu như Lý Thương Mạc, cô không khỏi tức giận.

Lẽ ra ai làm người ấy chịu, người làm tổn thương bạn cô cũng không phải Lý Thương Mạc, nhưng ngày hôm qua Điều Bảo Châu chỉ ngủ ba tiếng, khả năng không chế cảm xúc không được tốt như bình thường.

Điều Bảo Châu chợt nhớ tới mình quên uống thuốc, thắng mạnh xe, lấy thuốc từ trong túi ra uống, lại yên tĩnh ngồi một lát, sau đó lấy ra thanh năng lượng (*), dùng sức hít một hơi.

(*) thanh năng lượng là loại thực phẩm nhắm vào những người mất nhiều năng lượng như các vận động viên chơi thể thao, những người tập aerobic, thể hình.

Nhờ có thuốc và thanh năng lượng hỗ trợ một chút, lo nghĩ vô hạn vô biên kia cuối cùng từ từ rời xa cô, Điều Bảo Châu từ từ nhắm hai mắt, chậm rãi lấy lại lý trí.

Cô vừa mới làm gì vậy? Sao có thể làm loại chuyện này?

Điều Bảo Châu mở mắt quay đầu xe, lái xe trở lại.

Dù chán ghét cách đối nhân xử thế của Lý Thương Mạc, cũng phải đưa anh ta đến thị trấn có người, bỏ lại nửa đường vẫn là không thích hợp, ngộ nhờ thật sự xảy ra chuyện gì, cô sẽ tự trách cả đời.

Điều Bảo Châu trở lại lối rẽ vừa ném Lý Thương Mạc, lại không thấy bóng dáng anh.

Không thể nào, chạy đi đâu được nhanh như vậy, sa mạc này cũng không có nơi trú, không có khả năng trốn.

Điều Bảo Châu đoán có lẽ anh đáp chiếc xe khác rồi, nhưng trong lòng vẫn không an lòng, vừa chậm rãi lái về phía trấn Dương Quan vừa quan sát trên đường.

Cũng bởi vì không nhìn đường, cho nên Điều Bảo Châu không chú ý tới phía trước có vật khác thường, chỉ nghe thấy bỗng nhiên vang lên một âm thanh, lốp xe truyền đến tiếng dị thường.

Điều Bảo Châu vội đỗ xe lại, xuống xe kiểm tra, quả nhiên là sấm lốp bị thủng rồi.

Kiểm tra một chút, mặc dù không bị xì hơi, nhưng nếu tiếp tục đi cũng không an toàn. Xong rồi, cô thật sự phải đến trấn Dương Quan, tìm xem có chỗ nào sửa xe hay không.

Trấn Dương Quan là một thị trấn nhỏ trên sa mạc nằm giữa nội thành Đôn Hoàng và thành phố ma quỷ, bởi vì dựa vào tài nguyên nước, nho vô cùng ngọt, hơn nữa khách du lịch và lâm trường, xem như là một thị trấn nhỏ phồn hoa.

Điều Bảo Châu nghĩ với địa thế này chắc thị trấn nhỏ có lẽ rất giàu có và đông đúc mới đúng, nhưng mà dạo qua một vòng cũng không tìm được nơi sửa xe. Cô đành phải tìm một chỗ ở ven đường đỗ lại, tự mình thay đổi lốp xe, rồi vào trong Đôn Hoàng một chuyến.

Đi đến sau xe, sau khi mở cốp ra, Điều Bảo Châu nhìn thấy ba lô, lúc này mới ý thức được mình đã cầm luôn cả hành lý của người ta.

Aiz, cô làm chuyện này đúng là đuổi lý mà.

Trong lòng có chút tự trách, Điều Bảo Châu mở ba lô ra, muốn nhìn một chút có cách liên lạc hay không, nhưng mà thật không ngờ tới chính là trong ba lô Lý Thương Mạc ngoài mấy bộ quần áo để thay đổi, vậy mà toàn bộ đều là thuốc lá.

Điều Bảo Châu nhin không được cười xùy một tiếng, thật là một người nghiện thuốc, đi xuyên sa mạc, tốt xấu gì cũng phải mang theo một ít vật hữu dụng chứ? Anh ta thực sự coi mình là thần tiên à, dựa vào khói thuốc có thể sống sót?

Không có cách nào, Điều Bảo Châu đành phải mặc kệ ba lô của Lý Thương Mạc, tìm cái kích tự mình thay lốp xe.

Diêu Bảo Châu đang chuẩn bị chống xe, chợt thấy một chiếc xe việt dã dừng ở bên cạnh cô.

"Người đẹp có cần giúp đỡ không?"

Trong xe có hai gã đàn ông tầm ba mươi tuổi, làn da đều rất kém cỏi, dáng vẻ túng dục quá độ, ánh mắt đục ngầu, trên tay hai gã cũng đều mang theo Phật châu.

Diêu Bảo Châu là một người rất dễ dàng có thành kiến với người khác.

Ví dụ như cô vẫn cảm thấy một người đàn ông xoay hạt châu, sắp bước đến tuổi trung niên, tâm địa đều không thể nào lương thiện.

"Không cần, cảm ơn." Diêu Bảo Châu lãnh đạm từ chối.

Hai gã kia lại không có ý rời đi, tiếp tục tiến gần xe Diêu Bảo Châu, ánh mắt không rời cơ thể mát mẻ của cô.

"Sao có thể để cho người đẹp như em làm chuyện bẩn tay thế này chứ?"

"Đúng vậy, để cho các anh giúp em đi."

Cùng đều là người không đứng đắn, nhưng hai gã kia mang lại cho Diêu Bảo Châu cảm giác hoàn toàn khác với Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc lưu manh vô lại nhưng sâu bên trong là chàng thiếu niên ngây thơ, cho nên không khiến người chán ghét. Còn hai gã đàn ông béo ị này, thật sự khiến người ta buồn nôn và cảm thấy hèn mọn bỉ ổi.

Ánh mắt của bọn gã tràn đầy dục niệm, khiến người ta buồn nôn.

Mặt Diêu Bảo Châu không cảm xúc tiếp tục thay lớp xe, coi như không nghe thấy bọn gã nói chuyện.

"Em gái đến từ đâu?"

"Bao nhiêu tuổi?"

"Sao chỉ có một mình, bạn trai đâu rồi?"

"Phía trước có quán lẩu, cùng ăn một bữa cơm đi?"

Hai gã giống như tra hộ khẩu, ra sức hỏi những vấn đề bất lịch sự, quả nhiên là khiến người ta phiền lòng.

"Sao em gái lạnh lùng thế, quần áo đẹp thế, mua ở đâu vậy?" Bọn gã lại hỏi.

Diêu Bảo Châu cúi đầu nhìn, lúc này mới nhận ra khi mình cúi người thay lớp, bởi vì cổ áo hơi rộng, có thể mơ hồ nhìn thấy phong cảnh bên trong.

Cô bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn. Ở nước ngoài khi mặc vậy cũng không có vấn đề gì, sao về trong nước toàn gặp phải lũ đàn ông hèn mọn bỉ ổi?

Diêu Bảo Châu đen mặt, đang muốn nói mấy lời đuổi bọn gã đi, một giọng nói lại vang lên sau lưng Diêu Bảo Châu.

"Anh bạn, hỏi nhiều quá đấy."

Ba người đều nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông ngậm điếu thuốc, dáng vẻ cả lợ phát phờ đứng ở sau lưng Diêu Bảo Châu, tay áo sơ mi anh xắn cao, lộ ra cánh tay cường tráng, nhìn thấy có vẻ như thừa sức xách hai gã đàn ông trên xe kia xuống.

Ánh mặt trời chói mắt, người đàn ông híp mắt, ánh mắt lợi hại, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn người trong xe. Ánh mắt của anh lạnh lùng ác liệt, nhìn thế nào cũng ra sự nóng nảy xấu xa.

Lưu manh xấu xa gặp phải lưu manh xấu xa hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

"Người anh em, có vấn đề gì, hỏi tiếp đi, tôi trả lời cho."

Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc, cà lơ phát phơ đi đến phía trước Diêu Bảo Châu, che kín tầm mắt hai gã kia.

"Chúng tao nói chuyện phiếm với người đẹp, mắc mớ gì tới mày?"

"Bạn gái của tao, mày nói xem có liên quan đến tao không?"

Hai gã kia tuy có chút không cam lòng, nhưng nếu là bạn trai người ta, lại còn cường tráng hơn nhiều so với mình, vậy cũng không nên dây dưa nữa, chỉ có thể không tình nguyện lái xe rời đi.

"Này, người nọ thấy thế nào cũng có chút quen mắt."

Đi được vài mét hai gã kia mới kịp phản ứng.

"Đúng vậy, sẽ không phải là..."

"Đợi một chút, để tao lên chụp tấm ảnh!"

Nhìn thấy hai tên du thủ du thực rời đi, Lý Thương Mạc mới xoay người, anh từ trên cao nhìn xuống Diêu Bảo Châu, nhìn da mịn thịt mềm, đầu đầy mồ hôi, nhìn không được nhú mày, về mặt ghét bỏ nói: "Cô xem mình ăn mặc kia, không thể vận thứ gì cao cổ sao?"

"Thời tiết này mặc áo cao cổ?"

"Đây không phải là vấn đề thời tiết, đây là vấn đề dân phong, các cô ở nước Mỹ có thể ăn mặc tùy tiện, nhưng ở tây bắc này có thể kín một chút không?"

Thực nhìn không ra, Lý Thương Mạc này vẫn còn rất chủ nghĩa đàn ông đấy.

Diêu Bảo Châu không muốn thảo luận với anh chuyện này, mà cười tủm tỉm hỏi thăm: "Tại sao anh lại nói tôi ở nước Mỹ? Thế nào, cảm thấy tôi cởi mở à?"

"Đoán đó. Vậy cô không phải từ Mỹ thì là chỗ nào?"

"Mỹ."

"Vậy thì cực kỳ khủng khiếp, đừng trách tôi lắm điều."

Diêu Bảo Châu bị ghen, Lý Thương Mạc này oán khí đối với cô vẫn còn rất lớn.

"Ba lô của tôi đâu?" Lý Thương Mạc hỏi.

"Ở cốp phía sau, anh cầm đi."

Hai người lại im lặng, Diêu Bảo Châu tiếp tục dùng kích, Lý Thương Mạc tiếp tục đứng ở trước mặt cô, cũng không biết có phải là cố ý hay không, chỗ anh đứng vừa vặn giúp cô chặn ánh mặt trời.

Diêu Bảo Châu ngẩng đầu lên, thấy Lý Thương Mạc đang híp mắt quan sát cô, vừa xem vừa hút thuốc.

"Anh không lấy túi à?"

Lý Thương Mạc không nói lời nào, chỉ nhìn cô.

Diêu Bảo Châu phát hiện khi mình bị Lý Thương Mạc nhìn tim đập rộn lên.

Rõ ràng là ánh mắt trực tiếp đến thô lỗ, nếu là người khác nhìn mình như vậy, Diêu Bảo Châu chắc chắn sẽ tức giận, nhưng Lý Thương Mạc nhìn cô như vậy lại có một loại thâm thúy, khiến người ta không tự chủ được tha thứ cho anh.

Diêu Bảo Châu cũng nhìn thẳng vào Lý Thương Mạc, cho đến khi Lý Thương Mạc làm như không có việc gì dời ánh mắt đi, cúi đầu xuống, tùy ý gảy tàn thuốc xuống mặt đất.

Tàn thuốc rơi xuống mặt đất cách đó không xa, Diêu Bảo Châu nhìn tàn thuốc không nhìn được hơi nhú mày.

Lý Thương Mạc này đúng là người đầy mâu thuẫn, đáng vẻ đẹp đẽ như vậy, nhưng lại là người đàn ông vô cùng thô lỗ, không lịch sự không phong độ.

Nhưng mà Diêu Bảo Châu lại bỗng nhiên hiểu được tại sao nhiều cô gái mê mẩn người đàn ông này như vậy rồi. Bởi vì mặc dù là gảy tàn thuốc thô lỗ, nhưng trên người Lý Thương Mạc lại toát ra sự gợi cảm.

"Đề tôi." Lý Thương Mạc nói.

"Hả?"

"Bỏ đây, để tôi." Lý Thương Mạc đi đến bên cạnh Diêu Bảo Châu, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Cô chậm chạp thế này bao giờ mới thay xong?"

Diêu Bảo Châu không nói chuyện, yên lặng bỏ đồ xuống.

Lý Thương Mạc nhận lấy dụng cụ thay Diêu Bảo Châu đổi lốp xe, Diêu Bảo Châu đứng ở một bên quan sát anh, trước đó khi lái xe, cô không có cơ hội nhìn thật kỹ người đàn ông này.

Ngồi quan Lý Thương Mạc âm nhu, có một loại đẹp đẽ trung tính, nhưng cả người anh toát ra khí chất thô ráp, thô lỗ lại mãnh liệt. Hai loại khí chất mâu thuẫn giao thoa trên người anh trở thành một loại cảm giác cảm dục lại phóng túng.

Diêu Bảo Châu nhìn không được cười, cuối cùng cô đã biết tại sao anh lại là "sói hoang vừa ngọt ngào vừa quyến rũ" rồi.

"Cô cười gì thế?" Lý Thương Mạc cau mày hỏi.

"Thấy anh thì vui vẻ, không được sao?"

"Cô đừng có nhìn chăm chăm vào tôi có được không?" Lý Thương Mạc nói tiếp.

"Anh đẹp trai mà không dám để cho tôi xem à?"

"Cô nhìn tôi sẽ áp lực."

Lý Thương Mạc bị Diêu Bảo Châu nhìn hơi ngượng ngùng, nghiêng mặt qua, vậy mà lại lộ ra bộ dáng thẹn thùng.

Diêu Bảo Châu không nghĩ tới anh sẽ có biểu cảm này, trên mặt càng vui vẻ hơn, không phải vua chịch sao? Sao lại lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng của thiếu niên thế này, không khỏi cũng quá chọc người à nha?

"Đừng nhìn nữa." Lý Thương Mạc không kiên nhẫn nói.

"Được rồi, không nhìn chăm chăm vào anh nữa, được chưa?"

"Ừ."

Lý Thương Mạc tiếp tục làm việc, Diêu Bảo Châu đến gần hơn chút, ngồi xổm trên mặt đất đưa cờ lê cho anh, nghiêng đầu cười tủm tỉm nhìn anh, hỏi: "Anh không phải ngôi sao à? Còn không quen bị người khác nhìn?"

"Cái này không giống."

Lý Thương Mạc nhận lấy cờ lê, nhìn không chuyển mắt đổi lốp xe, anh cảm thấy Diêu Bảo Châu chạm vào mình, trên người cô có mùi nước hoa nhàn nhạt quyến rũ khứu giác của anh, lại khiến cho anh không tự chủ được ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Diêu Bảo Châu cũng đang nhìn về phía Lý Thương Mạc.

Ánh mắt hai người bắt gặp giao nhau, Lý Thương Mạc vội dời ánh mắt, giả vờ như không có gì xảy ra, tiếp tục làm việc.

"Sao lại không giống chứ?" Diêu Bảo Châu khẽ hỏi: "Tao sao người khác có thể xem, tôi lại không thể nhìn chăm chăm vào anh?"

Lý Thương Mạc ghen hòng, không nói gì, giả vờ không nghe thấy.

Đệch, đương nhiên là vì người khác không quyến rũ như cô rồi, nhìn đến anh cứng ngắt.

"Tránh ra chút, đừng ảnh hưởng tôi làm việc, trên người toàn là mùi khi gì đó."

Thơm như vậy, ngọt ngào khiến người ta lạc lối.

Diêu Bảo Châu cười, thành thật lui sang một bên, cô rất biết chừng mực đấy. Cô đứng ở sau lưng Lý Thương Mạc, tựa ở bên cạnh xe xem anh làm việc.

Thời tiết rất nóng, đầu anh đầy mồ hôi, không biết tại sao, tuy những tin tức kia ghi lại vô cùng chuẩn xác, đủ loại búa rìu, ngay cả ghi chép khách sạn cũng có một xấp, Lý Thương Mạc hiện tại cơ bản đều bị toàn dân mạng bôi đen, nhưng trực giác lại nói cho là Diêu Bảo Châu biết, Lý Thương Mạc là người tốt.

Có lẽ cô hiểu lầm anh rồi.

"Xin lỗi, vừa rồi không nên ném anh xuống xe, thỉnh thoảng tôi hơi lo âu, không khống chế được cảm xúc." Diêu Bảo Châu bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Việc làm của tôi không thích hợp, hi vọng anh có thể tha thứ cho tôi."

Lý Thương Mạc không sợ người khác cứng rắn với mình, nhưng là người ta đã xuống nước, anh cũng không biết nên làm thế nào bây giờ.

"Ừ, không sao."

Diêu Bảo Châu cảm giác được Lý Thương Mạc không được tự nhiên, vội thay đổi chủ đề khác, nói: "Anh thay lớp rất quen tay nhỉ, tôi còn tưởng ngại sao các anh không biết làm gì hết cơ."

"Aiz, Lý Thương Mạc tôi có gì không biết làm chứ!" Lý Thương Mạc là người không chịu được khen ngợi, mỗi lần được khen ngợi đều giả vờ, đặc ý nói: "Công việc nào mà tôi chưa từng làm qua, trên đời này có chuyện nào mà Lý Thương Mạc tôi không biết."

"Cừ như vậy sao."

"Đương nhiên."

"Oa, thật lợi hại."

Lý Thương Mạc đặc ý vô cùng, nhưng ngay sau đó, anh chợt nghe thấy Diêu Bảo Châu trầm bổng du dương nói tiếp: "Không hổ là vua chịch Châu Á."

"Cô!" Lý Thương Mạc hớn hển xoay đầu lại nói: "Tôi không phải! Đề moá nó oan uổng tôi! Tôi đã nói với cô, không được gọi tôi như vậy, tôi ghét nhất bị người ta gọi như vậy!"

Moá nó cái gì vua chịch Châu Á, vua công nôi Châu Á thì đúng hơn!

Diêu Bảo Châu bị dáng vẻ hớn hển của Lý Thương Mạc chọc cười ha ha.

"Không cho phép!"

"Được rồi." Diêu Bảo Châu thấy anh tức giận như vậy, vội dừng cười, lại nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, vừa rồi quên cảm ơn anh giúp tôi giải vây. Hai gã kia phiền chết đi được."

Lý Thương Mạc lại quay người, tiếp tục thay lớp.

"Cô cũng đừng tự mình đa tình, tôi cũng không phải là giúp cô, tôi đơn giản là chướng mắt hai gã kia thôi."

Diêu Bảo Châu nhìn không được lại cười, rõ ràng tự là có lòng tốt, lại muốn giả vờ làm người xấu, Lý Thương Mạc người này sao lại kì quái như vậy?

"Vậy bây giờ anh là vì xem ai không vừa mắt mà dưới ánh mặt trời nóng bức thế này đổi lớp xe cho tôi?"

"Hiện tại cũng không phải là giúp cô được không, bây giờ tôi đang trả ơn cho cô, tôi là người từ trước đến nay có ơn tất báo. Thay lớp xong rồi."

Lý Thương Mạc đứng dậy, nhét kích và dụng cụ vào cốp phía sau, sau đó cầm lấy ba lô của mình bước đi, cũng không nói lời tạm biệt với Diêu Bảo Châu.

"Này." Diêu Bảo Châu gọi anh.

Lý Thương Mạc không để ý tới cô, giả vờ không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

"Lý Thương Mạc!"

Lúc này Lý Thương Mạc mới quay đầu.

"Hỏi anh chuyện này có thể chứ?" Diêu Bảo Châu nói.

"Ừ?"

Diêu Bảo Châu muốn nói lại thôi.

"Nói đi." Lý Thương Mạc vẻ mặt không kiên nhẫn hỏi: "Chuyện gì? Nói mau, thời gian đang gấp."

"Anh..."

"Tôi cái gì?"

"Rốt cuộc anh có phải..." Diêu Bảo Châu biết rõ Lý Thương Mạc chán ghét, lại cố ý nhấn mạnh, "Vua chịch Châu Á không?"

Lý Thương Mạc quả nhiên bùng nổ.

"Tôi... Moá nó chứ!"

Lý Thương Mạc tức giận đến không nói nổi, anh hận nhất người khác nhắc đến bốn chữ này.

Diêu Bảo Châu nhìn không được bật cười, cười đến mức eo lệch đi.

"Tôi không phải vua chịch Châu Á!"

"Vậy anh là gì nha?"

"Moá nó, là con chó!"

Một con chó rơi xuống nước.

Đạch!

Lý Thương Mạc tức giận đập thùng rác ven đường, phẫn nộ xoay người rời đi.

Nhưng đi được vài bước, lại không biết nghĩ như thế nào, quay người trở lại đen mặt dựng lại thùng rác, rồi quay người lạnh lùng rời đi.

Diêu Bảo Châu bật cười.

Làm sao bây giờ, vậy mà cảm thấy anh hơi đáng yêu đấy.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Bởi vì muốn tìm chỗ sửa xe, Diêu Bảo Châu đành phải trở về Đôn Hoàng, dừng lại hai ngày mới lại lên đường.

Ngày ở Đôn Hoàng dài, đã là bảy giờ tối, nhưng mặt trời còn treo ở trên đỉnh núi Minh Sa, bầu trời trải một lớp vàng.

Diêu Bảo Châu thuê khách sạn ngay gần núi Minh Sa, đứng ở quán cà phê ngoài trời trên tầng cao nhất khách sạn có thể chứng kiến sa mạc xa xa và ánh chiều tà.

Tuy đã tới bên này nửa tháng, Diêu Bảo Châu vẫn còn chưa ngắm được mấy cảnh, phải biết rằng cô là người rất dễ mất hứng.

Có lẽ chỗ này có duyên với kiếp trước của cô.

Nhưng khiến người ta khó chịu chính là, Diêu Bảo Châu chả mấy khi có được yên lặng, không bị quấy rầy ngắm mặt trời lặn.

"Cô xem, cấu trúc không tệ nhì?" Lại có người bắt chuyện với Diêu Bảo Châu.

Diêu Bảo Châu quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông cầm máy ảnh đứng bên cạnh.

Tướng mạo anh ta bình thường, nhưng dáng vẻ thanh niên văn nghệ, cách ăn mặc thời thượng, kiểu tóc cẩn thận tỉ mỉ, chỉ là cho dù có thời thượng thế nào, máy ảnh đặt tiền ra sao, cũng không che được trong mắt lộ ra sự khao khát quê mùa.

Điều này lại khiến cho Diêu Bảo Châu nhớ tới Lý Thương Mạc, anh ăn mặc giản dị giống người qua đường giáp, bộ quần áo cảm giác cả tuần chưa thay, phong trần mệt mỏi, lời tha lời thôi, mặt đầy râu ria, miệng tiện, nhưng lại vẫn có loại khí chất thoát tục.

Diêu Bảo Châu tự hỏi rốt cuộc là vì cái gì, người thô tục đã mạn khiến cô cảm thấy tươi mát thoát tục, người lịch sự khách khí lại làm khiến cô cảm thấy tràn đầy khát khao.

Người thanh niên tiến đến trước mặt Diêu Bảo Châu, cho cô xem ảnh chụp, ánh mắt không nhìn được lưu luyến trên người Diêu Bảo Châu.

"Thế nào, chụp được chứ?" Giọng anh ta nịnh nọt nói: "Người đẹp, cảnh đẹp, ông trời tác hợp cho."

Người đàn ông này vừa mới vụng trộm chụp ảnh Diêu Bảo Châu, nói thật chụp còn thật sự không tệ, lừa gạt những cô gái nhỏ thẩm mỹ bình thường thì không có bất cứ vấn đề gì.

Chỉ có điều thẩm mỹ Diêu Bảo Châu không bình thường, thẩm mỹ cô cao cấp.

"Coi như cũng được."

"Yêu cầu cao như vậy à, tôi thích người yêu cầu cao, có khiêu chiến, vậy tôi chụp cho cô thêm mấy tấm nữa nhé?"

"Không cần, tôi không thích chụp ảnh."

"Còn có người không thích chụp ảnh ư? Cô xinh đẹp như vậy, không thể nào, phụ nữ đẹp nên lưu lại thanh xuân trong ảnh."

"Thanh xuân không có gì phải lưu luyến." Điều Bảo Châu lãnh đạm nói.

Người đàn ông phát hiện người đẹp này còn rất khó trêu chọc, nhưng anh ta cũng không nhụt chí, vội nói sang chuyện khác, hỏi: "Một mình cô đến Đôn Hoàng à?"

"Không được sao?"

"Một mình đi chơi thì đâu thú vị."

Mỗi lần nghe thấy người khác nói những lời này, Điều Bảo Châu không muốn tiếp tục trò chuyện.

Có thú vị hay không chẳng lẽ cô không biết sao?

Không thú vị thì cô đi một mình làm gì? Cô không tìm được người đi cùng sao?

Người đàn ông bắt đầu giới thiệu cho Điều Bảo Châu hành trình của anh ta và mấy người bạn, muốn mời Điều Bảo Châu cùng đi. Điều Bảo Châu nghe anh ta nói, đầu óc bắt gặp lại thất thần.

Cô ngáp một cái, uống một ngụm đồ lạnh trong tay.

Nhàm chán.

Đại đa số mọi người luôn rất dễ dàng khiến Điều Bảo Châu cảm thấy nhàm chán, bởi vì trên đời này phần lớn mọi người không thú vị lại bình thường, hơn nữa nói chuyện đơn giản, lời lẽ nông cạn, thế cho nên rất dễ đoán trước, cô không cần dùng đến đầu cũng biết tiếp theo muốn nói cái gì, đi một vòng, cũng chỉ để trở lại chủ đề ban đầu, hoàn toàn không ảnh hưởng đến giải thích và trao đổi.

Điều này khiến cho Điều Bảo Châu không nhận được nhớ tới Lý Thương Mạc.

Người đàn ông kia miệng hơi tiện, nhưng ít ra còn thú vị, luôn có thể chọc cô cười, còn thường xuyên nằm ngoài dự đoán của cô.

Sói hoang vừa ngọt ngào vừa quyến rũ.

Đáng yêu.

"Như thế nào? Đi cùng nhé, sáng mai chúng tôi xuất phát, trên xe vừa vặn còn một chỗ trống, coi như là để dành cho cô đi, cũng thật có duyên."

"Không có hứng thú, cảm ơn."

"Chúng tôi cũng không phải người xấu, chỉ là đi du lịch, xem đủ loại phong cảnh, làm quen đủ loại người, một người rất nhàm chán á?"

"Anh nhàm chán là do anh cảm thấy vậy." Điều Bảo Châu lãnh đạm nói, "Bởi vì ngay cả chính anh cũng không chịu nổi bản thân mình."

Người đàn ông bị nghẹn, suy nghĩ xem nên trả lời thế nào để không xấu hổ.

Lúc này, Điều Bảo Châu cúi đầu xuống liếc nhìn điện thoại, thấy có tin nhắn đến.

Giáo sư Giang: Chúng tôi từ Tân Cương trở lại rồi, cô vẫn còn ở Đôn Hoàng chứ? Nếu còn thì cùng ăn bữa cơm nhé, chúng tôi muốn giới thiệu cho cô một người bạn.

Lúc này Điều Bảo Châu chỉ muốn cách xa con người bên cạnh một chút, quơ quơ điện thoại, lộ ra một nụ cười, nói: "Tôi còn có việc đi trước, nói chuyện với anh rất vui vẻ, tạm biệt."

Nói chuyện rất vui vẻ?

Người đàn ông ngớ ra, chỉ có lúc rời đi người đẹp này mới lộ ra vui vẻ thôi.

Người hẹn Điều Bảo Châu là hai đôi vợ chồng, bốn người đều là giáo sư đại học, một người trong số đó dạy vật lý, cũng là làm về thiên thể vật lý, cho nên ở khách sạn liếc mắt một cái nhận ngay ra Điều Bảo Châu. Dù sao cũng là trong giới thiên thể vật lý, Điều Bảo Châu rất dễ nhận ra, cô cũng là người rất có phong cách.

Đồn Hoàng không có hoạt động giải trí gì, đúng là thời gian ăn cơm, tiệm lẩu làm ăn vô cùng tốt.

Tiệm lẩu nằm ngay sau khách sạn, ở biên giới sa mạc, khách sạn và tiệm lẩu đều rất đặc sắc, sau khi phát sóng trên tiết mục du lịch, việc kinh doanh rất phát đạt.

Trên cửa tiệm dán đủ các loại thông báo, đều là tìm đồng bạn đi cùng xe.

Nếu chung đường thì cùng đi, nếu là phương hướng khác nhau thì mỗi người đi một ngã. Đòi người không phải cũng như thế sao?

Điều Bảo Châu đứng trước đồng thông báo xem một lát, phần lớn đều ghi rất không thú vị, thỉnh thoảng có mấy thông báo từ ngữ trau chuốt còn trích dẫn hai câu thơ, kết quả lại là càng thêm không thú vị.

Ngược lại là có một tờ thông báo "ý vị thâm trường" khiến cho Điều Bảo Châu nổi lên chút hứng thú.

【Tìm người đẹp đi du lịch chung, xe Land Rover, bao ăn ở, dọc theo đường đi đều lựa chọn khách sạn tốt nhất, vui vẻ mua quà tặng.】

Điều Bảo Châu nhìn không được cười ra tiếng.

Con đường này có thể tiêu được tiền gì? Cho dù là đi Tân Cương, hay là đi đường vòng đến hồ Thanh Hải, cả đường muốn dùng tiền cũng không có chỗ mà tiêu, tất cả đều là nơi hoang dã không có người ở.

Đầu năm nay, muốn lừa các cô gái ngọc cũng thật không ít.

Những du học sinh nữ chưa từng tiếp xúc với xã hội, không rõ chân tướng bị lừa, hoặc là biết rõ chân tướng nhưng vẫn vô trí vô giác bị lừa dối.

Điều Bảo Châu vươn tay, chuẩn bị kéo cái thông báo này xuống, tránh gây tai họa cho người khác. Song tay cô vừa mới chạm vào tờ giấy kia, sau lưng truyền đến một giọng châm chọc khiêu khích.

"Uầy... Muốn đăng kí à."

Điều Bảo Châu quay đầu lại, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Cô nhìn không được cười, nụ cười phát ra từ tận đáy lòng mà cô cũng không ngờ tới.

Không nghĩ tới lại gặp mặt Lý Thương Mạc, bản thân lại thật sự vui vẻ, người bình thường hiếm khi chiếm được đãi ngộ này của Điều Bảo Châu.

Lý Thương Mạc không nhìn Điều Bảo Châu, mà là trực tiếp đi đến phía sau cô, vươn tay đặt lên tờ thông báo kia, đi qua xem.

Anh cười lạnh nhìn tuyến đường đi phía dưới tờ thông báo, giễu cợt nói: "Anh bạn này nghĩ hay thật nha, anh ta đi con đường vòng này, khách sạn tốt nhất cũng phải mất bảy ngày mới có?"

"Còn mua quà, mua cái gì, nho khô à?"

"A, còn cố ý đi qua mỏ, như thế nào, biết rõ chỗ đó có ngọc đúng không, chó chết tâm cơ rất sâu."

"Muốn giả vờ hào phóng, tốt xấu gì cũng phải cho chút tiền mặt, đây là muốn tay không bắt lấy gái ngọc, gà tặc."

"Muốn chơi gái cứ việc nói thẳng, rác rưởi!"

Điều Bảo Châu ngược mắt nhìn về phía Lý Thương Mạc, miệng của anh thật sự rất tiện, chỉ có điều, cô không nghĩ tới anh có chung suy nghĩ với cô.

Kẻ dán cái tờ thông báo này quả thật rác rưởi, hoàn toàn chính xác với gà tặc, không phải người tốt gì.

"Sao lại nghĩ người ta xấu như vậy?" Điều Bảo Châu biết rõ, lại cố ý giả ngu nói: "Người ta cũng không nói là ý kia nha?"

Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc trong miệng, dáng vẻ đúng là một tên du thủ du thực.

Anh cụp mắt, kim nén lửa giận nhìn Điều Bảo Châu, tức giận nói: "Chính là loại con gái ngọc như cô đấy, tôi đã nói với cô, chó cùng đi với loại người này, chắc chắn chỉ có chịu thiệt."

Anh ta còn giáo huấn cô đấy?

Thực sự coi cô là em gái ngọc nghếch à?

Làm sao bây giờ, sao Lý Thương Mạc này đáng yêu thế, càng ngày càng muốn trêu chọc anh rồi.

"Nghe rõ chưa?" Lý Thương Mạc nghiêm khắc hỏi.

"Đã nghe rõ."

Lý Thương Mạc mới thu lại ánh mắt từ trên người Diêu Bảo Châu, xé thông báo kia, vò thành một cục ném xuống đất.

Diêu Bảo Châu nhìn tờ giấy trên mặt đất, lông mày cau lại. Ánh mắt của cô rơi vào trong mắt Lý Thương Mạc.

"Tôi tiện tay ném rác rưởi, có phải rất không có tổ chất?" Lý Thương Mạc hỏi.

"Ừ."

"Không quen nhìn?"

"Tạm tạm."

"Không quen thì cũng nhìn đi."

Cô không phải đã nói được rồi à? Làm sao lại đánh cả lên cô.

Diêu Bảo Châu bày ra dáng vẻ uất ức, ngược mắt nhìn về phía Lý Thương Mạc, hỏi: "Sao tôi cảm thấy anh rất giận tôi?"

"Há lại chỉ có mỗi giận."

"Vậy là thế nào?"

Lý Thương Mạc phả một hơi khói.

"Có cả lừa nữa."

Trong lòng có lửa, vừa nhìn thấy Diêu Bảo Châu đã hận không thể ép cô lên tường đánh một trận.

Diêu Bảo Châu cười.

"Có lửa gì thế?"

"Lửa gì nha?"

"Giận tôi nửa đường ném anh đi, giận tôi lấy hành lý của anh? Hay là giận tôi trời nóng như vậy cũng không mặc áo cao cổ đi ra ngoài?"

Diêu Bảo Châu nói nói cười cười, lúc cô nhìn người khác, ánh mắt luôn vô cùng chọc người, đặc biệt sẽ nắm giữ thế cục, giống như quyền rũ người, lại giống như vô tâm.

Nếu như Lý Thương Mạc tích lũy thành ngữ nhiều một chút, anh sẽ nghĩ tới cụm nhìn quanh sinh tư (*).

(*) hình dung mặt mày sinh động, tư thái động lòng người

Nhưng anh là con người thô lỗ, cho nên anh chỉ có thể nghĩ đến một từ thô tục nhất để hình dung về cảm giác lúc này Diêu Bảo Châu mang lại cho anh ta.

Bé lẳng lơ...

"Này? Không để ý tới tôi à?" Diêu Bảo Châu cười tủm tỉm hỏi: "Thực sự tức giận à? Vậy tôi giải thích với anh được không?"

Lý Thương Mạc ngâm điều thuốc, hạ mắt nhìn Diêu Bảo Châu.

Không nói lời nào.

Anh dừng ở mặt Diêu Bảo Châu, hút sạch hơi cuối cùng, im lặng thu lại ánh mắt, mặt không biểu cảm xoay người, đi vào trong tiệm lẩu ồn ào.

Chảnh như vậy?

Diêu Bảo Châu tựa ở cửa ra vào, nhìn theo bóng lưng Lý Thương Mạc, lại không hề bị sự lạnh lùng làm mất vui, ngược lại nhin không được bật cười.

Lý Thương Mạc này còn rất thú vị, tính cách phức tạp, khiến cô thật sự không đoán được trong lòng anh nghĩ gì.

Diêu Bảo Châu cúi người, nhặt tờ giấy trên mặt đất lên, nhìn một vòng cũng không thấy thùng rác, đành phải nhét vào trong túi, cũng đi vào tiệm lẩu.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Điều Bảo Châu trước đó luôn không hiểu, tại sao phải mở một tiệm lẩu Trùng Khánh ở nơi nóng như vậy, tại sao phải ăn lẩu trong sa mạc? Không nóng à?

Đôi khi cô thật sự đi vào, mới rốt cục bừng tỉnh đại ngộ.

Một chiếc bàn tròn, một cái nồi. Trong nồi là nguyên liệu nấu ăn đến từ sông núi hồ biển, bên cạnh bàn là khách qua đường đến từ bốn phương tám hướng. Trong nồi sôi trào, bên ngoài nồi tiếng động lớn ầm ỹ. Bạn đường cạ chén lớn chén nhỏ, ở bên trong ánh chiều tà đỏ, mỗi người đều tự nhiên sinh ra một cổ hào khí.

Trong sa mạc, rời xa thành thị huyên náo, không hỏi lai lịch, chỉ hỏi nơi đi.

Nóng như vậy thì có gì quan trọng hơn sao? Sợ nóng mọi người đã không đến biên giới sa mạc này rồi, đã đến thì không có sợ.

Nơi dùng cơm ở tầng hai và ba, góc độ dễ dàng chứng kiến ánh chiều tà trên núi Minh Sa cách đó không xa.

Trong tiệm đông đúc, gần như mỗi bàn lớn đều ngồi đầy người. Điều Bảo Châu vừa xuất hiện ở tầng ba đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Chợt nhìn Điều Bảo Châu là dạng ngực to không có não gợi cảm ngọt ngào, thế nhưng khi người cô khẽ động, bỗng nhiên trở nên linh động, phong tình vạn chủng, khí chất mạnh mẽ.

Khí chất này cũng không phải loại nữ cường nhân sát phạt quyết đoán, mà là của phu nhân nhà giàu có tiền, còn không phải kẻ có tiền bình thường, nhất định phải là hoàng đế vương gia, lão đại Thượng Hải, hoặc là cá sấu lớn ngành tài chính.

Bởi vì Điều Bảo Châu có một loại khí chất đặc biệt: quý mà lại khó hầu hạ.

Ánh mắt của mọi người đuổi theo cô, Điều Bảo Châu duyên dáng hung hăng càn quấy, tràn ngập tính công kích ở trong nước luôn dễ dàng làm cho người ta chú ý, dù sao cũng không hợp với tình hình trong nước.

Điều Bảo Châu vừa về nước còn rất không quen, ở trong siêu thị mua sữa chua, gặp được bác gái mua thức ăn, còn bị bác gái dùng một loại ánh mắt xem thường dò xét, hận không thể đâm một lỗ thủng trên người cô.

Nhóm bác gái dường như không thể tin được có người ở ban ngày ban mặt ăn mặc như này.

"Tiến sĩ Diêu, ở đây!"

Điều Bảo Châu nhìn sang, hai đôi vợ chồng ngồi ở góc nhà hàng, gần sân thượng nhất, có thể chứng kiến sa mạc, nhưng là vị trí đó lại không thấy được.

Cô lập tức đi qua, câu nói đầu tiên là: "Gọi tôi là Bảo Châu, Bảo Châu Bảo Châu, đừng kêu tiến sĩ Diêu."

"Cô xem tôi này, đều đã quên cả rồi! Bảo Châu, mau ngồi đi." Giáo sư Giang nói.

Điều Bảo Châu ngồi xuống, chỉ thấy hai đôi vợ chồng giáo sư, cũng không nhìn thấy người bạn họ muốn giới thiệu cho mình.

Hai đôi vợ chồng đều đã hơn bốn mươi tuổi, hơi chênh lệch một ít tuổi so với Điều Bảo Châu. Song tính cách Điều Bảo Châu vốn chín chắn, bọn họ cũng đều là người tư tưởng tiến bộ, cho nên rất nhanh đã ăn ý với nhau trở thành bạn bè.

Điều Bảo Châu tuy không phải là người tự bế, nhìn rất sáng sủa, nhưng thật sự muốn cô mở rộng cửa lòng lại là chuyện rất khó. Tuy vậy cô thực lòng yêu thích hai đôi vợ chồng này.

Không phải là vì nguyên nhân gì khác, chỉ là bởi vì bọn họ nhìn rất hạnh phúc.

Điều Bảo Châu cũng không biết có phải do bất tự của mình kém hay không, từ nhỏ đến lớn những người bạn cô quen biết, có rất ít người sinh hoạt trong gia đình hạnh phúc, nếu cha mẹ không ly hôn, thì tình cảm cũng lạnh nhạt hoặc là mỗi ngày đều cãi nhau. Thế cho nên Điều Bảo Châu nghi ngờ trên đời này rốt cuộc có tồn tại hôn nhân và tình yêu đẹp đẽ hay không.

Cho nên khi nhìn thấy cặp vợ chồng tản ra hạnh phúc tự đáy lòng, cô cảm thấy rất tốt.

Cô nghĩ đời người còn có thể có loại vui vẻ đơn giản này, cũng rất tốt.

"Sao mọi người lại đột nhiên nghĩ đến giới thiệu bạn cho tôi?" Điều Bảo Châu hỏi. "Anh ta ở đâu vậy?"

"Đi ra ngoài hút thuốc rồi." Vợ giáo sư Giang giải thích: "Là như thế này, không phải cô muốn đi quốc lộ 315 sao? Người bạn này của chúng tôi muốn đi Nhà Khương, đang tìm xe đi nhờ."

"Tại sao anh ta không tự mình lái xe?"

"Cậu ấy không thể lái xe."

Không thể lái xe? Người tàn tật à?

"Mang theo một người cũng đơn giản thôi, chỉ là mười mấy giờ đường xe, tôi là người sợ nhàm chán." Diêu Bảo Châu nói.

Cô vẫn còn hơi muốn từ chối, ở trong xe yên tĩnh, một mình cô lái xe khá tốt, bên cạnh mà có người luôn lái nhai chuyện nhàm chán, mười mấy giờ đồng hồ này rất thống khổ.

Lời này nếu để người khác nghe sẽ không hiểu, nhưng bọn họ là bạn bè với Diêu Bảo Châu, mặc dù chỉ là tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng vẫn hiểu rõ tính cách cơ bản của cô.

"Chúng tôi cũng hiểu tính cô, cho nên cũng bảo với cậu ấy chưa chắc đã được, tính cho hai người làm quen một chút, xem cô có sẵn lòng kết bạn hay không." Vợ giáo sư Giang dường như vô cùng thương thức người này, tán dương nói: "Người này rất tốt, là ca sĩ, cô ở nước ngoài có khả năng không biết cậu ta, nhưng người này thật sự rất thú vị, nói chuyện rất có ý tứ, cũng không giống với các ngôi sao khác, yên lặng làm công ích, cũng không tuyên truyền."

"Không tuyên truyền thì làm sao chị biết được?"

"Cậu ta quyên tiền cho nhóm thiên văn của giáo sư Giang đấy."

Điều này khiến Diêu Bảo Châu có chút kinh ngạc.

Ca sĩ góp tiền cho nhóm thiên văn?

Hai ngành bán đại bác cũng không tới, người nọ nghĩ như thế nào vậy?

"Là người yêu thích thiên văn à?"

"Không rõ lắm. Nhưng cô yên tâm, chúng tôi chưa nói thân phận của cô đâu, biết rõ cô hiếm khi xuất hiện. Cậu ấy đây rồi!"

Diêu Bảo Châu quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông kéo thấp mũ lưỡi trai đang cúi đầu bước nhanh tới.

Vừa rồi khi họ nhắc đến người kia, trong đầu Diêu Bảo Châu hiện lên mặt của anh, nhưng cảm thấy chắc có lẽ không trùng hợp như vậy. Hiện tại nhìn thấy anh đi tới, cô cảm thấy bất ngờ một cách hợp lý.

Sao bọn họ lại có duyên như vậy?

Diêu Bảo Châu nhin không được cười, tâm tình vui sướng, lại vô tình tiếp tục gặp được, cô cảm thấy hoài nghi mình và Lý Thương Mạc trong số mệnh đã định sẽ gặp lại rồi.

Lý Thương Mạc bước vội vàng đi đến bên cạnh bàn ăn, quay lưng về phía những khách hàng khác ngồi xuống, bởi vì bàn ăn ở trong góc, cho nên cũng không có người chú ý tới anh.

Lúc này anh mới gỡ mũ lưỡi trai xuống, nhìn về phía người ngồi cùng bàn. Ngẩng đầu, anh nhìn thấy đối diện là một người quen.

Diêu Bảo Châu hai tay chống cằm, cười tủm tỉm nhìn anh, nhân lúc tất cả mọi người không chú ý, cô còn cố ý trừng anh.

Yêu tình.

"Đây là người bạn mọi người muốn giới thiệu cho tôi sao?" Diêu Bảo Châu chủ động chào hỏi Lý Thương Mạc: "Xin chào, tôi là Diêu Bảo Châu."

"Lý Thương Mạc."

Hai người liếc nhau, đặt thành sự ăn ý trong tốc độ ánh sáng.

Lý Thương Mạc đứng dậy, bắt tay với Diêu Bảo Châu, không ai ngăn cản họ làm quen với nhau.

"Lần đầu gặp mặt, rất hân hạnh được biết cô." Lý Thương Mạc lịch sự ôn hòa nói.

Ồ, Lý Thương Mạc này làm sao vậy?

Lúc ở bên cạnh bốn người này nghiêm túc, lịch sự như vậy, hoàn toàn như là hai người với tên lưu manh cô gặp trên đường.

Điều Bảo Châu cũng đứng dậy, vươn tay ra với Lý Thương Mạc.

Lúc Lý Thương Mạc cầm chặt tay cô, Điều Bảo Châu sửng sốt. Tay Lý Thương Mạc sao thô ráp như vậy, giống như bị cọ sát.

Lý Thương Mạc đứng đắn đến mức Điều Bảo Châu cũng không dám nghĩ đây là anh, anh nhanh chóng thu tay lại.

Hai người ngồi xuống, giáo sư Giang lại giới thiệu bọn họ với nhau, lúc nói đến Điều Bảo Châu dừng một chút, nói: "Bảo Châu... và chúng tôi quen nhau ở Đôn Hoàng, cô ấy là..."

Điều Bảo Châu tiếp lời: "Trong nhà tôi đang chờ sắp xếp việc làm, cho nên tranh thủ đi chơi."

Lý Thương Mạc gật đầu, cũng không nhiều lời, cũng không nhìn Điều Bảo Châu quá nhiều, đúng lúc thức ăn mang lên, mấy người bắt đầu ăn lẩu, may mắn hai đôi vợ chồng kia đều rất hay nói, cho nên bầu không khí trên bàn ăn cũng náo nhiệt.

Điều Bảo Châu quan sát Lý Thương Mạc, phát hiện anh dường như vô cùng tôn trọng hai đôi vợ chồng giáo sư này, mở miệng là một tiếng thầy, thái độ cũng rất khiêm tốn, không giống đáng về tự kỷ muốn chết ở trước mặt cô.

Rượu qua ba tuần, mọi người ăn hết vài thứ. Uống rượu, tâm trạng cũng thả lỏng hơn.

"Anh Lý, anh thích thiên văn à?" Điều Bảo Châu chủ động nói chuyện với Lý Thương Mạc, hỏi: "Nghe giáo sư Giang nói, anh quyên góp tiền cho họ?"

Đối với chuyện này Điều Bảo Châu thật sự tò mò, bởi vì vật lý thiên văn cũng không phải ngành được đồng đảo quần chúng biết đến.

Hơn nữa ngôi sao quyên tiền cũng đều là quyên cho công trình hi vọng hoặc là người tàn tật, nếu không cũng là nuôi mấy con gấu trúc hoặc là khi lông vàng, tạo ra ánh sáng cho mình để nhiều người biết đến.

"Không tính là vậy, chỉ là tôi cảm thấy hứng thú đối với phương diện này, bình thường tôi có rất ít cơ hội học tập, ngẫu nhiên quen được giáo sư Giang, biết rõ bọn họ thiếu kinh phí ủng hộ, cho nên dốc chút sức lực nhỏ bé."

Nghe Lý Thương Mạc nói giọng điệu này, Điều Bảo Châu cảm thấy kinh ngạc, đây vẫn là tên lưu manh cô quen trước đó sao?

Còn dốc chút sức lực nhỏ bé đây này...

"Tiểu Lý thật sự không giống các ngôi sao kia, vô cùng thông minh, lại hiếu học." Giáo sư Giang nhận không được cảm thán: "Tôn trọng tri thức, tôn trọng văn hóa, có một trái tim vô cùng thuần túy."

Ồ, hoá ra anh vô cùng tôn trọng văn hóa nha.

Điều Bảo Châu đã hiểu, khó trách thái độ Lý Thương Mạc đối với cô lỗ mãng, có lẽ là cảm thấy cô là người phụ nữ ngực to mà không có não, giống như những người phụ nữ kia trong giới, cho nên không đáng để anh tôn trọng nha.

Điều Bảo Châu gắp thịt dê, chỉ cảm thấy buồn cười.

Nhưng mà không sao hết, dù sao đây cũng không phải là lần đầu cô bị hiểu lầm. Cô thích giả heo ăn thịt hổ thì làm sao?

Điều Bảo Châu nhìn Lý Thương Mạc, Lý Thương Mạc cảm giác được ánh mắt kia, cũng nhìn về phía cô, ánh mắt hai người giao nhau, ai cũng không có ý định dịch chuyển tầm mắt.

Không đúng, Điều Bảo Châu nghĩ, là giả heo ăn sói hoang.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

"Tiểu Lý thật sự không giống các ngôi sao khác, vô cùng thông minh lại hiếu học." Giáo sư Giang nhận không được cảm thán: "Tôn trọng tri thức, tôn trọng văn hóa, có một trái tim vô cùng thuần túy."

"Đúng, chính là thuần túy." Vợ giáo sư Giang cũng nhận không được khen Lý Thương Mạc, có lẽ là uống rượu, cảm xúc tăng lên, cảm khái nói: "Mấy sinh viên trong trường tôi cũng toàn tâm tuổi Tiểu Lý, đều là một đường đọc sách đọc đi lên, chưa từng rời khỏi tháp ngà. Nhưng nói thật, bọn họ đều không phải là người đơn giản thuần túy, trên người vẫn có rất nhiều chỗ mang theo công danh lợi lộc, cho nên điểm này ở Tiểu Lý thật sự rất đáng quý."

Lý Thương Mạc dường như bị vợ chồng giáo sư Giang khen đến hơi ngượng ngùng, cúi đầu, mỉm cười không nói lời nào.

Điều Bảo Châu quan sát anh, thật ra cô cũng thường xuyên có loại cảm giác giống vợ chồng giáo sư Giang, cảm thấy trên người Lý Thương Mạc có một loại hồn nhiên của thiếu niên.

Có người còn chưa lớn lên đã già rồi, nhưng có người lại vĩnh viễn đều là thiếu niên.

Chỉ có điều...

Đơn giản thuần túy, vua chịch Châu Á. trên người Lý Thương Mạc có hai cụm từ này cũng không khỏi quá như hai thái cực?

Lý Thương Mạc phát hiện Điều Bảo Châu nhìn mình chằm chằm, hai người cách bàn nhìn đối phương, ánh mắt giao nhau.

Hai người như đang thi đấu, không ai muốn rời mắt trước, giống như ai rời trước người đó sẽ thua vậy. Người bên cạnh trò chuyện khí thế ngất trời, trong ánh mắt bọn họ chỉ có sự trầm mặc.

"Bảo Châu, cô cảm thấy thế nào?"

Hai người lúc này mới lấy lại tinh thần, cực kỳ nhanh chóng thu lại ánh mắt, nhìn về phía người nói chuyện.

"Vâng." Điều Bảo Châu dựa theo lời trước đó của giáo sư Trần, ứng phó nói: "Tôi cũng hiểu được, hiện tại không khí học thuật không quá tốt như vậy, sự ham mê công danh lợi lộc của sinh viên trong trường cũng quá nặng."

Lời nói ra miệng Điều Bảo Châu cũng cảm giác được ánh mắt Lý Thương Mạc nhìn mình rất không thích hợp, vẻ mặt lại như thường tiếp tục bổ sung: "Nhưng sinh viên kia của tôi cũng đều là như vậy, không có mấy ai chịu học tập."

"Cô học ngành gì vậy?" Lý Thương Mạc hỏi.

Điều Bảo Châu mặt không đổi sắc đáp: "Tôi học nghệ thuật."

"Khoa gì?"

"Xếp đặt thiết kế."

Thượng đế là nghệ thuật gia, vũ trụ là xếp đặt thiết kế lớn nha, Điều Bảo Châu cảm giác mình cũng không tính là nói dối.

Không để cho Lý Thương Mạc hỏi tiếp, Điều Bảo Châu giật dử lờm anh nói: "Hỏi rõ ràng như vậy làm gì, tra hộ khẩu à?"

Lý Thương Mạc đành phải đem câu hỏi nuốt trở vào, anh cảm thấy Điều Bảo Châu có chỗ nào không đúng, nhất là lúc ở chung với bốn vị giáo sư này, anh cảm thấy quan hệ giữa bọn họ vô cùng kì quái, nhưng lại không thể nói được ra là ở chỗ nào.

Điều Bảo Châu cảm giác được Lý Thương Mạc đang quan sát mình, vừa nghiêng đầu nói chuyện phiếm với giáo sư Trần, vừa vờn tay nghịch tóc, sau đó từ lỗ tai trượt đến cổ, xương quai xanh.

Ánh mắt Lý Thương Mạc nhìn theo tay cô, vô thức nuốt nước miếng.

Rõ ràng mới hút xong điếu thuốc, Lý Thương Mạc lại cảm thấy thèm.

Anh cảm thấy bối rối, vừa nhìn Điều Bảo Châu vừa uống hớp bia ướp lạnh, lại cảm thấy sự xao động này càng ngày càng mãnh liệt, không có cách nào dẹp loạn.

Người phụ nữ này khiến Lý Thương Mạc cảm thấy rất khát.

"Tôi đi xuống dưới hút điếu thuốc." Lý Thương Mạc đứng dậy nói.

Giáo sư Giang đang trò chuyện hăng say, liền nói: "Không sao, cậu cứ ở lại đây hút đi, dù sao cũng là ở ngoài trời, không ảnh hưởng đến người khác mấy, trời đã tối rồi, đi xuống phiền toái."

"Anh cứ hút đi." Điều Bảo Châu cũng nói, cô vẫn nhìn thẳng Lý Thương Mạc, cười tủm tỉm nói: "Các thầy cô không ngại, tôi cũng không để ý."

"Sợ khói bám người cô."

"Không sao, tôi thích mùi thuốc lá."

Lý Thương Mạc đành phải ngồi xuống, anh vừa lấy ra điếu thuốc vừa cười hỏi: "Còn có người thích mùi thuốc lá sao? Rất đặc biệt nha..."

"Ừ, khi cha tôi còn sống cũng là người nghiện thuốc, sớm đã quen rồi." Điều Bảo Châu nói.

Lý Thương Mạc cúi đầu xuống, thuốc lá đưa đến bên miệng, lại mỉm cười.

Anh ngược mắt nhìn Diêu Bảo Châu, vẻ mặt mập mờ.

Cha sao?

"Có thể chứ." Lý Thương Mạc sâu xa nói.

"Hả?"

Chỉ cần là nói chuyện với Diêu Bảo Châu, Lý Thương Mạc sẽ không nhịn được lộ ra bản tính.

"Như vậy thích không?" Lý Thương Mạc rút hơi thuốc, phả ra một vòng khói, đáng vẻ lưu manh, cười nói: "Vậy tôi đây không cần lo lắng ngày mai trên đường sẽ hun chết cô rồi."

Bốn vị giáo sư nghe được Lý Thương Mạc nói như vậy đều nhìn về phía Diêu Bảo Châu, dù sao tiến sĩ Diêu người ta còn chưa đồng ý đâu.

"Vậy thì phải nhận thôi. Ngày mai một đường hơn mười giờ đồng hồ, còn phải phiền anh chiều cổ nhiều rồi." Diêu Bảo Châu mỉm cười nói.

"Vậy có vấn đề gì đâu? Tôi nhất định sẽ chiều cổ cô thật tốt."

Giọng Lý Thương Mạc rất bình thường, nhưng ánh mắt lại sâu xa, trong ánh sáng lơ mơ, chỉ có Diêu Bảo Châu phát hiện được anh ý ở ngoài lời.

Diêu Bảo Châu càng vui vẻ hơn.

Quả nhiên, một điếu thuốc đã khiến anh nói chuyện lỗ mãng rồi.

Thấy Diêu Bảo Châu đồng ý cho Lý Thương Mạc đi nhờ đoạn đường, tất cả mọi người đều vui vẻ, không nghĩ quá nhiều, nhất là không có theo hướng mập mờ. Dù sao trong lòng bọn họ, tiến sĩ Diêu là cá sấu lớn trong giới học thuật, sao có thể xảy ra chuyện gì với Lý Thương Mạc, các phương diện đều không có tiếng nói chung, cũng không có chỗ nào tương tự.

Bọn họ chỉ cảm thấy giúp bạn bè giải quyết được một việc, rất vui vẻ, giờ chén rượu lên, mời mọi người cùng uống một ly, chúc hai người ngày mai đi đường thuận lợi.

Uống rượu xong, Lý Thương Mạc ngồi ở bên cạnh bàn yên tĩnh hút thuốc, không nhìn Diêu Bảo Châu, chỉ yên tĩnh nghe mấy vị giáo sư nói chuyện.

"Bất tri bất giác trời đã tối rồi." Giáo sư Giang ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời theo lời giáo sư Giang, Lý Thương Mạc cũng vậy.

Sa mạc ban đêm, không có đèn neon, ánh sao rõ ràng khiến cho người lập tức đã hiểu lời người xưa nói "tay có thể hái sao" là có ý gì.

Trên đầu là ngân hà sáng chói, dưới chân là thế gian cuộn cuộn.

Còn nhớ rõ người kia đã từng nói với anh: "Mỗi người chúng ta đều là một bộ phận nhỏ bé ở bên trong vũ trụ, hiểu được điểm này anh sẽ rõ, vui buồn yêu ghét của con người không đáng nhắc tới trong vũ trụ mênh mông."

Trong nháy mắt, Lý Thương Mạc cảm thấy thế giới đều xa, thị phi vạn dặm bên ngoài, ở bên trong ngành giải trí người lừa ta gạt, lục đục với nhau, trên internet dùng ngón bút làm vũ khí, đều không còn quan trọng.

"Sao sáng quá." Vợ giáo sư Giang cảm thán: "Đẹp quá."

"Không." Diêu Bảo Châu nói.

Mọi người nhìn Diêu Bảo Châu, còn Diêu Bảo Châu vẫn chăm chú nhìn bầu trời.

"Là những vì sao rất xa thôi." Cô nhẹ nhàng nói.

Vũ trụ đang mở rộng, vì sao đều rất xa.

Người kia từng nói qua: tất cả đều đang nhanh chóng cách xa chúng ta, ngôi sao, vũ trụ, còn cả anh nữa.

"Có ý gì? Tại sao lại nói vì sao đều rất xa?" Giáo sư Ngô hỏi.

Đang ngồi đây chỉ có giáo sư Giang là học thiên thể vật lý, cho nên mấy người khác cũng không hiểu được Diêu Bảo Châu ý ở ngoài lời.

Giáo sư Giang nhìn thấy Diêu Bảo Châu đang xuất thần, thay cô giải thích: "Lý thuyết vụ nổ Big Bang, bởi vì vũ trụ vẫn còn đang mở rộng, cho nên vì sao

rất xa với chúng ta. Điều... Bảo Châu là ý này."

Thấy mọi người hứng thú, giáo sư Giang lại bắt đầu giải thích cho mọi người tại sao vũ trụ đang mở rộng, chúng ta làm thế nào có thể đo đạc được điều này.

Nói ví dụ như, cái gì là hiện tượng dịch chuyển đỏ (*) vũ trụ, cái gì là hiệu ứng Kepler.

(*)Dịch chuyển đỏ là một hiện tượng vật lý, trong đó ánh sáng phát ra từ các vật thể đang chuyển động ra xa khỏi người quan sát sẽ đỏ hơn.

Điều Bảo Châu nhìn bầu trời sao, cũng không tham gia thảo luận với bọn họ.

Đối với bầu trời sao sâu xa này, vẻ mặt cô vốn ngả ngón bỗng nhiên trở nên trầm tĩnh.

Điều Bảo Châu thích nhất là trời sao, vũ trụ là nơi linh hồn cô nghỉ ngơi, lúc không vui, đau khổ, mờ mịt không biết tiếp tục như thế nào, cô đều ngẩng đầu lên nhìn sao.

Vào mỗi lúc đó, cô đều có thể từ trong vũ trụ tìm được sự yên bình an ủi, tìm về quỹ đạo sinh hoạt của mình.

Trời sao bảo hộ lấy cô.

Một lát sau Điều Bảo Châu mới từ trong trầm tư bình thường trở lại, cô thu lại ánh mắt, tham dự mọi người thảo luận, chăm chú nghe giáo sư Giang giảng bài.

Giáo sư Giang nói đến nghề của mình là thao thao bất tuyệt, ông vốn là một người nói chuyện sinh động thú vị, cho nên mọi người nghe cũng rất hăng hái.

Điều Bảo Châu cũng không phải là một người thích khoe khoang học thức của mình, chỉ là nghe, không xen vào, mỉm cười cảm lấy chén rượu, đang muốn uống, lại cảm giác được có một ánh mắt rơi vào trên người mình.

Cô quay đầu, nhìn thấy Lý Thương Mạc đang quan sát mình.

Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc trong miệng, cách bàn im lặng nhìn Điều Bảo Châu.

Nồi lẩu vẫn còn sôi sùng sục, bạn đường cùng chén lớn nhỏ.

Có người đang cười vui, có người đang ca hát, có người đang hùng hùng hổ hổ, nhưng mà tất cả đều giống như vũ trụ mở rộng, sẽ cực kỳ nhanh chóng rời xa bọn họ.

Ánh mắt Lý Thương Mạc lơ đãng bỗng nhiên trở nên thâm thúy lợi hại, giống như là muốn mở ra toàn bộ cơ thể Điều Bảo Châu, móc ra trái tim cô, buộc cô giao ra linh hồn của mình.

Vì sao đều rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

C

Ánh mắt Lý Thương Mạc có loại lực xuyên thấu, lợi hại lại bá đạo. Lần đầu tiên có người chỉ là dùng một ánh mắt lại khiến cho Điều Bảo Châu có cảm giác bị lột sạch.

Rõ ràng là tên lưu manh, nhưng lại không biết sự sắc bén đến từ nơi nào, như thể cao tăng tu hành, muốn tới thu phục yêu quái ngàn năm là cô, vừa ra tay đã khiến cô không có chỗ nào che dấu, lẫn trốn.

Điều Bảo Châu bị Lý Thương Mạc nhìn nổi cả da gà.

Ánh mắt anh là sao?

Không hiểu sao tim đập rộn lên, Điều Bảo Châu lần đầu tiên bị một người đàn ông nhìn đến căng thẳng, phải biết rằng trước nay cô chưa từng biết sợ là gì.

Nhưng mà hiện tại Điều Bảo Châu cũng không định nhận mình sợ.

Diêu Bảo Châu cũng nhìn thẳng Lý Thương Mạc, không tránh né, hai người nhìn nhau, khiến cho người bên cạnh đều cảm thấy có chút kỳ quái. Vợ chồng giáo sư Giang nghi hoặc liếc nhau một cái, không rõ vì sao mọi người đang nói chuyện vui vẻ, Tiểu Giang và tiến sĩ Diêu lại bỗng nhiên xuất hiện bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Bọn họ đang muốn mở miệng hỏi, nhưng lúc này, bàn khác lại bỗng nhiên có người cất tiếng hát.

Người hát thu hút tất cả sự chú ý của mọi người, Lý Thương Mạc mới thu lại ánh mắt trên người Diêu Bảo Châu, quay đầu nhìn về phía tiếng hát truyền đến.

Bầu trời đã sớm tối đen, sa mạc không giống trong thành phố có đèn neon, đến buổi tối thật sự tối đến mức không thấy được năm ngón tay.

Tuy từng bàn đều có một ngọn đèn nhỏ, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn được tình hình bàn bên cạnh, cho nên mọi người xem không rõ mặt người nọ, chỉ có thể thông qua âm thanh, phán đoán là một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông ôm đàn ghi-ta tự đàn tự hát, giọng tang thương, hát ca khúc cũ Diêu Bảo Châu không biết tên.

"Tròng mắt đen lúng liếng và khuôn mặt tươi cười của em, làm sao quên được sự thay đổi dung mạo của em."

Từ nhỏ thẩm mỹ âm nhạc của Diêu Bảo Châu đều theo anh trai, anh cô toàn nghe âm nhạc Âu Mỹ, cho nên ca khúc tiếng Trung Diêu Bảo Châu nghe rất ít, nhưng nghe giai điệu và ca từ, cô cảm giác đây hẳn là một ca khúc cũ.

Trong biên giới sa mạc, một người đàn ông trung niên, giọng hát tang thương, hát ca khúc cũ buồn thương, luôn dễ dàng khiến cho người ta cảm thấy say mê đây.

Mọi người dường như nghe đến cảm động, chỉ có Diêu Bảo Châu cau mày, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tiết tấu của người đàn ông này.

Nhưng thấy mọi người nghe chăm chú, còn có rất nhiều người nhỏ giọng hát theo, Diêu Bảo Châu tò mò, nhin không được khê hỏi giáo sư Giang: "Ca khúc này tên gọi là gì?"

"Tình khúc 1990."

"Tình khúc 1990... năm 90 à..." Diêu Bảo Châu nhỏ giọng lầm bầm nói: "Năm đó tôi vừa sinh ra."

Tuy lúc Diêu Bảo Châu nói lời này thanh âm rất nhỏ, nhưng lại bị Lý Thương Mạc nghe được.

Anh quay đầu lại nhìn về phía Diêu Bảo Châu, khóe môi nhếch lên, cười đến xấu xa.

"Anh cười cái gì?" Diêu Bảo Châu bị Lý Thương Mạc cười đến không hiểu.

Lý Thương Mạc lắc đầu, không trả lời, nhưng dáng vẻ xấu xa kìm nén kia vẫn luôn cúi đầu cười.

"Không cho phép." Diêu Bảo Châu không vui rồi.

Lúc này Lý Thương Mạc mới hơi nghiêm túc, hỏi: "Êm tai không?"

"Êm tai." Diêu Bảo Châu trái lương tâm nói.

"Cô xác định?"

"Cái này có gì xác định hay không."

"Cô xác định mình nghe hiểu được?"

Diêu Bảo Châu bị nghẹn họng, cô cảm thấy trong lòng Lý Thương Mạc mình có lẽ đúng là cái loại búp bê không có linh hồn.

Đến cả một ca khúc cũ cũng nghe không hiểu đúng không?

Thấy Diêu Bảo Châu tức giận, trên mặt Lý Thương Mạc càng vui vẻ.

Anh lại rút ra điều thuốc, cúi đầu vừa hút, vừa nghe tiếng ca đau thương.

"Có lẽ ngày mai mặt trời lặn đằng tây chim mới cánh về tổ,

Em sẽ bước về chốn cũ.

Đời người khó có được lần nữa tìm kiếm hiểu nhau bầu bạn,

Tĩnh mạng cuối cùng khó bỏ trời xanh mây trắng..."

Điều Bảo Châu cố gắng nghe để hiểu ca từ, tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng cô thật sự đúng là không thể nào cảm nhận được cảm xúc bên trong ca khúc này.

Có lẽ từ nhỏ đến lớn trong đầu cô toàn là toán học, vật lý, không có tề bào văn nghệ.

Cũng có thể cô chính là một người phụ nữ lạnh lùng, không có ôm ấp tình cảm, không chỉ không biết cảm động, còn cảm thấy ông chú này hát quá mức bi thương đến phát ngáy.

"Anh nghe hiểu được sao?" Điều Bảo Châu vừa chán muốn chết uống bia vừa hỏi: "Ca từ này hàm súc như vậy, rốt cuộc là nói về cái gì thế?"

Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc khinh thường nhìn Điều Bảo Châu nói: "Tôi đương nhiên nghe hiểu."

Nói về chính là tình yêu đã mất.

"Lúc bài hát này phát hành, anh ra đời rồi à?" Điều Bảo Châu lại hỏi.

Điều Bảo Châu xem qua tư liệu về Lý Thương Mạc, anh còn nhỏ hơn mấy tuổi so với cô đấy.

"Chưa sinh ra thì sao? Năng lực lý giải tốt." Lý Thương Mạc hùng hồn nói, không che dấu chút nào ghét bỏ đối với Điều Bảo Châu, "Cho rằng mỗi người đều giống cô à."

Tiểu yêu tính lạnh lùng.

Điều Bảo Châu chẳng muốn tranh cãi với Lý Thương Mạc nữa, chuyên tâm nghe người nọ ca hát, mặc dù cô cũng không cảm thấy êm tai.

Lý Thương Mạc thật là biết trêu tức cô, tuy nhiên Điều Bảo Châu lúc trước cũng thường xuyên bị người khác cho rằng ngực to không có não, nhưng cũng không bị xem thường đến nước này.

Một khúc kết thúc, tất cả mọi người vỗ tay, Điều Bảo Châu cũng lịch sự vỗ tay.

Mọi người có chút vẫn chưa thỏa mãn, lại bảo ông chú hát thêm một bài, nhưng ông ta lại dường như khổ sở không chịu hát.

"Khó chịu." Ông chú nói: "Không hát không hát, aiz..."

Điều Bảo Châu nghe được thật sự nhện không được liếc ông chú kia, bởi vì cô cảm thấy một ông chú mang theo ca khúc ai oán như vậy, lời nói đau xót như đại khổ đại thù, thật sự vô cùng làm ra vẻ.

Bởi vì đau khổ thực sự là không có cách nào chia sẻ với người khác đấy.

Quá giả tạo.

Điều Bảo Châu khinh thường cười khê, chuẩn bị cầm lấy rượu trên bàn uống một ngụm, nhưng vừa nhắc lại bắt gặp ánh mắt Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc giống như cười mà không phải, dường như cảm thấy nét mặt cô rất thú vị.

Điều Bảo Châu nhú mày.

Nhìn cái gì vậy?

Lý Thương Mạc vui vẻ chớp chớp mày.

Chỉ là muốn nhìn thôi.

Hai người người tới ta đi liếc mắt đưa tình, giáo sư Giang lại không chú ý, ở một bên giựt dây Lý Thương Mạc nói: "Tiểu Lý, cậu hát một bài đi, cậu hát tốt hơn nhiều so với ông ta."

Lý Thương Mạc lắc đầu.

Anh cũng không phải thích khoe khoang.

"Hát một bài đi! Trời tối như vậy, bọn họ cũng không nhận ra cậu." Giáo sư Giang cảm thấy Lý Thương Mạc là sợ bị người nhận ra, tiếp tục giựt dây anh.

"Được rồi, tôi cũng không mang đàn, hát như vậy hơi chán."

"Không sao, tôi đi mượn."

Giáo sư Giang uống đến chénch choáng, cả người đều rất vui sướng, cũng không để cho Lý Thương Mạc cơ hội từ chối, thật sự đi qua mượn đàn ghi-ta.

Lý Thương Mạc thấy giáo sư Giang mượn đàn tới rồi, cũng không nhắc nhở, nhận lấy đàn ghi-ta tùy ý sờ hai cái, nhưng mà chỉ hai cái này, cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Mọi người nhao nhao nhìn qua.

Lý Thương Mạc điều chỉnh vị trí một chút, tựa ở lan can, cúi đầu, trong ánh sáng mờ mờ, chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của anh, không ai thấy rõ mặt anh.

Diêu Bảo Châu vốn sắp hết hứng thú, nhưng thấy Lý Thương Mạc muốn ca hát, lại phấn chấn lên.

Trước đó cô chỉ biết Lý Thương Mạc là thần tượng, có cái gì danh xưng "Ca thần mới", nhưng thật sự chưa từng nghe anh hát.

Nói thật, trong lòng Diêu Bảo Châu cũng không phải quá chờ mong tiếng hát của Lý Thương Mạc, hơn nữa luôn hoài nghi danh xưng "ca thần mới" đều là fans anh thổi phồng lên thôi. Bởi vì trên người Lý Thương Mạc thật sự không có gì là khí chất ca thần, đáng vẻ đối với cái gì đều không sao cả, khiến người ta cảm thấy anh không phải là một người làm việc kỹ lưỡng.

"Hát ca khúc còn lớn hơn so với tuổi của cô, thế nào?" Lý Thương Mạc bỗng nhiên nhìn về phía Diêu Bảo Châu nói.

Mặt Diêu Bảo Châu cứng đờ, cái gì gọi là còn lớn hơn so với tuổi của cô?

"Anh đúng là không biết nói chuyện." Diêu Bảo Châu tức giận nói.

Nhìn thấy Diêu Bảo Châu đen mặt, Lý Thương Mạc nhin không được nghiêng mặt bật cười.

Không biết tại sao, anh cảm thấy trêu chọc Diêu Bảo Châu vô cùng thú vị.

"Nhanh hát đi, nói nhảm nhiều như vậy." Diêu Bảo Châu nói.

Lúc này Lý Thương Mạc mới vui vẻ cúi đầu xuống nhìn đàn trong tay, hắng giọng một cái, sờ dây đàn, âm nhạc trôi chảy từ đầu ngón tay anh bật ra.

Tiếng nhạc vừa vang lên, đáng vẻ cả lơ phát phơ của Lý Thương Mạc biến mất, nghiêm túc tưởng như hai người.

Còn biết chuyện gì là quan trọng đấy, Diêu Bảo Châu nghĩ.

Giai điệu vô cùng quen thuộc, coi như là trước khi Diêu Bảo Châu sinh ra, cô cũng đã nghe qua, bởi vì này bài hát chỉ cần là người Hoa đều sẽ từng nghe.

"Anh chỉ để ý em" của Đặng Lệ Quân.

Diêu Bảo Châu nghĩ, có thể nghĩ đến hát bài hát này, xem ra Lý Thương Mạc có linh hồn già cổ nhá.

"Nếu như không gặp em, anh sẽ ở nơi nào?"

Diêu Bảo Châu hơi mở to hai mắt, nhin không được ngồi thẳng người, kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông đàn hát ngồi đối diện mình.

Lý Thương Mạc vừa mở miệng, dĩ nhiên cũng làm cô kinh ngạc.

"Thời gian trôi qua thế nào, đời người phải chăng cần quý trọng?"

Rõ ràng là một ca khúc ai cũng từng nghe, nhưng là không giống như vừa rồi, xung quanh không có người nào dám, cũng không ai sẵn sàng hát theo Lý Thương Mạc, mọi người chỉ lặng yên nghe, chìm đắm trong tiếng ca của anh.

Diêu Bảo Châu thế mới biết những đánh giá kia không có gạt người.

Người đàn ông này thô lỗ, thấp kém, lỗ mắng.

Miệng anh đầy lời nói dối, không có thật lòng.

Nhưng là chỉ cần bạn nhìn thấy anh ôm đàn ghi-ta ca hát, trong nháy mắt sẽ tha thứ cho tất cả sai lầm của anh.

Rõ ràng thời tiết nóng bức, còn ngồi bên cạnh nồi lẩu, làn khói sôi trào, nhưng Diêu Bảo Châu lại bỗng nhiên cảm thấy rùng mình, có một loại ảo giác toàn thân run lên.

Giống như là điện giật rồi.

Chương 10

Mùa đông này thực lạnh, lạnh được mức Lý Thương Mạc hoài nghi có phải ông trời nhằm vào anh hay không.

Cả ngày ở bên trong cửa hàng giả làm thần tài, Lý Thương Mạc tích góp từng tí một sự oán giận của thế giới này, nhất là gấu trẻ em (*) đấy.

(*) chỉ bọn trẻ con nghịch ngợm

Trên khăn trùm đầu là khuôn mặt cười tủm tỉm của thần tài, nhưng mà ở bên trong khăn trùm đầu lại là một gương mặt trời sinh không thể yêu.

Bởi vì là lễ mừng năm mới, cũng không có người quản mấy người "con rối" bọn họ, Lý Thương Mạc nói một tiếng với đồng nghiệp làm thêm, sau đó ăn mặc quần áo thần tài đi ra khỏi cửa hàng.

Muốn hút điều thuốc.

Tuy mang theo khăn trùm đầu rất dễ làm người khác chú ý, nhưng Lý Thương Mạc cũng không muốn lấy xuống.

Vẫn cần mặt mũi nha, sợ đụng phải người quen, mặc dù biết đụng phải người quen cũng không có gì quan trọng, lao động lại không mất mặt, công việc chẳng phân biệt đủ loại khác biệt, nhưng lòng tự trọng của người đàn ông vẫn sẽ tra tấn anh.

Nửa năm này Lý Thương Mạc đã làm đủ loại công việc, phải trả tiền, phải nuôi sống bản thân, cho nên chỉ cần có thể kiếm tiền, không phải chuyện phạm pháp anh đều làm, công việc cơ cực bản thân đều tiếp. Nói thật, ngay cả hát ca khiêu vũ đều không có thời gian luyện tập.

Mỗi ngày đều bởi vì bốn ba kiếm sống, ở đâu còn có tư cách theo đuổi ước mơ?

Thình thoảng Lý Thương Mạc hoài nghi, chẳng lẽ mình cứ thế phé đi như vậy sao.

Anh phê, đời người của anh cũng phê.

Tuy đã là đầu năm rồi, nhưng vẫn là bên trong kì nghỉ đông, cửa hàng tuy không náo nhiệt bằng bình thường, nhưng mới chín giờ tối mà thôi, bên ngoài cũng đã không có người nào rồi.

Hút hai điều thuốc, đội khăn trùm đầu trở về, Lý Thương Mạc chán đến chết xoay người, chuẩn bị đi trở về bên trong cửa hàng.

Tuy chán ghét phần công việc này, nhưng anh vẫn có trách nhiệm, hơn nữa so với những công việc khác của anh, đóng giả thần tài có thể kiếm được mấy trăm tệ, có thể nói là vô cùng dễ dàng, anh vẫn cảm thấy biết ơn.

Nhưng mà quay người lại, Lý Thương Mạc nhìn thấy một người ngồi ở phía sau anh, khiến anh lại càng hoảng sợ.

Lúc nào phía sau anh có người này vậy? May mà vừa rồi anh không có làm chuyện gì kỳ quái.

Đó là một cô gái tóc ngắn, đeo kính đen, trời lạnh như vậy lại không mặc áo khoác, chỉ mặc quần jean và chiếc áo len mỏng bó sát người.

Mặc vẫn sao ấm nổi với thời tiết dưới không độ này? Đáng người thanh tú cũng không cần phải thanh tú như vậy?

Nhưng đáng người rất được à nha.

Lý Thương Mạc đang muốn tốt bụng đi qua nhắc nhở một câu, bảo cô mặc thêm áo, lại nghe được tiếng thút tha thút thít, nhìn kỹ mới phát hiện em gái kia đang khóc, khóc đến mức mặt đều sưng lên.

Thất tình hả ta?

Dựa theo kinh nghiệm của Lý Thương Mạc, con gái tuổi này đều là đau khổ vì tình.

Không có ý nghĩa.

Chỉ có điều đời này Lý Thương Mạc sợ nhất đúng là con gái khóc, tuy cảm thấy vì cận bã nam khóc không đáng, nhưng vẫn bắt đắc dĩ thờ dài một hơi, đi đến trước mặt cô ngồi xổm xuống, muốn an ủi cô một chút.

Nếu là bình thường, có lẽ anh cũng sẽ không xen vào việc của người khác như vậy, nhưng trong đêm đông này, người khác cả nhà đều đoàn tụ, bọn họ

một người đã mất đi ước mơ, một người đã mất đi tình yêu, thực sự có loại cảm giác cùng là người lưu lạc chân trời xa xăm.

"Khóc gì thế? Thất tình hả?"

"Aiz, đừng khóc, khóc đến mặt đều sưng cả lên rồi."

"Tôi không có giấy, cô có muốn hút thuốc không, hút xong thì tốt rồi." Lý Thương Mạc từ trong túi quần móc ra một gói thuốc lá nói: "Em gái, rút một điếu đi?"

"Hút xong sẽ quên anh chàng kia."

Đó là lần đầu tiên Diêu Bảo Châu nhìn thấy có con rồi mời mọc người hút thuốc, không phải phát bóng hoặc là kẹo sao?

Cô bỗng nhiên cũng không còn tâm trạng thút thít ní non nữa, hơi nhú mày, lạnh mặt nói: "Tại sao cứ khóc là bởi vì thất tình?"

"Chẳng lẽ cuộc sống không có chuyện gì quan trọng khổ sở hơn sao?"

Lý Thương Mạc nghẹn họng.

"Vậy tại sao cô lại khóc?"

"Tại sao khóc ư?" Cô gái hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt trào phúng nói: "Đương nhiên là vì đầu óc của tôi bị cảm xúc bị thương bất cóc, hệ thống nội tiết phóng thích hoóc-môn kích thích đến mắt của tôi nên mới khóc đó."

Lý Thương Mạc cảm thấy cô gái này thật sự rất khó trò chuyện.

"Tôi hỏi là nguyên nhân chủ yếu."

"Nguyên nhân chủ yếu?" Cô gái hơi nhú mày, nghiêm túc suy nghĩ một phen, suy nghĩ giải thích nói: "Giải thích theo như di truyền học, cấu trúc sinh vật học, xã hội học, tâm lý học mà nói, hiện tại nước mắt của tôi thuộc về nước mắt mang tính cảm xúc, cái này là kết quả của loài người xã hội hóa."

"Bởi vì nước mắt là một loại tín hiệu mắt thường có thể thấy được, có thể giúp chúng ta nhận được sự giúp đỡ ủng hộ của người khác."

"Thậm chí vì có thể khiến cho người khác chú ý, lúc chúng ta thương tâm khổ sở nước mắt sẽ chứa đựng tương đối cao an-bu-min, như vậy có thể giúp cho nước mắt của chúng ta càng thêm sền sệt, càng từ từ chảy xuống, càng mạnh mẽ bám vào làn da, lại càng dễ khiến cho người khác chú ý."

Nhìn thấy thần tài vẫn còn ngồi xổm không nhúc nhích, Diêu Bảo Châu cho rằng anh nghe không hiểu, có lẽ cô nói quá phức tạp rồi.

"Nói thẳng ra là nguyên nhân chảy nước mắt căn bản là một loại thao túng đối với người khác. Tại sao con người phải khóc? Là bởi vì từ nhỏ chúng ta đã biết sử dụng nước mắt thao túng người khác. Khóc thì có sữa uống, khóc đã có người ôm một cái. Nói ví dụ như anh nhìn thấy tôi khóc, sẽ không tự chủ được tới giúp đỡ tôi, cho tôi điếu thuốc, tuy nhiên tôi lại không hút thuốc lá."

Lý Thương Mạc vẫn ngồi xổm trên mặt đất không nhúc nhích, không phải là vì không có hiểu cô gái này nói gì, mà là anh đang cố gắng nén cười.

Cô gái này đúng là đặc biệt thật.

Quá kì quái, nhưng kỳ quái một cách đáng khen.

Diêu Bảo Châu ở cùng khách sạn với Lý Thương Mạc.

Xe dừng ở cửa khách sạn, giáo sư Giang ngồi ở trong xe, quay đầu lại lưu luyến không rời tạm biệt hai người.

"Ngày mai chúng tôi bay rồi. Tiểu Lý, chờ cậu trở về chúng ta lại cùng nhau ăn cơm."

"Vâng."

"Bảo Châu, cũng không biết là lúc nào chúng ta mới gặp lại." Vẻ mặt giáo sư Giang tiếc nuối nói.

Vợ giáo sư Giang lại lạc quan nói: "Không phải sáu tháng cuối năm ông đi Mỹ tham gia hội thảo nghiên cứu ư, để tạm biệt sau đi."

"Cũng đúng, sáu tháng cuối năm cô vẫn còn ở Mỹ chứ?"

Biểu cảm của Diêu Bảo Châu bỗng nhiên trở nên hơi kỳ quái.

"Có khi tôi sẽ ở lại sa mạc không đi." Diêu Bảo Châu ngữ khí như thường nói, tựa như đang nói đùa.

"Bên kia chịu thả cô đi ư?" Giáo sư Giang cũng vui đùa nói: "Nếu cô thật sự muốn quay về, nhất định phải nói cho tôi biết, chúng tôi sẽ để dành một phân viện ở sa mạc, chuyên môn..."

Chuyên môn cho cô, nói được một nửa những lời này, giáo sư Giang đã bị vợ nắm một cái mới ý thức tới Lý Thương Mạc ở bên cạnh, vội vàng nuốt lời nói trở lại.

Lý Thương Mạc chú ý tới sự mờ ám của mấy người bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái.

Giáo sư Giang cũng thích Diêu Bảo Châu à nha, tuy là hay nói đùa, nhưng nếu cô ở lại sa mạc, ông sẽ mở một phân viện, ông ấy cũng tới đây luôn, quả là sinh tử không rời nha.

Vợ ông còn đang ngồi ở bên cạnh kia, nói lời này thích hợp sao?

Lý Thương Mạc suy nghĩ nhưng mãi mà không rõ, cảm thấy có phải có chi tiết nào đó mà mình không để ý đến.

"Đến lúc đó chúng ta lại liên lạc." Bà Giang vội nói.

"Vâng." Diêu Bảo Châu đáp.

"Vậy Tiểu Lý, chúng tôi đi nha."

"Hẹn gặp lại."

Giáo sư Giang lái xe rời đi, Diêu Bảo Châu và Lý Thương Mạc đứng trong bóng đêm vẫy tay tạm biệt, chờ xe hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, nụ cười trên mặt bọn họ mới biến mất.

Diêu Bảo Châu và Lý Thương Mạc đều là vẻ mặt mỗi mặt, vô thức liếc nhìn nhau, thấy trên mặt nhau là vẻ mặt tương đồng, bọn họ lại nhìn không được cùng bật cười.

Lắc đầu, đều rất bất đắc dĩ.

Sau khi giáo sư Giang uống rượu nói rất nhiều, quá dài dòng rồi.

Rõ ràng có lẽ nên vào khách sạn rồi, nhưng hai người bọn họ lại không có người động, dường như không muốn đánh vỡ cảm xúc lúc này.

Lý Thương Mạc móc ra bật lửa, châm điếu thuốc, hút một hơi mới nói: "Cô vào trước đi, tôi hút điếu thuốc."

Diêu Bảo Châu không nhúc nhích.

"Anh nghiện thuốc lá rất nặng đấy." Cô nói.

"Không phải cô thích sao?" Lý Thương Mạc nhú mi, rít một hơi đưa điếu thuốc cho Diêu Bảo Châu, hát cảm nói: "Thử một ngụm?"

Lại trêu chọc cô?

Diêu Bảo Châu khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: "Tôi nghiện một thứ là đủ rồi, không cần nghiện thêm nữa."

"Cô nghiện cái gì? Cà phê à?"

Diêu Bảo Châu không nghĩ tới Lý Thương Mạc tí mĩ như vậy, hỏi: "Tại sao lại nói như vậy?"

"Tại sao ư?" Vẻ mặt Lý Thương Mạc đắc chí nói: "Trong xe cô ngay cả chai nước lọc cũng không có, chỉ có cà phê và nước tăng lực, hơn nữa vừa rồi lúc ăn lẩu, cô gọi liên tục hai cốc cà phê đá, cho nên thật sự rất dễ đoán. Tôi đoán trúng rồi?"

Diêu Bảo Châu mỉm cười gật đầu.

"Ừ, đoán trúng rồi."

"Không ngờ có người lại nghiện cà phê?" Lý Thương Mạc nhìn Diêu Bảo Châu, cười nhạo nói: "Cà phê mà cũng nghiện được? Ý chí của cô quá kém đi?"

Diêu Bảo Châu vừa cười, liếc mắt nhìn Lý Thương Mạc khỏi mặt mũi, vẻ mặt khinh miệt nói: "Anh và tôi nghiện không giống nhau."

"Sao lại không giống chứ? Một người ni-cô-tin, một người cà phê."

"Anh gọi là nghiện thuốc, tôi chỉ là nghiện."

"Có gì khác nhau đâu?"

"Đương nhiên là có. Nghiện là cơ thể ham mê mãnh liệt đối với thứ đồ vật nào đó, là một loại cơ thể ỷ lại."

Điều Bảo Châu dùng một chút, trên mặt chợt lóe lên sự cô đơn, bị Lý Thương Mạc bắt trong mắt.

"Vậy loại nghiện kia thì sao?" Lý Thương Mạc truy hỏi.

Điều Bảo Châu lại lấy lại dáng vẻ không tìm không phổi, cô cười quyến rũ, trừng mắt lên, sâu xa nói: "Nghiện kia à... Là một loại khát vọng tinh thần mãnh liệt mà bền bỉ."

Lý Thương Mạc đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó cọ vào tim, con nóng lại bốc lên, nhưng lúc này Điều Bảo Châu đã quay người tiến vào khách sạn rồi.

"Ngày mai gặp." Điều Bảo Châu nói.

Nhìn theo bóng lưng Điều Bảo Châu, Lý Thương Mạc rít mạnh một hơi thuốc.

Khát vọng tinh thần mãnh liệt mà bền bỉ sao?

Vậy hiện tại sợ là anh sắp lên cơn nghiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Phần 2: SAY MÊ

Tội ác tày trời của tôi có lẽ cuối cùng vẫn sẽ được đặc xá, bởi vì thứ anh yêu mến đầu tiên là ánh mắt của tôi.

Lại gặp ác mộng.

Tuy biết rõ là ác mộng, nhưng Điều Bảo Châu vẫn là không muốn mở mắt ra.

Gặp ác mộng cũng không sao, có thể ngủ thêm một lát là được. Nhưng mà dù cho giấc dựa như thế nào, cô vẫn không có thuốc chữa tình lại.

Nhìn thời gian, cô mới ngủ chưa đến năm tiếng đồng hồ.

Bên ngoài tối như mực, Điều Bảo Châu kéo rèm ra, nhìn thấy ánh trăng cong cong còn treo ở giữa không trung, mới ý thức được hôm nay là thời gian trăng non.

Tính toán thời gian, hôm nay hẳn là trăng non Sur Từ.

Bảo vệ cho chòm sao Sur Từ là mặt trời, mặt trời chiếu vào trăng non, phóng ra hào quang vạn trượng, chiếu sáng thế giới quanh mình, kể cả những nơi chúng ta chưa từng chú ý tới.

Ánh sáng và bóng tối, yêu và được yêu, hiến dâng và tự kỷ... Cái này là trăng non Sur Từ, sở hữu tất cả ánh sáng và âm u, thích nghệ thuật.

Tuy nhiên thân là một nhà khoa học, không nên tin tưởng hiện tượng thiên văn vận mệnh chuyện mơ hồ như vậy, nhưng mẹ Điều Bảo Châu là nhà chiêm tinh học, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, cô đối với những chuyện siêu hình này có chút hiểu rõ, hơn nữa cô còn là người thông minh, cô còn chuyên nghiệp hơn so với thầy tướng số đấy.

Lúc trước Điều Bảo Châu lựa chọn học tập thiên thể vật lý, có một phần nguyên nhân cũng là bởi vì mẹ. Điều Bảo Châu muốn biết sức mạnh của những ánh sao huyền diệu khó giải thích trong miệng mẹ rốt cuộc có liên quan đến khoa học hay không.

Tuy không tin cái gì siêu hình, nhưng Điều Bảo Châu lại cảm thấy có câu mẹ nói không sai: vì sao sẽ không nói dối.

Ánh sao sáng trên bầu trời và ánh trăng đều đang chậm chạp thay đổi vị trí, thời gian dần trôi đi, Điều Bảo Châu nhìn lên trời xuất thần.

Mẹ đã từng nói, trăng non là bắt đầu của hình dáng mặt trời, là một chu kỳ mới, là thay đổi và chữa trị thời gian, là lực lượng tràn ngập và hi vọng của thời gian.

Thời gian như vậy thích hợp để cầu nguyện.

Cầu nguyện sao?

Điều Bảo Châu cảm giác mình đã không có nguyện vọng nào rồi.

Nhưng nhìn ánh trăng tràn đầy sức sống, vẫn nên cầu nguyện một điều.

Điều Bảo Châu chậm rãi nhắm mắt lại, nói với ánh trăng, cứu tôi đi.

Điều Bảo Châu rửa mặt xong, nhìn thời gian, buffet trên tầng cao nhất còn nửa tiếng nữa, nếu là bình thường có lẽ cô sẽ xuống lầu chạy một chút, nhưng hôm nay lại ma xui quỷ khiến đi tầng cao nhất.

Trong sảnh còn chưa cung cấp bữa sáng, khu vực vườn hoa bên ngoài tối như mực.

Vốn tưởng rằng trước bình minh trừ mình không ngủ được chạy tới đây, không có người khác, ai ngờ xa xa Điều Bảo Châu chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

Không cần phải tâm linh tương thông vậy chứ?

"Ngày mai đi Nhã Khương, thông báo với các anh một tiếng, tìm không thấy chúng tôi, các người cũng đừng cho là tôi chết rồi."

"Không quay về."

"Scandal đã qua cũng không muốn trở về, không có ý nghĩa."

Lý Thương Mạc vậy mà cũng ở nơi đây, trong tay anh kẹp một điều thuốc, đứng bên cạnh lan can gọi điện thoại, cho dù là biểu cảm hay ngữ khí đều tương đối không có kiên nhẫn.

"Cái gì gọi là thế giới này là như thế này? Tôi không biết, tôi cảm thấy thế giới không phải như vậy."

"Không phải là anh cũng hi vọng tôi trở nên low giống như đám kia đấy chứ?"

"A..."

"Có người đã nói với tôi, thế giới không phải đáng về chúng ta chứng kiến, mà là chúng ta sáng tạo. Được rồi, chẳng muốn ép anh nữa, nói với loại người không có văn hoá như anh cũng không hiểu."

"Aiz, đừng làm phiền tôi được chứ? Cúp đây."

Lý Thương Mạc cúp điện thoại, lại rít một hơi thuốc.

Điều Bảo Châu quan sát người đàn ông này, biểu cảm không kiên nhẫn của anh dần dần chìm xuống, ánh mắt thâm thúy, vậy mà lại khiến cho người ta cảm thấy tên lưu manh này có loại khí chất u buồn.

Thật sự không nghĩ tới, bình thường nhìn Lý Thương Mạc là đáng về không tìm không phổi, khi có tâm sự cũng rất được nha.

Giả vờ thoải mái.

"Ôi, lời vàng của anh rất được nha." Điều Bảo Châu bỗng nhiên mở miệng nói: "Thế giới này không phải đáng về chúng ta chứng kiến, mà là đáng về chúng ta sáng tạo. Đây là lời thoại trong bộ phim thần tượng nào thế?"

Người đàn ông ở trước mắt sững sờ, nhúu mày quay đầu lại xem.

Điều Bảo Châu nhìn sang, vốn là về mặt trêu chọc, trong nháy mắt khi thấy anh quay đầu, bỗng nhiên sững sờ.

Trong bóng đêm tối tăm, ở bên trong vòng khói mờ mịt, một bên mặt của Lý Thương Mạc mờ lung, trong tích tắc vậy mà khiến Điều Bảo Châu có chút hoảng hốt.

Dường như bị đánh trúng linh hồn, cô có một loại ảo giác, giống như ở bên trong thế giới 3000 mét, bên trong đời đời kiếp kiếp luân hồi, cô đã từng nhìn thấy khuôn mặt này.

Lạ lẫm lại quen thuộc, khiến cô rung động lắc lư.

"Giống như cô ư, mỗi ngày xem phim thần tượng không có dinh dưỡng sao?" Lý Thương Mạc mở miệng nói.

Lúc này Điều Bảo Châu mới vội hoàn hồn, nhìn không được chế nhạo ý nghĩ của mình, sợ là hôm nay cầu nguyện khiến cô bị thần kinh rồi, vậy mà sinh ra suy nghĩ huyền hoặc, quả thực thất vọng cho một nhà khoa học.

"O, đó là anh tự tổng kết à?" Điều Bảo Châu nhìn không được giấu cợt nói: "Không có nhìn ra nha, anh còn rất biết nói những lời chua xót."

"Người khác nói với tôi, người có chỉ số thông minh cao hơn rất nhiều so với cô."

Lý Thương Mạc ngoài miệng vô cùng ghét bỏ đối với Điều Bảo Châu, nhưng ánh mắt lại nhìn không được liếc trên người Điều Bảo Châu.

Hiếm khi thấy được dáng vẻ Điều Bảo Châu "mộc mạc" như vậy, nhưng cũng rất dễ coi, cả người lộ ra sự xinh đẹp, nhìn trẻ hơn năm tuổi, trông càng dễ lừa gạt.

Lý Thương Mạc còn nói cô chỉ số thông minh thấp.

Nhưng mà người từ nhỏ đã thông minh như Điều Bảo Châu căn bản là không sợ người khác nói chính mình đần, bởi vì cô tự tin thông minh không cần giải thích.

Điều Bảo Châu đi đến bên cạnh Lý Thương Mạc, hai người đứng song song bên cạnh lan can, bỗng nhiên đều không nói lời nào, một người im lặng hút thuốc, một người nhìn phương xa bầu trời dần dần bắt đầu sáng lên.

Trời đã sáng, nhưng ánh trăng vẫn còn ở trên bầu trời không rời đi.

"Xem ra... Anh là người chủ nghĩa lý tưởng." Điều Bảo Châu bỗng nhiên nói.

Lý Thương Mạc nhíu mày, ý thức được Điều Bảo Châu vẫn còn nói về câu nói kia.

"Ừ." Lý Thương Mạc hiếm khi ngữ khí nghiêm túc, xoa vành mắt nói: "Xem như thế đi."

"Vây anh sẽ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi, một người theo chủ nghĩa lý tưởng cuộc sống nhất định là tràn đầy tan nát cõi lòng, đau xót, hiểu lầm và cô độc."

Giọng Điều Bảo Châu nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí lại nặng nề, như thể cô thật sự trải qua cuộc sống như vậy.

Lý Thương Mạc quay sang nhìn về phía Điều Bảo Châu, cảm giác khác thường trong lòng kia lại xông ra.

"Lời thoại trong phim thần tượng đấy!" Điều Bảo Châu cười tủm tỉm nhìn Lý Thương Mạc nháy mắt mấy cái, đặc ý hỏi: "Thế nào, có phải bị tôi làm giật mình không?"

Biết ngay mà.

Lý Thương Mạc hừ lạnh một tiếng tiếp tục hút thuốc, không nói lời nào.

"Anh dậy sớm vậy à." Điều Bảo Châu vội nói sang chuyện khác, lại hỏi: "Đói như vậy sao?"

"Vốn không đói." Lý Thương Mạc phả ngum khói, cúi đầu nhìn Điều Bảo Châu, ngữ khí mập mờ nói: "Nhưng là vừa nhìn thấy cô, bỗng nhiên đã cảm thấy đói bụng."

Người đàn ông này...

Cột nhà.

Điều Bảo Châu cười, sóng mắt lưu chuyển, ngược mắt nhìn Lý Thương Mạc nói: "À? Khéo thật, tôi cũng đói bụng."

Trên mặt Lý Thương Mạc càng vui vẻ, hỏi: "Muốn ăn gì? Anh đây lấy cho."

"Ừ...Để tôi nghĩ..."

Điều Bảo Châu ra vẻ suy nghĩ, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên lan can tựa như đánh đàn, động tác nhỏ này bị Lý Thương Mạc nhìn ở trong mắt, lại khiến anh không nhìn được trong lòng hoảng hốt.

Sao cô lại có động tác nhỏ này?

"Tôi muốn tỉnh khí." Điều Bảo Châu bỗng nhiên nói.

Vốn vẫn còn đang suy tư, vừa nghe thấy Điều Bảo Châu nói như vậy Lý Thương Mạc lại thấy thú vị, vừa đang nghĩ gì đó toàn bộ quên sạch.

Anh nhìn thẳng vào nụ cười quyến rũ, ánh mắt chọc người của Điều Bảo Châu, chỉ cảm thấy cảm giác đói khát càng mãnh liệt.

"Hà?" Lý Thương Mạc vẻ mặt cười xấu xa, hỏi: "Hấp thụ cái tỉnh khí gì à?"

Điều Bảo Châu cố ý nhìn Lý Thương Mạc đi lên trước một bước. Hai người gần như sắp dán vào nhau, thậm chí cũng có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Điều Bảo Châu phát hiện, nhiệt độ cơ thể Lý Thương Mạc thật sự cao, hận không thể bốc lên nhiệt khí.

Cô vụng trộm cười, nói: "Còn có thể hấp thụ cái gì tinh khí, ở đây có tinh khí gì chứ? Đương nhiên là hấp..."

"Ừ?" Lý Thương Mạc cúi đầu xuống, cười tủm tỉm nghe Điều Bảo Châu nói chuyện: "Nói đi."

"Đương nhiên là hấp thụ tinh hoa của mặt trăng mặt trời rồi."

Điều Bảo Châu vội lui ra phía sau một bước, kéo ra khoảng cách với Lý Thương Mạc, xoay người vịn lan can nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu cười trộm.

Lý Thương Mạc bị trúng một phát súng, cũng nhin không được nghiêng đầu cười.

Còn hấp thụ tinh hoa của mặt trăng mặt trời? Cô gái này chỉ sợ thật sự là yêu tinh biến thành!

Điều Bảo Châu cười, vẽ mặt hưng phấn, có một loại dáng vẻ vô ưu vô lo, lại khiến cho người ta say mê.

Lúc trước Lý Thương Mạc chưa từng có cảm giác như vậy, tuy cũng thích trêu chọc, nhưng chưa từng thật sự muốn như vậy, bây giờ trong đầu Lý Thương Mạc lại xuất hiện một ý nghĩ chắc chắn.

Mặc kệ ngày mai như thế nào, ít nhất giờ khắc này, anh thật sự rất muốn nhận sự trêu chọc này, miễn cho cô đi khắp nơi gieo họa cho nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Lý Thương Mạc lại dùng loại ánh mắt khiến Điều Bảo Châu nổi da gà nhìn cô, cười đến lưu manh vô lại, dáng vẻ xấu xa lại khiến cho Điều Bảo Châu vừa cảm thấy nguy hiểm lại nhin không được tò mò.

"Đại ca, có thể đừng nhìn tôi như vậy được không?" Điều Bảo Châu nói.

"Em gái à." Lý Thương Mạc miệng tiện không buông tha, theo câu đại ca kia cười tủm tỉm nói tiếp: "Dáng vẻ đẹp mắt còn sợ người xem à?"

Điều Bảo Châu cười, Lý Thương Mạc còn biết dùng lời của cô đối đáp lại.

"Vây cũng không giống." Điều Bảo Châu cũng học theo Lý Thương Mạc nói.

"Không giống ở đâu?"

"Anh nhìn tôi như vậy, khiến tôi có cảm giác mình là bé thỏ trắng sắp bị ăn sạch."

"Nói hươu nói vượn, cô cho tôi là lão sói xám sao?"

"An không phải là sói xám thì là gì?" Điều Bảo Châu nhiu mày nói: "Anh không phải sói hoang vừa ngọt ngào vừa quyến rũ sao?"

"Tôi đương nhiên là lão sói xám, nhưng mà..." Lý Thương Mạc vẽ mặt cười xấu xa, ngữ khí mập mờ nói: "Sao cô có thể là bé thỏ trắng chứ? Cô quá coi thường bản thân rồi, như thế nào cũng phải là sói cái chứ."

Điều Bảo Châu cúi đầu cười, bắt đầu đi lắc đầu.

Anh là sói hoang, cô là sói cái, đây là đang ám chỉ cô sao?

Thấy Điều Bảo Châu cười mà không nói, Lý Thương Mạc cũng không tiếp tục trêu chọc cô, nói chuyện có chừng mực rất quan trọng, hiện tại là ổn rồi, nói thêm một câu nữa chỉ sợ sẽ biến thành quấy rối tình dục, cho nên hôm nay tới đây thôi, cũng tạm tạm rồi.

Lý Thương Mạc thu lại vẻ mặt trêu chọc, phá khối, giọng hơi đứng đắn, hỏi: "Sao dậy sớm như vậy? Ngày hôm qua trở về phòng cũng gần mười một giờ rồi, không ngủ được à?"

"Ừ."

"Sao vậy? Không nên nha, ngày hôm qua cô lái xe cả ngày, buổi tối lại ăn cơm uống rượu, có lẽ rất mệt mới đứng. Cô không nghỉ ngơi tốt, hôm nay lái xe chịu sao nổi."

Điều Bảo Châu không nghĩ tới Lý Thương Mạc còn rất biết quan tâm người khác, đứng đắn còn rất tinh tế tỉ mỉ đấy.

"Hết cách rồi, chính là ngủ không được, uống thêm mấy cốc cà phê là được."

Lý Thương Mạc nhíu mi nói: "Hả? Sao lại ngủ không được? "

"Hả, làm sao vậy?"

"Không phải vì hôm nay tới Nhã Khương nên cô kích động đấy chứ?" Về mặt Lý Thương Mạc thành thật hỏi.

Diêu Bảo Châu quả thực không phản bác được, anh không thể tự kỷ đến mức này chứ.

Thấy Diêu Bảo Châu sắp trợn trắng mắt, Lý Thương Mạc càng hăng hái hơn, về mặt đặc chí nói: "Nhìn cô đi, chắc chắn là bị tôi nói đúng tâm sự rồi. Vui vẻ như vậy sao? Ôi, thích tôi như vậy sao?"

Diêu Bảo Châu nhin không được hừ một tiếng, cười lắc đầu.

"Aiz, thật bất đắc dĩ." Lý Thương Mạc nặng nề mà thở dài một hơi nói: "Tôi cũng biết, người đàn ông đẹp trai, sức sống mãnh liệt, bá đạo, các cô đều không ngăn cản nổi, gặp là cướp ngay, aiz, chạy trời không khỏi nắng."

Diêu Bảo Châu thật sự bị Lý Thương Mạc chọc cười rồi, cô cười đến khóe mắt hặn không thể bật ra.

Lý Thương Mạc thấy cô cười đến vui vẻ như vậy, đặc ý nhướn mày, vừa nhìn cô cười, vừa hút thuốc.

Thích nhìn cô cười như vậy, đáng vẻ vô ưu vô lo, khiến người thương yêu.

Diêu Bảo Châu cười đến môi mặt, liếc Lý Thương Mạc nói: "Cái gì đẹp trai, sức sống mãnh liệt, bá đạo đâu, loại từ kém cỏi như vậy mà anh cũng nghĩ ra. Bình thường anh đều tự kỷ như vậy sao?"

"Tôi thế này gọi là tự kỷ sao?"

"Hả?"

"Tôi như này gọi là tự tin."

Lúc Lý Thương Mạc nói chuyện, thật sự là có chút ngang ngược tự tin, trong nháy mắt Diêu Bảo Châu thậm chí cảm thấy anh thật sự không phải là tự kỷ.

Anh chỉ là sức sống mãnh liệt, mạnh mẽ xông tới.

Nhưng chẳng phải đàn ông nên không sợ hãi, bá đạo sao?

Cũng là bởi vì xã hội hiện đại quá chú ý lịch sự, cho nên người đàn ông thô lỗ như anh mới đặc biệt có loại mị lực nguyên thủy.

Diêu Bảo Châu mỉm cười nhìn Lý Thương Mạc, lần này lại đến lượt Lý Thương Mạc bị nhìn run lên, thậm chí có chút xấu hổ.

May mà lúc này phía sau hai người truyền đến tiếng động, bọn họ nhìn lại, là nhà hàng mở cửa, nhân viên phục vụ đi tới, chuẩn bị tiệc buffet.

Nhìn thấy có người đi tới, Lý Thương Mạc vội dập tắt thuốc, đội mũ lên, nhỏ giọng nói với Diêu Bảo Châu: "Tôi phải đi rồi, nếu không sẽ bị phát hiện, chúng ta dựa theo thời gian ước định gặp mặt."

Nói xong, cũng không đợi Diêu Bảo Châu phản ứng, Lý Thương Mạc đã đi.

Diêu Bảo Châu có một loại cảm giác Lý Thương Mạc là cô bé lọ lem, bản thân là hoàng tử, thời gian vừa đến, anh phải biến mất, quả thực so với cô bé lọ lem ở bên trong cổ tích còn muộn đúng giờ hơn, mặt trời vừa ra lên người đã không thấy tăm hơi.

Nhưng mà nhìn tàn thuốc trên mặt đất, còn cả cái miệng ba hoa của Lý Thương Mạc, khiến Diêu Bảo Châu cảm thấy, cổ tích này không khỏi cũng quá trưởng thành rồi?

Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, Lý Thương Mạc vừa đi, mặt trời đã lên rồi.

Bầu trời phương đông được ánh bình minh phủ lên màu đỏ, núi Minh Sa phương xa ánh vàng rực rỡ, mềm mại phủ phục dưới ánh mặt trời, như là một thiếu nữ dịu dàng ngoan ngoãn.

Tất cả giờ mới bắt đầu, tất cả đều còn kịp.

Diêu Bảo Châu hôm nay hiếm khi có được tâm trạng tốt như vậy, nhàn nhã ăn hết bữa sáng, uống hết ba cốc espresso, lại bảo nhân viên nhà hàng đóng gói một phần bữa sáng cho mình, rót một bình đầy cà phê mới đi đại lý xe lấy xe.

Lấy xe, Diêu Bảo Châu đến điểm hẹn đón Lý Thương Mạc.

Cô cũng rất bội phục Lý Thương Mạc, anh có thể nghĩ đến góc xó xỉnh này, thật sự đúng là kinh nghiệm trốn tránh phong phú, không đi làm gián điệp thật đáng tiếc.

Lý Thương Mạc từ trong góc lén lút chui đi ra, gõ cửa xe.

Diêu Bảo Châu nhìn thấy một người đàn ông võ trang đầy đủ đứng ngoài xe đeo kính râm khẩu trang, tuy bên này tia tử ngoại rất mạnh, nhưng cũng không cần phải kín mít như vậy chứ?

"Trông chả khác gì ăn trộm nhỉ?"

Diêu Bảo Châu đá mở cửa xe, Lý Thương Mạc nhanh chóng chui vào xe.

Lên xe Lý Thương Mạc mới bỏ kính râm và mũ xuống, anh thở phào nhẹ nhõm, sau đó không kiên nhẫn phàn nàn nói: "Moá nó, nóng chết tôi mất, rôm đều muốn mọc cả ra, ở đây sao nóng như vậy?"

"Tôi cũng không cảm thấy có người chú ý tới anh, thần tượng cũng quá nặng nề nha?"

Diêu Bảo Châu thật ra cũng không hiểu được gánh nặng thần tượng của Lý Thương Mạc.

Thật sự bại lộ thì sao? Còn thực sự có người sẽ điên cuồng mà chạy đuổi theo anh, điên cuồng hét lên, ôm chân của anh không buông, muốn chết muốn sống bám lấy anh sao?

"Cô không biết tôi nổi tiếng thế nào đâu!"

Diêu Bảo Châu nhin không được xùy cười một tiếng, người đàn ông này thật là tự kỷ.

"Nổi thế nào?"

"Rảnh sẽ nói cho cô, hôm nay không được." Lý Thương Mạc nhìn gương chiếu hậu vuốt tóc nói: "Hôm nay anh đây không có làm kiểu tóc, không lịch sự với fans."

Diêu Bảo Châu cười mà không nói, chuẩn bị khởi động xe.

"Á." Lý Thương Mạc bỗng nhiên cảm thán một tiếng.

"Làm sao vậy?"

"Không có gì, là cảm thấy mình quá đẹp trai xuất sắc thôi."

Thấy Diêu Bảo Châu không nói lời nào, Lý Thương Mạc ép hỏi cô: "Không nói lời nào? Đối với tôi có ý kiến?"

"Không có ý kiến, không có ý kiến, đẹp trai đẹp trai."

"Chặc!" Lý Thương Mạc nghiêm túc nhìn Diêu Bảo Châu nói: "Cô cái con người này, không cần nói những điều người khác cũng biết, tôi đẹp trai ai mà không biết? Tôi há lại chỉ có nổi đẹp trai? Giáo sư Giang nói như thế nào về tôi nhỉ? Đơn giản, thuần túy. Aiz, tôi là người có nhiều ưu điểm, thông minh, gọi cảm, đơn thuần, tài trí."

Diêu Bảo Châu thật sự cười đến cứng cả mặt rồi, Lý Thương Mạc này sao không biết xấu hổ như vậy. Cô vẫn là lần đầu nhìn thấy có người không hề cảm thấy thẹn thùng khen ngợi chính mình như vậy.

"Đừng lải nhải nữa." Diêu Bảo Châu ngừng cười, đưa bữa sáng được đóng gói cho Lý Thương Mạc, khởi động xe nói: "Ăn sáng đi."

Diêu Bảo Châu khởi động xe, chuyên tâm lái xe.

Lý Thương Mạc hơi kinh ngạc không ngờ Diêu Bảo Châu mang đồ ăn sáng cho mình.

Anh liếc Diêu Bảo Châu, cử chỉ cô tự nhiên, cảm giác cũng không phải cố ý nịnh nọt anh, dường như chả coi đây là chuyện gì, điều này nói rõ cô cũng không cảm thấy chuyện này có gì kì quái.

Lý Thương Mạc mở túi giấy ra, bên trong còn có một lọ nước trái cây, có trứng gà, có thịt, có bánh mì, có hoa quả, dinh dưỡng còn rất cân đối, tuy là từ nhà hàng khách sạn đóng gói đi, nhưng xem xét cũng chính là cô cẩn thận chọn lựa qua đây.

Anh không nghĩ tới Diêu Bảo Châu là loại người cẩn thận như vậy, còn tưởng rằng cô giống những người đẹp kia, theo chủ nghĩa ích kỉ, xảo quyệt.

Không tệ, không nghĩ tới vậy mà cô lại là loại hình có thể lấy về nhà.

Ngực lớn lại săn sóc, người còn linh hoạt, hoàn mỹ nha.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Từ nội thành đến quốc lộ còn cách một đoạn, nội thành không có cảnh sắc gì hay để xem, Lý Thương Mạc đã ăn sáng xong rồi rảnh rỗi trò chuyện, bắt đầu khoác lác với Diêu Bảo Châu.

Nói chuyện yêu đương, tình cảm đều từ lời nói mà ra, cho nên nói chuyện rất quan trọng.

"Chiếc xe này của cô có lâu lắm rồi à?" Lý Thương Mạc gõ xe, thử bắt đầu chủ đề, hỏi: "Nhìn không ra, cô là người hoài cổ như vậy, mua bao lâu rồi?"

"Xe này không phải của tôi, người khác mua đấy."

"À? Người khác mua cho cô sao? Chắc chắc chắc..." Lý Thương Mạc nghe xong tò mò, cố ý nói: "Vậy kim chủ này của cô không được chút nào, quá keo kiệt rồi, đá anh ta đi. Anh đây mua cho cô chiếc mới, thế nào? Về sau theo anh đây lăn lộn."

Diêu Bảo Châu nhìn không được liếc Lý Thương Mạc, người này mọi thứ đều muốn nghĩ theo phương diện kia, không tổn hại cô vài câu thì không thoải mái đúng không? Cô nhìn giống như người trong ngành đến thế sao?

"Tôi nói là người khác mua, nhưng tôi có nói là người khác mua cho tôi sao?"

"Không phải người khác mua, không phải mình mua, vậy từ trên trời rơi xuống sao?"

"Ăn trộm đó." Diêu Bảo Châu mặt không đỏ tím không đập nói.

Lý Thương Mạc không nghĩ tới còn có cách giải thích kiểu này.

Yêu tinh kia trong miệng không có câu nào nói thật, năng lực nói dối ngang ngửa anh.

Được nha, kỳ phùng địch thủ.

Kích thích.

"Ăn trộm sao cũng không biết lấy chiếc tốt, trộm chiếc xe rơm này?" Lý Thương Mạc đập vào xe, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Có thể kiên trì chạy đến Nhã Khương hay không? Đừng tuột xích giữa đường đấy."

Diêu Bảo Châu bỗng nhiên trầm mặt xuống, ngữ khí nghiêm túc nói: "Không được nói xe tôi rơm, cũng không được đập."

Lý Thương Mạc sững sờ.

Diêu Bảo Châu bình thường hay nói cười đùa giỡn, cho nên ngữ khí nghiêm túc như vậy thật là chuyện hiếm thấy.

Rất kỳ quái, cũng không phải kỳ thị giới tính, không phải đều nói chỉ có đàn ông mới coi xe là bảo bối, phụ nữ luôn tùy tiện với xe của mình sao?

Nhưng mà Lý Thương Mạc rất thức thời, người ta tức giận, tự nhiên sẽ không lừa đồ thêm dầu, tuy bần chồn, nhưng không xoắn xuýt với chuyện này, mở loa trên xe, cực kỳ nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Để cho anh đây giám định gu thưởng thức một chút, xem gu âm nhạc như thế nào."

Vừa mở ra loa ra, một chuỗi tiết tấu cảm giác giai điệu rất mạnh truyền đến, bầu không khí căng thẳng vừa rồi lập tức trầm tĩnh lại.

Diêu Bảo Châu giẫm mạnh chân ga, mỗi lần nghe bài hát này cô không khống chế nổi muốn lái xe nhanh hơn.

Đây là một bài hát tiếng Anh, nhưng cũng không phải quá phổ biến, Lý Thương Mạc thật sự đúng là chưa từng nghe qua.

"Hoá ra là tiết tấu cảm giác này." Lý Thương Mạc từ từ nghe ca từ, nhú mày hỏi: "Ồ, nhìn không ra nha, thích ca khúc mạnh mẽ như vậy sao?"

Diêu Bảo Châu vừa tăng tốc xe, vừa ung dung nói: "Cuộc đời ngoài thẳng tắp trong tình yêu, còn có rất nhiều chuyện đáng giá để chúng ta ca tụng."

"Ví dụ như?"

"Ví dụ như linh hồn tự do."

Ca từ ở bên trong hát: I'm looking for freedom. I'm looking for freedom, And to find it, may take everything I have.

Tôi theo đuổi tự do,

Ta theo đuổi tự do,

Tôi trả giá tất cả theo đuổi nó.

Lý Thương Mạc nhìn về phía Diêu Bảo Châu chuyên tâm lái xe.

Diêu Bảo Châu một tay vịn tay lái, một tay tùy ý chống đầu, dường như đang đắm chìm ở bên trong âm nhạc, vẻ mặt thả lỏng.

Lý Thương Mạc suy nghĩ về những lời cô vừa nói nghĩ đến, là dạng phụ nữ thế nào mới thân nhiên nói ra "Truy tìm tự do"?

Cả đời này, anh gặp rất nhiều người đẹp không thú vị, nông cạn, linh hồn tục khí, ngu xuẩn, đầu trống rỗng, nóng vội danh lợi.

Những người kia há miệng đã khiến người ta buồn ngủ, hay là lái nhái yêu cầu được toàn bộ thế giới chú ý; rõ ràng từ nhỏ đã bình thường, lại còn tự kỷ cho rằng không ai hiểu biết bằng mình.

Song cô gái lái xe bên cạnh Lý Thương Mạc lại không vội thể hiện bản thân.

Cô luôn mỉm cười, cười đến ngọt ngào, rồi có ý nghĩ xấu xa, nhưng có giới hạn, không quá rụt rè, lỗ mãng.

Cô có thể tiếp được từng câu chuyện của bạn, trong lúc nói chuyện với nhau từ từ bộc lộ thái độ chân thật của chính mình, trình độ thái cực nhất đáng, không bộc lộ hết, thần bí lại khó có thể hiểu rõ.

Càng như vậy lại càng khiến cho Lý Thương Mạc muốn thăm dò, giống như là một đứa bé trong thế giới sắc sỡ, mê mang hoa mắt, cuối cùng phát hiện một chỗ đáng để cho mình đi qua, chui vào, tìm tòi đến cuối cùng.

"Nhìn cái gì vậy?" Diêu Bảo Châu cảm giác Lý Thương Mạc đang nhìn mình, cười nói: "Chưa từng thấy người đẹp à? Không nên nha, mỗi ngày soi gương, có lẽ quen rồi chứ?"

Lý Thương Mạc nhìn không được đắc ý cười.

Không nhìn ra, miệng còn rất ngọt nha.

"Tôi đang nghĩ, là thứ gì khiến cho cô hướng tới tự do." Lý Thương Mạc thử thăm dò nghiêm túc vấn đề.

"Vậy còn chưa rõ ràng sao? Chẳng lẽ không phải rất rõ ràng sao?" Diêu Bảo Châu hỏi lại.

"Hả? Cái gì?"

"Đương nhiên là trốn kim chủ của tôi rồi." Diêu Bảo Châu thẳng thắn hùng hồn nói.

Trên mặt Lý Thương Mạc càng vui vẻ, đã biết rõ cô sẽ không nói thật rồi mà.

Hơn nữa Lý Thương Mạc phát hiện mỗi lần Diêu Bảo Châu không muốn nói thật sẽ nói sang chuyện khác.

Ừ, được nha, rất thần bí.

"Ồ, kim chủ là người nào thế? Lại để cho cô chạy đến khu tây bắc không người?" Lý Thương Mạc đón lời Diêu Bảo Châu.

"Đương nhiên là kim chủ rất lợi hại." Diêu Bảo Châu cong môi, nhìn Lý Thương Mạc nói: "Người ta rất cao quý, người bình thường sao chạm tới được?"

Diêu Bảo Châu vốn là đang nói đùa, nếu là bình thường Lý Thương Mạc chắc chắn sẽ tiếp tục trêu chọc, cũng không biết tại sao, mặc dù biết là giả nhưng nghe cô nói như vậy, Lý Thương Mạc vẫn rất không thoải mái.

Trong đầu xuất hiện hình ảnh người đàn ông trung niên đầu trọc tay đặt ở trên đùi Diêu Bảo Châu.

Shit, lừa lại búng lên hận không thể lan ra cả đồng cỏ.

"A, vậy sao?" Lý Thương Mạc biết rõ chính mình không bình thường, nhưng vẫn không nhịn được kì quái nói: "Bao nhiêu tiền một đêm? Nói cho anh đây nghe."

"3000."

Lý Thương Mạc cười lạnh một tiếng, cô thật đúng là dám nói, yêu tinh không biết xấu hổ không nóng nảy này.

"Không giảm giá?"

"Anh còn muốn giảm giá?" Điều Bảo Châu cố ý tăng âm lượng nói: "Anh đây là đang xem thường năng lực nghiệp vụ của tôi."

"Sao lại là xem thường cô chứ, đây là hi vọng cô nể tình tôi đẹp trai cho chút ưu đãi?"

"Đẹp trai à?"

"Ừ."

Điều Bảo Châu cố nín cười, gật đầu nói: "Được, có thể giảm giá."

"Tốt như vậy sao."

"Đương nhiên, anh xem muốn giảm giá (*) như thế nào?" Điều Bảo Châu hỏi. Lý Thương Mạc còn chưa mở miệng, chợt nghe thấy Điều Bảo Châu nói tiếp: "Anh muốn tôi đánh gãy (**)tay hay chân."

(*), (**) Từ "打折" vừa có nghĩa giảm giá, vừa có nghĩa đánh gãy. Bọn họ chơi chữ

Lý Thương Mạc ghen hòng.

Được, cái miệng nhỏ này của cô thật sự chính là không buông tha người.

Nhưng mà Lý Thương Mạc thích cái miệng lợi hại này.

"Mồm cô còn rất linh hoạt."

Điều Bảo Châu cười, Lý Thương Mạc há mồm, nhin xuống.

"Cô chờ đấy." Lý Thương Mạc nói tiếp.

Điều Bảo Châu nghi hoặc nhìn sang, thấy Lý Thương Mạc vậy mà lại thật sự mở ví tiền.

Chỉ thấy Lý Thương Mạc rút từng tờ trong ví ra, tờ tiền còn có rất nhiều nếp nhăn, tất cả đều đặt ở trước xe, đáng vẻ đáng thương khiến Điều Bảo Châu bật cười.

"285 tệ" Vẻ mặt Lý Thương Mạc bất đắc dĩ, uất ức nói: "Còn có ba đồng tiền xu."

"Vậy cũng kém quá xa nha?"

"Hết cách rồi." Lý Thương Mạc cười rất tiện, ngữ khí mập mờ nói: "Cô có thể móc hết trên người tôi."

"Xi, ai thèm móc chứ?" Điều Bảo Châu liếc Lý Thương Mạc, còn nói một câu hai ý nghĩa đấy. "Cái này không thể được, tôi không thể dễ dàng như vậy, tuy tôi là người có giới hạn rất thấp, nhưng vẫn có điểm giới hạn đấy."

Đáng vẻ Lý Thương Mạc đáng thương, nặng nề thở dài một hơi, tiếp tục lục túi, kết quả chỉ móc ra được một thẻ tích điểm trà sữa.

"Cái này có thể chứ?" Lý Thương Mạc hỏi.

"Đây là cái gì?"

"Thẻ tích điểm trà sữa, đã tích đầy mười cái." Lý Thương Mạc trầm bồng du dương nói: "Có thể đổi lấy một ly trà sữa kem cheese oreo!"

Điều Bảo Châu vẫn không thể ngừng cười, bị Lý Thương Mạc chọc cho cười ha ha.

Lý Thương Mạc này thật sự là kẻ dở hơi!

"Anh không phải ngôi sao ư, sao lại thê thảm như vậy? Vậy mà cầm thẻ tích điểm đổi, không mất mặt à?"

"Aiz, cô nghĩ rằng chúng tôi làm ngôi sao dễ dàng sao?" Lý Thương Mạc làm ra dáng vẻ đáng thương, nói: "Chúng tôi là máy kiếm tiền cho công ty, làm việc không biết ngày đêm, một chút sinh hoạt cá nhân cũng không có, xảy ra chuyện còn bị tất cả mọi người mắng, nói ném là ném. Tôi đã thê thảm như vậy rồi, cô còn không biết xấu hổ thu tôi 3000 tệ."

Lý Thương Mạc đưa thẻ tích điểm trà sữa tới.

Điều Bảo Châu đẩy trở về.

"Aiz, chúng tôi làm chim hoàng yến cũng rất thảm, mỗi ngày cũng bị kim chủ làm, từ tinh thần đến cơ thể, bị roi da quất, bị ngọn nến đốt, còn phải giả vờ thật vui vẻ, cũng vì kiếm tiền mua mấy cái túi hàng hiệu thôi. Vậy mà anh còn mặc cả với tôi?"

"Ngôi sao chúng tôi đây còn phải ngủ với mấy ông bà lão đấy."

"Chim hoàng yến chúng tôi cũng bị các loại vớ cả, lột sạch quần áo đánh trên đường."

"Ngôi sao chúng tôi còn bị anti hạ độc."

"Chim hoàng yến chúng tôi còn bị chính thất tạt axit sunfuric."

Một thẻ tích điểm trà sữa cứ đẩy tới đẩy lui, hai người không dứt, làm không biết mệt.

"Anh xem tôi đi chiếc xe này cũng bảy tám năm rồi, anh còn trả giá với tôi?" Diêu Bảo Châu hỏi.

Lý Thương Mặc làm ra dáng vẻ không thể tin nói: "Cô còn có xe? Tôi ngay cả xe cũng không có, đi nhờ xe còn bị người ta ném đến hai lần!"

Lần này Diêu Bảo Châu rốt cục không còn lời nào để nói rồi.

Cô nhận thua được không? Dù sao là mình ném anh ta xuống xe.

Liếc mắt nhìn Lý Thương Mặc, Diêu Bảo Châu thực sự có cảm giác ngồi bên cạnh một con chó săn, tội nghiệp giờ thẻ tích lũy điểm, về mặt khẩn cầu.

Cô thoáng mềm lòng rồi, mỉm cười, cầm lấy tám thẻ.

"Được rồi, chỉ một lần này thôi, về sau sẽ không giảm giá."

Lý Thương Mặc vui vẻ rú lên một tiếng, thực sự y như sói hoang.

Song anh còn chưa kịp đùa thêm mấy câu, chợt nghe bịch một tiếng.

Hai người đều sững sờ, vội dừng xe lại, bọn họ hình như vừa mới đụng vào thứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chính giữa đường cái có một con chó nằm.

Diêu Bảo Châu ngừng xe ở ven đường, hai người vội bước xuống, nhưng không cần đi qua Diêu Bảo Châu đã biết con chó kia chết rồi.

Xem ra bọn họ cũng không phải là người đầu tiên đụng vào, bởi vì cơ thể con chó đã bị nghiền thành hai mảnh, đầy đất toàn là nội tạng của nó, xem ra đã bị cán qua không biết bao nhiêu lần.

"Nó chết rồi sao?"

Diêu Bảo Châu gật đầu.

Dáng vẻ Lý Thương Mặc nhìn rất khó chịu, hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao?" Diêu Bảo Châu lãnh đạm nói: "Chết thì đã chết rồi, còn sống rồi cũng sẽ phải chết."

Về mặt Diêu Bảo Châu có một loại hồ hững, cô nhìn con chó đến xuất thần, không biết đang suy nghĩ gì.

Lý Thương Mặc nhìn Diêu Bảo Châu như vậy, chỉ cảm thấy ghen ở cổ họng.

Cô lạnh lùng khiến anh cảm thấy có chút khó chịu, tuy ấn tượng đầu tiên về Diêu Bảo Châu là tiểu yêu tinh ngực to không nỡ, nhưng tiềm thức luôn nói cho anh biết, cô gái này không giống như vậy.

Chết thì đã chết rồi, còn sống rồi cũng sẽ phải chết.

Những lời này không hề sai, nhưng từ trong miệng một cô gái nói ra, lại có vẻ vô cùng tàn nhẫn.

Lý Thương Mạc muốn đi về phía con chó kia, bị Diêu Bảo Châu ngăn lại.

Tuy trên sa mạc dòng xe cô không đông đúc như trong thành phố lớn, nhưng dù sao cũng là trên đường cái, xe lui tới cũng không ít, vẫn không an toàn.

"Đã chết rồi, anh đi qua cũng vô dụng, chúng ta đi thôi." Diêu Bảo Châu nói.

"Chẳng lẽ cứ để cho nó nằm trên đường cái tiếp tục bị xe cán như vậy sao?"

"Nếu không thì sao?"

Diêu Bảo Châu vừa dứt lời, lại có một chiếc xe con vụt qua trước mặt bọn họ, bánh xe lại cán lên con chó, thậm chí cũng không giảm tốc độ mà đi thẳng.

Đúng vậy, chỉ là một con chó trên đường, ai cũng sẽ không đồng cảm.

Thế giới không liên quan đến chúng ta, chúng ta cũng như vậy với thế giới.

Lý Thương Mạc dùng sức rút cánh tay khỏi tay Diêu Bảo Châu, đi tới bên cạnh con chó kia.

Ngồi xổm xuống, đập vào mặt là mùi máu tươi suýt chút nữa khiến Lý Thương Mạc ói ra, anh vội đứng dậy, chống đầu gối một lúc lâu mới bình tĩnh.

Con ói đã đi xuống, Lý Thương Mạc mới lại đi trở về, cời áo khoác của mình, bọc lấy thi thể con chó.

Bên cạnh còn có xe không ngừng đi qua, Lý Thương Mạc cũng mặc kệ, thu thập nốt phần chân tay còn lại, nhìn xuống mùi máu tươi gay mũi, ôm nó đi tới ven đường.

Diêu Bảo Châu luôn đứng bên đường nhìn hành động của Lý Thương Mạc, cô vốn hờ hững dần dần trở nên rung động, thậm chí trong nháy mắt có sự tan nát cõi lòng hiện lên.

Cho đến khi thấy Lý Thương Mạc ôm con chó đi trở về bên cạnh xe, cô mới khôi phục lại vẻ mặt như thường.

"Anh ôm nó đi đến nơi nào?"

"Muốn tìm một chỗ chôn nó." Lý Thương Mạc biết rõ ôm chó chết rất phiền toái cho Diêu Bảo Châu, cho nên nói: "Không sao, cô cứ đi trước, không làm chậm trễ thời gian của cô, lần này nhớ để lại hành lý cho tôi là được."

Diêu Bảo Châu làm sao có thể thật sự mặc kệ Lý Thương Mạc, tuy không biết anh nổi tiếng thế nào, nhưng một ngôi sao ôm chó chết đứng bên cạnh đường cái, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy chuyện này rất kì lạ.

"Không sao, lên xe đi." Diêu Bảo Châu nhìn đường: "Phía trước sẽ đi ra khỏi quốc lộ, tiếp đó toàn là sa mạc, chúng ta đem nó chôn ở bên trong đó."

"Thật sự không cần làm phiền cô đâu." Lý Thương Mạc lại vô cùng kiên trì, lãnh đạm nói: "Con xe bảo bối của cô, tôi ôm nó lên sẽ làm bẩn, cô đi trước là được."

Diêu Bảo Châu dở khóc dở cười, anh còn rất biết hoành hoạc người, đây là lúc dễ tức giận với cô sao?

Chọc tức cô vừa rồi không cùng anh cứu con chó sao?

Sao giống như đứa trẻ thế này.

Đối xử với trẻ con Diêu Bảo Châu cũng có cách, mặt cô tối sầm, nghiêm khắc nói: "Bảo anh lên xe thì lên đi, nói nhảm nhiều như vậy, đi!"

Nói xong, Diêu Bảo Châu gọn gàng linh hoạt lên xe, cô nhìn gương chiếu hậu, quả nhiên Lý Thương Mạc đứng ở đó do dự một chút, cuối cùng vẫn ôm con chó đi tới.

Lên xe, Lý Thương Mạc bỗng nhiên trở nên vô cùng trầm mặc, hoàn toàn không giống bình thường nói không ngừng, cau mày, dáng vẻ đại khó thủ sâu.

Diêu Bảo Châu luôn cảm giác mình ở cùng đứa bé tám chín tuổi.

Trong xe toàn là mùi máu tươi, Diêu Bảo Châu nhanh chóng lái đi, ra khỏi quốc lộ cô cũng không lập tức dừng xe lại, mà lại chạy hơn nửa tiếng giò, chạy đến nơi gần núi Minh Sa nhất, mới dừng xe lại.

"Chôn ở nơi này đi, từ góc độ này nhìn sang, bên kia núi giống như là một tượng Phật nằm, chôn con chó ở chỗ này rất hợp thích đấy." Diêu Bảo Châu lãnh đạm nói.

Lý Thương Mạc im lặng xuống xe, đi đến trên bãi gheñh sa mạc, để con chó ở một bên bắt đầu đào hố. Anh cời áo, dưới ánh mặt trời thiêu đốt, càng không ngừng đổ mồ hôi, mồ hôi lóe sáng dưới ánh mặt trời, nếu như không phải bên cạnh có một con chó chết máu chảy đầm đìa, hình ảnh này có lẽ rất

gọi cảm.

Điều Bảo Châu đeo kính râm, lười biếng tựa ở bên cạnh xe, vừa uống cà phê đá lấy từ nhà hàng buổi sáng, vừa nhìn Lý Thương Mạc đào hố.

Dựa theo cách Lý Thương Mạc hành động, Điều Bảo Châu cảm thấy với tính cách này của anh, không chỉ biết đào hố cho chó, hơn nữa cũng rất biết "đào hố" cho mình đấy.

Lý Thương Mạc đào hố xong rồi, cẩn thận từng li từng tí bỏ con chó xuống vùi, nhưng mà sau khi vùi xong, anh vẫn đứng ở bên cạnh không đi.

"Làm sao vậy?" Lúc này Điều Bảo Châu mới đi qua, hỏi: "Vùi xong rồi thì đi thôi."

Lý Thương Mạc lắc đầu nói: "Cảm giác còn thiếu thứ gì đó, có loại cảm giác chưa làm xong."

"Thiếu cái gì?"

"Không biết."

Điều Bảo Châu suy nghĩ, biết có lẽ là thiếu gì, chính là cảm giác nghi thức.

Người chết cái gì đều không cần, nhưng người sống lại cần nhớ. Nhớ bị thương để có thể điều chỉnh, không đến mức tích tụ buồn rầu trong người, chậm rãi biến thành quái vật khổng lồ, cuối cùng có một ngày bộc phát ra ngoài giết chết chính chúng ta.

"Được rồi, đi thôi." Lý Thương Mạc nói: "Cũng không còn gì có thể làm nữa."

Lý Thương Mạc cảm thấy mình đứng ở chỗ này cũng chỉ là sĩ diện hão, quay người đi về bên cạnh xe, nhưng Điều Bảo Châu lại không nhúc nhích, anh nghi hoặc quay đầu lại, nhìn thấy Điều Bảo Châu đi đến phía trước đồng đất kia, quỳ gối xuống sa mạc nóng bỏng.

Cô chấp tay trước ngực, nhắm hai mắt, thần thái thành kính, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm gì đó.

Lý Thương Mạc sững sờ tại chỗ một lúc lâu mới hoàn hồn, tuy không biết trong miệng Điều Bảo Châu niệm gì, nhưng dáng vẻ của cô có một loại thần thánh, tại nơi hoang vu khiến lòng người sinh ra kính sợ.

Qua một lúc lâu Điều Bảo Châu mới niệm xong, cô mở mắt ra, vẫy tay với Lý Thương Mạc, Lý Thương Mạc vội chạy tới, đỡ Điều Bảo Châu đứng dậy.

Chân đã quỳ đến tê rần.

"Cô vừa niệm cái thế?" Lý Thương Mạc hỏi.

"Vãng Sinh Chú đó."

"Không phải cô nói chết thì đã chết rồi sao?"

"Đúng vậy, chết thì đã chết rồi, còn sống rồi cũng sẽ phải chết, không có gì cần phải chấp nhất cả."

"Vậy cô lại còn niệm Vãng Sinh Chú cho nó?"

"Tôi không hồ đồ, nhưng mà anh quan tâm à." Điều Bảo Châu bất đắc dĩ cười, vẻ mặt ôn hòa nhìn Lý Thương Mạc, như là đang nhìn một đứa bé, giọng nói của cô dịu dàng: "Anh niệm nốt câu cuối đi, niệm xong chúng ta cáo biệt nó, lên đường."

Lý Thương Mạc dựa theo Điều Bảo Châu nói, gỡ xuống chuỗi hạt trên tay mình đặt lên đồng đất, giọng trầm trọng lại thành kính nói: "Chó chết à, mong mày sớm ngày thoát ly cực khổ, phúc duyên chuyển sinh."

Niệm xong một câu này, Lý Thương Mạc mới có một loại cảm giác thả lỏng, cảm giác chưa xong cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Anh cảm kích liếc Điều Bảo Châu nói: "Cảm ơn cô."

Điều Bảo Châu lắc đầu nói: "Tôi hiểu."

"Hiểu cái gì?"

"Hiểu cảm giác bất lực đối với thế giới, cho nên khát vọng làm được chút gì đó."

Lý Thương Mạc chỉ cảm thấy trong lòng thoáng bị người chọc một phát, Điều Bảo Châu nói vô cùng chính xác tình trạng của anh, cô gái này thật là kỳ quái, nhìn lạnh lùng tàn khốc, thờ ơ. Nhưng mà một người lạnh lùng, thờ ơ, làm sao có thể tinh tế tỉ mỉ phát hiện cảm xúc của người khác?

"Đi thôi." Điều Bảo Châu quay người đi về xe, Lý Thương Mạc cũng đi theo.

Điều Bảo Châu từ phía sau cốp lấy ra một bình nước, vẫy tay gọi Lý Thương Mạc qua, sau đó bảo anh chia tay ra.

Trên tay anh toàn là máu, Lý Thương Mạc vừa rửa tay vừa quan sát Diêu Bảo Châu, hỏi: "Cô còn tin Phật à?"

"Tôi chỉ tin tưởng khoa học." Diêu Bảo Châu không chút do dự nói: "Những chuyện không có chứng cứ, tôi đều mang theo thái độ hoài nghi."

"Vậy sao cô biết Vãng Sinh Chú, phức tạp như vậy, cũng phục cô có thể nhớ được."

"Tôi ngộ tính tốt, nghe qua nhiều lần cho nên nhớ, muốn quên cũng không thể quên được."

Mạnh như vậy sao?

Lý Thương Mạc hơi kinh ngạc, nghe mấy lần có thể nhớ được, muốn quên cũng không thể quên được, loại chỉ số thông minh này không biết cao thế nào.

Diêu Bảo Châu dường như lại không có phòng bị với Lý Thương Mạc, vừa giúp anh rửa tay, vừa tùy ý tiếp tục nói: "Nhưng cũng không phải hoàn toàn không tin, phải nói tôi đối với những chuyện này gọi là sùng bái Erwin Schrödinger."

"Có ý gì?"

"Là trước khi chứng kiến kỳ tích xuất hiện, tôi đồng thời tồn tại hai loại thái độ đối với chuyện này, đồng thời tin cũng đồng thời không tin, chỉ khi kỳ tích thật sự xảy ra, tôi thật sự thấy được vận mệnh tồn tại, cảm nhận được thần linh, sau khi quan sát đánh giá, thái độ đồng thời tin lại không tin mới có thể thành duy nhất một loại trạng thái tin hoặc là không tin."

Lý Thương Mạc ghen hòng, anh chỉ biết là Diêu Bảo Châu nói rất nhiều, mỗi câu nghe kỹ như hiểu được, đặt cùng một chỗ cũng không biết là có ý gì.

Anh bắt đầu đi bừa bãi, hỏi: "Tôi biết rõ cô là tiểu tiên nữ, nhưng cô có thể nói tiếng người không? Sao tôi một câu đều nghe không hiểu, rốt cuộc cô tin hay không?"

Diêu Bảo Châu bị Lý Thương Mạc trêu chọc cười, lắc đầu bỏ thùng nước về sau, bên trong chỉ còn lại non nửa thùng nước.

"Tiếng người là thích thì tin! Đi thôi, tiếp tục nào."

"Coi như vậy đi."

Hai người lên xe, tiếp tục đi về Nhà Khương, tuy lãng phí chút thời gian, nhưng chuyện nhỏ xen giữa này lại làm cho Lý Thương Mạc hiểu biết thêm chút về Diêu Bảo Châu.

Anh hiểu rõ Diêu Bảo Châu thật sự là một cô gái phức tạp, rất khó hiểu.

"Xin lỗi, làm bẩn xe cô."

Trên xe vẫn có chút vết máu, cũng không lau được, nghĩ đến Diêu Bảo Châu quý chiếc xe này như vậy, Lý Thương Mạc xem chừng cô rất khó chịu.

"Không sao, chủ nhân xe này cũng yêu chó, tôi cảm thấy nếu anh ấy biết sẽ rất vui đấy."

Lý Thương Mạc nhíu mày, xe này thật sự không phải là của cô à? Chẳng lẽ là người đàn ông nào hay sao? Bạn trai cũ? Bạn trai hiện tại?

"Chủ nhân xe này là ai?" Lý Thương Mạc nhìn không được hỏi.

"Anh tôi." Diêu Bảo Châu trả lời.

Lý Thương Mạc vẫn còn hơi lo lắng, lại hỏi: "Anh nào? Anh nuôi? Anh ruột?"

"Đương nhiên là anh ruột, tôi không nhận bữa anh nuôi, cha nuôi mẹ nuôi. Không hiểu những người kia tại sao phải nhận người thân khắp nơi, rất thiếu người thân sao?"

Lý Thương Mạc cười, rốt cục thờ phào một hơi.

"Anh cô cũng yên tâm để cô một mình đi à."

Lý Thương Mạc nghĩ nếu mình có em gái bảo bối thế này, tuyệt đối không thể để cho cô chạy loạn khắp nơi, rất nguy hiểm, bị đàn ông bên ngoài nhớ thương thì làm sao bây giờ.

"Anh tôi là người chủ nghĩa tự do, đối với tôi không quản lý, rất nuôi thả đấy."

"Được nha, tôi thích người chủ nghĩa tự do, có cơ hội sẽ làm quen."

"Sợ là không có cơ hội."

"Hả? Không muốn cho tôi gặp anh cô à? Sợ anh cô không thích tôi? Sợ anh cô không đồng ý chuyện hai chúng ta?"

Diêu Bảo Châu cười, Lý Thương Mạc này quả nhiên không đứng đắn được hai câu.

Cô nhún mày nói: "Anh sẽ không muốn gặp anh ấy đâu, tin tôi đi."

"Tại sao?"

"Bởi vì anh ấy mất rồi." Diêu Bảo Châu thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Người trong nhà Diêu Bảo Châu đều có tín ngưỡng, cha thích nghiên cứu chữ bát, mẹ là nhà chiêm tinh học, anh trai và chị dâu là Cơ đốc giáo.

Chỉ có Diêu Bảo Châu không có gì kiêng kỵ, cái gì đều không tin.

Nhưng mà tín ngưỡng của bọn họ, lại khiến cho Diêu Bảo Châu tổng kết ra một đạo lý, chính là nếu quả thật có thần linh, vậy thì có ác ma. Hết lần này tới lần khác, ác ma chưa bao giờ nói dối, lừa gạt người chỉ có thần linh.

Thần linh nói muốn cứu vớt người trần, nhưng có thể cứu vớt được ai?

Thần linh nói yêu người trần, nhưng cách nó yêu người, lại giống như đối xử với kẻ thù.

"Bảo Châu à, anh trai vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho em, bởi vì em không làm sai gì hết, cho nên không cần nói xin lỗi. Ai có thể nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy chứ? Em không nghĩ ra, anh và Tiểu Nhã cũng vậy.

Vốn đây là một bi kịch do vô số trùng hợp tạo thành, nhưng con người đều yếu ớt, có rất ít người có khả năng đối diện với đau khổ và tan nát cõi lòng, cho nên chúng ta cũng chỉ biết trách tội những người còn sống sót.

Trách tội người khác, trách tội vận mệnh, trách tội thần linh, trách tội con người.

Cũng hết cách rồi, bởi vì em luôn giống như con người cứng rắn nhất trong đám người, nếu như em có thể bày ra dáng vẻ càng áy náy, càng tự trách, càng sống không bằng chết, bọn họ có lẽ sẽ không có cách nào trách tội em. Tuy nhiên hết lần này tới lần khác em là người không thích biểu hiện đau khổ ra ngoài, mặc dù biết rõ em bị giày vò đến đêm không thể say giấc.

Anh biết rõ, sau khi anh chết đi, sẽ có rất nhiều người đến đánh em, nhưng đừng bị cuốn theo tuồng của bọn họ.

Bảo Châu à, em sống dứt khoát, cũng không để cho người khác khống chế tình cảm của em, từ nhỏ đã như vậy rồi, mặc dù là cha mẹ cũng không thể ép em làm chuyện em không muốn làm, hoặc là thay đổi ý nghĩ của em. Em luôn sống rất tự do, không ai ảnh hưởng được em, đây cũng là lý do anh trai muốn bảo vệ em.

Đừng thay đổi.

Sau khi anh chết, em cứ tiếp tục theo đuổi giấc mơ của em, chuyên tâm làm nghiên cứu của em, nhìn ánh sao sáng của em. Không muốn làm gì thì không cần làm, không cần sống thành dáng vẻ người khác chờ mong, không cần làm ra dáng vẻ đáng thương bị cuộc sống đánh đập. Muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, muốn mặc quần áo đẹp thì mặc, muốn ngang ngược thì ngang ngược.

Anh không muốn em theo đuổi "Hoàn mỹ" em không có hứng thú, cũng không muốn em được người người ưa thích, chỉ cần em thích chính mình.

Người khác có thể nói em lạnh lùng, có thể chán ghét em, căm hận em, nhưng không có ai có tư cách phán xét em.

Bảo Châu của anh, không ai đáng để em rơi lệ, người đáng để em rơi lệ sẽ không chịu được em khóc, cho nên đừng khổ sở vì anh, anh chỉ là muốn nghỉ ngơi, không muốn đau khổ nữa, anh đầu hàng, nhưng xin em đừng."

Thần linh nói:

Các người khẩn cầu sẽ cho.

Tìm kiếm sẽ gặp.

Gỗ cửa sẽ mở.

Song bạn cả ngày lẫn đêm đều gõ cửa, cầu thần linh tới cứu chính mình, anh trai cũng không được cứu vớt.

Cho nên, nếu quả thật thần linh tồn tại, đó cũng là gạt người đấy.

Bên trong xe vẫn còn bật đi bật lại ca khúc "Freedom".

Bài hát này là ca khúc khi còn sống anh cô thích nhất, là nhạc phim "Django Unchained".

Nhưng mà đến cuối cùng, cuộc đời anh cô vẫn luôn bị giam cầm, không được giải phóng.

Trái đất chính là một ngục giam cực lớn, là nơi vũ trụ giam giữ những linh hồn kém cỏi chúng ta. Muốn để cho chúng ta ở bên trong luân hồi không ngừng mà bị nô dịch, không để cho chúng ta dễ dàng đạt được hạnh phúc, không cho phép chúng ta tu thành chính quả.

"Life hasn't been very kind to me lately,

But I suppose it's a push from moving on."

Ca từ ở bên trong bài hát:

Vận mệnh gần đây không khách khí đối với tôi,

Nhưng tôi tạm thời coi như đó là đang thúc giục tôi đi về phía trước.

Âm nhạc tràn ngập tiết tấu cảm giác, lại khiến cho người ta không nhận được đong đưa thân thể theo nó.

Nhưng mà Diêu Bảo Châu đang lái xe, chỉ có thể tùy ý gõ cửa sổ xe, nhẹ nhàng mà lắc lư đầu.

Lý Thương Mặc nhìn về phía Diêu Bảo Châu, về mặt cô bình tĩnh lái xe, thậm chí còn bật nhạc to hơn, như thể đối với chuyện này cũng không thêm để ý, như thể không phải Phật nói anh cô mất rồi, một tay vịn tay lái như trước, một tay chống đầu, dáng vẻ thả lỏng sung sướng.

Lý Thương Mặc có chút không biết làm sao, anh không biết một người nhìn không đau khổ thì đau khổ biết chừng nào, nhiều khi chúng ta chỉ là đóng cửa vết nứt kia, ép bản thân không cảm nhận nó thôi.

Lý Thương Mặc thật không ngờ bản thân là nhân tài khoản trò chuyện, thậm chí cũng có một ngày có thể làm cho câu chuyện chết hẳn, nhắc ngay phải một quả bom.

Anh không biết xử lý loại chuyện này thế nào, choáng váng lấp bấp một lúc lâu mới nói: "Đúng... Xin lỗi..."

Diêu Bảo Châu bật cười, hỏi: "Anh xin lỗi cái gì? Chẳng lẽ là anh giết anh tôi?"

Nghe giọng Diêu Bảo Châu nhẹ nhàng như vậy, Lý Thương Mặc cũng không quá xấu hổ nữa, nhưng anh cũng không nên hỏi vấn đề này sâu hơn, sợ hỏi nhiều hơn Diêu Bảo Châu sẽ đau khổ, vội nói sang chuyện khác.

Chỉ thấy Lý Thương Mặc chấp tay trước ngực, về mặt thành kính nhìn giữa không trung nói: "Anh trai Bảo Châu, xin lỗi. Anh trên trời có linh thiêng, xin hãy tha thứ cho tôi cả đường đi đều ngập ghé sắc đẹp của em gái anh. Xin anh yên tâm, hiện tại tôi đã đoan chính, sẽ chịu trách nhiệm với Bảo Châu, kết bạn với cô ấy, hi vọng anh có thể đồng ý chuyện của tôi và em gái anh."

Diêu Bảo Châu quả thực không có cách nào với Lý Thương Mặc không đứng đắn, thằng cha này, miệng không tiện chút sẽ không thoải mái đứng không?

"Anh đủ rồi đấy, hai ta có chuyện gì, sao tôi không biết?" Diêu Bảo Châu liếc Lý Thương Mặc nói.

"Hả? Đã quên rồi sao?" Lý Thương Mặc hừ lạnh một tiếng nói: "Không phải cô nghe Vãng Sinh Chú mấy lần đều có thể đọc lâu lâu sao? Lời cô tự nói mà không nhớ rõ sao?"

"Tôi nói cái gì hả?"

"Cô lục túi mình đi, cô thu thẻ tích điểm trà sữa của tôi rồi, như thế nào, muốn đổi ý à."

Diêu Bảo Châu ghen hờn, ý thức được Lý Thương Mặc chỉ là cái gì, nhận không được cười ha ha.

"Buồn cười?" Lý Thương Mặc hỏi.

"Buồn cười."

"Định nói không giữ lời?"

Điều Bảo Châu nghiêng đầu nhìn Lý Thương Mạc nói: "3000 một đêm sao có thể nói không giữ lời, còn không phải chưa tới buổi tối sao?"

Lý Thương Mạc cũng không nghĩ tới Điều Bảo Châu có thể nói như vậy, gật đầu nói: "Được, vậy thì chờ buổi tối."

"Anh nghỉ ngơi một lát đi, hôm qua anh ngủ không ngon mà. Nhìn mắt anh có quầng thâm kìa."

Lý Thương Mạc cũng không khách sáo, ngã thành ghế ra sau chuẩn bị ngủ một giấc, nói: "Một tiếng gọi tôi, nếu không tôi luôn ngủ một mình cô lái xe sẽ nhảm chán, điều khiển dễ dàng một nhọc."

Trên đường cao tốc lái xe dễ dàng ngủ gà ngủ gật, cho nên người bên cạnh không buồn ngủ thì mới tốt, tốt nhất là có thể luôn nói chọc cười, nếu không lái xe ngủ gật, sẽ là sự cố lớn.

"Anh yên tâm, tôi không ngủ được đâu." Điều Bảo Châu nói: "Tôi có trở ngại giấc ngủ."

"Sao cô có nhiều tật xấu như vậy?" Lý Thương Mạc nhìn không được cau mày nói: "Bình thường cô chăm sóc bản thân thế nào vậy?"

Điều Bảo Châu dở khóc dở cười nói: "Sao anh giống cha tôi vậy, nhanh ngủ đi, nói nhảm nhiều như vậy, một tiếng sau sẽ gọi anh."

"Được rồi."

Anh ngã người ra sau, muốn nói lại thôi, hai mắt nhắm lại, ngày hôm qua thực sự ngủ không được ngon giấc.

Đội Lý Thương Mạc tỉnh lại, đã là bốn năm tiếng sau, Điều Bảo Châu cũng không gọi anh.

"Tại sao cô không gọi tôi?"

"Nhìn anh ngủ ngon như vậy, không muốn gọi. Muốn uống nước không?" Điều Bảo Châu đưa cho Lý Thương Mạc một chai: "Chúng ta từ nơi khác đến phải uống nhiều nước, không được để mất nước."

Lý Thương Mạc nhìn thấy chai nước lọc, chuẩn bị uống nhưng nhìn thấy ở bên trong túi rác đều toàn là lon không, Điều Bảo Châu gần như toàn uống cà phê.

"Một mình cô lái xe không mệt à?" Lý Thương Mạc nói: "Cô nên gọi tôi chứ."

"Làm sao có thể mệt?" Điều Bảo Châu nhìn Lý Thương Mạc cười nói: "Tiếng ngáy của anh rung trời thế kia, heo cũng không ngủ được."

Cái này rất xấu hổ rồi, Lý Thương Mạc hắng giọng một cái, móc ra điếu thuốc hỏi: "Có thể hút điếu thuốc chứ?"

"Hút đi." Điều Bảo Châu cũng tiện thể đưa tay nói: "Thuận tiện giúp tôi lấy thanh năng lượng."

Lý Thương Mạc đưa thanh năng lượng cho Điều Bảo Châu.

Hai người một người hút thuốc, một người ăn thanh năng lượng, hình ảnh hơi buồn cười, nhưng khiến cho Lý Thương Mạc nhìn không được có loại cảm giác ý hợp tâm đầu với Điều Bảo Châu.

Hai người nghiện nặng, trong xe ngập ngụa khói, cảm giác rất hăng hái.

"Tôi nhớ cô nói với tôi, cô đối với cà phê là nghiện trên tinh thần, tôi là đối với ni-cô-tin là nghiện thuốc, có đúng không?" Lý Thương Mạc chợt nhớ tới trước đó Điều Bảo Châu đã từng nói.

"Đúng vậy."

Điều Bảo Châu bỏ thanh năng lượng xuống, vẻ mặt cũng không quá tràn đầy sức sống, vẫn là lãnh đạm.

Lúc cô không cười, thật sự có loại cảm giác cách xa con người ngàn dặm, lãnh cảm rất khó ở chung.

Trong xe máy lạnh mở vừa đủ, ở bên trong khói thuốc lá mờ mờ, một bên mặt Điều Bảo Châu có loại cảm giác huyền hoặc, giống như rất xa xôi, lại giống như thò tay có thể chạm vào, khiến Lý Thương Mạc cảm thấy có chút choáng váng, lần đầu tiên trong đời cảm thấy ni-cô-tin cũng làm cho người ta bay lên.

Nghiện là cái gì?

Nghiện là một loại khát vọng tinh thần mãnh liệt mà bền bỉ.

Lý Thương Mạc vô thức nuốt nước bọt, hít nấc nhìn Điều Bảo Châu, vốn hút thuốc có thể làm cho tim đập nhanh trở nên bình tĩnh, nhưng bây giờ lại càng nhanh hơn rồi, thỉnh thoảng, hận không thể lao ra khỏi lồng ngực.

Anh phát hiện chính mình luôn lơ đãng bị cô gái này làm điện giật, kinh điển, bị nghiện.

Lý Thương Mạc vẫn cho rằng tình yêu thực sự của người đàn ông là lắng đọng theo thời gian, vừa thấy đã yêu đều là gặp sắc này lòng tham, nói trắng ra là muốn lên giường, cho nên anh không tin cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng mà lần đầu tiên, một người phụ nữ khiến cho trái tim của anh phản ứng trước, chứ không phải nửa dưới.

Bài tiết adrenalin lại khiến cho trái tim kinh hoàng.

Cô giống như là Cocacola bỏ thêm đá, anh giống như là con chuột tiến vào thùng gạo, thích được cõ đại lan tràn, bắt đầu từ ánh mắt, đến trái tim, lại đến nửa người dưới.

Nhìn không được muốn làm chút chuyện ác tà trời với cô.

Lý Thương Mạc vươn tay về phía Diêu Bảo Châu, như là trúng độc, bất giác chạm vào cánh tay mềm mại, trắng nõn, tinh tế của cô.

Là ai đã từng nói, tội ác tà trời của tôi có lẽ sẽ vẫn được bị đặc xá, bởi vì thứ yêu mến đầu tiên là ánh mắt của tôi.

Nhưng mà lại nghe thấy một tiếng phanh gấp, ngay lúc Lý Thương Mạc chạm vào cánh tay Diêu Bảo Châu, xe vội dừng lại.

Hai người đi về phía trước xem xét, đầu xe đang bốc hơi nước.

Cái xe rôm này thật đúng là hỏng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nhìn thấy đầu xe bỗng nhiên bốc hơi nước, Diêu Bảo Châu vội dừng xe lại.

"Anh xuống xe chờ đi." Diêu Bảo Châu nói với Lý Thương Mạc.

Diêu Bảo Châu cài dây an toàn, nhanh chóng xuống xe, mở mui kiểm tra tình hình bên trong.

Lý Thương Mạc sững sốt hai giây.

Chuyện quái gì thế này?

Phụ nữ gặp phải loại chuyện này, không phải là phản ứng này nha? Diêu Bảo Châu phản ứng cũng không khỏi quá dứt khoát quyết đoán, tốt xấu gì cũng phải sợ hãi một chút chứ, sao tỉnh táo như vậy.

Có người đàn ông ngồi sờ sờ bên cạnh, loại kỹ thuật sống này chẳng lẽ không nên tìm anh xin giúp đỡ sao? Cũng không để cho anh có một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân.

Đậu má.

Quá mạnh mẽ.

Không nên tự đưa mình đến.

Lý Thương Mạc cũng xuống xe, không lên tiếng, cầm điều thuốc, tay rút túi cà lơ phớt đời đứng ở ven đường, nhìn Diêu Bảo Châu một mình gục ở chỗ này mờ mịt mẩn mê.

Không thể không nói, xe xịn người đẹp, hình ảnh này còn rất mang cảm giác, ngoại trừ xe hơi nát.

Trời nóng nực, hộp động cơ bốc hơi nước, không đầy một lát Diêu Bảo Châu đầu đầy mồ hôi, nóng đến mức cởi áo chống nắng ra, mặc mỗi áo ba lỗ tiếp tục mẩn mê.

Lý Thương Mạc nghiêng đầu nhìn, cảm thấy không đúng, lại đi hai bước đến bên cạnh, điều chỉnh góc độ ánh mắt, lúc này mới tìm được phương hướng hoàn mỹ, sau đó tiếp tục ngậm điều thuốc, vẻ mặt cười xấu xa nhìn Diêu Bảo Châu bận rộn.

Bờ mông cong cong ưỡn lên.

"Rốt cuộc cô có biết sửa xe không đấy? Loay hoay bao lâu rồi." Lý Thương Mạc thấy Điều Bảo Châu làm không đúng, nhin không được nói ra.

"Đương nhiên là không biết." Điều Bảo Châu thẳng thắn nói.

Cô là nhà khoa học, cũng không phải kỹ sư, tại sao phải biết sửa xe?

"Vậy cô còn hùng hục ở bên đó làm gì?"

"Sửa xe có gì khó chứ? Tôi nhìn sách hướng dẫn chẳng phải sẽ biết sửa như thế nào sao."

Điều Bảo Châu vừa nhìn sách hướng dẫn vừa cau mày tiếp tục nghiên cứu.

Sửa xe đâu dễ dàng như vậy, Điều Bảo Châu coi cô đang làm mô hình à? Lý Thương Mạc cũng phục cô rồi, cô thà đọc sách mò mẫm mân mê, cũng không chịu tìm anh hỗ trợ.

Không nên chảnh như vậy chứ?

Hay vẫn là xem thường anh?

"Được rồi, tự cô sửa đi."

Lý Thương Mạc nén giận, mặc kệ, đứng ở bên cạnh hút thuốc.

Điều Bảo Châu ở bên kia xem sách một lúc lâu, cuối cùng cau mày đứng dậy.

Tình hình xe thay đổi liên tục, sách hướng dẫn có thể giúp cô nắm rõ kết cấu của xe, nhưng cô không hề có kinh nghiệm, hoàn toàn không có cách nào phán đoán rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, hoàn toàn bó tay rồi.

Cô chán nản, thất vọng quăng sách đi, bỏ cuộc.

Còn nhà khoa học gì chứ, xe cũng không sửa được, nói ra thật mất mặt.

Điều Bảo Châu cuối cùng đành từ bỏ, cô đứng thẳng người, bực mình lau mồ hôi, xoay người nhìn lại, thấy Lý Thương Mạc ngậm điếu thuốc ở bên cạnh nhìn cô không ngừng cười.

Cười cái gì mà cười?

"Anh cười cái gì?"

Cười cô vô dụng đúng không?

Lý Thương Mạc ghen cười, lắc đầu.

"Cười tôi không sửa được xe đúng không?" Điều Bảo Châu tức giận nói.

Trước nay cô luôn tự tin về chỉ số thông minh và năng lực thí nghiệm, ngay cả kính viễn vọng cô cũng có cách, lại bó tay trước một chiếc xe.

Nghĩ mà tức.

Lý Thương Mạc thấy Điều Bảo Châu thực sự tức giận, lúc này mới ngừng cười nhìn về phía cô, hỏi: "Cô bôi dầu máy lên mặt, là muốn tìm cách quyến rũ tôi à?"

"Á?" Điều Bảo Châu nghi hoặc lại sờ mặt.

"Được rồi." Lý Thương Mạc cố nén cười, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu nói: "Tuy tôi thích bôi bơ, nhưng với cô, dầu máy cũng có thể tiếp nhận, được rồi."

Lúc này Điều Bảo Châu mới hoàn hồn, vội đi đến trước kính xe xem xét, nhìn thấy trên mặt mình có hai vết dầu máy.

"Mau lau đi."

Điều Bảo Châu lấy giấy không vui lau mặt, vừa vặn Lý Thương Mạc cũng hút hết điếu thuốc.

Anh bắn tàn thuốc, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Đi ra."

"Hả?"

"Tránh ra, để tôi."

Điều Bảo Châu nhớ tới lần trước thay lớp, Lý Thương Mạc cũng là như thế này.

Bắn tàn thuốc, ngữ khí không kiên nhẫn ra lệnh cô tránh ra.

Lúc trước ở trước mặt đàn ông, Điều Bảo Châu đều là tương đối khó hầu hạ, cô mới được phép vênh mặt hất hàm sai khiến, ai dám dùng loại giọng điệu này bảo cô "Tránh ra"?

Điều Bảo Châu đứng nguyên tại chỗ hai giây, không nhúc nhích.

"Tránh ra đi."

Lý Thương Mạc không kiên nhẫn được nữa.

Vì vậy Điều Bảo Châu thật sự im lặng tránh qua một bên.

Không thể không nói, cho tới bây giờ đều được đối xử lịch sự, được đàn ông nâng trong lòng bàn tay, một câu nói nặng cũng không dám nói với cô, đột nhiên bị người bá đạo sai khiến như vậy, còn rất thoải mái đấy.

Điều Bảo Châu lần đầu tiên phát hiện, chính mình thậm chí có chút tiềm chất M.

Lý Thương Mạc xắn tay áo lên, cúi người, lộ ra cánh tay rắn chắc, bắt đầu kiểm tra động cơ.

Ánh mắt của anh chăm chú, động tác cũng lưu loát, xem ra là chuyện rất quan trọng.

Điều Bảo Châu tựa ở bên cạnh xe, hơi nghiêng đầu, mắt chứa ý cười nhìn anh, quả nhiên lúc người đàn ông nghiêm túc cực kỳ quyến rũ, sớm biết hình ảnh khiến người ta hưởng thụ như vậy, đã sớm để cho anh sửa rồi.

"Khởi động máy một chút." Lý Thương Mạc nói.

Điều Bảo Châu chạy tới khởi động xe, chỉ thấy động cơ lại bắt đầu có khói trắng xuất hiện.

Lý Thương Mạc kiểm tra một chút động cơ, rồi bảo Điều Bảo Châu ngừng lại.

"Thùng dụng cụ." Lý Thương Mạc nói tiếp.

Còn rất biết sai cô.

Điều Bảo Châu cũng không nói nhảm, chạy đến phía sau cốp lấy thùng dụng cụ đưa cho Lý Thương Mạc.

Mân mê trong chốc lát, Lý Thương Mạc rút cục ngồi thẳng người, ném cờ lê sang bên cạnh, không kiên nhẫn cau mày.

"Làm sao vậy?"

Lý Thương Mạc tận lực ngăn gọn giải thích cho Điều Bảo Châu: "Động cơ khí vạc mài mòn, sinh ra khe hở, cho nên nước ở bên trong máy tản nhiệt tiến vào bốc cháy, biến thành hơi nước từ ống bô xe xuất ra, nhìn chúng giống như hơi nước."

Điều Bảo Châu gật đầu.

"Còn gật đầu."

"Hả?"

Lý Thương Mạc vẻ mặt khinh thường hỏi: "Nghe hiểu không?"

"Hiểu chứ, cũng không khó hiểu."

"Giả vờ." Lý Thương Mạc từ trên cao nhìn xuống Điều Bảo Châu, cười lạnh một tiếng hỏi: "Vậy tôi hỏi cô, kê vạc ở nơi nào?"

Lý Thương Mạc lại xem thường chỉ số thông minh của cô rồi.

Hơn nữa Điều Bảo Châu cảm thấy, thái độ của Lý Thương Mạc đối với người ngốc nghếch hình như không quá tốt, chẳng lẽ anh thông minh lắm sao?

"Hả?" Lý Thương Mạc nhướn mi.

Điều Bảo Châu chuẩn xác chỉ kê vạc.

"Ồ đây."

"Ồ, không tệ nha. Vậy buồng đốt đâu?"

"Đây."

Vì để tránh cho Lý Thương Mạc tiếp tục hỏi, Diêu Bảo Châu dựa theo sách hướng dẫn chỉ nốt những chỗ Lý Thương Mạc vừa giải thích.

"Máy tản nhiệt, khí quản, ống bơm xe, còn có gì muốn hỏi nữa không? Ngài đây là đang kiểm tra tôi hả?"

"Thật đúng là biết nha." Lý Thương Mạc cười, cảm thấy rất hài lòng, lại cầm điều thuốc, nhìn Diêu Bảo Châu từ trên xuống dưới, hỏi: "Biết rõ như vậy, học sửa xe ở đâu thế? Tân Phụng Đông hay là Lam Tường?"

Diêu Bảo Châu nghe không hiểu ý Lý Thương Mạc, vẻ mặt mê mang.

Lý Thương Mạc biết rõ cô nghe không hiểu, nghiêng đầu cười trộm.

"Tôi học ở vũ trụ đấy!" Diêu Bảo Châu tức giận nói.

"Được nha." Lý Thương Mạc khẽ cười một tiếng, chọc thủng Diêu Bảo Châu: "Không hổ là người trí nhớ cũng không tệ lắm, điều này nói rõ xem sách một lần, nhớ rõ kết cấu động cơ, được được."

Lý Thương Mạc này cũng còn rất thông minh, Diêu Bảo Châu không tranh cãi với anh nữa, hỏi: "Hiện tại kê vạc hư thì làm sao bây giờ?"

"Đôi thôi, còn có thể làm sao nữa."

"Ồ đây đôi ở đâu ra?"

"Đúng vậy, đôi ở đâu ra." Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc, nhìn Diêu Bảo Châu, vẫn cười đến cả lộ phát phơ, vẻ mặt không sao cả nói: "Nơi này chính là khu không người đấy."

Đúng vậy, nơi này chính là khu không người.

Hai người xuất phát lúc chín giờ sáng, mất một giờ từ nội thành đến quốc lộ, bởi vì con chó chết làm trễ một hai tiếng, lái suốt sáu tiếng trên quốc lộ, sửa xe lại mất một tiếng..

Nhìn thời gian, hiện tại đã sắp bảy giờ tối, chỉ sợ qua một lúc nữa trời sẽ tối hẳn.

Bọn họ hiện tại đang ở chỗ sâu trong sa mạc, dựa theo hành trình kế hoạch, lúc này hoặc là tìm chỗ đặt chân nghỉ ngơi, hoặc là đã sớm đến một thành phố khác rồi.

Cho nên vào lúc này, phải đợi xe đi qua cứu bọn họ, thật sự phải dựa vào vận may.

Diêu Bảo Châu cầm bình cà phê từ trong xe ra, vừa tựa ở cửa xe vừa chậm rãi hỏi Lý Thương Mạc: "Điện thoại di động của anh có tín hiệu không?"

"Không có. Cô thì sao?"

"Cũng không có."

Hai người, một người đứng ở đầu xe hút thuốc, một người tựa ở cửa xe uống cà phê.

Mặt trời đã không còn gay gắt giống giữa trưa, đã đến phía trên đường chân trời.

Lẽ ra gặp được tình huống tứ cố vô thân như vậy, người bình thường đã bối rối, có lẽ khóc cũng rất bình thường, nhưng hai người kia lại vững như núi.

Có lẽ là bởi vì một trong số bọn họ đã từng nấy lần rơi vào đường cùng, đối với cảm giác bị toàn bộ thế giới vứt bỏ này quá quen thuộc; người kia thì sớm đã hình thành thói quen vận mệnh lừa dối, đối với cuộc sống chưa từng có bất cứ chờ mong gì, cũng đã sớm không muốn cuộc sống chật vật này rồi.

Hai người đều vô cùng tĩnh táo.

"Hiện tại chúng ta làm gì đây?" Lý Thương Mạc hỏi.

Diêu Bảo Châu ném lon cà phê trong tay ra xa, lắc đầu.

Có trời mới biết.

"Ồ, cô đúng là có tố chất, tùy tiện ném loạn rác rưởi." Lý Thương Mạc nói.

Vừa nói như vậy Lý Thương Mạc lại tiện tay bắn tàn thuốc trong tay ra rồi.

Diêu Bảo Châu cười, cũng không nói chuyện, quay người bỏ tới trần xe ngồi xuống.

Mặt trời đã nhanh đến trên đường chân trời, bầu trời phượng xa đang thay đổi màu sắc, từ màu vàng dần dần biến thành màu đỏ, như là bị lửa thiêu đốt.

Mặt Diêu Bảo Châu bị trời chiều nhuộm lên một tầng ánh sáng chói lọi dịu dàng, khuôn mặt cô như vẽ, trên mặt có niềm vui vẻ, trong nháy mắt Lý Thương Mạc cảm thấy anh nhất định vĩnh viễn cũng không thể ghét được khuôn mặt này, mặc dù anh đã từng là một người không nói lời vĩnh viễn.

Anh lại nghĩ tới câu nói kia.

Thứ yêu mến cô đầu tiên là ánh mắt của tôi.

Diêu Bảo Châu nhìn về phía Lý Thương Mạc, mỉm cười ngoắc anh.

"Không phải anh hỏi tôi, bây giờ chúng ta phải làm gì sao?" Diêu Bảo Châu nói.

"Hà?"

"Không bằng cùng ngắm trời chiều."

Lý Thương Mạc nghiêng đầu cười, sau đó mới gật đầu.

"Ý kiến này không tệ."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Lý Thương Mạc động tác lưu loát leo lên trần xe.

Dù là với tình hình trước mắt, anh cũng không có quên phô bày sự đẹp trai, hơn nữa dùng một động tác có độ khó cao mà Diêu Bảo Châu không hề nghĩ có thể nhìn thấy ở trong hiện thực.

Hai cánh tay anh bắt lấy cửa sổ xe, cơ thể thẳng tắp, như thể chống lại sức hút của trái đất, cả người vất ngang một cái, sau đó nhẹ nhàng bám vào mũi xe, cả người xoay người một cái vững vàng ngồi ở bên cạnh Diêu Bảo Châu.

Tuy chỉ số thông minh của Diêu Bảo Châu rất cao, nhưng khả năng thăng bằng cơ thể không quá tốt, cô rất bội phục những người làm được chuyện mình không thể làm.

Không nghĩ tới Lý Thương Mạc này ngoài một mặt lưu manh, còn có một mặt ngẫu nhiên như vậy, còn rất hay thay đổi nha.

Rất thú vị.

"Đẹp trai quá nha?" Diêu Bảo Châu nghiêng đầu, cười nhẹ nhàng nhìn chằm chằm vào Lý Thương Mạc, cố ý nói: "Năng lực khống chế cơ thể tốt như vậy nha?"

Lý Thương Mạc cố nín cười, đắc ý nói: "Đương nhiên, trước kia chưa thấy qua loại hành động này à?"

"Gặp được kiểu khá giống, ở nước ngoài có rất nhiều người tập thể hình và chạy rất ngẫu, cũng giống giống nhau."

Lý Thương Mạc nhướn mi, liếc Diêu Bảo Châu, hừ lạnh một tiếng nói: "Ồ, vậy cũng gặp rồi à? Bình thường tiếp xúc những người này rất nhiều nha, thích loại hình cơ thể tốt à?"

Diêu Bảo Châu nhin không được khẽ cười một tiếng.

Nghe nửa câu trên của Lý Thương Mạc cô đã biết rõ nửa câu sau anh muốn nói gì.

"Xem ra nhu cầu rất cao nha." Lý Thương Mạc nói nốt.

Quả nhiên.

Điều Bảo Châu cười mà không nói, Lý Thương Mạc luôn là như vậy, không nói linh tinh thì không thoải mái.

Nếu người đàn ông khác nói chuyện với Điều Bảo Châu như vậy, cô chắc chắn có cảm giác cọt nhả, nhất định muốn trở mặt, nhưng không biết tại sao, Lý Thương Mạc nói cái gì cô đều không tức giận.

Vẫn là nhịn không được muốn tha thứ cho anh, cái gì đều không muốn cùng anh so đo.

"Được rồi." Điều Bảo Châu hờn dỗi liếc Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc hé miệng cười, nghiêng đầu cũng không nói chuyện nữa.

Thật sự bọn họ không nên tiếp tục trò chuyện đề tài này, ở chỗ sâu trong sa mạc này, cùng đường mặt lộ, cô nam quả nữ, loại chuyện này mà nói nhiều hơn sợ là dễ dàng lau súng cướp cò, xảy ra chuyện không nên. Dù sao ở nơi không có bất kì sự hạn chế nào, dễ dàng phóng túng thân thể.

Tuy hai người đều không quản được miệng, nhưng cũng biết có chừng mực.

Hai người đều thu lại ánh mắt trên người nhau, nhìn về phương xa.

Mặt trời đang ở gần đường chân trời, xem ra rất nhanh sắp lặn rồi.

Ngày trong sa mạc không chán thật lắm, hôm nay bầu trời có mây, luôn nói vạn dặm không mây được coi là thời tiết tốt, nhưng bầu trời đẹp nhất vẫn nên có mấy áng mây.

Bầu trời quá trắng sẽ lộ ra thiếu hụt, có mây mới có thể lộ ra bầu trời càng xanh thẳm, giống như là người trải qua thống khổ, mới biết được hạnh phúc đáng ngưỡng mộ.

Đường chân trời bởi vì góc độ mặt trời thay đổi, màu sắc không ngừng biến hoá, từ màu vàng biến thành màu đỏ, trong chốc lát lại như bị nung đỏ.

Khu không người ở sâu trong sa mạc, đường cái thẳng tắp về phía chân trời. Một chiếc xe việt dã màu vàng cô độc đứng ở ven đường, hai người ngồi ở nóc xe, cùng nhìn về phương xa.

Nếu như lúc này có máy ảnh, có thể chụp ra một bức ảnh rất đẹp.

Nhưng mà những thứ đẹp dễ trong đời người, có lẽ đều không có cách nào dùng hình ảnh hay văn chương lưu lại, chỉ có thể lưu lại trong ánh mắt, trong trí nhớ, trong nội tâm.

"Mỗi lần khi nhìn thấy hình ảnh đẹp, tôi cũng không nhịn được cảm thấy còn sống thật tốt." Điều Bảo Châu nhịn không được sinh lòng cảm thán.

Lý Thương Mạc nhíu mi, liếc Điều Bảo Châu, cười hỏi: "Lời này sâu sắc nha, bình thường cô cảm thấy còn sống không tốt sao?"

"Cũng không phải không tốt." Điều Bảo Châu suy nghĩ tìm từ, khẽ cười một tiếng nói: "Chỉ có điều cũng không có gì đáng vui vẻ để cho người ta lưu lại là như vậy."

Không vui không buồn, tìm như tro tàn.

"Yêu đương mấy lần rồi?" Lý Thương Mạc đột nhiên hỏi.

"Hả?"

Điều Bảo Châu không hiểu, sao chủ đề bỗng nhiên kéo đến cái này.

"Lời này của anh cũng chuyển làn quá nhanh đi?"

"Cái gì mà không có gì đáng vui vẻ, cô yêu đương nhiều quá nên mất cảm giác hả? Còn sống sẽ còn rất nhiều chuyện tốt, cô phải đi mới phát hiện ra."

Được, Điều Bảo Châu nhịn không được cười xùy một tiếng, lắc đầu.

Lý Thương Mạc cảm thấy cô cũng quá ngoan cố rồi, có lẽ anh cảm thấy cô ngoài yêu đương và mua túi xách, cũng không có gì để theo đuổi.

Cho nên cô không vui nhất định là bởi vì yêu đương đến chai sạn rồi.

Điều Bảo Châu bỗng nhiên giơ hai cánh tay lên, hết nhìn bên này lại nhìn bên kia.

"Cô đang làm gì thế?" Lý Thương Mạc nghi hoặc.

"Không phải anh hỏi tôi yêu đương mấy lần sao?"

"Ừ?"

"Tôi đang đếm ngón tay, với người có chỉ số thông minh không cao như tôi, toán học cũng không giỏi, hơn hai bàn tay là vô số rồi."

Lý Thương Mạc ghen hòng, mặc dù biết Diêu Bảo Châu đang nói đùa, nhưng trong lòng lại khó chịu rồi.

Anh cũng thế, biết rõ đáp án sẽ khiến anh không thoải mái, thì hỏi làm gì?

"À, xem ra kinh nghiệm của cô rất phong phú nha."

"Chắc chắn rồi, 3000 một đêm anh cho rằng là lỗ vốn sao? Kim chủ cũng không ngốc. Hơn nữa, không có chút năng lực nghiệp vụ, sao tôi không biết xấu hổ thu thẻ tích điểm trà sữa của anh?"

"Đúng vậy, cô còn thiếu tôi một đêm đấy, ý định lúc nào trả?"

"Xem thời gian đã, nghề nghiệp của tôi rất bận rộn." Diêu Bảo Châu lại liếc Lý Thương Mạc, cũng hỏi: "Tôi đã trả lời rồi, có phải anh cũng nên trả lời hay không. Anh thì sao? Đường đường là vua chịch Châu Á, anh là hàng trăm hay hàng nghìn?"

"Tôi cũng coi như là vô số." Lý Thương Mạc hếch cằm, túm được chỗ nói: "Cô cũng biết tôi đấy, có được gương mặt điển đào chúng sinh, body vừa gọi cảm vừa nguy hiểm, bao nhiêu thiếu nữ trẻ già măng mọc bỏ nhà, tôi muốn ngăn cản cũng không nổi."

Diêu Bảo Châu liếc Lý Thương Mạc, cười lạnh một tiếng.

"À? Cô châm biếm tôi?"

"Anh giả vờ."

"Tôi giả vờ cái gì hả?"

"Giả vờ chứ sao."

Rõ ràng là người tốt, lại làm bộ rất xấu, rõ ràng trong lòng là chàng trai thuần khiết, nhưng giả vờ ngoài mặt bản thân xấu xa quyến rũ, không quan tâm cỡ nào.

"Tôi cảm thấy anh không phải."

"Cô cảm thấy không được?"

"Chắc chắn."

Lý Thương Mạc cup mắt nhìn Diêu Bảo Châu, nở nụ cười, cười đến xấu xa lại du côn.

"Cô có biết hay không, tôi không thích nhất là người khác nói tôi không được."

"Tôi đây cũng không biết."

"Nếu là đàn ông mà nói tôi không được, móa nó đã ăn một đám rồi." Lý Thương Mạc ghen muốn chết nói.

"À? Hung dữ như vậy?"

Diêu Bảo Châu không sợ anh, cô tin tưởng Lý Thương Mạc sẽ không đánh cô, rõ ràng chỉ mới quen một ngày mà thôi, anh lại cho cô một loại cảm giác an toàn.

Diêu Bảo Châu nhún mày, nụ cười quyến rũ, lại hỏi: "Vậy nếu phụ nữ nói anh không được thì sao?"

"Vậy thì phải xem có đẹp hay không."

"Giống tôi thì sao?"

"Nếu xinh đẹp như cô nói tôi không được, vậy tôi sẽ mời ăn gì đó."

"Ăn gì?"

"Ăn chuối tiêu."

Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc trong mồm, lại nổi lên tính lưu manh vô lại cười xấu xa, cười khiến cho phụ nữ xấu muốn vì anh hồi tâm, phụ nữ tốt muốn vì anh sa đọa.

Diêu Bảo Châu sừng sốt một chút, nhận ra ý của anh, lấy lại tinh thần, phụt cười.

Cô cười lắc đầu, Lý Thương Mạc này, ngôn hành cử chỉ, nói chuyện dùng từ, thấy thế nào cũng đều là một kẻ lưu manh, côn đồ, trướng thối, xấu xa phóng đảng, xấu đến hồn nhiên vô hạn.

Diêu Bảo Châu thật sự muốn biết, rốt cuộc sao anh lại đi làm thần tượng đấy. Cá tính của anh cũng không phải loại người nghe lời, nhìn cũng biết tác phong nói chuyện làm việc bình thường của anh, có thể khiến lãnh đạo cấp cao công ty tức chết.

Diêu Bảo Châu liếc Lý Thương Mạc, xuy một tiếng: "Bẩn!"

Đáng đời mới phải lưu lạc đến bước đường này với cô.

Lý Thương Mạc cũng cười, rít một hơi thuốc, nhún vai, thu lại ánh mắt từ trên người Diêu Bảo Châu, nhìn về phương xa, tiếp tục ngắm mặt trời lặn.

Rõ ràng là mỗi ngày đều là cùng một cảnh tượng, vòng đi vòng lại, sản sinh không thôi, nhưng đây là lần đầu tiên nghiêm túc cảm nhận như vậy.

Diêu Bảo Châu không có cách nào dời mắt khỏi Lý Thương Mạc.

Cô thật sự rất ngạc nhiên đối với người đàn ông này, lúc trước trong ấn tượng của cô, những thần tượng kia đều là loại người ngoan ngoãn, cho dù đáng về xấu xa cũng thế, loại người vô lại đầy chất xã hội như Lý Thương Mạc chưa từng thấy qua.

Những thói xấu này của Lý Thương Mạc rốt cuộc đến từ đâu?

"Thấy anh sửa xe rất quen tay, chắc từng làm nghề này rồi?" Diêu Bảo Châu nhin không được hỏi.

"Từng làm."

"Thật sự đúng là từng làm?" Diêu Bảo Châu hơi kinh ngạc hỏi.

Lý Thương Mạc hiếm khi nghiêm túc, gạt đầu, giọng điệu bình thản nói: "Đúng vậy, trước khi ra mắt công việc gì tôi cũng đã từng làm."

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Diêu Bảo Châu nghe Lý Thương Mạc nói những lời này, tuy anh đầy miệng ba hoa, cảm giác mười câu thì có đến mười một câu là giả, trong đó còn có ẩn ý.

Nhưng là Diêu Bảo Châu cảm thấy những lời này không phải là nói dối.

"Anh đã làm những công việc gì?"

"Cô có thể nghĩ tới những công việc nào có thể kiếm tiền, tôi đều đã làm."

"À... Tổng thống?"

Lý Thương Mạc ghen hòng, ngậm điếu thuốc lờm Diêu Bảo Châu nói: "Tiểu Diêu, chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc không?"

"Luật sư? Bác sĩ? Cảnh sát?"

Lý Thương Mạc biết rõ Diêu Bảo Châu có ý đấy.

"Ồ, nhìn không ra nha, Tiểu Diêu của chúng ta là người mê đồng phục? Được nha, đã biết, nhớ kỹ."

Lý Thương Mạc ném lại một quân cờ cho Diêu Bảo Châu.

Diêu Bảo Châu lại cười, Lý Thương Mạc này, nói chuyện phiếm với anh vĩnh viễn cũng sẽ không nhàm chán.

Lý Thương Mạc híp mắt, nói tiếp: "Tôi không thể làm được loại chuyện trình độ cao như vậy, loại lưu manh, du thủ du thực, vua chịch Châu Á, cũng chỉ có thể làm những công việc tầng thấp nhất, cái gì rửa chén đĩa, sửa xe, phát tờ rơi..."

Tuy công việc không phân biệt cao thấp, nhưng Diêu Bảo Châu thật sự rất khó tưởng tượng, một người đàn ông đặc chí như Lý Thương Mạc, anh tuần lại đào hoa đào dạt, kiêu ngạo như vậy, cũng đã từng cúi thấp đầu đi rửa chén, phát tờ rơi cho người.

"Cuộc sống của anh còn thay đổi rất nhanh nha."

Lý Thương Mạc thờ ơ nhún vai, lại rít một hơi thuốc.

"Đàn ông cần phải có câu chuyện."

"À chuyện gì, nói một chút đi."

"Cô không biết khi còn bé tôi chệch đường thế nào đâu." Lý Thương Mạc trầm bồng du dương nói, biểu lộ khoa trương.

"Chệch đường thế nào?"

"Cái gì đều không phục. Tôi đây ý vào chính mình vừa cao vừa đẹp trai lại thông minh, đào hoa đào dạt ai cũng yêu, cha mẹ nuông chiều tôi, thầy cô mặc kệ tôi, hoành hành ngang ngược. Lúc còn đi học, ba ngày hai đầu đánh nhau với người, tôi và đám người kia đánh những ai cùng cấp không phục, đánh xong lại đến trường học, đánh tới trường học khác, sau đó từ trạm xe buýt đánh thẳng đến trường học."

Tuy nghi ngờ Lý Thương Mạc có chút chém gió, nhưng nghĩ đến Lý Thương Mạc mười ba mười bốn tuổi, vẻ mặt trẻ trung non nớt, đáng vẻ cả lo phát phơ đi ngang trên đường đã cảm thấy buồn cười.

"Khắp mọi nẻo đường, tất cả trường học, chúng tôi đều đánh hết rồi. Ngay cả chủ nhiệm lớp đều sợ tôi, cũng không dám nói chuyện với tôi đấy."

"Anh còn rất lợi hại đấy."

"Đó là đương nhiên, nhưng là có chút hậu quả, lúc đi đường hơi sợ, đặc biệt quá nhiều người, sợ ở đâu bỗng nhiên xuất hiện người cầm gạch đập."

Diêu Bảo Châu cười ha ha, có thể tưởng tượng được tâm lý vừa giả vờ ngầu lòi, vừa cẩn thận từng li từng tí sợ hãi bị trả thù.

"Lúc tôi mười mấy tuổi, thật sự rất bướng, cha mẹ và thầy cô đều đau đầu."

Diêu Bảo Châu hoàn toàn có thể tưởng tượng được lúc đó Lý Thương Mạc khiến người ta không có cách nào.

Ai cũng không sợ bằng đám thiếu niên mười mấy tuổi, bởi vì vô tri cho nên không sợ, hơn nữa ý thức được cần trải nghiệm, vô cùng để ý cách nhìn của thế giới, lại không được trái pháp luật, chỉ là muốn thể hiện mình, cho nên cũng làm ra chút ít chuyện kinh thiên động địa, hơn nữa nguyên nhân thường thường đều rất buồn cười, không nghĩ là sẽ phạm phải sai lầm lớn, quay đầu lại mới biết đã lãng phí bao thời gian.

Cho nên Lý Thương Mạc có thể từ thiếu niên ngang tàn bất lương lúc trước đi tới một bước hôm nay, không chệch đường giống như những tên côn đồ kia, nhất định không phải là trùng hợp, sẽ có chút ít nguyên nhân sâu xa trong đó.

Nói ví dụ như, bởi vì bản chất anh là người lương thiện.

Bởi vì làm một người có lương tri, chạy trời cũng không khỏi nắng, bởi vì bọn họ không phải thật sự muốn làm gì thì làm.

"Khi còn bé tôi quá chệch đường, cho nên lớn hơn mới có thể được xã hội dạy làm người, nói thật phát triển giáo dục của tôi đều là tiến vào xã hội mới học, trước đó quá thuận lợi, quá được nuông chiều, cho nên trưởng thành mới như bây giờ."

"Rất tốt, anh là tự do phát triển, tôi cảm thấy lúc còn trẻ làm cái gì cũng đều không đủ."

Không giống như Diêu Bảo Châu, bị dục tốc bất đạt, cuối cùng trưởng thành lệch lạc.

"Trở thành lưu manh được gọi là tự do phát triển?" Lý Thương Mạc cười nói: "Cô rất biết dùng từ nha."

"Thật đấy, tôi cảm thấy thời kỳ trưởng thành đánh nhau, yêu đương, nếm thử chút chuyện vượt ranh giới, thậm chí có là vết nhoe, thì đối với anh mà nói, vậy cũng có thể coi là con đường trưởng thành. Hơn nữa, loại người như anh làm thần tượng, không nghe lời mới có thể càng có tiền đồ, nếu không một chút tính cách cá nhân cũng không có. Tôi luôn tin tưởng, chỉ có trải qua phản nghịch tự do và chệch đường ray, mới có sửa chữa tự do và trưởng thành. Nghe lời cũng không phải không tốt, nhưng nghe lời rất có thể là vì đánh mất sức sống, hoàn toàn không có phát triển, là ngừng trệ và héo rũ, anh như vậy cũng rất tốt, tự do sinh trưởng, ngang tàng bạo ngược."

Lý Thương Mạc nhìn Diêu Bảo Châu một lúc lâu không nói chuyện.

Diêu Bảo Châu lấy lại tinh thần, nhìn về phía Lý Thương Mạc, chỉ thấy anh ngậm điếu thuốc, cả lo phát phơ, vẻ mặt trêu trọc nhìn cô.

"Làm sao vậy?"

"Tiên nữ, nói tiếng người."

Diêu Bảo Châu cười ha ha, Lý Thương Mạc cũng cười, gật đầu nói: "Được đó, hiểu tôi."

"Đây không phải là khẳng định đấy sao?" Diêu Bảo Châu cũng không đứng đắn, nói: "Anh nghĩ rằng loại người 3000 một đêm như chúng tôi dễ sống sao? Những khách hàng muốn chính là hiểu, là lý giải, nếu không sao làm ăn được."

Lý Thương Mạc gật đầu nói: "Thê tích lũy này có giá trị!"

Sắc trời càng tối, Diêu Bảo Châu ngừng trêu chọc, giật giật Lý Thương Mạc nói: "Mau nhìn đi, mặt trời bắt đầu lặn rồi."

Mặt trời sa mạc tròn giống như một cái mâm lớn, dịch chuyển xuống dưới đường chân trời, từ màu đỏ rực biến thành hồng nhạt, lại biến thành màu tím.

Sắc trời càng ngày càng lờ mờ, Lý Thương Mạc nhìn về phía trước, lại nhìn không được nhìn người bên cạnh.

Anh hít sâu một hơi, chỉ cảm giác mình bỗng nhiên lại trở thành thiếu niên mười mấy tuổi, tim đập như sấm.

Lý Thương Mạc thử thăm dò đưa tay ra, anh nghĩ dù sao đều đã đến nước này rồi, đến đường cùng mặt lộ, lúc này không lớn gan một chút, vậy chờ đến lúc nào đây?

Không bằng vào xe làm nốt cho xong việc.

Lý Thương Mạc khẽ đặt tay lên vai Diêu Bảo Châu.

Diêu Bảo Châu không nhúc nhích, cô cảm giác bàn tay hơi run rẩy, sau đó như là hạ quyết tâm, dùng sức bắt được cô, cô cũng thuận theo tựa vào đầu vai anh.

Cô không nghĩ quá nhiều, dù sao chỉ là khách đi nhờ một đoạn đường, đến đích sợ là cả đời cũng sẽ không gặp lại, lúc này, dưới trời chiều, dựa sát vào nhau một chút thì thế nào?

Hương chi mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh khiến cô say mê.

"Mặt trời xuống núi rồi." Diêu Bảo Châu tựa ở trên bờ vai Lý Thương Mạc nói.

"Ừ." Lý Thương Mạc rầu rĩ lên tiếng, ánh mắt vẫn rơi vào một bên mặt cô.

Còn có tâm trạng xem mặt trời lặn ư? Trong lòng anh toàn là tội ác tày trời.

Trong lỗ mũi đều là mùi hương của cô, còn có mùi nước hoa nhàn nhạt, cô giống như ma túy khiến người ta nghiện, khiến anh say mê.

Ma xui quỷ khiến, Lý Thương Mạc cúi đầu xuống, hôn tóc Diêu Bảo Châu.

Biết rất rõ ràng không nên, nhưng chỉ có thể trách cô quá xinh đẹp.

Giống như là quả táo độc, biết rõ sẽ chết vẫn muốn ném thử một miếng.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Lý Thương Mạc khẽ hôn tóc Diêu Bảo Châu, lại không dám quá dùng sức.

Ở bên cạnh Diêu Bảo Châu, Lý Thương Mạc luôn luôn có loại cảm giác mê luyến hoa trong gương, trắng trong nước, tất cả sướng đến mức không chân thực, tại sao có thể có người hợp khẩu vị như vậy? Một cái nhăn mày một nụ cười, mỗi chữ mỗi câu, đều vừa đủ khiến lòng anh rung động.

Cho nên anh sợ quá dùng sức, giấc mơ này sẽ tan vỡ.

Diêu Bảo Châu cảm giác được sự khác thường trên tóc, hình như Lý Thương Mạc hôn cô, nhưng nụ hôn này lại quá nhẹ rồi, thế cho nên cô cũng không dám xác nhận rốt cuộc là hôn, hay là môi của anh không cẩn thận sượt qua tóc cô.

Lý Thương Mạc cũng sợ như vậy à?

Diêu Bảo Châu ghen cười, tiếp tục ngắm trời chiều.

Người đàn ông này, có đôi khi rất lỗ mãng, có đôi khi lại biết sợ, rõ ràng cô cũng đã dựa vào anh rồi, sao còn không biết tiến thêm một bước chủ động một chút?

Có thể cũng là bởi vì anh không ra bài dựa theo lẽ thường, nên khiến cho Diêu Bảo Châu cảm thấy anh có chút đặc biệt.

Còn rất thích anh lưu manh thỉnh thoảng toát ra ngượng ngùng và rụt rè giống như thiếu niên.

Diêu Bảo Châu quyết định vẫn là từ từ sẽ đến, trước hết để cho anh ổn định cảm xúc, rồi thuận miệng tìm chủ đề nói chuyện phiếm với anh.

"Vẫn chưa kịp hỏi anh đến đây làm gì?" Diêu Bảo Châu hỏi: "Tại sao muốn đi Nhà Khương?"

"Muốn nhìn một chút thành cổ Lâu Lan, Mễ Lan, hồ Lop Nur... Nhất là muốn đi núi Altyn-Tagh, chỗ đó có một khu bảo tồn lạc đà hoang, tôi rất muốn

có thể tận mắt nhìn thấy lạc đà hoang."

Nghe vậy Diêu Bảo Châu hơi kinh ngạc.

"Anh thích lạc đà hoang?" Cô cũng rất thích.

"Tôi cũng không thích, dù sao cũng không biết, chỉ là muốn liếc mắt nhìn."

"Anh đã không thích thì tại sao phải xem?"

"Bởi vì người tôi thích có một tâm nguyện, đi hồ Lop Nur chụp ảnh lạc đà hoang và hồ Dương Lâm, cho nên tôi muốn đi nơi cô ấy từng đi, xem phong cảnh cô ấy từng xem."

Thật đúng là nhìn không ra, người đàn ông miệng đầy ba hoa này, không ngờ si tình, hơn nữa còn yêu sâu đậm như vậy, anh đối với cô gái kia coi như là chân ái rồi.

"Đã thích tại sao không ở bên nhau? Còn để khổ vì tình như vậy."

"Bởi vì tôi không tìm thấy cô ấy."

Đã hiểu, còn là một câu chuyện chia tay bi thương.

"Thật sự muốn tìm một người cũng đâu có khó gì?"

Diêu Bảo Châu đứng thẳng người lên, Lý Thương Mạc cũng thu tay về.

Không biết tại sao, nhắc tới người kia, nỗi lòng cuồng loạn của Lý Thương Mạc đã bình tĩnh lại, thích Diêu Bảo Châu chính là ánh mắt của anh, nhưng yêu mến cô gái kia lại là linh hồn của anh.

Yêu bằng mắt khiến người ta xúc động, tim ngứa ngáy khó nhịn, muốn đụng vào, muốn gần sát, adrenalin tăng tốc bài tiết, lại khiến cho người ta hô hấp dồn dập, tim đập nhanh hơn, hận không thể lập tức triển khai một đoạn quan hệ tình dục mới tốt.

Linh hồn yêu lại khiến người ta yên tĩnh, như thể đi một ngàn dặm đường người ta bỗng nhiên về tới nhà, yên tâm lại khắc chế, là bài tiết nhiều amin, lại khiến cho người ta cảm thấy sung sướng và bình thản, chỉ là một ánh mắt có thể cảm thấy mỹ mãn.

"Gặp mặt một lần mà thôi." Lý Thương Mạc nói: "Nói không chừng cô ấy còn chẳng nhớ ra được tôi là ai."

Như thế lại khiến cho Diêu Bảo Châu càng bất ngờ, gặp mặt một lần đã nhớ thương đến nước này, cô gái này có ma lực à?

"Nói thật, nếu như không phải trong lòng có cô ấy, ở trong cái vòng lẩn quẩn đủ mọi màu sắc kia, tôi chỉ sợ đã sớm mất phương hướng."

"Xem ra anh thật sự không phải là vua chịch Châu Á rồi, bị oan uổng hay sao?"

"Đã bảo tôi không phải rồi, con người tôi tự chủ rất tốt, thà thiếu chứ không ầu được chứ?"

Diêu Bảo Châu cười, mặc dù biết trong lòng Lý Thương Mạc có một ánh trăng sáng, nhưng cũng không khó chịu, dù sao là người không có khả năng không phải sao?

Gặp một lần đã yêu mến, từ đó về sau nhớ mãi không quên, loại tình yêu này có thể không đáng tin cậy, mười phần yêu mến là ảo giác và tưởng tượng của mình, cũng bởi vì bỏ lỡ, không có được, biết rõ lại không có khả năng, cho nên mới luôn tỏ cho đẹp người kia trong hồi ức, mãi cho đến khi người kia biến thành thần linh mới thôi.

"Tôi nhớ nhà nhân loại học Helen Fish từng nói qua một lý luận, đó chính là đối với đồ vật muốn có, chúng ta chờ đợi thời gian càng dài, trong đầu sẽ càng bài tiết nhiều amin hơn, để cho chúng ta càng cảm thấy thứ đồ vật đó tràn ngập hấp dẫn."

"Có ý gì?"

"Chính là chờ đợi càng lâu, trong đầu sẽ bài tiết một loại vật chất hóa học, lừa gạt chúng ta, để cho chúng ta cảm thấy đồ vật như vậy vượt qua sự thật hoàn mỹ."

Thấy Lý Thương Mạc không nói lời nào, Diêu Bảo Châu nói tiếp: "Mishima Yukio còn từng nói, trong lòng chúng ta có chút nguyện vọng ảm nấp, một khi thực hiện, thường thường sẽ có một loại cảm giác bị lường gạt."

Lý Thương Mạc lại cầm điếu thuốc, nói: "Rốt cuộc cô muốn nói gì?"

"Tôi muốn nói, thật ra gặp mặt một lần, bỏ qua như vậy ngược lại cũng không phải là chuyện xấu, có lẽ nếu hai người thật sự quen biết, thật sự hiểu rõ lẫn nhau, phản cảm giác thần thánh này trong lòng anh sẽ biến mất." Diêu Bảo Châu nhìn về phía Lý Thương Mạc, ánh mắt sáng quắc, dịu dàng đến mức có thể khiến sinh linh rơi vào lâm than, cô nói: "Cho nên, cứ tiếp tục đặt cô ấy ở thần đàn, có được một ít vui vẻ thế tục, không tốt sao?"

Điều Bảo Châu nhìn Lý Thương Mạc, trong ánh tà dương, cô thấy không rõ ánh mắt của anh, nhưng nó vẫn rất sáng như cũ.

Lòng anh bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, hút một hơi thuốc nói: "Có thể tôi chính là người đàn ông như vậy."

"Người đàn ông như thế nào?"

"Gặp được hoa hồng, sẽ không yêu mến hoa dại."

Điều Bảo Châu ghen hờn, cô làm sao lại thành hoa dại rồi hả?

Đánh giá này khiến cô nhất thời không biết nên vui vẻ hay tức giận.

Điều Bảo Châu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười ha ha, cười đến mức Lý Thương Mạc không hiểu.

"Cô cười gì thế?"

Điều Bảo Châu lắc đầu, đây vẫn là lần đầu tiên cô chủ động ra tay mà không thành công đấy.

Lý Thương Mạc này trêu chọc cô cả đường, lại còn ôm cô, vụng trộm hôn cô, cuối cùng lại trả cho cô một câu, không được, trong lòng của anh còn có ánh trăng sáng, đóa hoa dại ven đường như cô anh không thể hái.

May mắn Điều Bảo Châu là người có ý thức rất mạnh, không dễ dàng bị người kéo theo, nếu không giờ phút này thật sự đã hoài nghi nhân sinh rồi.

"Tôi cảm thấy đánh giá trên mạng đối với anh quá chuẩn xác rồi."

Lý Thương Mạc hừ lạnh một tiếng, hít một hơi thuốc lá, hỏi: "Cái gì đánh giá? Côn đồ? Vua chịch?"

"Đều không đúng, đúng một câu mà người khác không quá chú ý."

"Câu nào?"

"Lý Thương Mạc à? A... Anh ta có lẽ nên mở một công ty chuyên môn đá thương trái tim người, quá móa nó chuyên nghiệp rồi." Điều Bảo Châu nói.

Lý Thương Mạc ghen hờn, bỗng nhiên không phản bác được.

"Tôi làm tổn thương trái tim cô sao?" Anh hỏi.

"Anh nghĩ hay ghê, nếu anh thật sự có thể khiến lòng tôi tổn thương..." Điều Bảo Châu dừng một chút.

"Như thế nào?"

"Còn có thể làm gì, đương nhiên anh chính là đàn ông rồi."

Nếu quả thật có người có thể mở ra nội tâm Điều Bảo Châu, khiến cô hoàn toàn mở rộng lòng mình, đi vào linh hồn của cô, lấp đầy vết thương của cô, khiến cô yêu mến anh, vậy cho dù là cuối cùng phải vì anh tan nát cõi lòng, cô cũng cam tâm đấy.

Tan nát cõi lòng có gì đáng sợ, ít nhất còn có khả năng cảm nhận tan nát cõi lòng, luôn tốt hơn so với chết lặng.

"Đừng nói tôi nữa, cô thì sao?" Lý Thương Mạc hỏi: "Tại sao cô phải tới nơi này?"

"Đến xem lạc đà hoang và hồ Dương Lâm." Điều Bảo Châu nói.

Lý Thương Mạc hừ nhẹ một tiếng, căn bản không tin.

"Nói thật được không nào? Đừng dùng đáp án của tôi ứng phó tôi."

"Thật đấy. Tôi lừa anh làm cái gì?"

"Tại sao?"

"Bởi vì đây là giấc mộng của anh trai tôi." Điều Bảo Châu đáp: "Chỉ tiếc, anh ấy chưa kịp thực hiện."

Về mặt Lý Thương Mạc nghiêm túc xuống, là người anh đã mất của Điều Bảo Châu, chủ nhân chiếc xe này, cô lái chiếc xe khi anh còn sống, đi nơi anh muốn đi nhất, xem phong cảnh anh muốn xem nhất, rất giống với suy nghĩ của anh.

"Anh cô qua đời bao lâu rồi."

"Năm năm."

"Tại sao hiện tại cô mới đến?"

"Vốn là muốn đến sớm một chút, con người mà, chính là như vậy, muốn tìm thời gian để đi, lại thường không có."

"Sao hiện tại lại có thời gian?"

Điều Bảo Châu sững sốt.

"Hả?"

Có lẽ đều là mở rộng lòng, cũng có lẽ là bởi vì hai người đang ở chỗ không người, có một loại cảm giác toàn bộ thế giới chỉ còn lại có lẫn nhau, cho nên Điều Bảo Châu cũng sẽ không nói dối.

"Thật ra học xong tiến sĩ tôi đã định đi rồi, nhưng khi đó hạng mục của tôi bỗng nhiên nhận được ủng hộ tài chính, tôi tính khởi động hạng mục rồi nói sau, nhưng khi chuyện đã bắt đầu, thì không dứt được, mãi cho đến gần đây nghiên cứu của tôi mới có đột phá, tôi không còn gì lo lắng mới đi."

Lý Thương Mạc không nói gì, Điều Bảo Châu tiếp tục nói: "Tôi chưa từng nói chuyện này với bất cứ ai, tự mình chạy tới đây, có lẽ bên kia cũng hoài nghi tôi bị người bắt cóc đi nha, dù sao hạng mục nghiên cứu của tôi còn rất có giá trị đấy."

Lý Thương Mạc vẫn không nói lời nào, Điều Bảo Châu nghi hoặc nhìn về phía anh, nhưng lúc này, mặt trời đã hoàn toàn đi xuống, cô hoàn toàn không thấy rõ về mặt Lý Thương Mạc.

"Anh làm sao vậy?"

"Cô học tiến sĩ gì? Nghiên cứu hạng mục gì? Không phải cô nói học xếp đặt thiết kế sao?"

"À?" Điều Bảo Châu còn chưa phát hiện được sự khác thường, cười nói: "Tôi cũng không lừa anh, vũ trụ chính là xếp đặt thiết kế lớn mà. Tôi học thiên thể vật lý, hạng mục nghiên cứu thì anh không cần biết, dù sao nói anh cũng không hiểu."

Lý Thương Mạc vẫn không nói lời nào, Điều Bảo Châu tưởng rằng mình nói anh nghe không hiểu, người đàn ông kiêu ngạo này đang tức giận, vội chọc anh nói: "Xem anh kia, tôi hay nói đùa, không phải sợ anh nghe không hiểu ư, nói thật lý thuyết cũng đơn giản, nhưng phải giữ bí mật, tôi cảm thấy cũng không cần phải nói. Tức giận à?"

"Cô học tiến sĩ ở đại học nào?"

"California." Điều Bảo Châu giải thích nói: "Mặc dù đại học này không danh tiếng bằng Harvard Oxford, nhưng là kiểu trường học nghiên cứu, thích hợp chuyên tâm làm học thuật, chỉ là áp lực hơi lớn."

"Tôi biết rồi, tôi sẽ giải thích về trường học này."

Lý Thương Mạc bỗng nhiên im lặng, rít mạnh hai hơi thuốc, trạng thái cả người bỗng nhiên trở nên vô cùng không đúng.

"Anh làm sao vậy?"

"Không có gì, tôi xuống dưới một lúc."

"Làm gì thế?"

Lý Thương Mạc thuận miệng tìm lý do nói: "Đi WC."

Điều Bảo Châu cảm thấy có chút kỳ quái, nói thật trong sa mạc lượng nước bốc hơi lớn như vậy, làm sao có nỗi cảm giác buồn vệ sinh, hơn nữa Lý Thương Mạc hình như vẫn uống nước bình thường mà?

Sao lại kỳ quái như vậy.

Chỉ thấy Lý Thương Mạc nhảy xuống xe, đi đến phía sau Điều Bảo Châu, đi khá xa, Điều Bảo Châu quay đầu lại nhìn anh vài lần, thấy anh vẫn còn đi, đành quay đầu lại.

Tuy trời rất tối, cái gì đều nhìn không thấy, nhưng nhìn người ta đi WC cũng không tốt.

Lý Thương Mạc đi rất lâu mới dừng bước, anh cảm giác mình vào khoảnh khắc kia kích động đến muốn ngừng thở.

Trong trí nhớ người kia tóc ngắn, đeo kính đen dày đặc, cả người khỏa trở thành đầu heo, giọng cũng khàn khàn, hơn nữa vì vẫn cảm thấy cô là học bá, cho nên trong đầu vẫn cho rằng cô chỉ là người có tướng mạo bình thường, thời gian dài, diện mạo của cô cũng dần dần mờ hồ, chỉ có cảm giác lưu giữ cô thật sâu, cho nên Lý Thương Mạc hoàn toàn không có liên tưởng em gái bốn mắt tóc ngắn mặc kệ cùng với bảo bối gọi cảm quyến rũ trước mắt.

Hiện tại bóng dáng hai người lồng vào nhau, anh mới ý thức tới chính mình trên đường đi không để ý đến nhiều manh mối như vậy.

Lý Thương Mạc che miệng lại, ngay cả dạ dày cũng hơi co thắt rồi.

Anh tìm được cô rồi sao?

Thật sự là cô sao?

Chỉ có cô, quốc tịch Trung Quốc học tiến sĩ ngành vật lý đại học California, còn là năm năm trước, ngực lớn, ở đâu có nhiều người trùng hợp như vậy?

Hơn nữa anh chưa từng nhắc tới người này với người nào khác, cho nên cô cũng sẽ không tìm được nguồn tin nào về người anh thích học tiến sĩ vật lý đại học California, không có cách nào lừa gạt anh.

Cho nên anh thật sự tìm được cô rồi, thật sự là cô.

Điều Bảo Châu nói, đối với đồ vật muốn có, chúng ta chờ đợi thời gian càng dài, trong đầu sẽ bài tiết càng nhiều amin, khiến cho chúng ta càng cảm thấy thứ đồ vật đó tràn ngập hấp dẫn. Trong đầu sẽ lừa gạt chúng ta, để cho chúng ta cảm thấy thứ đồ vật như vậy vượt qua sự hoàn hảo.

Anh luôn biết, trong trí nhớ luôn tô cho đẹp người kia, nhưng anh không muốn tỉnh lại.

Điều Bảo Châu còn nói, trong lòng chúng ta có chút nguyện vọng ảm nấp, một khi thực hiện, thường thường sẽ có một loại cảm giác bị lừa gạt.

Thực ra hiện tại Lý Thương Mạc đã có một loại cảm giác bị lừa gạt rồi.

Bởi vì trong hiện thực người kia còn hoàn hảo hơn so với anh tưởng tượng.

Lý Thương Mạc xác định, vô số manh mối, còn có tiềm thức và trực giác của anh, đều xác nhận không sai, Điều Bảo Châu chính là cô gái anh đã chờ đợi nhiều năm.

Chính là nữ thần ánh trăng của anh.

Trái tim của anh hoảng hốt, lúc ban đầu không thể tin, sau đó là vui mừng cực lớn, nhưng mà niềm vui mừng qua đi, anh lại bỗng nhiên hoảng sợ, cảm nhận được sự sợ hãi.

Xong rồi...

Xong rồi xong xèng...

Moá, cả đường mình đều ghét bỏ chỉ số thông minh của người ta, châm chọc khiêu khích người ta không có linh hồn, còn nói cô ngực to mà không có não, nói cô là cô gái ngốc, nói cô là hoa dại.

Không chỉ có như thế, cả đường miệng anh đầy ba hoa, không đứng đắn, thô tục lại ngang ngược.

Quá phẫn nộ chính là anh còn trêu chọc cô rồi bỏ chạy.

Đạch, Lý Thương Mạc thật muốn bắn cho mình một phát, anh thực sự đào cho mình một cái hố lớn rồi, hoàn toàn muốn chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Hôm nay Điều Bảo Châu luôn vô cùng dễ dàng cảm thấy mệt, một mình ngồi trong chốc lát, thì có loại cảm giác chóng mặt nặng nề, cô lập tức từ trần xe bò xuống, lấy thanh năng lượng ra hít hai cái.

Xa xa có một ánh lửa dần dần tới gần, là Lý Thương Mạc đi trở về.

Nhắc tới cũng kỳ quái, rõ ràng ở chung không lâu, giúp nhau đều không nhiều lắm, nhưng nhìn thấy anh đến gần, Điều Bảo Châu thậm chí có cảm giác tim đập nhanh chậm dần, lòng bình tĩnh hơn.

Lúc Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc trở lại bên cạnh xe, Điều Bảo Châu đang ở phía sau cốp xe trong cảnh tối lửa tắt đèn không biết đang lục gì, Lý Thương Mạc cũng không nói chuyện, tuy lượng pin điện thoại không còn nhiều, nhưng vẫn bật đèn pin chiếu sáng cho cô.

"Tìm cái gì thế?"

"Tìm xem có quần áo có thể mặc hay không "

Bởi vì sa mạc giữ nhiệt không tốt, đến ban đêm nhiệt độ sẽ giảm xuống mạnh, Diêu Bảo Châu vốn thể hàn, mặt trời vừa xuống núi bắt đầu cảm thấy lạnh.

"Điện thoại tôi sắp hết pin rồi, xe của cô có chuẩn bị đèn pin không?"

"Sau cấp có lẽ có một cái."

Lý Thương Mạc tìm được đèn pin, tiếp tục chiếu sáng cho Diêu Bảo Châu, không nói một lời đứng bên cạnh cô, im lặng nhìn cô, tuy Diêu Bảo Châu quay lưng về phía Lý Thương Mạc, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt sâu xa của anh.

Chắc không phải là ảo giác.

Trong nháy mắt, Diêu Bảo Châu vậy mà cảm thấy có chút không thú vị, thậm chí không có ý quay đầu lại.

Tuy trước đó Lý Thương Mạc cũng luôn không nói lời nào quan sát cô, nhưng lần này không hiểu sao có một loại cảm giác rất chấp nhất kì quái.

Diêu Bảo Châu không muốn nghĩ nhiều, chuyên tâm tìm quần áo, nhưng lục túi mấy lần, phát hiện quần áo mình mang toàn là áo ba lỗ và chống nắng, căn bản cũng không có gì có thể chống lạnh.

Sau này vẫn phải cẩn thận một chút, không thể chỉ biết quan tâm đến tạo hình.

"Anh có bộ quần áo nào dày không cho tôi mượn? Tôi hơi lạnh." Diêu Bảo Châu bắt đầu nhìn Lý Thương Mạc xin giúp đỡ.

Nếu là lúc trước, Lý Thương Mạc thấy Diêu Bảo Châu gặp phải phiền toái, tuy đều giúp cô, nhưng chắc chắn phải lưu manh vài câu, trêu chọc cô, sau đó tìm được điểm xấu mới giúp cô, thuận tiện lại giả vờ đẹp trai, ngầu lòi.

Nhưng lúc này Lý Thương Mạc chưa nói hai lời cời áo ra, đưa cho Diêu Bảo Châu, động tác nhanh đến mức Diêu Bảo Châu phản ứng không kịp.

Sao lại ân cần như vậy?

Vô sự mà ân cần, không phải gian xảo tức là đạo chích.

Nếu là người khác, Diêu Bảo Châu còn có thể phân tích phương thức hành vi, thái độ khác thường ví dụ như nguyên nhân xảy ra chuyện, nhưng Lý Thương Mạc này Diêu Bảo Châu thật sự không hiểu nổi.

Bởi vì lúc này anh đối với cô ân cần chứ không phải mập mờ, không phải ân cần muốn chiếm tiện nghi, mà là một loại...

Diêu Bảo Châu đột nhiên cảm giác được, trạng thái hiện tại của Lý Thương Mạc có chút giống mấy con mọt sách trạch nam ở bên trong trường học của bọn họ mê luyện cô, song cái này hoàn toàn không hợp với anh.

"Anh làm sao vậy?" Diêu Bảo Châu nghi thần nghi quỷ hỏi: "Anh thật sự là Lý Thương Mạc sao? Bỗng nhiên trở nên săn sóc như vậy, rừng núi hoang vắng, anh đừng làm tôi sợ."

Lý Thương Mạc ghen hờn, cau mày nói: "Tôi chỉ cho cô mượn áo, chẳng lẽ không được sao? Nói như thế trước đó tôi đối xử rất tệ với cô vậy."

Đúng vậy, Diêu Bảo Châu không muốn đi sâu tìm hiểu, cười nói: "Vậy tôi không khách sáo."

"Ừ, đừng để bị đông lạnh."

Nói xong câu đó, Lý Thương Mạc lại không biết nói gì nữa, nhìn Diêu Bảo Châu, xấu hổ nghiêng đầu, hắng giọng một cái.

Diêu Bảo Châu nhin không được cười, Lý Thương Mạc đang căng thẳng gì thế?

"Chúng ta đi lại một chút đi." Diêu Bảo Châu giúp anh giảm bớt cảm xúc căng thẳng, nói: "Tôi lái xe cả ngày, ngồi lâu cũng khó chịu, chúng ta tranh thủ có sao đi dạo nhé?"

"Ừ."

Ở đây chỉ có hai người bọn họ, cũng không lo lắng sẽ đụng vào ai, trên mặt đất là sa mạc, cũng không có trở ngại gì, căn bản không cần lo lắng xem đường.

Cho nên Diêu Bảo Châu vẫn ngẩng đầu nhìn bầu trời đi lên phía trước.

Lý Thương Mạc không xa không gần theo sát bên cạnh Diêu Bảo Châu, cũng không nói chuyện, hút thuốc, chậm rãi bước đi.

Trong bầu trời đêm ánh sao sáng rực, trong sa mạc không có ánh đèn, có thể nhìn thấy Ngân Hà.

Diêu Bảo Châu bỗng nhiên dừng bước lại, không hề báo trước nằm xuống đất, sau đó vẫy tay với Lý Thương Mạc.

"Tới đây."

Lý Thương Mạc cảm thấy động tác vừa rồi của Diêu Bảo Châu giống như gọi chó, nhưng anh vẫn đi qua, nằm ở bên cạnh cô.

Từ nhỏ Lý Thương Mạc đã sinh hoạt trong bốn bức tường xi măng, hoạt động giải trí thích nhất là chơi game, làm gì có thời gian thoải mái ngắm đầu ngẩng sao, ở đâu chính thức thấy được Ngân Hà?

Cho nên trong chốc lát, anh bị vẻ đẹp Ngân Hà rung động không thể diễn tả bằng lời.

"Đẹp không?" Diêu Bảo Châu hỏi.

"Ừ."

Diêu Bảo Châu nhìn lên ánh sao sáng trên trời, vẻ mặt sung sướng, rung đùi đắc ý nói: "Chúng ta bây giờ như vậy gọi là bầu trời cảnh ban đêm lạnh như nước, ngồi xem sao Ngưu Lang Chức Nữ."

Lý Thương Mạc rất thích đáng về Diêu Bảo Châu rung đùi đắc ý, như là một cô bé đang làm bài.

"Nhìn tôi làm gì?" Diêu Bảo Châu không cần quay đầu cũng có thể cảm giác được ánh mắt Lý Thương Mạc, đá anh một cái nói: "Ngắm sao đi."

Anh cười, quay đầu, gối lên cánh tay của mình, nhìn về phía trời sao, hỏi: "Sao Ngưu Lang, Chức Nữ ở đâu? Bầu trời nhiều sao như vậy, chúng ta làm sao phân biệt được?"

"Từng nghe qua truyền thuyết Ngưu Lang Chức Nữ chưa?" Diêu Bảo Châu hỏi Lý Thương Mạc.

"Đương nhiên nghe qua." Chút văn hóa ấy anh vẫn phải có.

"Cho nên rất dễ tìm, sao Ngưu Lang Chức Nữ là ánh sao sáng ở bên trong tam giác lớn mùa hạ, hiện tại đúng là thời điểm tốt nhìn thấy nó. Anh có nhìn thấy dải Ngân Hà không? Cách một đầu Ngân Hà, một bên là sao Ngưu Lang, một bên là sao Chức Nữ." Diêu Bảo Châu kiên nhẫn giải thích cho Lý Thương Mạc: "Anh thấy góc vuông hình tam giác kia không vậy?"

"Không."

"Aiz, tôi giúp anh."

Diêu Bảo Châu đụng Lý Thương Mạc, bắt lấy tay của anh, chỉ lên bầu trời.

"Anh xem đây là tam giác."

Lý Thương Mạc cảm giác mùi thơm nhàn nhạt của cô xông vào trong mũi mình, nhin không được hơi căng thẳng, may mắn đêm tối giúp che giấu tâm trạng của anh.

Anh dựa theo phương hướng Diêu Bảo Châu chỉ, nhìn thấy ba ngôi sao sáng ngời trên trời đêm hè, tạo thành một góc vuông.

"Ngôi sao sáng nhất trong góc vuông kia là sao Chức Nữ, chòm sao Thiên Cầm α , là ngôi sao sáng nhất chòm sao Thiên Cầm, đứng vị trí thứ năm trong bầu trời đêm, là ngôi sao sáng thứ hai Bắc bán cầu, cách chúng ta rất gần, đại khái chỉ có 25.3 năm ánh sáng."

Lý Thương Mạc nghe giọng Diêu Bảo Châu êm ái, chỉ cảm thấy hình ảnh cô lúc này đã trùng khớp với những năm trước.

Chính là cô rồi.

Anh nấp máy miệng, yên lặng cười, trong lòng như là bị người nhẹ nhàng đụng thoáng một cái.

"Ngôi sao xa nhất ở bên trong góc vuông tam giác là sao Ngưu Lang, nó và sao Chức Nữ cách bởi Ngân Hà, là ngôi sao sáng thứ mười hai, thuộc về chòm sao Thiên Ưng, còn gọi là chòm sao Thiên Ưng α ."

"Alpha là có ý gì?" Lý Thương Mạc hỏi.

"Alpha là alpha, chữ cái đầu tiên trong chữ Hy Lạp, ý là số một."

"Tức là giỏi nhất ư?"

Diêu Bảo Châu cười, Lý Thương Mạc này thật sự như là trẻ con, mọi thứ đều muốn tranh giành số một.

"Anh cũng có thể hiểu như vậy."

Alpha, Điều Bảo Châu là α , anh cũng muốn làm α , muốn trở nên càng mạnh hơn nữa.

"Vậy cái nào là cầu Hi Thước?" Lý Thương Mạc lại hỏi.

Vấn đề này làm khó Điều Bảo Châu rồi, cô thật sự không biết.

Điều Bảo Châu suy nghĩ một chút nói: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng nếu là cầu Hi Thước, có lẽ ở ngay trong Ngân Hà, cầu à, có lẽ có một ngôi sao nổi lên, cho nên tôi cảm thấy có lẽ là chòm sao Thiên Nga. Phần lớn chòm sao Thiên Nga đều ở bên trong Ngân Hà, ngôi sao cuối cùng ở bên trong góc vuông lớn mùa hạ, Thiên Tân Tử thuộc về chòm Thiên Nga. Thấy không, chính là nó, tuy tương đối tối, nhưng thật ra nó là một trong những ngôi sao sáng nhất mà nhân loại đã biết, so với mặt trời còn sáng hơn gấp sáu vạn lần, ở đuôi chòm Thiên Nga, tôi cảm thấy nếu như cầu Hi Thước là chòm Thiên Nga, vậy Thiên Tân Tử là bên đó."

Lý Thương Mạc nghe Điều Bảo Châu nói như vậy, thực sự rất thích giọng điệu của cô khi nói về những vì sao.

Anh nhớ tới ngày hôm qua trong tiệm lẩu, Điều Bảo Châu nhìn lên bầu trời, nhẹ nhàng nói: "Vì sao đều xa."

Vào khoảnh khắc kia, thật ra anh đã có loại cảm giác giống như từng quen biết.

Lý Thương Mạc không nỡ chấm dứt đề tài này, tiếp tục hỏi: "Không phải nói Ngưu Lang và Chức Nữ một năm gặp một lần sao? Lúc nào có thể chứng kiến bọn họ gặp gỡ?"

"Làm sao có thể gặp gỡ? Đều là người xưa tưởng tượng lãng mạn thôi." Điều Bảo Châu dường như không hề bị ảnh hưởng chút nào bởi câu chuyện tình yêu bị thương, vô cùng không lãng mạn nói: "Chòm sao Thiên Ưng và chòm sao Thiên Cầm cách tầm 16.4 năm ánh sáng, bọn họ muốn truyền ánh sáng đến đối phương cần 16.4 năm ánh sáng, cho nên cho dù Ngưu Lang và Chức Nữ có thể nhìn thấy đối phương, cũng là đáng về 16.4 năm trước."

Lý Thương Mạc cười.

"Cười cái gì?"

"Cười nhà khoa học các cô chả hiểu gì về lãng mạn."

Giọng Điều Bảo Châu bỗng nhiên dịu xuống, cô chậm rãi nói: "Tôi cảm thấy như vậy rất lãng mạn nha, thời gian trôi đi mau, năm tháng để lại dấu vết trên mặt chúng ta, nhưng trong mắt lẫn nhau, bọn họ vẫn là đáng về khi còn trẻ."

Trái tim lại thoáng bị đung một phát.

Lý Thương Mạc quay đầu nhìn về phía Điều Bảo Châu, dưới ánh sao, chỉ có thể lờ mờ trông thấy mặt cô, không rõ ràng lắm, nhưng ánh mắt cô ướt át mà sáng ngời.

Dưới chân giẫm phải mặt đất gồ ghề, đỉnh đầu lập loè chính là ánh sao sáng chói, Lý Thương Mạc trong lòng lấp lánh, bởi vì chỗ đó có thể nhìn thấy bóng dáng của cô.

Lý Thương Mạc nghĩ sao mình lại không nhận ra cô chứ?

Sao có thể quên đôi mắt khi nhìn lên bầu trời, hồn nhiên, thành kính, kiên định, dịu dàng cỡ nào.

Dịu dàng đến mức có thể đánh mất tính mạng.

"Lại nhìn tôi làm gì?" Điều Bảo Châu quay đầu hỏi.

Lý Thương Mạc vẫn im lặng, vươn tay nói: "Cô có thoải mái không? Nếu không gồng lên cánh tay tôi đi, hạt cát sa mạc quá thô, đừng để bị dính vào người."

Điều Bảo Châu cười mà không nói, xê dịch lên trên, gồng lên cánh tay Lý Thương Mạc.

"Sao bỗng nhiên dịu dàng như vậy? Tôi không quen nha." Điều Bảo Châu nói.

"Tôi vốn rất dịu dàng mà." Lý Thương Mạc hé miệng cười, cười đến có chút thẹn thùng, nhưng mà ngoài miệng lại không chịu thừa nhận, nói: "Tôi không dịu dàng với cô sao? Tôi là người rất phong độ đấy."

Điều Bảo Châu suy nghĩ, cũng không gọi là dịu dàng.

"Không thể gọi là dịu dàng, có lẽ gọi là tùy hứng, nhưng bây giờ bỗng nhiên đối với tôi trịnh trọng như vậy... Như thế nào? Sau khi biết rõ tôi là nhà vật lý thiên văn học không dám lãnh đạm với tôi nữa hả?"

Điều Bảo Châu suy nghĩ, có lẽ cũng chỉ có lý do này.

Lý Thương Mạc không phải vô cùng tôn trọng đối với phần tử trí thức sao? Trước kia cảm thấy cô là loại ngực to mà không có não ngốc nghếch, hiện tại cảm thấy cô là nhà thiên văn học, cho nên cả người đều trở nên rụt rè rồi.

"Một giờ trước cùng với hiện tại, tôi có gì thay đổi sao? Sao anh lại thay đổi thái độ?" Điều Bảo Châu rất thích dáng vẻ tùy ý của Lý Thương Mạc, nói: "Anh tự nhiên chút được không, tôi thích dáng vẻ lưu manh vô lại của anh cơ."

Lý Thương Mạc nhin không được cười, lại biến thành tên lưu manh miệng đầy hoa hoa.

"À? Thích tôi?"

Điều Bảo Châu bật cười.

"Anh còn rất biết trọng điểm nhé, chỉ nghe được hai chữ kia?"

"Tất nhiên, năng lực tiếp nhận tri thức của tôi rất mạnh."

Hai người cười một lát, rồi cùng im lặng, bầu không khí bỗng nhiên hơi kì lạ, bọn họ đều cảm giác được giữa hai người dường như có gì đó không giống với lúc trước.

Sa mạc ban đêm rất lạnh, cho dù ban ngày có thể lên tới 60 độ, nhưng buổi đêm còn chưa đến 10 độ.

Điều Bảo Châu hơi lạnh, hơn nữa bầu không khí vô cùng mập mờ, vội ngồi dậy.

"Chúng ta trở về đi, bên ngoài quá lạnh rồi."

Lý Thương Mạc có cảm giác mộng đẹp bị gỡ tỉnh, không tình nguyện đứng dậy, nhìn xung quanh hỏi: "Chúng ta đi quá xa rồi, đã không thấy xe rồi, như thế nào trở về?"

"Nhưng chúng ta có thể thấy được vì sao." Điều Bảo Châu chỉ về phương bắc nói: "Vừa rồi tôi đi theo phương hướng sao Bắc Cực, bây giờ chúng ta đi về phía nam là được."

Lý Thương Mạc nhin không được trong lòng sợ hãi thần phục, khó trách vừa rồi Điều Bảo Châu vẫn nhìn bầu trời, sợ là đã tính toán trước không lo bị mất dấu xe.

Sao cô thông minh, ưu tú, không giống người thường như vậy?

"Làm sao vậy?" Điều Bảo Châu thấy Lý Thương Mạc vẫn không nhúc nhích nhìn cô, "Sao lại sững người ra đấy?"

"Không có gì."

"Đi thôi." Điều Bảo Châu ngoắc tay với Lý Thương Mạc nói: "Biển khô vô bờ, đi theo ta đi."

Lý Thương Mạc lại nhin không được cười, im lặng theo sát sau lưng Điều Bảo Châu.

Đúng vậy, biển khô vô bờ, quay đầu lại là em.

Hai người trở lại bên cạnh xe, tiến vào trong xe, đóng kỹ tất cả cửa sổ, nhưng Điều Bảo Châu vẫn cảm thấy lạnh.

"Anh có lạnh không?" Điều Bảo Châu hỏi Lý Thương Mạc: "Anh mặc áo ngắn tay thể này, tôi trả lại áo cho anh nhé."

"Không cần, nhiệt độ cơ thể tôi cao."

"Vậy cũng không chịu được nhiệt độ này."

"Thật đấy, cô sờ đi."

Điều Bảo Châu đưa tay sờ, trên người Lý Thương Mạc thật sự nóng.

"Sao tay cô lạnh như vậy?" Lý Thương Mạc cau mày hỏi: "Lạnh như vậy sao?"

"Ừ, hơi hơi."

"Có thảm hay gì không?"

Điều Bảo Châu co lại thành một đoàn nói: "Có thì tôi đã sớm lấy ra."

Lý Thương Mạc do dự một chút, thử thăm dò hỏi: "Cô có muốn ôm tôi không? Tôi không có ý gì khác, chỉ là sợ ảm, sợ cô ngủ cả đêm bị bệnh."

"Được."

Diêu Bảo Châu hoàn toàn không khách sáo, cô thật sự lạnh, đứng dậy leo đến chỗ ngồi của Lý Thương Mạc, vươn tay ôm lấy anh, như là một con bạch tuộc quấn ở trên người anh, khẽ thở ra một hơi.

Ấm quá.

Lý Thương Mạc vốn chỉ là để nghỉ, không nghĩ tới Diêu Bảo Châu vậy mà thật sự cứ như vậy ôm lấy anh, một chút do dự cũng không có.

Anh nhất thời căng thẳng không dám nuốt nước bọt, một cử động nhỏ cũng không dám, sợ khiến cô sợ.

"Chúng ta làm sao bây giờ?" Lý Thương Mạc thử dò hỏi sự chú ý của mình, hỏi: "Đợi đến hừng đông?"

"Trước tiên ngủ một giấc, con đường này ngày mai nhất định sẽ có người đi qua."

Hai người lại im lặng, trong xe tối om, không ai nhìn thấy mặt của đối phương. Diêu Bảo Châu cảm thấy hơi mệt mỏi, nhắm mắt lại, đang muốn ngủ, lại nghe thấy một tiếng nuốt nước bọt.

Là Lý Thương Mạc đang nuốt nước bọt.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Diêu Bảo Châu xác nhận chính mình không nghe sai, Lý Thương Mạc thật sự đang nuốt nước bọt.

Trong xe tối om, hai người xa lạ quen thuộc ôm chặt nhau, Diêu Bảo Châu cũng biết làm như vậy không đúng, nhưng lại không muốn ngừng.

Trên người Lý Thương Mạc có một loại mùi vị dễ ngủ, là mùi vị đàn ông cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt, mùi này khiến cho Diêu Bảo Châu nhớ đến hồi ức trong chỗ sâu nào đó, như là một lần nữa trở về lúc nhỏ vô ưu vô lo.

Đàn ông theo đuổi phụ nữ, dùng hoa tươi, dùng kim cương, dùng xe thể thao, dùng hứa hẹn quyết chí không thay đổi, nhưng điều cô thực sự muốn từ đầu đến cuối, chẳng qua là một cái ôm chặt dịu dàng mà thôi.

Lý Thương Mạc đặt tay trên lưng Diêu Bảo Châu, anh ôm rất chặt.

"Tôi cảm thấy như vậy không được." Lý Thương Mạc nói.

Ngoài miệng nói không được, nhưng cánh tay Lý Thương Mạc lại tăng thêm sức, ôm Diêu Bảo Châu chặt hơn nữa.

"Có cái gì không được?" Diêu Bảo Châu hỏi: "Có ai ngăn cản chúng ta sao?"

"Cô còn để tôi ôm như vậy sẽ chịu thiệt đấy." Lý Thương Mạc dừng một chút, giọng tăng thêm nói: "Thiệt thòi lớn."

Diêu Bảo Châu cười, nếu không phải buông tay, cô còn ôm Lý Thương Mạc chặt hơn nữa.

"Không phải anh nói mình là một người tự chủ rất tốt sao? Tôi tin tưởng anh." Diêu Bảo Châu nói.

"Cô đang tra tấn tôi à?" Lý Thương Mạc cười khò nói: "Tôi vừa mới nuốt nước bọt đấy."

"Tôi nghe được mà." Diêu Bảo Châu càng vui vẻ hơn, nói tiếp: "Nhưng tôi nói, tôi tin tưởng anh."

Lý Thương Mạc nặng nề thở dài một hơi, quả thực là giao chiến với ông trời, dù sao anh cũng là một người đàn ông.

Anh cúi đầu xuống, nhìn người trong ngực mình, khẽ hỏi: "Diêu Bảo Châu, cô muốn tôi thế nào?"

Diêu Bảo Châu có thể cảm giác được Lý Thương Mạc cứng ngắc, cô cũng không phải muốn tra tấn anh, chỉ là không có lý do, muốn ở trước mặt anh tụt hứng, không muốn để ý anh bị dằn vò, ôm anh cho đến hừng đông.

"Tôi muốn rất đơn giản thôi."

"Cái gì?"

Lý Thương Mạc cúi đầu xuống, anh đã không khống chế nổi tà niệm của mình, muốn hôn cô.

Ngay lúc này, Diêu Bảo Châu buộc chặt hai tay, cô từ từ nhắm mắt, tựa ở trên ngực anh, giọng điệu nhu hòa nói: "Tôi muốn chỉ là một cái ôm thôi."

Động tác của Lý Thương Mạc cứng đờ.

Anh im lặng thờ dài, lại dựa vào thành ghế.

Trong lòng dục vọng mãnh liệt lan rộng, giống như bão tố trên biển, cuốn tất cả đi rồi đột nhiên biến mất, chìm vào sâu trong đáy biển.

Cô muốn chỉ là một cái ôm, đã như vậy, anh còn có thể làm gì đây?

Lý Thương Mạc khẽ vỗ lưng Diêu Bảo Châu, như là dỗ một đứa bé ngủ.

Còn Diêu Bảo Châu vậy mà thật sự cứ như vậy ngủ, ngủ say sưa, so với bất cứ ngày nào trong năm năm này đều ngủ ngon hơn, cứ như vậy ngủ một giấc tới hừng đông.

Buổi sáng Diêu Bảo Châu bị cơn khát làm tỉnh, lượng nước bốc hơi trong sa mạc cực lớn, cả người đều có một loại cảm giác dính dính mất nước.

Cô mở mắt ra, chuyện làm đầu tiên là nhìn thời gian, đây là thói quen nhiều năm qua của cô, ghi chép thời gian giấc ngủ của mình.

Trên đồng hồ hiện thị bảy giờ sáng, cô đại khái ngủ được mười tiếng.

Diêu Bảo Châu bị thời gian giấc ngủ trước nay chưa từng có hù sợ, nếu như không phải là vì trong sa mạc quá khô, bị mất nước, nói không chừng cô còn sẽ không tỉnh.

Trong năm năm này, cô chưa bao giờ ngủ ngon như tối hôm qua.

Diêu Bảo Châu chuẩn bị tìm Lý Thương Mạc, nhưng mà dịch người mới phát hiện mình ngủ ở chỗ ngồi phía sau xe, trên người còn đắp một chiếc áo mỏng, là cái hôm qua Lý Thương Mạc mặc trên người, nhưng mà Lý Thương Mạc không thấy đâu.

"Lý Thương Mạc?"

Diêu Bảo Châu gọi một tiếng, không có ai trả lời.

Trong lòng cô hoảng hốt, vội xuống xe, lại cũng không thấy bóng dáng Lý Thương Mạc.

Diêu Bảo Châu luống cuống, lớn tiếng kêu lên: "Lý Thương Mạc!"

"Sao vậy?"

Một giọng nói từ đầu xe truyền đến, là Lý Thương Mạc, anh chỉ mặc một chiếc quần dài, cởi bỏ nửa người trên, đang mải mê ở bên trong động cơ, nghe thấy Diêu Bảo Châu gọi anh mới ngồi thẳng lên, cau mày nhìn về phía cô.

Hoá ra Lý Thương Mạc vẫn đứng ở đầu xe, chỉ là động cơ che mất anh mà thôi, Diêu Bảo Châu thả lỏng một hơi, lẽ ra vào bình thường cô không phải là người bối rối như vậy, sẽ biết xem xét tỉ mỉ trước sau, hơn nữa nếu là lúc trước, cho dù người bên cạnh thật sự biến mất, chỉ sợ cũng sẽ không mò mẫm sốt ruột như vậy.

Thấy Diêu Bảo Châu không nói lời nào, Lý Thương Mạc nhíu mày.

"Này? Gọi tôi làm gì thế?"

"Không có gì, nghĩ đến không thấy anh thôi."

Lý Thương Mạc không cảm thấy có gì khác thường, cô ngạc nhiên cũng chả có gì kì lạ, nhưng anh cũng không biết đáng về Diêu Bảo Châu như vậy khác thường cỡ nào.

"Tôi có thể chạy đi đâu chứ? Cái sa mạc này, tín hiệu điện thoại đều không có, yên tâm, tôi làm sao có thể ném một mình cô ở chỗ này."

Giọng Lý Thương Mạc tự nhiên, lại cúi người tiếp tục sửa động cơ, nhưng mà Diêu Bảo Châu đã có một loại cảm giác khác thường.

Cô vô cùng không thích chính mình như vậy, cô xác định thái độ mình khác thường, tựa như một cô gái nhỏ rơi vào bẫy tình, sử dụng cái lão lại dính người.

Cho tới nay, Diêu Bảo Châu đều cảm thấy ưu điểm của mình là không cảm xúc, không ngạc nhiên, mọi thứ đều theo logic, nhưng là có chuyện không thể nói bằng logic đây.

Nói ví dụ như, cảm giác ý lại không rõ, tin tưởng không rời bỏ của mình đối với Lý Thương Mạc.

Sau khi ý thức được chính mình khác thường, Điều Bảo Châu biết rõ, có khả năng mình sinh ra phản ứng hoá học với người đàn ông này.

Nhưng mà Điều Bảo Châu là một người có thể nhanh chóng thoát khỏi cảm xúc, dùng lý trí để phân tích tình cảm của mình, cho nên khi cô hiểu rõ mình xuất hiện phản ứng hoá học đối với Lý Thương Mạc, đã rõ phải nên làm như thế nào rồi.

Tình yêu không có gì khó có thể nắm lấy, nhưng trong đầu sẽ nảy sinh một loạt phản ứng hoá học, là tác dụng hóa học vật chất liên tiếp vào cơ thể của chúng ta, thay đổi hành vi của chúng ta.

Là dopamine, là phenethylamine, là endorphin, là oxytocin, là adrenalin, là angiotensin.

Mặc dù cô là thiên tài, cũng khó có thể thoát khỏi trói buộc phàm trần, nhưng là con người ngoài tình dục, cô còn có trí tuệ và lý trí, không phải loại người sẽ bị hoóc-môn kích thích khống chế.

Giống như rất nhiều lần trước động lòng, Điều Bảo Châu lựa chọn nhanh chóng thoát ra, xem kỹ trạng thái của mình, sau đó tỉnh táo lý trí ứng phó mối quan hệ giữa cô và Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc vẫn đề trần sửa xe, không có chút nào phát hiện Điều Bảo Châu thay đổi cảm xúc.

Anh vừa quan sát linh kiện trong tay vừa nói: "Đêm qua ngủ không được, suy nghĩ một chút, cảm thấy xe này còn có thể cứu vãn được, trời vừa sáng bò dậy sửa, sắp được rồi, so với đội người khác tới cứu chúng ta thì đáng tin hơn."

"Ừ, nhanh lên."

Lý Thương Mạc sững sờ, mơ hồ cảm thấy Điều Bảo Châu có chút lạ, nhưng lại cảm thấy không biết ở đâu.

Anh vừa sửa động cơ, vừa hỏi: "Đêm qua cô ngủ được chứ?"

"Rất tốt."

"Còn tôi chả tốt chút nào."

"Vậy sao? Vậy tí nữa lên xe ngủ đi, nơi này cách Nhã Khương còn khoảng ba tiếng để cho anh ngủ bù."

Lý Thương Mạc xác định, Điều Bảo Châu đối với anh thật sự lãnh đạm

Đêm qua còn ôm anh không buông tay, vừa dịu dàng dính người, đáng thương nói muốn một cái ôm, trời vừa sáng lập tức trở mặt.

Hiện tại mặt trời đã lên, nhiệt độ lên cao rồi, anh không có giá trị lợi dụng rồi, lại lạnh lùng với anh.

Hừ, đúng là sử dụng xong quăng đi, vô tình vô nghĩa.

Hai người không nói thêm gì nữa, Lý Thương Mạc bực mình đóng động cơ, nói với Điều Bảo Châu: "Cô thử xem, xem còn đi được không"

Điều Bảo Châu lập tức khởi động xe, lần này động cơ vận chuyển vững vàng, cũng không bốc hơi nước.

Mặt cô lộ vẻ vui mừng, nhin không được tán dương nói: "Nhìn không ra trình độ sửa xe của anh tốt vậy."

"Coi như cũng được."

Lý Thương Mạc lên xe, nặng nề đóng cửa xe, ngồi ở vị trí kế bên tài xế, quay cửa kính xe xuống, châm điếu thuốc.

"Nếu không anh mặc áo vào đi?" Điều Bảo Châu nghiêng mắt liếc Lý Thương Mạc nửa người trên không mặc gì, nhin không được nói ra.

Anh thật sự không nói dối, cơ thể vừa gọi cảm vừa quyến rũ.

"Đội tôi hút hết điếu này đã." Lý Thương Mạc lãnh đạm nói.

Điều Bảo Châu cũng cảm giác được Lý Thương Mạc thay đổi thái độ, anh dường như đang ghen đầy bụng lửa, tức giận.

Cô không xác định Lý Thương Mạc có phải đang giận mình hay không, nếu quả thật đúng vậy, có lẽ là do cô lạnh lùng với anh. Điều Bảo Châu tự nhận là thái độ của cô vẫn lịch sự, chỉ là hơi lộ ra xa cách mà thôi, nếu như cái này đều bị Lý Thương Mạc nhận ra, như vậy người đàn ông này thật sự nhạy cảm đối với cảm xúc người khác.

Nhưng mà Điều Bảo Châu cũng không có ý định nghĩ sâu, mấy tiếng nữa là đến Nhã Khương, bọn họ lập tức mỗi người đi một ngã.

Chỉ là một người đi nhờ xe mà thôi, sau này núi sông không gặp lại, bót đa sầu đa cảm mới là thỏa đáng, dù sao Diêu Bảo Châu không phải người nặng về tình cảm, bên trong cuộc sống của cô, không có gì không thể tạm biệt, cũng không có gì khó có thể dứt bỏ.

Chỉ là rơi vào bể tình mà thôi, lúc này, trên thế giới này, có vô số người đang rơi vào bể tình, cho nên tình yêu có gì đặc biệt cơ chứ?

Nhưng mà Lý Thương Mạc ngồi ở bên cạnh lại một cách nghĩ khác.

Lửa giận đang bùng cháy, mặc dù biết rõ Diêu Bảo Châu là ánh trăng sáng, anh vẫn không nhịn được muốn gây ra hoả hoạn.

Ngày hôm qua tra tấn anh một đêm, hôm nay lại lãnh đạm đối với anh như thế, cô gái này quả thực là ngược đãi anh đến nguyền rủa.

Lý Thương Mạc thật sự bốc hỏa.

Nghĩ đến Diêu Bảo Châu càng bốc hỏa, càng nhìn cô càng bốc hỏa, nóng đến mức anh hận không thể hôn cô trên xe.

Độc.

Nhẫn.

Lý Thương Mạc hút hết hơi cuối cùng, ném thuốc lá ra ngoài cửa sổ.

Anh quyết định, cho dù đến Nhã Khương cũng tuyệt đối không thể để cho Diêu Bảo Châu ném anh đi, dù có đi đến chân trời góc biển, anh cũng phải theo cô, nếu không ngon lửa trong lòng anh không thể nào dập tắt nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Mười giờ sáng, Diêu Bảo Châu và Lý Thương Mạc đến huyện Nhã Khương.

Nhã Khương thời cổ đại gọi là "Nhược Khương", là một tiểu quốc bên trong ba mươi sáu nước Tây Vực, hiện tại Nhã Khương còn được gọi là thành phố Lô Lan, là thành phố cấp huyện diện tích lớn nhất toàn quốc. Huyện Nhã Khương phía tây tiếp giáp Thư Mạt, phía bắc tiếp giáp Uất Lê, Thiện Thiện, Hải Mi, phía đông giáp Cam Túc, hồ Thanh Hải, nam giáp vùng Tây Tạng, từ xưa đến nay, đều là một con đường vô cùng quan trọng bên trên con đường tơ lụa. Cho dù đi tuyến đường nào, bọn họ đều phải đi qua huyện Nhã Khương.

Đã đến thị trấn, Diêu Bảo Châu còn chưa kịp mở miệng hỏi Lý Thương Mạc thả anh xuống đâu, Lý Thương Mạc đã đề nghị trước: "Chúng ta tìm nơi thay kê vạc cho cô đã, cứ tiếp tục như vậy rất nguy hiểm, cô chạy được nửa đường lại bốc hơi nước."

"Tự tôi đi thôi là được rồi, không cần ảnh hưởng đến hành trình của anh." Diêu Bảo Châu nói.

"Cô cũng không rõ về các loại, bị đổi thành cái gì, bị gạt thì làm sao bây giờ, không sao, tốn chút thời gian cũng chả mất gì."

Thấy Diêu Bảo Châu không nói lời nào, Lý Thương Mạc nhăn mày, nói: "Lái xe đi, thất thần làm gì?"

Diêu Bảo Châu rất bất đắc dĩ, nhưng vẫn khởi động xe đi tìm nơi sửa xe, Lý Thương Mạc nói cũng có lý, cho dù muốn vứt bỏ anh, thêm chút thời gian cũng không sao.

Hai người tìm một vòng Nhã Khương, thật vất vả mới tìm được một nơi thay kê vạc, Diêu Bảo Châu vốn tưởng rằng chuyện đến đây là xong, nhưng Lý Thương Mạc lại soi mói, cái này không được, cái kia cũng không xong, cuối cùng khiến cho chủ quán thấy phiền, không bán cho họ nữa.

Diêu Bảo Châu cảm thấy Lý Thương Mạc tuyệt đối là ông trời phái tới tra tấn cô, kéo anh về trên xe thương lượng.

"Anh có thể đừng kén chọn như vậy được không, cùng lắm thì tôi lấy thêm hai cái, hư thì tôi thay là được."

"Không được." Lý Thương Mạc chém đinh chặt sắt nói.

"Tại sao không được?"

"Cô cũng không biết sửa xe, ngộ nhờ lúc thay không cẩn thận làm hỏng linh kiện khác không phải là càng phiền sao?"

"Tốt xấu gì tôi cũng là nhà khoa học, không đến mức đần như vậy đâu?"

Lý Thương Mạc cười lạnh một tiếng hỏi: "Cô là làm thiên văn, cũng không phải làm sửa xe, nghề nào có ngón của nghề đây."

Diêu Bảo Châu bị Lý Thương Mạc làm nghẹn lời, nhìn không ra, thành ngữ còn rất khá nha?

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Tôi cảm thấy được chúng ta có thể mua trên mạng, bên này có sân bay, chưa đến hai ngày đồ sẽ chuyển đến, đến lúc đó tôi thay cho cô, cam đoan không có vấn đề."

Diêu Bảo Châu suy nghĩ, cảm thấy điều này cũng được, dù sao cô cũng không gấp.

"Ba ngày đi, chúng ta còn có thể nghỉ ngơi và hồi phục một chút, phong cảnh thị trấn này đẹp như vậy, chúng ta có thể đi bộ, ăn táo, dưa hami, thịt dê nướng, chắc chắn, thoải mái..."

Lý Thương Mạc nhướn mày, đáng vẻ bí ỏi.

Diêu Bảo Châu nhìn thấy đáng vẻ anh như vậy, cuối cùng cảm thấy có gì đó sai sai.

"Lý Thương Mạc, không phải anh cố ý đẩy chứ?"

"Cố ý cái gì?"

"Cố ý không cho tôi thay kê vạc, lại đặt trên mạng, kéo dài thêm mấy ngày."

Tâm sự của Lý Thương Mạc bị chọc thủng, hơi xấu hổ, nhưng vẫn miễn cưỡng ổn định tâm thần, kiên quyết không thừa nhận.

Anh cười lạnh một tiếng, cao giọng nói: "A! Cô nói gì thế, Lý Thương Mạc tôi là loại quán người sao?"

Ánh mắt Diêu Bảo Châu tràn đầy nhìn thấu, giọng khinh miệt nói: "Vừa rồi anh đột nhiên cao giọng, người chột dạ mới có thể như vậy."

Lý Thương Mạc nhiều lần ở trước mặt Diêu Bảo Châu bị chọc thủng ý đồ, tương đối mất mặt, nhưng con người anh mặt dày mày dạn đã quen, vì đạt được mục đích có thể không cần sĩ diện đấy.

"Đúng vậy, tôi chính là muốn quán lấy cô. Cô ném tôi thì làm sao bây giờ?"

"Cô ngủ thì cũng đã ngủ với tôi rồi, như thế nào, không cần chịu trách nhiệm à?"

Đời này Diêu Bảo Châu chưa từng gặp ai không biết xấu hổ như Lý Thương Mạc, nhin không được xùy cười một tiếng, bắt đầu dĩ lặc đầu.

Oan gia.

Nhìn thấy Diêu Bảo Châu dao động, Lý Thương Mạc rèn sắt khi còn nóng, nói: "Ai nha, cũng chỉ ba ngày mà thôi, ở lại thêm ba ngày cũng không ảnh hưởng tới hành trình của cô mà?"

"Không phải vấn đề ảnh hưởng hành trình."

"Vậy là vấn đề gì? Chẳng lẽ cô sợ tôi như vậy?" Lý Thương Mạc cố ý kích Diêu Bảo Châu, khẽ cười một tiếng, giọng trào phúng nói: "Hả? Cô không phải là..."

"Không phải là cái gì?"

"Không phải là cô sợ ở thêm ba ngày, ở chung với tôi, sẽ điên cuồng yêu tôi chứ?"

Diêu Bảo Châu thật sự cảm thấy không có cách nào trò chuyện với Lý Thương Mạc, biết rõ là kích cô, nhưng cô vẫn nhin không được chui vào.

Chỉ có thể nói là một người nguyện đánh một người nguyện chịu.

"Được, ở đây ba ngày."

Diêu Bảo Châu đời này chưa từng sợ hãi trước người đàn ông nào, nếu cô có thể thật sự điên cuồng yêu mến anh, đó cũng là bản lĩnh của anh, cô sẽ nhận thua.

Lý Thương Mạc vui vẻ kêu một tiếng, đáng vẻ thực hiện được, quả thực giống chó vừa được cho gặm xương.

Về mặt anh đắc ý, nhưng mà quay đầu lại thấy vẻ mặt Diêu Bảo Châu lãnh đạm nhìn mình, đáng vẻ ghét bỏ, xấu hổ ghen cười, hắng giọng một cái, về mặt nghiêm túc hỏi: "Có phải chúng ta nên tìm một chỗ đặt chân trước không? Ngày hôm qua chúng ta cũng không nghỉ ngơi từ tể."

Nói thật, ngày hôm qua Diêu Bảo Châu ngủ rất ngon, quả thực là khác thường thì đúng hơn. Nhưng Lý Thương Mạc đoán chừng là thật sự không được

ngủ ngon tốt.

Vì vậy hai người đi tìm chỗ đặt chân.

Nhưng mà khách sạn tốt nhất bên này cũng đều chỉ có hơn trăm tệ một đêm, Diêu Bảo Châu không muốn ở.

"Chỉ hai buổi tối cũng không được sao?"

"Không được, không thể chấp nhận." Diêu Bảo Châu không chút do dự cự tuyệt nói: "Tôi chỉ ở khách sạn năm sao."

Diêu Bảo Châu vô cùng khó ngủ, một ngọn đèn và tiếng động nhỏ cũng đánh thức cô, hơn nữa khách sạn bảo an không tốt, cô vô cùng không có cảm giác an toàn, sẽ có ác mộng.

Lý Thương Mạc nhìn không được nhủ mày.

Không nghĩ tới Diêu Bảo Châu ở phương diện khác nhìn rất tùy ý, nhưng nơi dừng chân lại khó như vậy?

"Nhưng đoạn đường này cũng không có khách sạn năm sao, ba sao cũng không có, tất cả đều là loại nhà khách trăm tệ này." Lý Thương Mạc bồn chồn hỏi: "Cô không lên kế hoạch cho hành trình sao? Chẳng lẽ không biết tình huống dừng chân?"

"Tôi biết chứ, tôi vốn không có ý định dừng chân." Diêu Bảo Châu suy nghĩ nói: "Anh muốn thì tự ở đi, tôi ngủ trong xe là được."

Dù sao cũng ngủ không được, không bằng ở trong xe, cô còn có cảm giác an toàn một ít.

"Cô không có ý định ở khách sạn?" Lý Thương Mạc cảm thấy có chút không đúng, cau mày hỏi: "Lần này điểm đến cụ thể của cô là chỗ nào?"

"Hồ Lop Nur."

"Cô đi hồ Lop Nur làm gì?" Chỉ có nhà thám hiểm mới muốn đi hồ Lop Nur thôi?

Diêu Bảo Châu cũng trả lời vô cùng tùy hứng, nói: "Muốn đi thì đi, không có gì hết, cũng không cần giải thích với anh."

Lý Thương Mạc cũng rất khó hiểu, hôm nay sao Diêu Bảo Châu nói chuyện với anh chêm chọc như vậy?

Giọng anh dịu xuống, cảm thấy hiện tại Diêu Bảo Châu đang xù lông, ân cần hỏi: "Cô chuẩn bị đi một vòng hồ Lop Nur hay xuyên qua hồ Lop Nur?"

"Đương nhiên là xuyên qua."

"Một mình cô đi xuyên hồ Lop Nur, không có đội xe sao?" Lý Thương Mạc đã có chút tức giận.

"Không được sao?"

"Cô điên rồi." Lý Thương Mạc mặt tối sầm, con giận bốc lên, nói: "Hồ đồ! Không được."

Diêu Bảo Châu buồn cười nhìn Lý Thương Mạc, trên mặt là nụ cười trào phúng.

Anh tức giận cái gì chứ?

Giọng điệu thần thái này y như cha cô.

"Đi hồ Lop Nur ít nhất phải có một đoàn xe gồm mười chiếc xe, hơn nữa phải có kinh nghiệm dẫn đường phong phú, la bàn trong sa mạc đều không có tác dụng, cô tự đi một mình, còn lái chiếc xe ròm này, cô muốn chết sao?"

"Cô cũng đâu có ngu ngốc, nhà khoa học còn học nhiều năm như vậy, sao có thể làm ra quyết định điên như vậy? Hả? Cô nói cho tôi một chút, trong đầu cô bị nước vào rồi à, hay là trong đầu có cú? Sống tử tế không muốn sao? Muốn tìm cái chết?"

Lý Thương Mạc giáo huấn người, còn thật sự hơi dong dài.

Diêu Bảo Châu không nói lời nào, hoá ra người này dài dòng như vậy?

Lý Thương Mạc lải nhải, tuy lời nói rất tục, nhưng Diêu Bảo Châu thật sự rất cảm động, cô vẫn nhận biết được tốt xấu, biết rõ Lý Thương Mạc quan tâm cô.

"Không được, cô tuyệt đối không thể tự mình đi. Tôi không đồng ý." Lý Thương Mạc nói.

Diêu Bảo Châu thần nhiên cười, hỏi: "Anh nói không được thì không được à? Anh là gì của tôi, anh không đồng ý tôi sẽ không đi sao?"

"Tôi quan tâm cô. Tôi nói không được là không được." Lý Thương Mạc không biết lấy sức ở đâu ra, lời lẽ hào hùng nói: "Tôi không phải không cho cô

đi hồ Lop Nur, nhưng cô phải có đoàn xe, tìm một người dẫn đường giỏi, hơn nữa chuẩn bị thật đầy đủ. Nếu không, tôi không đồng ý cho cô đi."

Nói thật, Điều Bảo Châu thật sự rất biết ơn sự quan tâm của Lý Thương Mạc dành cho mình, sống nhiều năm như vậy, đối với việc làm trò hay thật lòng cô đều biết rõ đấy.

Tuy Lý Thương Mạc hành vi thô lỗ vượt qua giới hạn của người bình thường, có chút vô cùng không khách sáo, nhưng cô vẫn chân thành cảm ơn anh lo lắng cho tính mạng của cô.

Nhưng mà Điều Bảo Châu vẫn im lặng, cũng không bộc lộ ra điều gì.

"Chuyện của tôi không cần anh quan tâm."

"Tôi càng muốn quan tâm."

"Anh có tư cách gì?" Điều Bảo Châu cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Lý Thương Mạc, hỏi: "Chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, cùng lắm mới quen hai ngày mà thôi, ngay cả bạn bè cũng không phải, sống chết của tôi có liên quan gì đến anh sao?"

Lý Thương Mạc không nghĩ tới, Điều Bảo Châu mở mồm ra lại đâm người đau như vậy.

Nhưng anh không tức giận, đâm người là vì muốn đẩy người ra, anh không mắc mưu đâu. Tuy tính tình Lý Thương Mạc không tốt, nhưng đối với Điều Bảo Châu lại kiên nhẫn hiếm thấy.

Lý Thương Mạc quyết định không tranh cãi với Điều Bảo Châu chuyện này nữa.

"Như vậy, chúng ta tìm chỗ đặt chân trước đã, cô không muốn ở khách sạn, chúng ta tìm nhà nghỉ, thật sự không được thì tìm nhà dân, cho họ ít tiền, ở nhà người ta hai ngày. Cô ngủ trong xe chắc chắn không được, không an toàn. Vẫn còn ba ngày, chuyện cô đi hồ Lop Nur, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn?"

Điều Bảo Châu cũng biết lúc nào nên dừng lại, cô vừa khởi động xe vừa nói: "Có thể, nhưng thời gian ba ngày cũng không thay đổi được gì, tôi sẽ không đổi ý, tôi đã quyết định việc gì thì nhất định phải làm bằng được."

Điều Bảo Châu đã sớm cân nhắc rõ ràng chuyện này, sao cô không biết nó nguy hiểm chứ? Chính là bởi vì biết rõ nguy hiểm, cho nên cô mới quyết định nghiêm túc.

Lý Thương Mạc không tranh cãi với Điều Bảo Châu nữa, anh cầm điều thuốc, rít hai hơi.

"Được rồi, cô không đổi ý cũng không sao." Về mặt Lý Thương Mạc không sao cả nói.

Dù sao đời này anh thích nhất là kích thích và khiêu chiến, anh thích Điều Bảo Châu, thích sự quật cường, không bị người khác thay đổi của cô.

Vật nuôi có gì thú vị chứ?

Ngựa hoang mới thú vị.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, Lý Thương Mạc sẽ làm cho con ngựa hoang Điều Bảo Châu ngoan ngoãn nghe lời.

Anh không tin không làm được.

Chẳng lẽ anh không quản lý được cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Lý Thương Mạc lại để cho Điều Bảo Châu lái xe vòng quanh một chuyến, sau đó chọn một nhà cô thích nhất.

"Chọn để làm gì?"

"Để ở đó, không phải cô bắt bẻ sao? Chọn một nhà hợp ý cô đi."

Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc trong miệng, khuấy tay chống lên cửa sổ xe, hí hóp nhìn những ngôi nhà bên ngoài, đáng vẻ cả lơ phất phơ.

Trước đó cảm thấy cả người anh là khí chất lưu manh, hiện tại cảm thấy anh quả thực là tên cướp biển, lại khiến cho Diêu Bảo Châu có một loại cảm giác bọn họ là đang cùng sống mái, muốn chọn một gia đình vào cướp bóc.

"Nhanh chọn đi." Lý Thương Mạc không kiên nhẫn nói: "Tôi mệt chết rồi, muốn tắm rửa đi ngủ."

"Tôi chọn nhà ai thì chúng ta ở nhà đó sao?"

"Đúng vậy."

Diêu Bảo Châu xùy cười một tiếng, hỏi: "Anh cảm thấy mình là hoàng đế sao? Trong thiên hạ đều là đất của anh, anh muốn ở chỗ nào thì ở chỗ đấy?"

"Tuy tôi không phải hoàng đế, nhưng tôi muốn ở đâu thì sẽ ở được."

"Tại sao?"

Lý Thương Mạc nhún vai, vẻ mặt tự tin nói.

"Bởi vì tôi chính là loại đàn ông khiến cho không người nào có thể từ chối."

Diêu Bảo Châu cười lạnh một tiếng, chỉ một gia đình ven đường.

Nhà này trông có vẻ giàu có, nhưng tường vây sân lại không cao, có thể chứng kiến giàn nho tươi tốt bên trong, cửa nhà có rất nhiều hoa tươi, đều là cần thận chăm sóc đấy.

Bởi vậy có thể thấy được gia đình người ta đình hạnh phúc, nhiệt tình với cuộc sống, hơn nữa đối với thế giới không có ác ý, tâm lý phòng bị tương đối thấp.

Diêu Bảo Châu cũng không muốn khiến Lý Thương Mạc quá khó xử.

"Đợi năm phút."

Lý Thương Mạc gảy tàn thuốc lá, kiêu ngạo xuống xe.

Trên mặt Diêu Bảo Châu nhìn không được lộ ra vui vẻ, cô rất hiểu kì, coi như là gia đình người ta hạnh phúc lại hiểu khách, vô duyên vô cớ nói muốn ở nhờ, cũng chỉ sợ là sẽ bị từ chối, dù sao trên đời này, nên có tâm phòng bị người.

Lý Thương Mạc đi qua gõ cửa.

Hôm nay là thời gian làm việc, ban ngày, ở nhà toàn là phụ nữ, phần lớn là các cụ già, mẹ chồng, con gái.

Thật ra lúc trong nhà có đàn ông, không chừng khả năng thành công còn cao hơn một chút, bởi vì cảm giác an toàn của phụ nữ luôn cao hơn, tâm lý phòng bị sẽ thấp đi một ít, chỉ có phụ nữ mới khó thành công.

Đã nhanh đến giữa trưa, mặt trời rất chói, Diêu Bảo Châu xuống xe, đeo kính râm, tùy ý dựa vào xe, muốn xem thật kỹ Lý Thương Mạc làm như thế nào để người ta mở cửa.

Không đầy một lát, cửa được mở ra, quả nhiên, chỉ mở ra một khe nhỏ.

Bên trong thò ra một cái đầu, nhìn đáng vẻ có vẻ là dân tộc thiểu số, ánh mắt phòng bị nhìn về phía Lý Thương Mạc.

Khoảng cách hơi xa, Diêu Bảo Châu nghe không rõ Lý Thương Mạc nói gì, nhưng mới nói hai câu, người phụ nữ kia mặt mày hớn hờ, cửa mở rộng ra hơn.

Lý Thương Mạc quay đầu lại nhìn Diêu Bảo Châu, đặc ý nhưn mày, Diêu Bảo Châu nhìn không được nghiêng đầu cười, quả nhiên trên mạng nói không sai, đối phó với phụ nữ, không có người nào so được với Lý Thương Mạc.

Chỉ thấy Lý Thương Mạc tiếp tục ba hoa với người phụ nữ, chỉ nói vài câu, đã khiến bà cười run rẩy hết cả người, cười đến vui vẻ lại thẹn thùng, dường như trong nháy mắt biến thành thiếu nữ hoài xuân.

Bà nhìn về phía Diêu Bảo Châu theo hướng Lý Thương Mạc chỉ, Diêu Bảo Châu đứng thẳng người, gỡ kính râm xuống, mỉm cười.

Lúc Diêu Bảo Châu dịu dàng cười vẫn rất ngọt ngào, khiến cho người lớn yêu thương, quả nhiên trên mặt người phụ nữ càng vui vẻ, mở rộng cửa, còn vẫy tay với cô.

Lý Thương Mạc chạy tới nói: "Cô ấy đã đồng ý để cho chúng ta ở nhờ ba ngày."

"Nhanh như vậy sao?"

"Đương nhiên, tôi là ai chứ, người gặp người thích." Lý Thương Mạc vỗ cánh tay Diêu Bảo Châu, hất cằm nói: "Cô cũng có công đấy, vừa rồi cười đến đụ đàng, không tẻ nha, phối hợp xuất sắc. Đi, lái xe vào thôi."

Nói xong câu đó Lý Thương Mạc cười hi hi đi theo người phụ nữ vào phòng, thật sự là vô cùng ngọt, Diêu Bảo Châu cảm thấy đáng về kia có chút đáng yêu.

Cô nghiêng đầu không tự chủ được cười, vô thức sờ bả vai vừa rồi bị Lý Thương Mạc đụng vào, chỗ đó truyền đến một loại cảm giác tê dại khác thường, khiến cô có chút không thích ứng.

Ba ngày mà thôi, nhịn ba ngày là xong rồi. Diêu Bảo Châu nói với chính mình, cảm giác rục rịch trong lòng kia, cảm giác muốn tới gần, muốn thân cận da thịt, nhịn ba ngày là tốt rồi.

Con người không phải động vật, con người có lý trí, cho nên có thể khắc chế.

Càng là người cao cấp, lại càng hiểu được phân biệt nhu cầu tinh thần và kích thích đại não.

Cho nên Diêu Bảo Châu tin tưởng trên đời này không có người nào là cô không thể từ chối, cũng không có tình cảm nào là cô không thể ngăn cản.

Chẳng lẽ con người sẽ bị khuất phục bởi tình dục sao?

Cũng chỉ có mấy thứ siêu việt mà thôi.

"Mau vào đi!"

Lý Thương Mạc đã mở cửa ra, thò ra nửa người ngoắc Diêu Bảo Châu.

Diêu Bảo Châu nhìn về phía anh, nhịn không được thở dài một hơi.

Cái tên côn đồ này, đầy miệng ba hoa, khinh bạc thô lỗ, cũng không biết rốt cuộc là mê người ở đâu, sao cô lại có cảm giác với anh chứ? Cũng không phải là đã đến tuổi khao khát như vậy?

"Bảo Châu, sao cô cứ gây người thế? Vào đi!" Về mặt Lý Thương Mạc hưng phấn, không ngừng ngoắc Diêu Bảo Châu, cười tùm tùm nói: "Nhà cô ấy có rất nhiều dưa hấu và dưa hami, mau tới đây, chờ cô cùng ăn đây này!"

Sói hoang vừa ngọt ngào vừa quyến rũ.

Diêu Bảo Châu nhớ tới cái danh xưng này của Lý Thương Mạc, lại nhịn không được cười.

Xong rồi, sao lại cảm thấy anh trở nên đáng yêu chứ?

Diêu Bảo Châu lái xe vào sân đỗ, đợi cô xuống xe, thái độ của người phụ nữ đối với Lý Thương Mạc cũng đã không khác gì mẹ ruột rồi, đã đem hoa quả trong nhà, quả hạch, trà sữa tất cả đều đem ra.

Lý Thương Mạc cũng không khách sáo, y như đang ở nhà mình, trực tiếp nhón nho, cầm lấy dưa găm, không ngừng khen ngọt.

Diêu Bảo Châu nhìn đáng về kia, thực sự có loại cảm giác dẫn theo đứa con ngốc ra ngoài.

Nhân lúc Lý Thương Mạc ăn dưa, Diêu Bảo Châu tranh thủ quan sát ngôi nhà này.

Người phụ nữ này là người tộc Duy, tên là Tổ Nhiệt Y Hãn, nhà có năm người, chồng làm việc ở buruc trên thị trấn, con lớn nhất ở bên ngoài tham gia quân ngũ, còn có hai con gái đang còn đi học.

Bà vô cùng hiếu khách, nghe nói hai người cần ở nhờ, không chút do dự đem phòng của con trai lớn nhất cho hai người, có lẽ bà cũng không đọc tin tức giải trí, cho nên cũng không biết Lý Thương Mạc là thần tượng, không nhận ra anh.

Diêu Bảo Châu cảm thấy hai người ở chung một phòng không ổn, đang muốn nói chuyện, Lý Thương Mạc cũng đã đứng dậy từ phía sau, ôm lấy bả vai Diêu Bảo Châu, cười hi hi nói: "Vậy cháu và vợ không khách sáo ạ, cảm ơn cô."

"Không sao, hai cháu ăn trưa chưa? Ăn luôn ở đây đi, cô đi nấu cơm."

Bà đi nấu cơm, Lý Thương Mạc một tay còn khoác lên trên vai Diêu Bảo Châu, tay kia cầm một miếng dưa găm.

Diêu Bảo Châu nhú mày.

"Vợ?" Diêu Bảo Châu hỏi.

"Đúng vậy, tôi nói với cô ấy chúng ta là vợ chồng, cũng không thể nói là nửa đường đụng phải nhau nha, sẽ lộ ra rất không đáng tin cậy, không dễ dàng khiến người ta có cảm giác tin tưởng, nói là vợ chồng, tâm phòng bị của cô ấy mới có thể thấp đi một chút, đúng không?"

Tuy là có lý, nhưng Điều Bảo Châu cảm thấy Lý Thương Mạc muốn chiếm chút tiện nghi ngoài miệng.

"Bỏ tay ra." Điều Bảo Châu nhìn cái tay kia nhỏ nước dưa, cau mày nói: "Dinh hết rồi."

"Chê tôi?" Lý Thương Mạc chớp chớp lông mi, đáng vẻ tức giận nói: "Kết hôn mới mấy ngày chứ? Đã chê tôi dính rồi hả? Không muốn ở bên tôi nữa rồi? Chán ghét tôi rồi sao? Không có kích thích? Có mới nói cũ?"

Điều Bảo Châu bị Lý Thương Mạc lăm mồm đến đau cả đầu, đẩy tay anh ra nói: "Ăn dưa của anh đi, tôi đi tắm rửa."

"Vợ ngoan!" Lý Thương Mạc lớn tiếng kêu lên.

Vừa lúc bị Nhiệt Y Hân đi tới nghe được, bà cười hi hi nói với Điều Bảo Châu: "Tân hôn à? Tình cảm tốt thật."

Điều Bảo Châu chỉ có thể cười xấu hổ, gạt đầu, nén thẹn thùng, phối hợp với lời nói dối của Lý Thương Mạc.

Cô thật sự rất muốn biết, Lý Thương Mạc này mỗi ngày rốt cuộc nói hươu nói vượn bao nhiêu lời?

Hai người tắm rửa xong được dẫn đi vào phòng, nghe Lý Thương Mạc nói ngày hôm qua bọn họ ngủ ngoài trời một đêm, nên bảo họ tranh thủ nghỉ ngơi, cơm trưa nấu xong sẽ gọi.

Hai người cũng không từ chối sự nhiệt tình của bà.

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Điều Bảo Châu và Lý Thương Mạc.

Bên này phòng ở không giống như trong đất liền, trong phòng là giường đất, rất lớn, chỉ phủ lên mỗi chỗ nằm, những nơi khác còn để được đồ.

Bởi vì biết rõ hai người là vợ chồng, cho nên giường chỉ phủ có một chăn.

Điều Bảo Châu càng nghi ngờ lý do Lý Thương Mạc nói bọn họ là vợ chồng, bắt đầu không yên lòng rồi.

"Ngủ trưa nhé?" Lý Thương Mạc nói.

Điều Bảo Châu nhìn cái giường chỉ có một chăn, nói: "Anh ngủ đi, hôm qua tôi ngủ rất ngon, tôi xem tài liệu một lát."

Nói xong Điều Bảo Châu cũng không để ý tới Lý Thương Mạc, lấy laptop ra xem tài liệu.

Lúc tắm rửa cũng đã thay đồ, hiện tại cũng không muốn thay bộ khác, Điều Bảo Châu tìm được buộc tóc tiện tay buộc lên, bên tai có hai sợi tóc rủ xuống, nhìn càng thêm dịu dàng.

Lý Thương Mạc chống đầu nhìn Điều Bảo Châu, cô thật sự có rất nhiều đáng vẻ, có đôi khi phong tình vạn chủng quyến rũ khiến lòng người ngứa ngáy, có đôi khi lại ngọt ngào hồn nhiên như chưa từng trải, có đôi khi lại độc lập khiến cho người ta không dám khinh thường, có đôi khi lại giống như bây giờ yên tĩnh dịu dàng, lại khiến cho người ta muốn ôm lấy cô từ phía sau lưng, sau đó ra sức nhào nặn!

"Đừng nhìn, ảnh hưởng tôi làm việc." Điều Bảo Châu cuối cùng chịu không được ánh mắt Lý Thương Mạc, cau mày nói: "Ngủ đi, không phải ngày hôm qua ngủ không ngon sao?"

"Đúng vậy, mệt muốn chết rồi." Lý Thương Mạc đáng thương nói: "Nhưng cô ở bên kia dùng máy tính tôi không ngủ được."

Điều Bảo Châu hết cách rồi, đành khép máy tính lại, nói: "Đợi anh ngủ rồi tôi lại dùng, được chưa?"

"Ừ."

Nhưng mà chẳng được bao lâu, Lý Thương Mạc lại có ý kiến rồi, hỏi: "Tại sao cô cách xa tôi như vậy? Ghét bỏ tôi à."

"Không có."

"Sợ tôi."

"Không sợ."

"Vậy cô ngồi bên cạnh tôi đi."

"Lý Thương Mạc, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu."

Lý Thương Mạc không nói, Điều Bảo Châu ngồi ở bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, chờ Lý Thương Mạc ngủ, kết quả lại truyền tới một tiếng thở dài nặng nề.

"Aiz..." Lý Thương Mạc làm ra vẻ thờ dài.

Diêu Bảo Châu không để ý tới anh, nhắm mắt lại giả vờ không nghe thấy.

"Aiz... Aiz..."

Diêu Bảo Châu thật sự cảm thấy đau đầu, bắt đầu dĩ hời: "Thế nào?"

"Tôi cảm thấy cô không tin tôi, tôi khổ sở, ngủ không được."

Diêu Bảo Châu nặng nề thờ dài một hơi, hỏi: "Anh muốn như thế nào?"

"Tôi muốn cô ngồi vào bên cạnh tôi, dỗ tôi ngủ, ngày hôm qua tôi dỗ cô ngủ đấy."

"Dỗ như thế nào."

Lý Thương Mạc từ từ nhắm hai mắt, vỗ chỗ bên cạnh mình nói: "Ngồi ở chỗ này, trong lòng tràn đầy yêu thương nhìn tôi."

"Nhìn anh thì được, còn trong lòng tràn đầy yêu thương làm không được."

"Vậy cũng được, lại đây."

Diêu Bảo Châu cảm giác mình quả thực là hết cách với Lý Thương Mạc rồi, đúng là ông trời phải anh tới thu thập cô, thực sự loại gặp phải vô lại rồi.

Cô chỉ có thể đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh anh.

"Như vậy được rồi chứ?"

Lý Thương Mạc từ từ nhắm hai mắt nằm ở trên giường, mí mắt nhắm không được đặc ý cười.

"Được rồi."

"Vậy nhanh ngủ đi." Diêu Bảo Châu khẽ nói.

Nhưng mà Diêu Bảo Châu vừa dứt lời, đã bị kéo về sau, ngã thẳng xuống giường.

Lý Thương Mạc kéo Diêu Bảo Châu vào trong ngực, một tay đè lại cô.

"Không phải cô muốn một cái ôm sao?" Lý Thương Mạc nói.

Lý Thương Mạc vẫn nhắm hai mắt, anh cũng không nhìn Diêu Bảo Châu, như thật sự chăm chú ngủ, nhưng trên mặt anh lại khẽ cười, cười giống như một đứa trẻ đã làm được, khiến cho không người nào có thể tức giận anh.

Diêu Bảo Châu há to miệng, vừa muốn nói chuyện, Lý Thương Mạc giống như là cảm ứng được.

"Hừ..." Anh nhắm hai mắt, mỉm cười, dùng giọng nói dịu dàng khiến cho không ai từ chối được: "Chúng ta cứ như vậy ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Sức Lý Thương Mạc rất lớn, cánh tay của anh đè nặng Diêu Bảo Châu, khiến cô hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Diêu Bảo Châu thử dịch người, nhưng cánh tay Lý Thương Mạc giam cầm phía dưới, gần như không chút sút mẻ.

"Muốn chạy? Chạy được sao?" Lý Thương Mạc đặc ý nói.

Thật ra Lý Thương Mạc vốn không cần dùng sức như vậy, Diêu Bảo Châu cũng không muốn tránh thoát, nhưng anh vừa rồi không ngừng gây rối, buộc cô tới gần, cô biết ngay Lý Thương Mạc đang làm trò với cô.

Cô là người nguyện mắc câu, cho phép anh làm trò với cô.

Điều Bảo Châu khẽ tựa vào trên lồng ngực Lý Thương Mạc, vươn tay ôm anh, cô thích mùi trên người anh, mùi thơm sữa tắm cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt hoà lẫn vào nhau, như là ánh trời chiều ngày thu, như là vườn hoa trong nhà, như là cái ôm của cha.

Trước khi gặp Lý Thương Mạc, cũng không phải Điều Bảo Châu chưa bao giờ gặp đàn ông hút thuốc lá, nghiện nặng hơn cũng có, nhưng Điều Bảo Châu chưa bao giờ thích loại mùi vị này, cảm thấy có loại cảm giác vẩn đục.

Chỉ có mùi thuốc lá trên người Lý Thương Mạc có thể làm cho cô say mê như thế, khô ráo, thô ráp, ôn hoà hiền hậu, nước hoa đắt tiền nhất trên đời cũng khó mà so được.

Cảm giác được Điều Bảo Châu dịu dàng ngoan ngoãn dựa vào chính mình, Lý Thương Mạc nhìn không được cười.

Anh giảm dần sức trên cánh tay, bàn tay khẽ vỗ lưng Điều Bảo Châu, giống như đêm qua, dịu dàng dỗ dành cô, ý đồ thu mua lòng người.

Lý Thương Mạc từ từ nhắm hai mắt, mỉm cười nói: "Cô nói xem cô luôn như bây giờ có phải tốt không?"

"Tôi bây giờ là như thế nào?"

"Ng ngoan ngoan đó."

Cô ngoan ngoan sao? Chưa có người nào đánh giá cô như vậy, cho dù là nhìn bề ngoài, hoặc là sau khi hiểu rõ cô, cũng sẽ không cảm thấy cô là loại hình con gái ngoan ngoan.

Điều Bảo Châu im lặng cười, lần trước có người nói cô ngoan ngoan là chuyện khi nào nhỉ?

Cô tựa ở trên lồng ngực Lý Thương Mạc, nghe nhịp tim đập nhanh có lực của anh.

Hấp thu nhiệt độ của anh, hưởng thụ sự dịu dàng của anh, bị nói ngoan ngoan thì thế nào, đối với cái này Điều Bảo Châu không ngại một chút nào, dù sao cô muốn chỉ là một cái ôm mà thôi.

Trong lòng Lý Thương Mạc lại rất đặc ý, cảm giác mình đã có khởi đầu hài lòng, còn lại rất đơn giản.

Anh vỗ lưng Điều Bảo Châu, nụ cười trên mặt càng ngày càng không che dấu được, cuối cùng dứt khoát bật cười.

"Sao anh cười vui vẻ thế?"

Lý Thương Mạc ngừng cười nói: "Không có gì, vui vẻ thôi."

Điều Bảo Châu có lẽ cũng bị cảm xúc vui vẻ của Lý Thương Mạc lây nhiễm, nghe được giọng điệu không nhìn được đặc ý kia, tưởng tượng thấy lúc này anh sẽ có biểu cảm thế nào, nhìn không được bị hình ảnh trong đầu của mình làm cho tức cười.

"Ôm một cái đã vui vẻ như vậy sao?" Điều Bảo Châu hỏi.

"Vui chứ." Lý Thương Mạc vỗ lưng Điều Bảo Châu, đặc ý nói: "Rất vui vẻ đó."

Dáng vẻ Lý Thương Mạc dương dương đặc ý thật đúng là rất tiện, nhưng cô quyết định tạm thời buông tha cho anh, không thể tranh cãi với anh, người này quá lắm mồm, tranh cãi thì nhất định là không dứt, khỏi ngủ luôn.

"Nhanh ngủ đi." Điều Bảo Châu thúc giục.

"Không ngủ được." Lý Thương Mạc tội nghiệp thở dài: "Aiz... Tra tấn."

"Ôm đã ôm rồi, còn muốn thế nào?"

"Ừ... Nhưng không ngủ được."

"Vậy mà anh vừa nói sẽ ngủ đây."

"Không tính, vừa rồi là vừa rồi, tình hình bây giờ đã thay đổi." Lý Thương Mạc cũng không quan tâm chính mình mới vừa nói gì, mặt dày mày dạn nói: "Tôi cảm thấy... Cô có thể hôn tôi một phát."

Người này thật sự chính là được voi đòi tiên.

Điều Bảo Châu tức giận nói: "Anh vừa phải thôi."

"Hôn một phát thôi mà... Là loại hôn thuần khiết, môi chạm môi, rất nhanh thôi, hôn rồi tôi đi ngủ."

"Có được hay không vậy?"

"Bảo Châu..."

"Tiểu Diêu..."

Loại chuyện này cũng có thể làm nũng sao?

Diêu Bảo Châu dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn giống như đồ trẻ con, ngẩng đầu khẽ hôn một cái lên môi Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc vẫn mỉm môi, cười vì thực hiện được, từ từ nhắm hai mắt bất động.

"Như vậy được rồi chứ?" Diêu Bảo Châu bất đắc dĩ hỏi.

"Không được."

Lý Thương Mạc đột nhiên xoay người, một tay đặt ở dưới người Diêu Bảo Châu.

Tay anh đè lại cánh tay cô, biểu cảm bỗng nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, nhưng mà lại cúi đầu hôn xuống.

Bờ môi Lý Thương Mạc mềm mại hơn so với Diêu Bảo Châu, nhưng mà cách anh hôn cũng rất bá đạo.

Anh giữ chặt cơ thể cô, khiến cô không thể nhúc nhích, chỉ cho cô một chút thời gian thờ dốc, không để cho cô có đầy đủ dưỡng khí có thể suy nghĩ.

Như là gấp ma, Diêu Bảo Châu duỗi hai tay ôm đầu Lý Thương Mạc, đáp lại nụ hôn của anh, hai đùi không tự chủ được quăn lên eo anh, ma sát lấy cơ thể anh, mặc kệ cơ thể cũng như cảm xúc của mình.

Cảm giác có thứ gì dán vào hai chân mình, lúc này Diêu Bảo Châu mới cảm thấy không tốt, hoàn toàn tỉnh táo, vội đẩy Lý Thương Mạc ra.

"Đừng, tí nữa cô ấy vào." Diêu Bảo Châu nói.

Chạy đến nhà người ta ở, còn chưa tới một giờ, làm chuyện hài hoà trong phòng con trai lớn nhà người ta, như vậy cũng được sao?

Diêu Bảo Châu thử đẩy Lý Thương Mạc, muốn đẩy anh ra, nhưng là đẩy không nổi.

."

Lý Thương Mạc nhìn Diêu Bảo Châu, thờ hờn hờn, không nói lời nào.

Ánh mắt của anh khiến cho Diêu Bảo Châu nhớ tới dưới trời sao ngày đó, bạn đường chén lớn chén nhỏ, nâng cốc tẫn hoan, chỉ có Lý Thương Mạc im lặng nhìn cô.

Ánh mắt lỗ mắng của anh bỗng nhiên trở nên thâm thúy lợi hại, giống như là muốn xé cơ thể cô ra, ép cô giao ra linh hồn mình.

Vừa rồi bầu không khí mập mờ, trong nháy mắt lại trở nên căng thẳng, hai người dùng sức kéo căng, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trước núi thái sơn sụp đổ, Diêu Bảo Châu cũng im ắng, nhưng cô kinh ngạc phát hiện mình bị Lý Thương Mạc nhìn đến căng thẳng, vô thức nuốt nước miếng một cái.

"Cô từ chối tôi?" Lý Thương Mạc nói.

Rõ ràng là câu nghi vấn, lại bị Lý Thương Mạc hỏi với giọng điệu câu cầu khiến.

Tên côn đồ Lý Thương Mạc này thật là khó có thể nắm lấy, đáng vẻ chả ra làm sao, có đôi khi lại bỗng nhiên toát ra một loại khí thế khiến người ta không thể từ chối.

"Cũng không phải là không được, chỉ là hiện tại không thích hợp." Diêu Bảo Châu nói.

Lý Thương Mạc vẫn nhìn Diêu Bảo Châu không nói lời nào, ánh mắt kia lại khiến cho Diêu Bảo Châu nhin không được run lên.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng rực, tuy kéo rèm, nhưng không kín, vẫn có thể nhìn thấy ánh mặt trời lờ mờ qua giàn nho.

Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng chó sủa và trẻ con vui đùa bên ngoài tường vây.

Hai người ở trong căn phòng nhỏ nhỏ, thế giới bên ngoài tường dường như cách bọn họ rất gần lại tựa như rất xa.

"Diêu Bảo Châu."

"Hả?"

"Tôi muốn cô."

Diêu Bảo Châu cười, vòng chân ra phía sau lưng anh, nhẹ nhàng cọ xát.

"Hiện tại thì không thể, chờ một chút được không?"

Cô phát hiện thật ra mình cũng muốn Lý Thương Mạc, trong thị trấn biên giới sa mạc, như là trong thế giới tiểu thuyết võ hiệp, giang hồ nhi nữ, ân oán tình thù, không có nhiều phức tạp như vậy.

Nhưng mà Lý Thương Mạc lại không trả lời Diêu Bảo Châu, anh vẫn chống hai tay, từ trên cao nhìn xuống Diêu Bảo Châu, vẻ mặt thái độ khác thường nghiêm túc trịnh trọng.

"Tôi muốn cô làm người phụ nữ của tôi."

"Tôi biết mà." Diêu Bảo Châu cười tủm tỉm nói.

"Tôi không quay về Bắc Kinh, cô cũng đừng về nước Mỹ, tôi không ca hát nữa, cô cũng đừng đi nghiên cứu cái gì vũ trụ, chúng ta sinh hoạt ở chỗ này, như thế nào?"

Diêu Bảo Châu sừng sốt hai giây, nụ cười lập tức đông cứng.

"Lý Thương Mạc... Tôi không phải loại phụ nữ kia, loại thích lừa mình dối người... Cho nên anh không cần dùng loại những lời này gạt tôi lên giường, chúng ta người tình ta nguyện. Nhân lúc còn kịp, anh thu hồi lại những lời nói kia đi, quá dọa người rồi." Cô gượng cười nói.

Nhưng mà Lý Thương Mạc vẫn dùng thái độ cực kỳ trịnh trọng nhìn Diêu Bảo Châu.

"Tôi không lừa cô." Lý Thương Mạc nói.

Người không đứng đắn khi nghiêm túc thật sự làm cho người ta cảm thấy đáng sợ. Diêu Bảo Châu bắt đắc dĩ thu lại vẻ mặt trêu chọc, hỏi: "Anh rất nghiêm túc?"

"Ừ."

"Anh điên rồi?"

"Có lẽ."

Diêu Bảo Châu nghiêng đầu khẽ cười một tiếng, cô lại nhìn về phía Lý Thương Mạc, vẻ mặt khinh miệt, giọng điệu trào phúng hỏi: "Không phải anh yêu tôi đấy chứ?"

Lý Thương Mạc không để ý tới sự trào phúng trong giọng nói của Diêu Bảo Châu, anh không sợ cô đâm chọc anh, da mặt của anh vô cùng dày.

"Yêu thì sao? Không được sao?"

Diêu Bảo Châu cũng không phải sợ người khác yêu mến cô, cô đối với chuyện tình cảm nghĩ rất thông suốt, người tình ta nguyện, cô cũng không dùng dao găm ép người khác yêu cô, cho nên cũng sẽ không bởi vì người khác yêu mến mà sinh lòng áy náy.

Cô tốt với người không cầu hồi báo, người khác tốt với cô, cô cũng sẽ không báo đáp.

"Nói không chừng tôi sẽ khiến anh thương tâm đấy." Diêu Bảo Châu vươn tay, nhẹ nhàng sờ lên mái tóc ngắn của Lý Thương Mạc, trong giọng nói có chút sàu bi: "Tôi là người luôn bất giác khiến cho người bên cạnh thương tâm. Anh không sợ sao?"

Lý Thương Mạc cười lạnh một tiếng, nói: "Tôi là ai chứ? Vua chịch Châu Á, cô có thể khiến tôi tổn thương sao?"

Diêu Bảo Châu cười: "À, lợi hại như vậy."

"Đương nhiên." Lý Thương Mạc nhìn Diêu Bảo Châu thật sâu, dùng giọng không lớn lại kiên quyết nói: "Thương tâm thì có gì, cũng sẽ không chết, mạng cũng có thể cho cô."

Về mặt Diêu Bảo Châu bỗng nhiên biến đổi, có chút thất thần.

"Làm sao vậy?"

"Ngộ nhớ thật sự sẽ chết thì sao?" Cô khẽ hỏi.

"Vậy thì chết, chết cũng không đáng sợ."

Diêu Bảo Châu cười, nụ cười của cô rất nhẹ, như là thoáng qua trên mặt, trống rỗng giống như là đã mất đi linh hồn.

"Chết rất đáng sợ đấy." Diêu Bảo Châu nói.

Diêu Bảo Châu nhớ tới bản thân, rồi lại bị Lý Thương Mạc đập một cái hoàn hồn.

Lý Thương Mạc không cho Diêu Bảo Châu nói sang chuyện khác, nói: "Đừng đánh trống lảng, cô cho tôi một lời chắc chắn, cơ thể tôi vừa gọi cảm vừa nguy hiểm, linh hồn sâu sắc lại thuần túy, cô có muốn hay không?"

Dù là lúc này Lý Thương Mạc vẫn không quên tranh thủ cơ hội.

Diêu Bảo Châu lấy lại tinh thần, vẻ mặt cô đơn vừa nãy đã biến mất, cô kiên quyết đẩy Lý Thương Mạc ra ngoài.

"Anh ngủ trưa đi, tôi ra bên ngoài làm việc." Diêu Bảo Châu lãnh đạm nói.

Lý Thương Mạc sững sờ.

Phản ứng này không đúng nha?

Vừa rồi cô rõ ràng đã động tình, hôn còn nhập tâm hơn anh, hai đùi còn quấn lên, anh tranh thủ thổ lộ, nguyện vì cô tan nát cõi lòng, chết vì cô, dù thế nào đáng lẽ là càng thêm điên cuồng, càng thêm trầm mê lao vào ngực anh mới đúng chứ?

Làm sao lại chạy?

"Tôi nói..." Lý Thương Mạc muốn nói chuyện, lại bị Diêu Bảo Châu ngắt lời.

"Anh chả thú vị gì cả." Diêu Bảo Châu nói.

"Tôi không thú vị?" Lý Thương Mạc trợn mắt há hốc mồm hỏi: "Cô nói tôi không thú vị?"

"Đúng vậy, không thú vị." Diêu Bảo Châu lãnh đạm nói: "Chịch thì cứ chịch thôi, rõ ràng là chuyện rất đơn giản, không cần phải để ý, thế nào, cần phải khởi đầu bằng tình cảm sao?"

"Vậy mà còn không biết xấu hổ nói mình là vua chịch Châu Á."

Diêu Bảo Châu bỏ lại những lời này, cầm máy tính lao ra cửa.

Đóng cửa lại, cô đi đến dưới gầm nệm, bật máy tính lên tiếp tục xem luận văn, nhưng nhìn mấy phút lại phát hiện mình không tập trung được.

Cô nhìn về phía cánh cửa mình vừa đi ra, cửa phòng đóng chặt, Lý Thương Mạc không đi ra.

Không biết anh làm gì ở bên trong? Có lẽ là đang nghỉ ngơi nhân sinh, nói không chừng cũng sẽ giống những người kia, cảm thấy cô là con bitch lạnh lùng.

Nhưng mà không sao hết, cô thật sự là một người ích kỷ lạnh lùng, người bên cạnh luôn đánh giá cô như vậy.

Không tìm không phôi, làm theo ý mình, không biết phân biệt, không biết cảm ơn.

"Diêu Bảo Châu khiến người ta khinh bỉ."

Cô không muốn yêu mến bất cứ ai, không muốn có quan hệ thân mật với bất kì người nào.

Tình cảm của cô chết lạng, trái tim phong bế, cái gì cũng không thể đã động được cô.

Chỉ tiếc con người là một loại động vật vô cùng đáng thương.

Miền là còn sống sẽ khó tránh khỏi gặp phải chuyện tan nát cõi lòng, cho dù bạn là ai, cho dù bạn cẩn thận từng li từng tí tránh gây tổn thương như thế nào, thậm chí không đụng vào, không động tình, không cảm nhận, vẫn sẽ vào thời khắc lơ đãng nào đó, bỗng nhiên trúng một kích.

Từ vong thật sự là một chuyện rất đáng sợ. Diêu Bảo Châu cay đắng nghĩ. Người chưa từng thấy tận mắt người từ vong, không trải qua mất đi, vĩnh viễn sẽ không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Điều Bảo Châu và anh trai Điều Bảo Phong sinh ra trong một gia đình lớn, có không ít họ hàng. Cha hai người mất sớm, sau khi mẹ tái giá cũng không liên lạc nhiều với họ, cho nên Điều Bảo Châu và anh trai Điều Bảo Phong được ông bà nuôi lớn.

Tuy vậy ông bà con cái và cháu chất cũng nhiều, hơn nữa tuổi cũng đã lớn, quan tâm đối với hai người khó tránh khỏi bị giảm bớt, còn anh trai Điều Bảo Phong lớn hơn Điều Bảo Châu vài tuổi, cho nên gần như đều là anh trai Bảo Phong chăm sóc Bảo Châu.

Cũng không biết là tốt hay xấu, Điều Bảo Châu từ nhỏ đã là một người làm theo ý mình, hiểu biết khá sớm, tuổi còn nhỏ nhưng đã có ý nghĩ của riêng mình, chuyện cô đã quyết định khó bị ảnh hưởng bởi người khác, cho nên mặc dù không có cha mẹ ở bên cạnh, nhưng Điều Bảo Châu cũng không biến thành một "thiếu nữ phản nghịch", nhưng là cô so với thiếu nữ phản nghịch càng làm cho người ta đau đầu hơn.

Thiếu nữ phản nghịch sợ dĩ phản nghịch, không phải là vì bọn họ muốn theo đuổi cái gì, mà là vì bọn họ không biết mình muốn theo đuổi cái gì, rồi lại nóng lòng muốn đạt được sự công nhận của thế giới, tầm mười mấy tuổi, đứng lúc đang va chạm với thế giới, nên dùng phản kháng để biểu đạt mình, thể hiện sự hiện hữu của mình.

Cho nên thiếu nữ phản nghịch càng phản nghịch, càng thích đối nghịch với người khác, trong lòng bọn họ lại càng ý lại và cần người khác tán thành chú ý. Điều Bảo Châu lại không phản nghịch, cô chỉ đơn thuần là lãnh đạm và làm theo ý mình.

Điều Bảo Châu có một đôi mắt cười, phần lớn lúc nói chuyện cũng đều hoà khí, giọng điệu rất dịu dàng, không thể hiện cá tính, nhưng cũng chỉ là thái độ hoà thuận bên ngoài, còn người khác nói gì cô đều không nghe thấy.

Khen ngợi phê phán đều vô dụng, mềm cứng đều không ăn.

Nếu bạn đưa ra đề nghị gì cho cô, cô sẽ không nghe, nhưng cô cũng không cãi nhau với bạn, cũng không tranh luận với bạn, từ đầu tới cuối chỉ cười tùm tùm nhìn bạn, thỉnh thoảng gật đầu, thế nhưng mà khi thực hiện lại vẫn là làm theo ý mình, muốn làm gì thì làm.

Tuổi càng lớn, tính cách Điều Bảo Châu lại càng tươi sáng rõ nét, người bình thường theo thời gian đều trở nên càng thêm thành thực khéo đưa đẩy, nhưng Điều Bảo Châu lại trở nên càng ngày càng lợi hại, lúc nhỏ còn không cãi lại, chỉ lễ phép nhìn bạn cười, lớn tuổi lại trở nên càng ngày càng thích nghẹn người, ai cũng không nể mặt, thường xuyên nói đến mức bạn không xuống đài được.

Trừ cái đó ra, tính cách ích kỉ cũng càng phát ra rõ ràng.

Người nhà giúp hai anh em cô nhiều như vậy, cô lại không hề cảm ơn trong lòng, em họ muốn cô hỗ trợ kèm học, cô đều không muốn.

"Tại sao không mời gia sư? Cháu cũng có rất nhiều bài tập, không có thời gian."

"Dạy nó làm được một đề cũng chả có ý nghĩa gì, không phải cháu không cho nó dạng bài tập tương tự, nhưng nó không hiểu được suy một ra ba, giảng thêm cũng là lãng phí thời gian."

"Nếu quả thật muốn cháu mỗi tuần rút ra hai tiếng cũng không phải không được, nhưng phải trả tiền."

Sắc bén, tình cảm lạnh bạc, trời sinh tính cách lạnh lùng, ích kỉ khiến cho người khác cười chê.

Tất cả mọi người đều lên thảo luận, nói thầy tướng số nói thật không có sai, con nhóc kia chính là mệnh thiên sát cô tính, khác chết cha, khác mẹ rồi đi, chỉ hi vọng đừng có nhắm vào Bảo Phong.

Điều Bảo Phong hoàn toàn khác với Điều Bảo Châu.

Bảo Phong là người ưu tú nhất trong nhà, tướng mạo anh tuấn, làm người lễ phép phúc hậu, tính cách như ánh mặt trời, lương thiện vô tư.

Toán học và tiếng Anh đều vô cùng tốt, lúc trước thi Đại học xếp thứ hai trong danh sách lọt vào Thanh Hoa của thành phố, sau khi tốt nghiệp ngành tài chính, kinh doanh thuận lợi, tiền của người trong nhà đều giao cho anh đầu tư mà không mất bất cứ chi phí nào.

Cũng không biết có phải là bởi vì ăn nhờ ở đậu mà nhạy cảm, Bảo Phong luôn đặc biệt có thể cảm nhận được cảm xúc của người khác, ai không vui, ai đau khổ, anh đều tốt bụng quan tâm và an ủi, đối với trẻ con cũng vô cùng kiên nhẫn, trong nhà không có ai không thích Bảo Phong, dù là người bắt bẻ nhất đối với Bảo Phong cũng không thể nào chỉ trích.

Nếu như nói Điều Bảo Phong có khuyết điểm gì, vậy thì chính là thật sự quá cưng chiều em gái Điều Bảo Châu rồi. Mọi người cảm thấy, Điều Bảo Châu làm theo ý mình, tính cách ích kỉ, ngoài việc vốn là bản tính, thì thói quen ấy cũng là do anh trai cô mà ra.

Tất cả mọi người nói, nếu để cho Điều Bảo Châu gặp chút ít trắc trở, ăn thêm một chút khổ, biết được khó khăn trên thế gian, sẽ biết tốt xấu, ngay cả lời khuyên của mọi người cũng không chịu nghe, có lòng tốt đều trở thành lòng lang dạ thú.

"Cháu cảm thấy có lý, chưa từng chịu đau khổ, cho nên không biết phân biệt." Điều Bảo Châu cười tùm tùm nói: "Trẻ con nên gặp trắc trở mới biết được quý trọng cuộc sống bây giờ, cô nên để cho em đi ra ngoài chịu khổ một chút, cơm cũng không cần nuốt tận miệng, nên ăn được chút mặn nhạt."

Vào bữa cơm năm mới, Diêu Bảo Châu nói một câu khiến cho bầu không khí trên bàn cơm vô cùng xấu hổ, đột nhiên trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người không nói, chỉ có Diêu Bảo Châu vẫn còn gắp rau ăn cơm, không bị ảnh hưởng chút nào, ăn ngon biết bao.

Nói thật, anh rể làm cảnh sát trong nhà rất muốn cho Diêu Bảo Châu làm bài thi trắc nghiệm tâm lý, anh ta rất hoài nghi Diêu Bảo Châu có phải hay không có chút nhân cách tinh thần biến thái, phản xã hội, dù sao trong đám người IQ cao, rất thích phản xã hội.

Diêu Bảo Châu học ngành thiên thể vật lý, tất cả mọi người cảm thấy lãng phí, kể cả giáo viên trong trường, thậm chí còn mời Diêu Bảo Phong đến trò chuyện về đề tài này.

Thành tích của cô và tố chất tâm lý, kỳ thi Đại học không thể nói chơi, cô tuyệt đối có thể xếp thứ nhất, hơn nữa lựa chọn ngành tốt nhất, như vậy trường học cũng vinh quang, đối với tương lai của cô cũng tốt. Nhưng mà Diêu Bảo Châu lựa chọn ngành học, lựa chọn trường học chỉ đúng thứ năm.

Thứ nhất và thứ năm, nhìn như khác biệt không lớn, nhưng là trong lòng quần chúng, lại không phải có thể đánh đồng, còn Diêu Bảo Châu lại không thêm quan tâm cái vinh quang này, ngoan cố chọn ngành học ít người quan tâm kia.

Tất cả mọi người cảm thấy cô đang lãng phí điểm số và tài hoa, nhưng anh trai Bảo Phong lại ủng hộ quyết định của em gái.

Hiệu trưởng, chủ nhiệm bộ môn, tổ trưởng bộ môn, chủ nhiệm lớp đều trình diện rồi, anh cô chăm chú nghe thầy cô nói, nhưng người trong cuộc Diêu Bảo Châu lại ngồi ở bên cạnh, cà lơ phất phơ, không quan tâm chơi móng tay.

Diêu Bảo Phong sờ đầu Diêu Bảo Châu, nói với mọi người: "Đề cho con bé làm theo lựa chọn nó thích là được, em biết các thầy cô cũng có lòng tốt, nhưng chuyện của Bảo Châu, con bé tự có cân nhắc."

"Chúng tôi thật sự cảm thấy đáng tiếc."

"Các thầy cô yên tâm, cuộc đời Bảo Châu sẽ không vì lựa chọn đại học mà thành ra hồngбет, em có lòng tin với con bé, cho dù con bé đi nơi nào, lựa chọn ngành nào, tương lai của con bé đều nhất định sẽ rất rực rỡ, sẽ là niềm kiêu ngạo của trường học, cũng nhất định là niềm kiêu ngạo của em."

Tuy Diêu Bảo Châu luôn biết rõ anh trai quan tâm mình, nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe được anh trai nói như vậy: cô sẽ là niềm kiêu ngạo của anh.

Ngày nào đó, Diêu Bảo Châu nhìn một bên mặt anh trai, trong lòng lần đầu tiên xuất hiện một loại cảm giác sử mạt, cô muốn càng thêm rực rỡ, muốn tất cả mọi người nghi ngờ anh trai câm miệng, khiến cho họ biết anh trai thương cô không sai.

Người bên cạnh luôn cảm thấy tính cách Diêu Bảo Châu hồng бет là bởi vì cha mất sớm, mẹ lại không ở bên cạnh, cho nên linh hồn mới không vẹn toàn, không thích sống chung, không ôn hoà. Nhưng mà Diêu Bảo Châu biết rõ, cuộc đời cô dù có được yêu nhiều đến mấy, coi như là có được cha mẹ con cái, cũng không nhất định sẽ được cô yêu mến.

Bởi vì anh trai vô tư yêu thương cô, cho cô phát triển tự do tự tại, cô lựa chọn đáng về mình muốn trở thành, cô mới có thể không vẹn toàn như vậy, không thích sống chung, không ôn hoà.

Anh trai là cha mẹ tốt nhất thế giới, là người yêu thương cô nhất thế giới.

Tuy nhiên người yêu thương cô nhất thế giới đã mất rồi.

Cho đến khi bác gái Nhiệt Y Hân kêu đến tiếng thứ ba, Diêu Bảo Châu hoàn hồn.

Cô phát hiện mình cũng không quá khó sống, lúc trước cũng từng đau khổ đến khoan tìm rết thấu xương, hiện tại nhớ tới cái chết của anh trai, dường như cũng không xúc động đến muốn rơi lệ.

Xa xôi như là chuyện đời trước.

"Cháu ngây người làm gì thế?"

Diêu Bảo Châu cười ngọt ngào, nhìn bác gái Nhiệt Y Hân bưng đồ ăn trong tay, vội đứng dậy hỗ trợ.

Hai người trước sau chạy vài chuyển mới bê hết đồ ăn, tuy cô biết buổi trưa người nhà của bà về ăn cơm, nhưng đồ ăn cũng không khô quá nhiều rồi.

Đùi dê to tướng, thịt dê xào, thịt dê thái mỏng, súp thịt dê, cơm pilaf, thịt gà, bánh nướng, trà sữa...

Nhất là cái đùi dê to tướng kia, thật sự khiến Diêu Bảo Châu muốn động tay, hận không thể nuốt nước miếng rồi.

Chẳng bao lâu chồng và con cái của bác gái Nhiệt Y Hân cũng về, bà giới thiệu cho người nhà về Diêu Bảo Châu, nói cô cùng chồng đi hưởng tuần trăng mật, xin ở nhờ.

"Chồng cháu đâu rồi? Vẫn còn ngủ à? Xem ra là rất mệt." Bác gái Nhiệt Y Hân cười tủm tỉm nói: "Cháu gọi chồng ra ăn cơm đi, ăn xong lại tiếp tục ngủ."

Tuy Diêu Bảo Châu cảm thấy hiện tại gặp mặt Lý Thương Mạc có chút xấu hổ, nhưng vẫn kiên trì đi gọi anh, vốn định gõ cửa, nhưng nghĩ bây giờ bọn họ là "hai vợ chồng", nếu như còn gõ cửa sẽ lộ ra rất lạnh nhạt, sợ bị người ta nhìn ra không bình thường, vươn tay cầm nắm nắm cửa.

Tuy nhiên lại giống như đã hẹn trước, Điều Bảo Châu đi vào bên trong đẩy cửa, cửa cũng đồng thời từ bên trong mở ra.

Lý Thương Mạc ở bên trong dùng sức rất lớn, Điều Bảo Châu bị lực kéo vào trong, lao đảo suýt ngã sắp xuống, được Lý Thương Mạc vươn tay giữ lại.

Điều Bảo Châu ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau, ánh mắt Lý Thương Mạc ngẩn ra, dường như nghẹn đầy lửa, thấy Điều Bảo Châu da đầu run lên, vậy mà không hiểu sao có một loại cảm giác có tật giật mình.

"Yêu thương nhưng nhớ quá à?" Lý Thương Mạc lạnh lùng nói.

"Vừa rồi không đứng vững. Anh kéo mạnh quá."

Lý Thương Mạc cười lạnh một tiếng, nói: "Tôi vốn chỉ làm theo ý mình."

Nói xong anh giữ bả vai Điều Bảo Châu lại, ôm cô đi về phía giàn nho, sức mạnh đến mức không để cho Điều Bảo Châu phản kháng.

Người nhà bà Nhiệt Y Hân cũng tò mò địa nhìn về phía bên này, chỉ cảm thấy vợ chồng tân hôn tình cảm tốt, cười khẽ nhìn bọn họ, nhưng con cái họ lại kinh ngạc đến mức cảm suýt rơi xuống rồi, nhìn nhau, thậm chí còn không thể tin dụi mắt.

Không nhìn lầm chứ?

Người kia là Lý Thương Mạc sao?

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Lý Thương Mạc nghiêng ngang ôm Điều Bảo Châu đi đến dưới giàn nho, tư thế kia giống như Nhị đương gia thô phi vừa mới thu được áp trại phu nhân.

Nhìn thấy người nhà bác gái Nhiệt Y Hân đều nhìn mình, Lý Thương Mạc lập tức cười với mọi người, nụ cười của anh tràn đầy chức nghiệp và lực tương tác thần tượng, thuần túy sáng lạn, tràn ngập mị lực khiến cho đạn pháo cũng có thể sốc ngay lập tức.

Hai cô con gái của bác gái Nhiệt Y Hân đều choáng váng, che miệng chỉ vào Lý Thương Mạc quả thực không dám tin vào hai mắt mình. Bác gái Nhiệt Y Hân và chồng còn không biết xảy ra chuyện gì, nghi hoặc nhìn về phía con gái, dường như không hiểu sao đột nhiên hai đứa lại khác thường.

Tuy chàng trai này phong nhã, nhưng hai con gái của họ cũng quá kích động rồi.

Điều Bảo Châu nhìn đáng vẻ hai cô bé liền biết rõ bọn họ nhận ra Lý Thương Mạc, dù sao các cô bé tuổi này thích các ngôi sao là chuyện rất bình thường, cho dù không phải fans Lý Thương Mạc, nhưng Lý Thương Mạc đang nổi tiếng, cũng nhất định biết rõ anh là ai.

Cô hơi bận tâm, muốn đứng cách xa anh một chút, nhưng cô vừa thoáng khẽ động, Lý Thương Mạc lập tức tăng thêm sức, ôm chặt cô, tiếp tục nghiêng ngang đi về phía trước.

Điều Bảo Châu nhìn về phía Lý Thương Mạc, nhưng Lý Thương Mạc lại là đáng vẻ không sao cả, trên mặt vẫn là vẻ lưu manh vô lại kia, không lo lắng gì hết.

"Không có camera sao? Đang quay tiết mục gì sao?" Một cô con gái hỏi.

"Cái gì tiết mục?" Bác gái Nhiệt Y Hân cũng rất nghi hoặc.

Cô con gái lớn nhìn Lý Thương Mạc, đang muốn nói chuyện, Lý Thương Mạc lại bỗng nhiên cười với cô bé. Cô con gái lớn bị nụ cười của Lý Thương Mạc lập tức đánh trúng, ngây người, hoàn toàn quên chính mình muốn nói gì rồi.

Lý Thương Mạc dường như đối với loại phản ứng này tập mãi thành quen, anh vươn ngón trỏ đặt ở bên miệng, lắc đầu, khẽ làm động tác suýt, sau đó lại nhướn mày, hướng về phía các cô bé cười, đáng vẻ thần nhiên.

Hai cô bé được Lý Thương Mạc ám chỉ như vậy, lập tức có một loại cảm giác cùng chung bí mật với thần tượng, đỏ mặt, thẹn thùng gật đầu, tuy vẫn khó giấu được kích động, nhưng lại không nói gì.

"Hai con bé này sao vậy?" Mặc dù bác gái Nhiệt Y Hân đối với hành động của con gái cảm thấy không hiểu, nhưng cũng không nghĩ nhiều, vội mời đến hai người qua dùng cơm: "Nhanh tới dùng cơm, thịt dê phải ăn lúc còn nóng."

Toàn bộ bữa cơm trưa, ánh mắt hai cô bé vẫn không rời khỏi người Lý Thương Mạc, quả nhiên là tấm lòng yêu mến của fans. Nếu Lý Thương Mạc là một người bình thường, cho dù thực sự đẹp trai, hai cô bé cũng chẳng kích động đến nỗi gấp rau cũng run tay.

Có lẽ là hiệu ứng của ngôi sao, khiến người tràn đầy danh tiếng và quang sáng, dễ dàng có thể nhận được sùng bái và yêu mến của người khác, bởi vì danh tiếng, tiền tài, địa vị, vẫn luôn là thứ tốt nhất trên đời.

Chồng bác gái Nhiệt Y Hân cũng ngượng ngùng, chỉ cười với hai người, yên lặng ăn cơm, hai cô bé đắm chìm trong mị lực của Lý Thương Mạc không cách nào tự kiềm chế.

Chỉ có bác gái Nhiệt Y Hân có thể nói chuyện bình thường với hai người, tò mò hỏi chuyện của Lý Thương Mạc và Điều Bảo Châu.

"Hai cháu kết hôn bao lâu rồi?"

Điều Bảo Châu liếc Lý Thương Mạc.

"Chưa đến một tuần ạ."

Hai cô bé dường như bị sét đánh, cô bé con kinh ngạc hỏi: "Anh kết hôn? Anh làm sao có thể kết hôn chứ?"

Điều Bảo Châu cũng không nói chuyện, gặm đùi dê, để cho Lý Thương Mạc tự mình giải quyết.

Tự anh nói dối, tự mình đối phó, dù sao chuyện này lại không có bất kỳ ảnh hưởng đối với cô.

"Có gì không thể chứ." Trên mặt Lý Thương Mạc vẫn nụ cười là nghề nghiệp, nhưng nói ra lại làm cho thiếu nữ tan nát cõi lòng. "Gặp được đúng người thì kết hôn thôi."

"Nhưng mà... Sao anh lại kết hôn chứ? Anh có thể kết hôn sao?"

Lý Thương Mạc liếc mắt nhìn Điều Bảo Châu chuyên tâm gặm đùi dê, ánh mắt lập tức loé sáng.

"Quan tâm nhiều như vậy làm gì, muốn kết hôn thì kết hôn thôi, đúng không?"

Nghe được Lý Thương Mạc nhắc đến chính mình, Điều Bảo Châu vội gạt đầu, buông đùi dê, tiếp tục ăn cơm pilaf.

Bác gái Nhiệt Y Hân trừng hai đứa con gái, nói: "Kết hôn thì có cái gì không thể hay sao? Người ta xứng đôi như vậy."

Hai người đều đẹp mắt, đều khiến người yêu thương.

Nhưng mà...

Bác gái Nhiệt Y Hân cũng có thể hiểu được hai đứa con gái nghi hoặc, hai người này chợt nhìn hoàn toàn không phải quá xứng, tuy đều rất dễ nhìn, nhưng có một loại cảm giác sống ở thế giới khác nhau.

Trên người Lý Thương Mạc có một khí chất giang hồ, nhìn du côn xấu xa, tuy rất khiến người ưa thích, miệng ngọt, nhưng luôn luôn có loại cảm giác học sinh cá biệt thời còn đi học.

Điều Bảo Châu tuy cách ăn mặc xinh đẹp, trên mặt luôn mang theo nụ cười, nhưng lại có một loại khí chất lạnh lùng từ trong ra ngoài, nhất là lúc không cười, thật sự có một loại cảm giác khác biệt, lớn lên trong lâu đài, cảm giác công chúa ngạo mạn không biết khói lửa nhân gian.

Nói tóm lại, hai người kia tản ra loại khí chất không cùng một thế giới.

Nhưng bác gái Nhiệt Y Hân là người từng trải, bà biết rõ, những người nhìn xứng đôi ở bên nhau luôn là xứng về mặt nào đó, mà những người nhìn không xứng đôi ở bên nhau thường là vì tình yêu.

Hơn nữa từ ánh mắt bọn họ nhìn đối phương có thể cảm nhận được, tình yêu của hai người trẻ tuổi tràn đầy kích thích và hòa hoa, khiến bà ở tầm tuổi này không nhận được hoài xuân.

Biết rõ tin tức thân tượng kết hôn, tâm trạng hai cô bé lập tức sa sút, nhưng bị Lý Thương Mạc trêu chọc vài câu, rất nhanh lại vui vẻ.

Lý Thương Mạc ăn không coi là nhiều, rất nhanh đã no, ngồi vừa uống trà sữa, vừa trò chuyện với gia đình bác gái Nhiệt Y Hân, chọc cho cả nhà đều cười đến ngửa tới ngửa lui, vừa thẹn thùng lại vừa kích động.

Điều Bảo Châu nhìn không được liếc Lý Thương Mạc, người này thật sự chính là tên phóng hỏa tâm hồn thiếu nữ, phụ nữ cả gia đình này đều bị anh đắm ba câu hạ gục rồi.

Hơn nữa con người anh không phân biệt đối xử, dù là đối với bác gái Nhiệt Y Hân, cũng đối xử như gái đôi mươi.

Khó trách Điều Bảo Châu đọc trên mạng xem mọi người đánh giá Lý Thương Mạc là "Máy chọc ghẹo không phân biệt", hiện tại cuối cùng hiểu rõ là có

ý gì rồi.

Điều Bảo Châu nhìn Lý Thương Mạc, không tự chủ được khẽ cười.

Lý Thương Mạc không phân biệt, cả năm trên chọc loạn lên, chẳng những không khiến cho Điều Bảo Châu sinh lòng phản cảm, cảm thấy anh không đứng đắn, mà khiến cho Điều Bảo Châu càng thêm ưa thích anh hơn.

Một người cứu một chú chó ven đường còn có thể là giả nhân giả nghĩa, nhưng một người cho dù đối phương bao nhiêu tuổi, dáng người, hình dạng, là cô bé mười mấy tuổi, hay là bác gái mấy chục tuổi đầy nếp nhăn, coi như là bèo nước gặp nhau, cũng khiến cho người ta vui vẻ, khen ngợi bọn họ, vậy người này nhất định là thật sự lương thiện.

Lý Thương Mạc cười nói với cả nhà bác gái, cảm giác được ánh mắt bên cạnh, vừa nói chuyện vừa quay đầu nhìn Điều Bảo Châu, nhú mày, muốn biết tại sao cô nhìn mình như vậy.

Điều Bảo Châu cười dịu dàng, lắc đầu, không giải thích, sau đó thu lại ánh mắt, tiếp tục ăn gà.

Lý Thương Mạc nhìn Điều Bảo Châu ăn, nhìn không được nghĩ...

Ăn nhiều thật đấy.

Trong giới toàn gấp ngôi sao ăn một tí hay hai phần đã no, thấy được người ăn nhiều như vậy, thật đúng là bị hù dọa.

Một chiếc đùi dê, một bát cơm pilaf, nhìn đồng xương gà trước mặt, anh thấy đĩa gà này một mình cô ít nhất ăn hết một nửa, còn đang tiếp tục chiến đấu với da gà.

Thật sự là ăn vừa nhanh vừa nhiều mà chẳng bận tâm, không hề có kỵ.

"Làm sao vậy?" Điều Bảo Châu nghiêng đầu hỏi.

Lý Thương Mạc mím môi cười, lắc đầu.

Đáng yêu quá.

Ăn cơm xong, bác gái Nhiệt Y Hân đi rửa bát, chồng bà trở về phòng ngủ trưa, hai đứa con gái tay cầm điện thoại muốn chụp ảnh chung với Lý Thương Mạc.

"Bọn em cam đoan không gởi loạn, có thể chứ?" Về mặt cầu xin nhìn Lý Thương Mạc hỏi.

"Không sao."

Lý Thương Mạc cầm lấy di động, đưa cho Điều Bảo Châu đứng ở một bên nói: "Nào, chụp cho bọn anh tấm hình."

Điều Bảo Châu sững sờ.

"Nhanh lên."

Điều Bảo Châu đành phải nhận lấy điện thoại, trong lòng nghĩ Lý Thương Mạc này còn rất biết sai khiến đấy.

Hai cô bé đứng ở hai bên người Lý Thương Mạc, hận không thể dán lên, Lý Thương Mạc vươn hai tay ra, đặt ở sau lưng, khẽ khoác lên vai, duy trì khoảng cách thân mật lịch sự.

Nhưng mà Điều Bảo Châu vẫn là nhìn không được dùng động tác một chút.

Ánh mắt của cô từ màn hình điện thoại di động dời đi, nhìn về phía ba người đứng trước mắt.

"Làm sao vậy?" Lý Thương Mạc không phát hiện được Điều Bảo Châu không đứng, thúc giục nói: "Nhanh chụp đi."

"Chụp đi!" Hai cô gái cũng kích động nói: "Chụp mấy tấm nha!"

"Ừ." Điều Bảo Châu mặt mặt không cảm xúc nói.

Sau khi chụp mấy tấm, các cô gái còn muốn chụp riêng với Lý Thương Mạc, Điều Bảo Châu toàn bộ lúc chụp ảnh không chút biểu cảm chụp cho bọn họ, cảm xúc khó chịu trong lòng lại càng ngày càng mãnh liệt.

Hai cô bé này có ý thức chút hay không, coi như là thần tượng, đó cũng là thần tượng đã kết hôn, "vợ mới cưới" của anh đứng ở bên cạnh đây, còn không ngừng dán vào người anh.

Điều Bảo Châu lại liếc nhìn Lý Thương Mạc rất tự giác, cười rạng rỡ, sẵn sàng phối hợp với yêu cầu của hai cô gái, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Aiz, còn rất nhập tâm, rất hưởng thụ đấy.

Chụp xong, Diêu Bảo Châu mặt lạnh trả điện thoại lại cho hai cô gái, bọn họ tụ lại xem ảnh chụp, Lý Thương Mạc lúc này mới chú ý tới gương mặt Diêu Bảo Châu lạnh lùng, dường như là tức giận.

Tuy vậy Lý Thương Mạc cũng không nghĩ nhiều, một là có lẽ không có gì phải tức giận, hai là vì lúc Diêu Bảo Châu không cười, rất lạnh lùng, đáng về không tốt.

"Aiz, chụp chán quá, trông chị béo quá."

"Ảnh này mắt em nhắm tịt."

Hai cô gái tội nghiệp nhìn Lý Thương Mạc.

"Có thể chụp thêm mấy tấm nữa không?"

Ăn cơm nhà người phải mềm lòng, Lý Thương Mạc đương nhiên là dịu dàng đáp ứng, lại đưa đi động cho Diêu Bảo Châu, chuẩn bị dặn dò vài câu bảo cô nên chụp thế nào.

Nhưng mà Diêu Bảo Châu lại không nhận, cô đen mặt nói: "Tôi không chụp đâu, mấy người tự chụp đi, tôi mệt lắm, đi nghỉ đây."

Nói xong Diêu Bảo Châu không cho chút mặt mũi nào, quay người đi về phòng, để lại Lý Thương Mạc còn chưa hiểu tình hình bòn chòn tại chỗ.

Cái này là giận thật à?

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Diêu Bảo Châu mặt đen lên đi rồi, hai cô gái vẫn còn quán lấy Lý Thương Mạc muốn chụp ảnh chung, các cô gái mười mấy tuổi chính là như vậy, mình là trung tâm, vô tri nông cạn đến mức tàn khốc.

Lý Thương Mạc cười nói với họ: "Không được, phải đi với bà xã rồi."

"Aiz, không sao, chụp thêm một tấm thôi! Dừng mỹ nam kế là được mà?"

Hai cô gái nhìn về phía Lý Thương Mạc làm nũng, nhưng Lý Thương Mạc nhìn hai gương mặt trẻ trung xinh đẹp trước mắt này, lại bỗng nhiên sinh ra cảm giác chán ghét, trở nên cực kì thiếu kiên nhẫn.

Loại cảm giác này Lý Thương Mạc rất quen thuộc, những năm gần đây, bị đủ loại gương mặt xinh đẹp và tình dục bao quanh, cũng không phải không muốn dạo chơi nhân gian, phóng túng chính mình, nhưng đến cuối cùng, luôn vào một thời khắc nào đó, bỗng nhiên sinh ra cảm giác chán ghét.

Đối với những gương mặt trẻ trung, xinh đẹp kia.

Đến cuối cùng, anh luôn ý thức được, những gương mặt này nhìn thì không giống nhau, nhưng thuộc về dạng liên miên bất tận. Ai mà không có con mắt, cái mũi, miệng? Như là sản xuất dây chuyền, nguyên một đám máy móc, không có gì khác biệt, không có linh hồn.

Nếu như đơn giản ôm một cơ thể như vậy, anh quả nhiên là không có chút ngại ngùng.

Lý Thương Mạc nhìn cánh cửa đóng chặt kia, Diêu Bảo Châu ở trong phòng.

Nếu như nói trên đời này thực sự có một cô gái độc nhất vô nhị, đáng để anh dùng cách thức đặc biệt ôm, như vậy chính là người giấu ở bên trong cánh cửa kia, không thể thay thế.

"Dịch xa tôi một chút." Lý Thương Mạc bỗng nhiên lạnh mặt.

Tuy anh là thần tượng hoàn mỹ, nhưng trong giới cũng nổi danh xấu tính, lại khó chiều, cho nên khi mặt đen, thật sự đúng là rất có cảm giác áp bách, chẳng qua là giọng lãnh đạm, dọa hai cô gái nhảy dựng.

Các cô gái vội lui ra phía sau một bước, không biết làm sao.

Lý Thương Mạc đi đến ngoài cửa phòng Diêu Bảo Châu, gõ cửa.

Bên trong không trả lời.

Tức giận lớn như vậy sao?

Lý Thương Mạc cau mày, cầm điều thuốc, tiếp tục gõ.

Hai cô gái nhìn thấy Lý Thương Mạc hút thuốc, dường như rất kinh ngạc, thật không ngờ thần tượng hoàn mỹ vậy mà hút thuốc, liếc mắt nhìn, lại vội vã trốn chụp ảnh.

Lý Thương Mạc biết rõ, nhưng anh chẳng quan tâm.

Chụp thì chụp chứ sao.

"Bảo Châu." Lý Thương Mạc vỗ cửa.

"Tiểu Diêu."

Rõ ràng có thể đẩy cửa vào, nhưng Lý Thương Mạc không làm, anh chính là muốn buộc cô mở cửa cho anh.

"Bà xã..."

"Bà xã bà xã..."

"Bà xã bà xã bà xã..."

Cuối cùng bên trong truyền đến tiếng bước chân, Diêu Bảo Châu cau mày mở cửa, vẻ mặt ghét bỏ.

"Đừng có gọi bậy." Diêu Bảo Châu mặt đen nói.

Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc, nhún vai, đắc ý cười nói: "Gọi bà xã mới bằng lòng mở cửa à? Chắc chắn, Tiểu Diêu nhà chúng ta thật là biết làm nũng, nào, gọi ông xã đi."

Diêu Bảo Châu liếc sau lưng Lý Thương Mạc, cách đó không xa còn đứng hai cô gái, vội vã trốn giờ điện thoại chụp.

Cô ra hiệu bằng mắt cho Lý Thương Mạc, Lý Thương Mạc quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng vẻ mặt thản nhiên, còn cố ý nhướn mày về phía màn ảnh của các cô gái, sau đó vươn tay ngăn Diêu Bảo Châu lại, đẩy cô vào phòng.

"Chúng ta trở về phòng thân mật nha bà xã."

Lý Thương Mạc sức lớn, Diêu Bảo Châu chỉ có thể thất tha thất thểu lui về phía sau hai bước, bị anh đẩy vào.

Đóng cửa lại, trong phòng ánh sáng u ám, Diêu Bảo Châu muốn đi bật đèn, lại bị Lý Thương Mạc giữ chặt.

"Đừng đi, đứng yên đó cho tôi." Lý Thương Mạc nói ra.

Diêu Bảo Châu trừng anh, anh vênh mặt hást hàm sai khiến, là ai cho anh lá gan này.

"Trừng tôi?" Lý Thương Mạc nhướn mày, ngậm điều thuốc nói: "Tính cách càng lúc càng lớn lối, muốn tạo phản à?"

Diêu Bảo Châu vốn khó chịu, hiện tại bị Lý Thương Mạc nói mấy câu đó khiến cho càng tức giận, anh thật đúng là coi mình là chồng cô rồi hả? Đừng nói là chồng rồi, dù là cha ruột cũng không dám làm vậy với cô.

Ngay lúc Diêu Bảo Châu muốn mở miệng nói chuyện, Lý Thương Mạc lại bỗng nhiên nặng nề thở dài một hơi.

Anh lắc đầu, vẻ mặt buồn và bất đắc dĩ nói: "Được rồi được rồi, tính cách lớn lối cũng hết cách rồi, đều là thói quen, chỉ có thể tự mình nhận lấy. Hết cách rồi, ai bảo tôi ngốc nghếch yêu cô chứ? Aiz, tôi thích một người chính là như vậy, đơn giản, mãnh liệt, liều lĩnh... Aiz..."

Diêu Bảo Châu vốn tức giận, vốn trừng Lý Thương Mạc, lại càng nghe càng bất đắc dĩ, cuối cùng bật cười, liếc Lý Thương Mạc, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Anh tốt xấu gì cũng là thần tượng, có thể đừng làm mồm như vậy không?"

"Ai bảo ngốc nghếch yêu cô." Lý Thương Mạc không ngừng lầm bầm: "Con người tôi... thâm tình... có chấp... lãng mạn...ngốc nghếch yêu cô..."

Diêu Bảo Châu thật sự dở khóc dở cười, hoàn toàn không có cách nào giận người này.

"Cô còn chưa cảm thấy đủ nên mới lạnh lùng như vậy."

Điều Bảo Châu cảm thấy Lý Thương Mạc lải nhải không dứt, vươn tay nện cho anh một phát, lại bị Lý Thương Mạc bắt được đặt tay lên lồng ngực anh.

"Cô sờ tim tôi này, nghe một chút nhịp tim đập của tôi, tôi nghiêm túc đó." Lý Thương Mạc dùng giọng nói êm ái.

Điều Bảo Châu cảm giác được cơ ngực Lý Thương Mạc, không biết sao lại cảm thấy hơi thẹn thùng.

Cô muốn rút tay mình về, nhưng Lý Thương Mạc lại không cho, giữ chặt tay cô đặt lên lồng ngực, cúi đầu nhìn cô, hơi thở dần trở nên nặng nề.

Cách lớp quần áo mỏng, nhiệt độ Lý Thương Mạc cực nóng truyền tới trong lòng bàn tay Điều Bảo Châu, cô cảm giác được trái tim anh đập mạnh, giống như đang đập vì cô.

Điều Bảo Châu ngược mắt nhìn thẳng Lý Thương Mạc, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lý Thương Mạc bỗng nhiên nghiêm túc, vẫn không nhúc nhích nhìn Điều Bảo Châu, không tự chủ được hơi nhũn mày.

Một khi anh nghiêm túc thì có một loại thâm thúy nào đó.

Người thâm tình không đứng đắn nhất, rõ ràng là tên côn đồ miệng đầy ba hoa, nhưng khi ánh mắt nghiêm túc, lại khiến cho Điều Bảo Châu cảm thấy trên đời này sẽ không còn có người nào nghiêm túc nhìn cô như vậy.

Bầu không khí lại trở nên mập mờ, Lý Thương Mạc vứt điều thuốc, bắt lấy bả vai Điều Bảo Châu, cúi đầu xuống tới gần cô, muốn hôn môi cô.

Trên người Điều Bảo Châu có một loại mùi vị dễ ngửi, mùi này còn giúp anh giảm bớt sự nôn nóng hơn cả thuốc lá, còn khiến anh nghiện hơn so với ni-cô-tin, trong chốc lát không ngửi thấy, anh đã cảm thấy tim ngứa ngáy khó nhịn.

Muốn tới gần một chút, gần một chút nữa, từ lỗ chân lông tiến vào cơ thể cô, xâm nhập linh hồn cô.

Ngay lúc Lý Thương Mạc muốn hôn Điều Bảo Châu, cô lại đẩy mạnh anh ra.

Lý Thương Mạc cứng đờ tại chỗ, bầu không khí kiểu diễn vừa rồi trong nháy mắt tan thành mây khói, chỉ còn lại sự xấu hổ.

Lại từ chối anh?

"Buổi sáng còn hôn hôn, hiện tại lại không cho hôn rồi?" Lý Thương Mạc lại là đáng về cà lơ phất phơ, hỏi: "Sao, mất hứng rồi hả?"

Điều Bảo Châu phát hiện Lý Thương Mạc thật đúng là rất biết giải vây cho chính mình, vốn là từ chối anh tới gần, hiện tại bị anh nói như vậy, lại biến thành cô gây sự.

"Đơn giản là không muốn hôn anh." Điều Bảo Châu mặt lạnh nói.

"Ồi, thật sự tức giận rồi hả?"

Điều Bảo Châu mặc kệ, quay người sang một bên mở máy tính, ý định bỏ qua Lý Thương Mạc.

"Tiểu Diêu?"

Điều Bảo Châu mở file ra gõ chữ.

"Thực sự tức giận?"

"Ghen tị?"

"Tiểu Diêu... Thực sự không để ý tới tôi rồi hả?" Lý Thương Mạc uất ức nói: "Không phải là tôi mắc bệnh nghề nghiệp sao? Thói quen phối hợp fans, vô thức phóng ra chút mị lực, khiến người mê đến thần hồn điên đảo, nhưng là trong lòng tôi chỉ có cô thôi."

"Không ghen được không? Nào, hôn hôn."

Điều Bảo Châu bị nói trúng tâm sự, hơi khó chịu, đẩy mặt Lý Thương Mạc ra.

Anh đúng là nhây ghê, liên quan gì chứ, còn đòi ôm ôm hôn hôn.

"Không biết xấu hổ." Điều Bảo Châu tức giận nói: "Sao anh giống lưu manh vậy?"

"Tôi chính là lưu manh mà." Lý Thương Mạc lời lẽ thẳng thắn hùng hồn nói: "Tôi không biết xấu hổ, muốn hôn, nào."

Điều Bảo Châu thật sự cảm thấy đau đầu, dùng sức đẩy Lý Thương Mạc ra nói: "Aiz, cách xa tôi một chút, tôi muốn làm việc."

Lần này Lý Thương Mạc thật sự tránh ra rồi, anh đưa lưng về phía Điều Bảo Châu, nặng nề thở dài một hơi nói: "Aiz, cô thay đổi rồi. Buổi sáng còn

nhật tình như lửa đối với tôi, hiện tại lại lạnh lùng như băng. A... Phụ nữ..."

Diêu Bảo Châu dở khóc dở cười, Lý Thương Mạc này lượng từ ngữ còn rất phong phú nha.

"Aiz... Aiz... Aiz..."

Lý Thương Mạc không ngừng thờ dài, nhưng Diêu Bảo Châu cũng đã thua anh rồi.

"Anh có thể đứng đắn chút không."

"Không thể."

Diêu Bảo Châu thờ dài một hơi, khép máy tính lại, Lý Thương Mạc về mặt hưng phấn xoay người, hỏi: "Như thế nào, nghĩ thông suốt, không tức giận nữa, nào hôn một cái?"

Diêu Bảo Châu thật sự đau đầu.

"Tôi hỏi anh, anh có nghĩ tới hay không, vừa rồi hai cô bé kia chụp ảnh với anh, còn quay trộm, nếu các cô ấy đem ảnh chụp và video truyền đi thì làm sao bây giờ?" Diêu Bảo Châu có chút lo lắng thay Lý Thương Mạc nói: "Tôi cảm thấy anh nên nhờ họ một chút, chụp ảnh chung có thể giữ lại, nhưng video nhất định phải xóa."

Nhắc đến chuyện này, vẻ trêu chọc trên mặt Lý Thương Mạc mới biến mất, nhưng anh vẫn là đáng vẻ không sao cả, dường như đối với chuyện này hoàn toàn không quan tâm.

Anh lại cảm điều thuốc, mặt không biểu cảm nói: "Các cô bé ấy cũng đã mười lăm mười sáu tuổi, gặp thần tượng, chụp ảnh, làm sao có thể không truyền ra ngoài? Nói không chừng đã gửi cho bạn bè rồi."

"Vậy anh còn ngồi bình thần được ở nơi này?"

"Tại sao phải lo lắng?" Lý Thương Mạc hỏi lại.

"Anh không sợ bị người hiểu lầm kết hôn?"

"Không sợ."

"Anh không sợ ảnh hưởng sự nghiệp của anh sao? Bây giờ anh còn đầy scandal đấy." Tuy Diêu Bảo Châu không hâm mộ ngôi sao, nhưng cũng biết quan hệ lợi hại bên trong, nói: "Thật sự ra lại xảy ra cái gì ả hôn, chỉ sợ đám fans trung thành cũng vứt bỏ anh luôn."

"Không sao cả." Lý Thương Mạc rít một hơi thuốc, dường như hơi ỉu rĩ, vẻ mặt anh không sao cả nói: "Dù sao tôi cũng không muốn làm ca sĩ nữa, không sao đâu."

Diêu Bảo Châu cảm thấy Lý Thương Mạc đang nói nhảm, sự nghiệp phấn đấu nhiều năm như vậy, sao có thể nói bỏ là bỏ?

"Anh đây là đang hờn dỗi, anh sẽ phải hối hận."

Lý Thương Mạc lắc đầu.

"Tôi không có hờn dỗi, tôi không thích cuộc sống như vậy, vẫn luôn không thích."

"Cho dù anh không thích cuộc sống của mình, cũng không cần phải bắt nó trở nên chật vật như vậy chứ?"

"Tại sao không thể?" Lý Thương Mạc nhìn về phía Diêu Bảo Châu, tự giễu cười nói: "Tôi cũng không phải là chưa từng cháy hết mình, đã từng tin tưởng tình yêu và ước mơ. Tôi cũng không phải là chưa từng có tín ngưỡng, theo đuổi lý tưởng. Nhưng cuối cùng tôi lại phát hiện, trên đời này cũng không tồn tại cái gì thần thánh. Không có thần, cũng không có cao quý. Trên thế giới này tất cả mọi thứ đều không có cảm giác thiêng liêng thần thánh."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Trên đời này tất cả đều không hề có cảm giác thần thánh.

Thơ ca, lãng mạn, ước mơ, chỉ cần bạn hé miệng biểu đạt, tất cả đều là tầm thường đấy.

Những chuyện lật vật kia xuất hiện trong TV, xã giao truyền thông, tiên phong văn hóa ở bên trong tiết mục trên mạng, bình luận đứng đầu, cũng đều tầm thường, kể cả ở bên trong video phát trực tiếp lấy lòng mọi người cũng chả có gì cao quý.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Lý Thương Mạc chợt phát hiện, tất cả đều không hề cao quý.

Lúc mười mấy tuổi, còn tin tưởng ước mơ, một lòng nhiệt huyết, trong lòng có tin tưởng, cho nên chưa từng sợ bất cứ gian nan hiểm trở, kết quả lao đảo đi tới bước này, nên lấy được đều đã nhận được, song nhìn lại phát hiện mình bất tri bất giác đã chệch đường ray, cái gì tín ngưỡng, ước mơ, chỉ là dùng để an ủi mình, ý nghĩa tốt cho hành vi của mọi người.

Khi Lý Thương Mạc phát hiện hoá ra con người cần phải tìm một ý nghĩa để giải thích cho tất cả hành vi, tất cả đều trở nên không còn có ý nghĩa.

Trên đời này tất cả đều không có cảm giác thiêng liêng thần thánh.

Diêu Bảo Châu nghe được Lý Thương Mạc nói như vậy cũng không bất ngờ, nhíu mày nói: "Đúng vậy, vốn trên đời này không có gì có cảm giác thần thánh, thần đã sớm chết rồi."

"Tôi không phải ý kia... Tôi không nói đến chuyện của thần." Lý Thương Mạc cảm thấy rất khó giải thích tâm trạng của mình.

Tất cả đều là hư vô, thế giới cũ đã sụp đổ, phía trên phế tích, lại không thể thành lập một thế giới mới.

"Bản chất nó là một nguyện vọng, chỉ là chính anh không ý thức được mà thôi, sở dĩ có một loại cảm giác vớ vẩn, nhưng thật ra cảm giác vớ vẩn này không phải một mình anh có được, là cộng hưởng của cả nhân loại, chỉ là anh đã trải qua một chuyện, khiến anh được mở mắt, thoát khỏi quần thể ý thức dân đen."

Trên mặt Diêu Bảo Châu hiếm khi xuất hiện vẻ nghiêm túc như vậy, cô hơi nhíu mày, vẻ mặt chăm chú, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt Lý Thương Mạc ngồi ở bên cạnh, phối hợp tiếp tục biểu đạt ý nghĩ.

"Ngày Thượng đế chết, giá trị cao nhất của nhân loại đã hỏng, siêu hình cũng theo đó tan rã, khắp nơi đều là chủ nghĩa hư vô, linh hồn nhân loại lâm vào bước đường cùng hoang mang, tất cả không có bất kỳ giá trị gì, khoa học khiến cho chúng ta ý thức được cho dù là cá nhân hay là cả nhân loại, trước vấn đề vũ trụ hủy diệt, vận mệnh của chúng ta đều không có chút ý nghĩa nào."

"Nhân loại chỉ có quá khứ không có tương lai, chỉ có hiện thể vớ vẩn, không có một thiên đường nào sắp đặt cho chúng ta đối với từ vong và thống khổ sợ hãi. Cho nên chủ nghĩa hư vô lan tràn, con người không tìm thấy vị trí của mình ở trên thế gian."

"Ngay sau đó, buồn chán và giải trí thống trị nhân loại, vô lo, nông cạn, chết lặng, cơ giới hoá giống như là một bệnh tâm thần lan tràn trong đám người."

"Nếu như thiện ác và tất cả giá trị xem như đều không có ý nghĩa, nếu như không có hư cấu tình khiết, hồn nhiên, vĩnh hằng, thế giới thần bất diệt, chúng ta rốt cuộc còn có thể sống thế nào?"

"Dostoyevsky nói nếu như không có Thượng đế, chúng ta còn có cái gì không thể làm sao? Chúng ta sống trong xã hội hiện đại là một thế giới không nắm chắc, con đường không biết trước, mọi người muốn làm gì thì làm, so với địa ngục trong thần thoại còn khuyếch điểm và thua kém hơn."

"Tất cả đều có thể làm, cho nên mới khiến cho tất cả đều trở nên không có chút ý nghĩa nào."

Diêu Bảo Châu nói xong, quay đầu nhìn, thấy Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc, ghen cười, sâu xa nhìn cô.

"Làm sao vậy?" Diêu Bảo Châu nhíu mi: "Anh cảm thấy ý nghĩ của tôi có vấn đề gì, chúng ta có thể nghiên cứu thảo luận."

Lý Thương Mạc cười, lắc đầu, châm thuốc.

Diêu Bảo Châu hiểu được, bắt đầu dĩm dìm môi nói: "Tôi hiểu, tôi khiến anh nhầm chán rồi, rất không thú vị."

Thật ra Diêu Bảo Châu bình thường sẽ không nói những lời này, cô biết rõ mọi người thích nghe chuyện bát quái của ngôi sao hơn, nhưng Lý Thương Mạc luôn bất giác khiến cô mở rộng cửa lòng, giống như nói gì với anh cũng có cảm giác.

"Không nhầm chán, cảm thấy rất thú vị đấy."

Lý Thương Mạc nói thật, trong thế giới giải trí, người nghiêm túc suy nghĩ sẽ bị trào phúng là tên điên, cho nên Diêu Bảo Châu nói những lời khiến người ta không hiểu, mới làm cho anh yêu.

Tuy không biết cô rốt cuộc đang nói cái gì, cô nói anh cũng không suy nghĩ, nhưng cảm thấy lúc cô chăm chú nói những lời này đáng vẻ rất đáng yêu, như là học sinh tiểu học, cô con gái nhỏ.

"Cô nói tiếp đi." Lý Thương Mạc rít một hơi thuốc, híp mắt nhìn Diêu Bảo Châu nói: "Tôi đang nghe, tôi muốn nghe cô nói."

Diêu Bảo Châu ghen hòng, nói: "Tại anh nên tôi chả biết nói gì nữa."

"Vậy tôi hỏi cô."

"Ừ."

"Cô cảm thấy công việc của mình có cảm giác thần thánh sao?" Lý Thương Mạc hỏi.

"Không có." Diêu Bảo Châu không chút do dự nói.

"Có ý nghĩa sao?"

Diêu Bảo Châu cẩn thận suy nghĩ, cân nhắc một chút dùng từ nói: "Nếu như nhìn từ góc độ cao quý, thần thánh, đương nhiên không có chút ý nghĩa nào."

"Vậy tại sao cô còn muốn làm."

"Đơn giản thôi, tôi cảm nhận được niềm vui khi làm chuyện này." Diêu Bảo Châu nói.

"Nhưng chỉ cần công việc của cô còn dính dáng đến thế giới này, nhất định sẽ gặp phải mâu thuẫn, sẽ phải lựa chọn hoặc là thỏa hiệp, đến lúc đó làm sao bây giờ?"

"Tôi vui thì sẽ làm, muốn làm sao thì làm vậy, mặc kệ người khác thấy thế nào, nghĩ như thế nào, cũng mặc kệ có thể xúc phạm tới người khác hay không." Diêu Bảo Châu vẫn trả lời không chút do dự.

Đáp án này quả thực khiến người ta giật mình, ngay cả Lý Thương Mạc đều cảm thấy có chút khó có thể tiếp nhận.

"Mặc kệ đúng sai, chẳng phân biệt thiện ác sao?"

"Mặc kệ đúng sai, chẳng phân biệt thiện ác."

Lý Thương Mạc im lặng, Diêu Bảo Châu có thể hiểu được.

"Nếu như anh hiểu được thiên văn vật lý, anh sẽ phát hiện, vũ trụ của chúng ta cũng không bị thần chi phối, mà là bị quy luật chi phối, những quy luật này là thông dụng, thật ra đều là định luật toán học, một ít công thức vô cùng đơn giản. Chi phối vạn vật chỉ có quy luật toán học, chuyện thiên hạ cũng không liên quan đến tiêu chuẩn đạo đức."

"Cho nên cô không có đạo đức."

"Tôi không có cảm giác đạo đức." Diêu Bảo Châu ngữ khí nhẹ nhõm, cô nhìn về phía Lý Thương Mạc, khiêu khích nhún nhún, hỏi: "Có phải cảm thấy tôi rất đáng sợ hay không?"

Lý Thương Mạc lắc đầu, vẫn ngậm điều thuốc không nhúc nhích nhìn Diêu Bảo Châu, không nói lời nào.

Anh chẳng những không cảm thấy Diêu Bảo Châu rất đáng sợ, ngược lại cảm thấy cô như vậy rất gọi cảm.

Siêu cấp gọi cảm.

Diêu Bảo Châu cảm giác được ánh mắt Lý Thương Mạc thay đổi, thu lại ánh mắt, cười nói: "Thật ra bình thường tôi cũng không trò chuyện những điều này."

"Vậy cô thường nói những gì?"

"Còn phải xem là người quen hay là người lạ."

"Trò chuyện gì với người quen?"

"Người quen không thích nói chuyện phiếm với tôi, chỉ nói chuyện công việc, nói xong cũng đi, chẳng muốn quấn lấy tôi."

"Vậy người lạ thì sao?"

Diêu Bảo Châu trừng mắt lên, nhìn về phía Lý Thương Mạc, ánh mắt vũ mị chọc người, giọng vừa mềm lại ôn ôn nói: "Đương nhiên là cái gì cũng không nói rồi, tôi chỉ biết đứng ở nơi đó, nhìn ngốc nghếch là được rồi."

Lý Thương Mạc buồn cười.

"Tại sao lại nhìn ngốc nghếch? Thích trêu người khác à?"

Nghĩ đến chính mình lúc trước coi Diêu Bảo Châu trở thành ngực to mà không có não, Lý Thương Mạc cảm thấy xấu hổ.

"Bởi vì phụ nữ muốn quyến rũ người, phải nhìn ngốc nghếch đó." Diêu Bảo Châu cười tủm tỉm nói.

"Hả?" Lý Thương Mạc không thể tin nói: "Cô quan tâm người khác có bị mình quyến rũ hay không sao?"

"Đương nhiên, mặc dù tôi là thiên tài, nhưng cơ thể sống ở trong thế giới thể tục, người phạm đương nhiên cũng cần vui vẻ, được người ưa thích cũng rất quan trọng đấy."

Lý Thương Mạc bắt đầu cười, cô nghĩ rất rõ ràng, không thừa lời nào.

"Vậy cho tôi nhìn xem cô quyến rũ người thế nào đi?"

Diêu Bảo Châu bỗng nhiên toát ra vẻ mặt mê mang, dùng một loại ánh mắt hồn nhiên mờ mịt nhìn Lý Thương Mạc, giống như lần đầu tiên anh thấy cô, toàn thân tản mát ra một loại gọi cảm vô tri.

Đàn ông không thích phụ nữ quá thông minh, từ xưa đến nay, điều này chưa bao giờ thay đổi.

Trên người Diêu Bảo Châu có một loại khí chất cực kỳ mâu thuẫn, vừa giáo hoạt vừa hồn nhiên, có lẽ cũng bởi vì cô giả ngốc, cho nên mới làm cho sự gọi cảm của cô tràn đầy nguy hiểm, khiến cho người ta càng muốn chinh phục.

Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc nhìn Diêu Bảo Châu, hí mắt quan sát cô, không nói lời nào.

Diêu Bảo Châu cười, lấy lại vẻ mặt bình thường, nói: "Được rồi, tôi chỉ muốn bật cười trước mặt anh."

Lý Thương Mạc dập tắt thuốc lá, nói: "Tôi cảm thấy lúc cô im lặng là tình cảm nhất."

"Hả?"

"Ừ, làm việc theo ý mình, rất có mị lực."

Diêu Bảo Châu dở khóc dở cười, thương thức của Lý Thương Mạc còn rất đặc biệt.

"Mới lạ đúng không?" Diêu Bảo Châu hỏi.

"Không phải." Lý Thương Mạc không chút do dự nói: "Là rung động."

Dù là Diêu Bảo Châu, ở trước mặt bị người nói như vậy, cũng vẫn có chút xấu hổ, nhưng Lý Thương Mạc lại không có ý muốn dừng lại.

"Mỗi lần nhìn cô, tôi đều có cảm giác mới lạ, mỗi giây mỗi phút cô đều khác, toàn bộ thế giới chỉ có cô phát ra ánh sáng, cô là di thể độc lập, còn lại tất cả đều là bối cảnh râu ria. Mỗi ngày, tôi vừa thấy đã yêu cô."

Diêu Bảo Châu không nói lời nào, Lý Thương Mạc quay đầu, bỗng nhiên dùng một loại ánh mắt cực kỳ chăm chú và thâm tình nhìn Diêu Bảo Châu.

"Phụt..." Diêu Bảo Châu nhin không được bật cười, nói: "Đây là lời thoại trong bộ phim thần tượng nào thế?"

Lý Thương Mạc cũng cười, lại trở về dáng vẻ cà lơ phất phơ, nhướn mày nói: "Được rồi, đã hiểu."

"Đương nhiên, nghe xong cũng biết không phải là anh sẽ nói." Diêu Bảo Châu tức giận nói: "Loại người như anh cũng sẽ không nói loại lời buồn nôn này."

"Hả?" Lý Thương Mạc cười lưu manh, nói: "Tôi chỉ có thể nói những lời không có dinh dưỡng đúng không?"

"Không, anh nói những lời không biết xấu hổ."

"Ví dụ như? Nói thử xem, tôi nói cái gì không biết xấu hổ hả?"

Diêu Bảo Châu không mặc mru, những lời kia của anh, nói ra bầu không khí sẽ lại ngột ngạt, quay đầu mặt không biểu cảm nói: "Quên rồi."

"Cô không phải có bộ não siêu cường, trí nhớ rất tốt sao?"

"Chứng quên lựa chọn, không biết sao."

"Không." Lý Thương Mạc nói.

Bỗng nhiên, Diêu Bảo Châu bị người đè xuống giường.

"Anh làm gì thế?"

"Không phải cô có chứng quên lựa chọn sao? Tôi giúp cô nhớ ra những lời nói không biết xấu hổ." Về mặt Lý Thương Mạc vô lại nói: "Vừa rồi chúng ta tới lớp và chạm tư tưởng, cô thấy đấy buổi trưa cũng không có chuyện gì làm, không bằng va chạm lớp thân thể?"

Thật sự đúng là không biết xấu hổ.

"Anh giúp tôi nhớ những lời không biết xấu hổ bằng lời nói là được rồi, không cần phải dùng hành động." Điều Bảo Châu đẩy Lý Thương Mạc nói: "Tránh ra."

"Được, dùng lời nói không dùng hành động."

"Vậy anh nói đi."

"Ừ."

Ngoài miệng đã đáp ứng, nhưng Lý Thương Mạc vẫn áp Điều Bảo Châu dưới cơ thể, không nhúc nhích.

"Tôi sẽ dùng lời nói."

Nói xong, Lý Thương Mạc cúi đầu xuống hôn Điều Bảo Châu.

Lần này, tuyệt đối không thể lại bỏ dở nửa chừng.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

"Anh yêu tôi sao?" Điều Bảo Châu đột nhiên hỏi.

Nói thật, một nam một nữ trên giường, hỏi vấn đề gì đều tốt hơn so với "Anh yêu tôi sao", nói về tình yêu khi ở trên giường là một chuyện rất tẻ.

Đối với điều này, Điều Bảo Châu cũng vô cùng rõ ràng, nếu như bạn muốn dọa chạy một người đàn ông, chỉ cần nói với anh ta "Em yêu anh", nếu như bạn muốn một con sex hoàn mỹ thì nói "Tôi hận anh".

Lý Thương Mạc vốn cũng đã chuẩn bị tốt, lần này không để gì quấy rầy, cũng tuyệt đối không thu tay, Điều Bảo Châu có cảm giác đối với anh, anh tin tưởng điều này.

Anh nghĩ tới, Điều Bảo Châu có lẽ sẽ phản kháng, có lẽ sẽ đáp lại, thậm chí sẽ không phản kháng cũng không đáp lại, nhưng là tuyệt đối không ngờ tới Điều Bảo Châu sẽ hỏi vấn đề này. Trong lúc nhất thời anh cứng đờ, không biết làm sao.

Thật sự là gặp phải cao thủ.

Chữ yêu này quá thận trọng, trân quý, nói giọng điệu không đúng, tình cảnh có thích hợp hay không, đều dễ dàng biến thành không quan tâm qua loa.

Cho nên Lý Thương Mạc nếu là thuận miệng nói yêu sẽ lộ ra không đúng, lại còn là tình huống này, càng lộ ra mục đích không thuần túy, như là vì lên giường cố ý lừa gạt cô.

Song nếu anh nói "Không yêu", cảm giác kia cũng không có cách nào tiếp tục nữa.

Lý Thương Mạc phục rồi, Điều Bảo Châu thật là biết trị anh.

Lý Thương Mạc lập tức uể oải, trở mình nằm xuống giường, lấy cùi trỏ che mắt, tuyệt vọng nói: "Cô đúng là có cách trị tôi, loại vấn đề này cũng hỏi được."

Điều Bảo Châu cười, nói thật, quá trình đầu trí so dũng khí với Lý Thương Mạc, quả thực so với trước tất cả những người yêu đương trước kia lại nhân với π còn khiến cô cảm thấy thú vị hơn.

"Đắc ý?" Lý Thương Mạc tức giận hỏi.

Điều Bảo Châu vươn tay vỗ ngực Lý Thương Mạc nói: "Anh còn nhiều thứ cần học lắm."

Giọng Lý Thương Mạc bỗng nhiên trở nên trầm thấp, nói: "Bỏ tay ra, đừng làm rộn tôi, một chiều cũng không thể dùng hai lần đâu."

Điều Bảo Châu thu tay lại, cũng xoay người nằm ở trên giường.

Không khí bỗng nhiên an tĩnh lại, hai người cứ như vậy không nói gì nằm cùng một chỗ, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm.

Một người là vua chịch Châu Á, một người là VIP trong giới học thuật, đặt ở bất cứ hoàn cảnh nào, cũng sẽ không có người tin tưởng, hai người này đi chung đường, cùng một chỗ qua đêm, nằm ở trên một cái giường lại không làm gì.

"Cô đã từng nói với tôi, số lần cô yêu đương đếm mười ngón tay cũng không hết, thật hay là già đấy." Lý Thương Mạc đột nhiên hỏi.

Diêu Bảo Châu quay đầu nhìn về phía Lý Thương Mạc, anh vẫn duy trì tư thế một tay che mắt, dường như vừa rồi chỉ là thuận miệng hỏi.

"Anh hỏi cái này làm gì?"

Đương nhiên muốn biết kinh nghiệm tình cảm của cô, tìm được phương án tấn công. Lý Thương Mạc nghĩ.

"Tùy tiện tâm sự chứ sao." Lý Thương Mạc nói: "Nhiều bạn trai như vậy sao? Thật hay giả? Có phải đang khoác lác hay không?"

"Anh hy vọng là thật sự hay là tôi đang khoác lác?" Diêu Bảo Châu hỏi lại.

Về mặt Lý Thương Mạc thờ ơ nói: "Không sao hết, tôi là người sống thoáng giống cô."

"Thật đấy." Diêu Bảo Châu trả lời.

Lý Thương Mạc ghen hòng, không biết vì cái gì, thậm chí có một loại cảm giác bị ngắt công tắc.

"Xác định là bạn trai chứ không phải bạn chịch." Lý Thương Mạc tức giận hỏi.

Diêu Bảo Châu khẽ cười một tiếng nói: "Nghĩ tôi giống anh à, đương nhiên xác định, đều là nghiêm túc xác nhận quan hệ đấy."

Lý Thương Mạc tâm tình phức tạp, lại im lặng.

"Năm nay cô bao nhiêu tuổi?"

"29."

Lý Thương Mạc tính toán, anh nhớ rõ Diêu Bảo Châu đã từng nói, thời gian lần đầu tiên cô yêu đương rất muộn, hình như là 23 tuổi, tính toán như vậy, mười mấy, hàng năm ít nhất hai người, coi như là liên tiếp, vậy các mối quan hệ chưa tới nửa năm.

"Một lần cô yêu đương là bao lâu?"

"Không xác định, dù sao cũng không vượt qua ba tháng, ngắn nhất một tuần là chia tay rồi."

Lý Thương Mạc lại ghen hòng, cũng không nói rõ được trong lòng là cảm giác gì, cảm thấy chuyện này chỉ sợ là rất khó làm.

Nhiều người tre già măng mọc chết ở chỗ này như vậy, có thể thấy được Diêu Bảo Châu là một khúc xương khó gặm như thế nào, cô ở điểm cao thế này khó mà công phá.

Luống cuống.

"Vậy tại sao cô lại chia tay những người bạn trai kia?" Lý Thương Mạc lại hỏi.

"Không yêu nữa thì chia tay chứ sao." Diêu Bảo Châu thần nhiên.

"Là ai nói chia tay?"

"Chủ yếu là tôi, cũng có người chịu không nổi chủ động đề nghị đấy."

"Vậy nguyên nhân thì sao?"

Diêu Bảo Châu suy nghĩ, cau mày nói: "Đều là ghét bỏ tôi không đẻ bụng, hoặc là chê tôi lãnh đạm, nhưng là có rất nhiều người thật sự quá quân quýt ảnh hưởng đến công việc học tập của tôi."

"Sau khi cô chia tay có đau khổ không?"

"Đau khổ một hai ngày có tính không?"

"Vậy qua một hai ngày thì nghĩ gì? Mỗi lần nghĩ đến người kia trong lòng vẫn sẽ có cảm nhận sâu sắc hoặc là cảm giác đau thương sao?"

"Đương nhiên là không có." Diêu Bảo Châu về mặt ghét bỏ nói: "Tôi phiền nhất là người vì một ít tổn thương tình cảm mà buồn rầu xuân thu, không thể đi làm chuyện ý nghĩa hơn sao? Không có việc gì sao phải khổ sở như vậy, diễn cho ai xem chứ?"

Lý Thương Mạc im lặng hai giây, sau đó bình thản đáp: "Tất cả đều là tình cảm bình thường của con người."

Diêu Bảo Châu không nghĩ tới Lý Thương Mạc thật sự trả lời cô vấn đề này.

"Vậy tôi không phải người bình thường sao?"

"Không phải." Lý Thương Mạc không chút do dự trả lời.

Diêu Bảo Châu tự giễu cười, gần như mỗi lần chia tay bạn trai cuối cùng họ đều dùng từ lạnh lùng vô tình để hình dung cô, có lẽ cô thật sự không có cảm xúc của con người bình thường.

"Tôi cũng hiểu được mình không phải người bình thường."

"Ừ." Lý Thương Mạc gật đầu nói: "Cô là thiên tài."

Diêu Bảo Châu bật cười, liếc Lý Thương Mạc nói: "Được nha, thổi phồng rất trôi chảy."

"Đương nhiên." Lý Thương Mạc dừng một chút, lại tựa như hỏi: "Mỗi lần cô yêu đương chẳng bao lâu đã chia tay, chẳng lẽ không tổng kết tại sao mình yêu đương luôn thất bại à?"

Diêu Bảo Châu nhún mày, vấn đề này cô còn thật sự không nghĩ tới.

"Tại sao tôi phải tổng kết vấn đề này?" Diêu Bảo Châu hùng hồn nói: "Yêu đương cũng chỉ ngắn ngủi, tôi bận rộn nhiều việc, yêu đương sẽ ảnh hưởng thời gian."

"Ảnh hưởng thời gian mà cô còn không ngừng yêu đương?"

"Bởi vì tôi thiếu tình yêu, cho nên tuần hoàn ác tính."

"Cô còn thiếu tình yêu à?"

"Thiếu chứ."

Cho tới nay Diêu Bảo Châu đều vô cùng hiểu rõ chính mình, cô không ngừng yêu đương là vì thiếu tình yêu, cô không ngừng uống cà phê là vì bệnh tâm lý, cô luôn ngủ không được là vì bóng ma quá khứ.

Cô vô cùng rõ ràng tất cả điều này, chỉ là cô không có cách nào cứu chính mình mà thôi.

Đạo lý này cô đều hiểu, thế nhưng mà nên sụp đổ hay là muốn sụp đổ, thân làm người như vậy thật đáng buồn.

"Cho nên cô càng không ngừng yêu đương, nhưng mỗi lần một chút tiến bộ đều không có, chưa đến ba tháng đã chia tay, rồi lại tiếp tục yêu?"

Diêu Bảo Châu suy nghĩ."Ừ."

"Vậy cô căn bản là không có yêu." Lý Thương Mạc chém đinh chặt sắt đưa ra kết luận cho Diêu Bảo Châu, "Yêu nhiều hơn nữa vẫn là toi công."

"Có lẽ vậy." Diêu Bảo Châu tự giễu nói: "Có lẽ tôi không thể yêu được."

"Là bọn họ đều không hiểu cô." Lý Thương Mạc nhẹ nhàng, nhưng giọng điệu cũng rất khẳng định, nói: "Cô là thiên tài, người bình thường rất khó hiểu được cô, không phải bọn họ không yêu cô, là bọn họ không xứng yêu cô."

Diêu Bảo Châu cười, hỏi: "Anh biết bọn họ không hiểu tôi?"

"Đương nhiên rồi." Lý Thương Mạc nghĩ kỹ, hừ lạnh một tiếng nói: "Lý Thương Mạc tôi có cái gì không biết chứ?"

"Hả? Vậy nói xem sao anh biết được?"

Lý Thương Mạc im lặng, Diêu Bảo Châu cho là anh không đáp được, đang muốn giễu cợt anh vài câu, nhưng đúng vào lúc này Lý Thương Mạc lại mở miệng.

"Một người không được yêu, không được thấu hiểu, trên người của người đó nhất định sẽ có dấu vết bị cô độc gặm nhấm. Cô có."

Dấu vết bị cô độc gặm nhấm...

Những lời này như là một thanh đao, hoặc như là một bàn tay, đâm thủng lại bao trùm trái tim cô.

Diêu Bảo Châu cảm giác trong nháy mắt mình đã mất đi tiếng nói, như là có cái gì đó nghẹn trong cổ họng, khiến cô mất đi thanh âm.

Ánh mắt của cô hơi khô rất, mũi lại ê ẩm.

Điều Bảo Châu không nói gì, cô sợ mở miệng, giọng cô sẽ hù dọa chính bản thân.

"Thật ra thiếu tình yêu mà đi yêu đương là không có ý nghĩa đây..." Lý Thương Mạc nói tiếp: "Cố gắng yêu không thể có cảm giác được yêu, phải yêu mới có thể."

"Tiếp theo cô có thể thử mở rộng cửa lòng đối với một người, nói không chừng sẽ tốt hơn một chút"

Điều Bảo Châu vẫn không nói lời nào, cảm xúc trong lòng quá mức phức tạp, trong lúc nhất thời cô khó có thể làm rõ. Cô nhìn trần nhà, hít sâu một hơi, đè ép cảm xúc muốn thổ lộ hết xuống dưới.

Không thể nói, mặc dù trong tích tắc cô rất muốn nói tất cả bí mật cho người này, những điều không muốn người biết, những đau khổ sâu nặng kia.

Song cô lại không mở miệng được, cổ họng của cô bị phong bế rồi.

Điều Bảo Châu nhắm mắt lại, hít sâu, thật vất vả mới bình phục.

May mà cô còn có lý trí.

Hai người đều không nói gì, Điều Bảo Châu đang muốn mở miệng nói gì đó phá vỡ sự xấu hổ này, bên tai lại truyền đến tiếng ngáy đều đều của Lý Thương Mạc.

Điều Bảo Châu kinh ngạc nhìn lại, Lý Thương Mạc vậy mà đã ngủ rồi.

Cô nhin không được cười, người đàn ông này thật là một loại sinh vật vô cùng thần kỳ, tuy vừa rồi cảm xúc của cô đảo lộn, nhưng tính toán đầu ra đây cũng chưa đến mười mấy giây, vậy mà anh không tìm không phôi ngủ rồi.

Lý Thương Mạc ngủ rất say, lúc anh ngủ có một loại điềm tĩnh giống như trẻ con, khiến Điều Bảo Châu tự nhiên sinh ra một ý nghĩ ngây thơ, yêu thương, cô không tự chủ được vươn tay, nhẹ nhàng sờ lên cằm anh.

Cằm của anh vô cùng đẹp mắt, cho nên góc nghiêng của anh mới hoàn mỹ như thế.

Điều Bảo Châu nhin không được nghĩ, đáng vẻ Lý Thương Mạc ngủ, thật sự như là thiên sứ.

Ngón tay hơi ngửa ngửa, là râu của Lý Thương Mạc, Điều Bảo Châu nhẹ nhàng vuốt, vậy mà cảm thấy có chút ngứa. Dường như quay trở về khi còn bé, trong ngực cha, được cha dùng râu cọ khảnh khách cười.

Nhưng mà thời gian vô ưu vô lo kia cuối cùng vẫn không trở về được nữa.

Bỗng nhiên, Lý Thương Mạc trong lúc ngủ mơ nhíu mày, không kiên nhẫn lắm bầm một tiếng, Điều Bảo Châu vội thu tay lại, sợ đánh thức anh.

May mà Lý Thương Mạc không giống Điều Bảo Châu, không phải loại người dễ dàng tỉnh giấc, rất nhanh lông mày giãn ra, hơi thở đều đều thiếp đi.

Điều Bảo Châu thả lỏng một hơi, vì để tránh cho mình lại nhin không được muốn sờ cằm Lý Thương Mạc, liền trở mình, đưa lưng về phía anh tiếp tục nằm.

Cô mắc tật xấu gì thế này? Cảm thấy mình là biến thái rồi.

Lý Thương Mạc ngủ say, Điều Bảo Châu cảm thấy mình cũng không ngủ được, liền chuẩn bị làm việc, nhưng mà đang chuẩn bị ngồi dậy, một chiếc chân dài lại bỗng nhiên gác lên trên người cô.

Điều Bảo Châu cứng đờ, phản ứng không kịp, người phía sau giống như một con gấu lớn, ôm chặt lấy cô, che phủ cực kỳ chặt chẽ.

Lý Thương Mạc vẫn còn ngáy, Điều Bảo Châu không dám nhúc nhích nữa.

Cô chợt phát hiện, tim của mình đập nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Phản ứng nai con đi loạn, là lúc chúng ta nhìn thấy người mình thích, adrenalin sẽ sản sinh ra đây.

Nhưng mà lúc con người gặp phải nguy hiểm, cũng sẽ bài tiết ra adrenalin đây.

Cho nên, nhịp tim đập cuồng loạn này, adrenalin điên cuồng bài tiết, sẽ khiến cho người ta hiểu lầm, có lẽ sẽ chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Vòng xoay ngựa gỗ chuyển động, cô bé con ngồi ở phía trên sáng ngời.

"Cô nhỏ cô nhỏ, sao cô đẹp thế?"

Diêu Bảo Châu bị cháu gái mình chọc cười.

"Miệng Mộc Mộc bảo bối của chúng ta ngọt quá." Cô nói.

"Cháu cũng không phải kẹo que, ngọt cái gì mà ngọt nha?"

Diêu Bảo Châu lại cười, Mộc Mộc luôn có thể chọc cho Diêu Bảo Châu cười ha ha, lúc trước cô luôn chán ghét tất cả trẻ con trên đời này, cho đến khi con gái của anh trai Mộc Mộc sinh ra.

"Không sao, Mộc Mộc của chúng ta ăn kẹo que xong sẽ ngọt, lát nữa về nhà, cô nhỏ mua cho cháu được không?"

"Cô nhỏ cô nhỏ, cháu chỉ ăn một cái thôi, ăn nhiều kẹo sẽ sâu răng."

"Mộc Mộc hiểu chuyện quá, là con ngoan của cha mẹ."

"Cháu không phải con ngoan của cha mẹ. Cháu là con ngoan của cô nhỏ."

Diêu Bảo Châu nhìn Mộc Mộc cười, cười đến nước mắt đều chảy ra.

Lúc này phía xa truyền đến tiếng nhạc, toàn bộ thế giới đều bị tiếng nhạc cực lớn này bao phủ.

"Đừng làm ồn." Mộc Mộc bịt lấy lỗ tai nói.

Diêu Bảo Châu quay đầu, muốn đi tìm nơi phát ra tiếng nhạc này, nhưng tiếng kia lại càng lúc càng lớn, khiến cho người ta không chịu nổi.

"Chúng ta về nhà nhé." Diêu Bảo Châu nói với Mộc Mộc.

Mộc Mộc không trả lời.

Mộc Mộc không thấy đâu rồi.

Ngựa gỗ trống rỗng, lớp sơn đã cũ nát, nhưng vết máu trên đó cũng rất tươi đẹp.

Sắc trời trong nháy mắt tối sầm.

Ngựa gỗ sáng ngời, Diêu Bảo Châu hoảng sợ mặt mũi tràn đầy nước mắt.

Có người đang gọi tên Mộc Mộc. Diêu Bảo Châu ngẩng đầu nhìn thấy rất nhiều người soi đèn pin, tìm kiếm Mộc Mộc, cũng có cả chính cô.

Cô ở trong đám người, tê tâm liệt phế gọi tên Mộc Mộc, nước mắt không ngừng chảy.

Diêu Bảo Châu nói với chính mình, đây là mơ, chỉ có ở trong mơ, mới có hai cô.

Đây là mơ, đây là mơ, cô nói với chính mình, đây là mơ.

Diêu Bảo Châu thét chói tai từ trong mơ tỉnh lại, lại phát hiện mình cũng không kêu ra tiếng, chỉ là miệng mở rộng hít thở.

Điện thoại không ngừng vang lên, vừa rồi tiếng nhạc cực lớn trong mơ kia, chính là tiếng chuông đồng hồ báo thức của cô.

Nếu như không có một việc hủy diệt cuộc sống của bạn, không tra tấn bạn cho đến khi tử vong, vậy chuyện này căn bản không tính là bóng ma tâm lý.

Bóng ma tâm lý thực sự giống như là bóng dáng của bạn, có đôi khi bạn nhìn thấy nó, có đôi khi bạn nhìn không thấy, nhưng bạn cũng biết nó ở ngay sau lưng bạn, chỉ cần bạn quay đầu lại, sẽ phát hiện nó như hình với bóng.

Cách duy nhất thoát khỏi bóng ma, là cố gắng rơi vào sâu trong bóng tối, chỉ có khi đó bóng dáng mới hoàn toàn không tồn tại.

Nhưng mà con người miễn là còn sống sẽ hướng tới ánh sáng, hết lần này tới lần khác hi vọng chỉ là cái bóng trong nước, khi gặp nước, thò tay một cái đập vỡ nó.

Điều Bảo Châu kinh ngạc nằm bất động, cô cũng không muốn mở mắt ra, cũng không muốn ngủ tiếp, chỉ muốn nửa mê nửa tỉnh trong trạng thái dừng lại, để ý thức khiến cho mình mơ hồ trầm luân.

Đừng trách có người nghiện thuốc, sẽ dùng các loại thuốc phiện tê liệt chính mình, bởi vì bọn họ muốn hủy diệt cuộc sống của mình, căm hận nó, phá hủy nó.

Cuộc đời này, cô thật sự không muốn.

"Khò khò..."

Sau lưng truyền đến tiếng ngáy cực lớn, trong nháy mắt kéo Điều Bảo Châu trở về với thực tại.

Là Lý Thương Mạc đang ngáy.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy qua khe hở tấm rèm có ánh mặt trời chiếu vào, ý thức mơ hồ cuối cùng hoàn toàn tỉnh táo, cô ý thức được chính mình vậy mà lại ôm Lý Thương Mạc ngủ thiếp đi.

Bên tai là tiếng ngáy của Lý Thương Mạc, không biết anh ngủ say thế nào, Điều Bảo Châu dờ khóc dờ cười, một thần tượng vậy mà ngáy ngủ, anh thật là một người đàn ông các phương diện đều khiến fans "tan nát cõi lòng".

Nhịp tim Điều Bảo Châu đập dần dần trở nên ổn định, sợ tiếng chuông báo thức ảnh hưởng Lý Thương Mạc ngủ, liền thò tay muốn cầm điện thoại, tắt chuông đi, nhưng mà khẽ vươn tay mới phát hiện Lý Thương Mạc vẫn ôm chặt, khiến cô không thể động đậy, cô khẽ động, anh càng dùng sức, nhưng dù vậy, cũng không có chút nào ảnh hưởng đến Lý Thương Mạc ngáy ngủ.

Một lúc lâu sau tiếng nhạc mới dừng lại, chưa đến vài giây lại lần nữa vang lên, lần này Lý Thương Mạc cuối cùng bị tiếng chuông báo thức siêng năng này làm ồn, vẫn nhắm hai mắt không kiên nhẫn nói: "Là điện thoại của cô sao? Tiếp đi."

"Anh bỏ tay ra." Điều Bảo Châu tức giận nói: "Như vậy tôi với không tới điện thoại."

"Tôi không thể bỏ tay, vất vả lắm mới ôm được đây."

"Vậy sao tôi cầm được điện thoại."

"Tôi mặc kệ."

Lý Thương Mạc như một đứa trẻ vui đùa vô lại, không chịu buông tay.

Điều Bảo Châu bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhẹ giọng thương lượng với Lý Thương Mạc.

"Vậy anh không cần buông tay, giúp tôi lấy di động có thể chứ?"

"Đương nhiên là không có vấn đề."

Lý Thương Mạc thấy Điều Bảo Châu thuận theo anh, đắc ý cười, vươn tay lấy di động cho Điều Bảo Châu, Điều Bảo Châu thò tay muốn bắt, nhưng anh lại giơ tay lên thật cao không hề cho cô với được.

"Tôi nhìn xem là ai, siêng năng như vậy gọi điện thoại cho cô."

Lý Thương Mạc nhìn về phía màn hình điện thoại di động, lúc này mới phát hiện cũng không phải điện thoại, mà là đồng hồ báo thức, nhắc nhở hạng mục công việc gọi là "take the pill", uống thuốc?

"Cô muốn uống thuốc gì?"

Nhân lúc Lý Thương Mạc lơ đãng, Điều Bảo Châu vội ngồi dậy, giật lấy điện thoại, xuống giường, đi đến bên cạnh tìm thuốc.

Trong phòng không có nước, Điều Bảo Châu đi ra xe lấy lon cà phê.

Lý Thương Mạc cũng vội vàng đi theo, nhìn thấy Điều Bảo Châu đổ một cốc thuốc, lượng thuốc kia quả thực khiến anh giật mình.

Anh túm lấy lọ thuốc trong tay Điều Bảo Châu, nhìn thấy tiếng Anh nhủ này.

"Là gì?"

"Anh để ý nhiều như vậy, trả lại cho tôi."

Lý Thương Mạc cao hơn so với Điều Bảo Châu, giơ tay lên càng cao, chụp một tấm ảnh, quyết định lát nữa tìm hiểu.

Điều Bảo Châu cầm lại lọ thuốc, cau mày hỏi: "Anh muốn biết tôi uống thuốc gì để làm gì?"

"Tò mò." Lý Thương Mạc nhủ mày nói: "Dù sao chúng ta còn đi chung, tôi phải biết tình trạng sức khỏe cô chứ? Nửa đường nếu cô xảy ra chuyện gì, tôi cũng kịp thời xử lý."

"Sẽ không xảy ra chuyện gì, đây là thuốc an thần."

Lý Thương Mạc im lặng một lúc, mới hỏi: "Không phải cô mắc bệnh tâm thần đấy chứ?"

"Đúng vậy, tôi tâm lý biến thái đấy." Điều Bảo Châu tức giận nói.

"Không sao, là khẩu vị của tôi."

Điều Bảo Châu cũng không tranh cãi với Lý Thương Mạc nữa, đóng cửa xe nói: "Nhân lúc giờ vẫn còn là buổi chiều, chúng ta thay kê vạc đi."

"Tại sao?" Lý Thương Mạc đang chuẩn bị châm thuốc, bị Điều Bảo Châu làm sợ tới suýt đốt cháy áo, anh sốt ruột hỏi: "Không phải nói ba ngày sau mới thay sao? Cô nói không giữ lời? Thế nào, hiện tại muốn ném tôi đi rồi à?"

Điều Bảo Châu bắt đầu nói: "Tôi cảm thấy buổi sáng ngày mai phải đi, đợi hai cô gái kia truyền đi ảnh chụp và video, mọi người biết rõ anh ở chỗ này, anh cảm thấy chúng ta còn có thể yên ổn sống ở đây ba ngày?"

Lý Thương Mạc suy nghĩ, đúng là như thế.

Anh tội nghiệp nhìn Điều Bảo Châu nói: "Vậy cô nên mang tôi cùng đi. Phóng viên đến đây, cô mặc kệ tôi, tôi sẽ bị bọn họ thiên la địa võng bao vây chặn đánh."

Điều Bảo Châu trở lại chỗ ngồi, hỏi: "Không phải anh cố ý à? Để phóng viên tìm đến, tôi không thể ném anh đi."

"Đương nhiên không phải!" Lý Thương Mạc có chút chột dạ nói: "Chẳng lẽ tôi không có cách khác quán quít lấy cô sao? Không nên chọn cách nát như vậy?"

Điều Bảo Châu suy nghĩ, cũng đúng, vậy chính là đào hố cho mình rồi, Lý Thương Mạc cũng không ngu ngốc như vậy.

"Đúng rồi, tôi còn một câu muốn hỏi anh."

Lý Thương Mạc cầm điều thuốc, nói: "Hỏi đi."

"Tại sao anh không tự mình lái xe, chẳng lẽ không phải dễ dàng hơn sao? Ngồi sao như anh đi nhờ xe chẳng phải càng phiền toái?"

Lý Thương Mạc dừng lại động tác, nghiêng đầu nói: "Không có bằng lái xe."

Điều Bảo Châu cảm thấy phản ứng của Lý Thương Mạc không bình thường.

"Tôi không tin"

"Thật đấy, tôi mù màu xanh đỏ." Lý Thương Mạc nhìn Điều Bảo Châu, vẻ mặt đứng đắn nói.

Điều Bảo Châu cười lạnh nói: "Cứ bịa đi."

"Thật ra... Tôi có bệnh tâm lý, không thể lái xe."

"Hả? Lý do này cũng nghĩ ra được? Vậy sao tôi thấy tim anh đập rất ổn, cảm giác còn có thể đập nửa năm nữa."

Lý Thương Mạc ghen hòng, sau đó lưu manh vô lại cười.

"O, quan sát rất cẩn thận tôi nha, như thế nào, nhân lúc tôi ngủ vựng trộm nghe tim tôi đập?"

"Có lên hôn tôi không?"

"Hả? Không phải vựng trộm dâm dê tôi nhiều lần chứ?"

"Trông tượng là tôi?"

Điều Bảo Châu nhìn không được liếc Lý Thương Mạc.

"Anh cho rằng tôi không biết anh đang đánh trống lảng sang chuyện khác?"

"Tôi là người không cần phải nói sang chuyện khác, tôi chỉ là đơn thuần muốn hàn huyên phương diện này với cô mà thôi."

"Phương diện nào?"

"Phương diện tính tường tượng."

Điều Bảo Châu bắt đầu đi lắt đầu, Lý Thương Mạc này đứng đắn được năm câu thì lại nói sang những chuyện bậy bạ.

"Lý Thương Mạc, bây giờ anh thật sự là càng ngày càng ô uế, mắt công vợ chồng giáo sư Giang còn nói anh thuần túy."

"Tôi đối với bọn họ là thuần túy, đối với cô thì không."

"Đối với tôi là như thế nào?"

"Đối với cô là bản thuần túy."

"Không biết xấu hổ." Điều Bảo Châu tức giận nói.

"Vậy thì sao?" Lý Thương Mạc nhún vai, về mặt đắc ý nói: "Không phải cô rất thích sao?"

Điều Bảo Châu nghiêng đầu cười, không có cách nào đối với Lý Thương Mạc.

Đúng vậy, mặc dù anh du côn xấu xa, thô lỗ, lỗ mãng, tự kỷ liều lĩnh, lại không lịch sự phong độ, nhưng không phải cô thích sao.

"Đi thôi, đi thôi kê vạc, cho dù phóng viên tới, đó cũng là chuyện của ngày mai, chúng ta sớm xuất phát, cho dù phóng viên nhận được tin tức sớm nhất đến Nhã Khương, cũng phải là giữa trưa."

"Đi, chúng ta xuất phát sớm, ngày mai đi đến Lâu Lan, chờ bọn họ tìm đến, chúng ta cũng đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi rồi."

Đúng vậy.

Điều Bảo Châu nghĩ.

Đợi đến ngày mai, cô cũng đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Buổi chiều, Điều Bảo Châu và Lý Thương Mạc thay xong kê vạc, lại đi mua một ít đồ rồi mới về nhà bác gái Nhiệt Y Hân.

Hai người đã thương lượng, hôm nay vẫn ở lại chỗ đó nghỉ ngơi, bây giờ sáng mai xuất phát đi Lâu Lan, sau khi ngắm đi tích Lâu Lan, lại tiếp tục đi quốc lộ 325, đi Thụ Mạt.

Lý Thương Mạc không nghĩ tới Điều Bảo Châu nhanh như vậy đã bị anh thuyết phục không đi hồ Lop Nur rồi, vốn còn muốn dùng ba ngày thời gian nhõng nhẽo, đâu nghĩ đến mới một ngày Điều Bảo Châu đã nghĩ thông suốt.

"Sao cô nghĩ thông suốt vậy?" Trên đường trở về, Lý Thương Mạc hỏi: "Cô đừng lừa gạt tôi nha?"

"Làm sao có thể chứ?" Điều Bảo Châu mặt không đỏ tim không đập nói: "Tôi cần phải nói dối à."

Lý Thương Mạc cười lạnh một tiếng, không so đo với Điều Bảo Châu, cô không nói dối, nhưng ý tứ trong mỗi câu đều lệch ra, khiến cho người ta hiểu sai.

"Một mình tôi đi hồ Lop Nur quả thật là muốn chết. Đi Thụ Mạt tốt hơn, bên trên quốc lộ 315 có rất nhiều thành phố đều đáng giá xem xét, bên kia có thung lũng Tháp Lý Mộc, còn có núi Côn Lôn, lại có rất nhiều dòng sông, một đường phong cảnh không ngừng, tôi cảm thấy có lẽ khác với mấy thành phố sa mạc trước đó chúng ta từng đi qua, đáng giá đi xem, đúng không?"

"Đúng vậy!" Lý Thương Mạc nghĩ đến cũng có chút hưng phấn, nói: "Chúng ta đi Thụ Mạt, còn có thể đi Hoà Điền, lại tiếp tục vượt qua biên giới, đi vùng Trung Đông."

"Ừ." Điều Bảo Châu mỉm cười nói: "Chúng ta đi thẳng đến cuối cùng, đi vùng Trung Đông, đi Châu Âu."

Lý Thương Mạc nghe được Diêu Bảo Châu nói muốn cùng mình đi một đường đến cuối cùng, nhin không được cũng cười.

Anh vui vẻ hỏi: "Vậy thời gian đoạn đường này có thể không ngắn, cũng phải một tháng đấy."

"Anh đang gấp sao?"

"Không có." Lý Thương Mạc không chút do dự nói: "Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi không có ý định đi trở về."

"Thực sự không quay về nữa à?" Diêu Bảo Châu kinh ngạc hỏi: "Vậy anh định làm gì, ở chỗ này trồng cây à?"

"Còn phải dựa vào cô, cô cảm thấy sau này chúng ta làm gì?" Lý Thương Mạc cười tủm tỉm hỏi.

Diêu Bảo Châu biết rõ Lý Thương Mạc chắc chắn kéo cô vào, hôm nay cô không muốn tranh cãi với Lý Thương Mạc, theo anh nói: "Tôi cảm thấy trồng cây rất tốt, hiện tại sa mạc hóa nghiêm trọng như vậy, chúng ta làm chút chuyện tạo phúc cho thế giới, cứu vớt linh hồn sa mạc."

Lý Thương Mạc đã chuẩn bị nghe Diêu Bảo Châu khinh bỉ, không nghĩ tới cô lại bỗng nhiên dịu dàng ngoan ngoãn như vậy, Lý Thương Mạc không sợ người bướng bỉnh, nhưng anh không có cách với người dịu dàng, nhất thời thậm chí có chút ghen tức, không biết nói gì.

"Anh không thích trồng cây à?"

"Thích chứ!" Lý Thương Mạc vội nói, sợ Diêu Bảo Châu đổi ý, nói: "Cô nhìn tôi khỏe mạnh như vậy, loại chuyện trồng cây này chắc chắn không có vấn đề."

Diêu Bảo Châu cười, lúc này cũng không quên nhớ khoe khoang thân hình của mình.

"Được, việc tốn thể lực đều giao cho anh."

Lý Thương Mạc bỗng nhiên có một cảm giác hạnh phúc tương tượng tương lai hai người ở bên nhau, vui mừng giống như đứa bé, giọng hưng phấn: "Vậy thì không có vấn đề. Tôi trồng cây, cô nấu cơm."

"Tôi không biết nấu cơm." Diêu Bảo Châu hơi xấu hổ nói, "Nhưng có thể học, còn cảm thấy rất hứng thú đấy."

"Không biết thì đừng làm, để tôi, cái gì cô cũng không cần làm."

Diêu Bảo Châu dờ khóc dờ cười hỏi: "Vậy mỗi ngày tôi nằm chơi à?"

"Ừ, tôi cảm thấy thế cũng được." Lý Thương Mạc lại cười xấu xa nói: "Cô chỉ việc nằm, tôi cử động."

Diêu Bảo Châu bật cười, sau đó liếc Lý Thương Mạc, con người này quả nhiên xin ý kiến phê bình không được năm phút đồng hồ, nói không được vài câu êm tai, lập tức muốn nói những lời không biết xấu hổ.

"Ồ ề."

"Hả? Tôi nói cái gì ô ề? Tôi nói này Tiểu Diêu, có phải cô đang nghĩ bậy bạ không?"

"Chắc chắn, cô nói xem đang suy nghĩ cái gì?"

Diêu Bảo Châu không có cách nào với Lý Thương Mạc, bình thường cô cũng rất nhanh mồm nhanh miệng, nhưng ở trước mặt Lý Thương Mạc phản ứng không nhanh như đối với người khác, thế cho nên cô cũng nghi ngờ có phải Lý Thương Mạc khác cô hay không.

May mà cô lái xe nhanh, bọn họ đã trở lại cửa nhà bác gái Nhiệt Y Hân rồi.

Bởi vì sửa xe mất chút thời gian, cho nên chờ bọn họ trở về, mặt trời đã sắp xuống núi rồi.

Xa xa hai người bọn họ nhìn thấy trong sân nhà treo đèn màu, không ngừng có người ra ra vào vào, khắp nơi đều lộ ra bầu không khí vui mừng hớn hớn, bụng thịt cá đi vào bên trong.

"Tình hình này không đúng nha." Lý Thương Mạc bồn chồn nói.

Diêu Bảo Châu quan sát Lý Thương Mạc, hoài nghi hỏi: "Anh làm gì sau lưng tôi sao?"

"Đương nhiên là không, tôi luôn ở bên cô, nào có thể."

Vậy cũng đúng.

Tuy cảm thấy tình hình có chút kỳ lạ, nhưng Diêu Bảo Châu vẫn tháo dây an toàn ra nói: "Đi xuống xem một chút rồi nói sau."

Hai người cùng xuống xe, đi vào sân nhỏ, bị người trong sân tập nập dọa sợ.

"Bọn họ đang mừng lễ gì sao?" Lý Thương Mạc nghi hoặc hỏi.

Diêu Bảo Châu tính toán, hôm nay cũng không phải tiết Quách Nhĩ Bang, lẽ ra không có hoạt động gì."

"Sao lại náo nhiệt như vậy ạ?" Không thấy bác gái Nhiệt Y Hân, Diêu Bảo Châu tùy tiện giữ chặt một hàng xóm hỏi.

Nghe được Diêu Bảo Châu hỏi như vậy, người nọ mới chú ý tới cô và Lý Thương Mạc, cô ta nhìn về phía Lý Thương Mạc đứng bên cạnh Diêu Bảo Châu, bỗng nhiên cười đến là vui mừng, sau đó kêu lên: "Ngôi sao về rồi!"

Chuyện xảy ra tiếp đó nhanh đến mức Lý Thương Mạc và Diêu Bảo Châu đều phản ứng không kịp, chưa kịp suy nghĩ gì, đã bị kéo đến bàn chính, hơn nữa bị kính hai chén rượu lớn.

Uống xong một chén, bọn họ mới biết đại khái xảy ra chuyện gì.

Hoá ra hai chị em còn không nhận được phổ cập kiến thức cho cha mẹ mình về Lý Thương Mạc, bác gái Nhiệt Y Hân nào đã từng được gặp ngôi sao? Không khổng chế nổi tâm trạng nhiệt tình hiếu khách, lôi kéo hàng xóm tổ chức tiệc cho khách từ xa đến này. Không nghĩ tới người nhận biết Lý Thương Mạc trong thị trấn nhỏ nơi biên giới này còn không ít, dù sao từng nhà đều có người trẻ tuổi, hơn nữa Lý Thương Mạc quả thực đại diện không ít đồ dùng, cho nên rất nhanh tin tức ngôi sao đến thị trấn đã truyền ra.

Ngay sau đó thôn trưởng cũng biết chuyện này, đồng bào tộc Duy nhiệt tình hiếu khách, hơn nữa hiếm khi có người nổi tiếng tới, mọi người quyết định phải chiêu đãi tốt vị khách này.

Nhìn trong sân đông bàn thật dài và trên mặt bàn thức ăn phong phú cùng với những khuôn mặt tràn ngập nụ cười và tò mò, Diêu Bảo Châu và Lý Thương Mạc quả thực là dở khóc dở cười.

Lý Thương Mạc đã quen, nhưng Diêu Bảo Châu thật sự cảm giác mình như con khỉ trong vườn thú.

Không đúng, là gấu trúc trong vườn thú.

Cô bỗng nhiên rất bội phục, Lý Thương Mạc có thể quanh năm sống trong vầng sáng này, đôi lại là cô quả thật là một ngày đều chịu không nổi.

Bên này không biết là quy củ gì, vừa mới uống xong một chén rượu, ngay sau đó lại là một chén, đầu tiên là chủ nhân mời, sau đó đến thôn dân đấy.

Diêu Bảo Châu bụng rượu, thịnh tình không thể chối từ.

"Anh chính là đại ngô nguyên thủ quốc gia nha." Diêu Bảo Châu tâm tình phức tạp nói.

Lý Thương Mạc đắc ý muốn chết, nhướn mày với Diêu Bảo Châu nói: "Thế nào, đi theo anh đây lăn lộn thoải mái chứ? Sành ăn, có phải đời này chưa từng được tiếp đãi như vậy hay không?"

Diêu Bảo Châu xấu hổ cười, nói thật, cô ở Châu Âu thật sự từng được hoàng thất tiếp đãi, hơn nữa từng ăn tiệc tối Hoàng gia, nhưng nhìn thấy Lý Thương Mạc dáng vẻ đắc ý như vậy, thật sự không muốn dă kích sự tự tin của anh.

"Đúng vậy, chưa từng được nhiệt tình đối đãi như vậy."

"Tất nhiên." Nói xong Lý Thương Mạc lại tu cạn chén rượu.

Hai người uống xong chén rượu thứ hai, Diêu Bảo Châu đang muốn cầm đĩa ăn, ai ngờ lại đến lượt chén thứ ba.

Ai cũng biết người Tân Cương có thể uống rượu, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới tất cả mọi người uống được như vậy. Diêu Bảo Châu cảm giác mình không chịu được rồi, nói thẳng không thể uống nổi, nhưng là dân phong bên này, ở đâu cho phép từ chối, từ chối chính là không nể mặt mọi người.

Tuy bình thường Diêu Bảo Châu cũng thích uống mấy ngụm, nhưng tửu lượng kém, hai chén đã hơi chóng mặt buồn nôn rồi, thật sự không dám uống nữa.

Lý Thương Mạc đã ba chén xuống bụng, thấy Diêu Bảo Châu khó xử, không nói hai lời cầm rượu trong tay cô qua, trước mặt mọi người uống một hơi cạn sạch.

"Anh uống ít một chút, đừng cật lực." Diêu Bảo Châu nhìn không được nhỏ giọng dặn dò Lý Thương Mạc: "Bọn họ thấy anh uống được chắc chắn còn muốn rót cho anh, bên này văn hóa rượu chính là như vậy."

"Yên tâm, lúc này mới bao nhiêu chứ?" Lý Thương Mạc quay đầu liếc Diêu Bảo Châu, mỉm cười nói: "Cô yên tâm, có tôi ở đây, chắc chắn không cho bọn họ rót rượu cho cô, tôi sẽ bảo vệ cô."

Diêu Bảo Châu không nghĩ tới Lý Thương Mạc sẽ nói ra lời buồn nôn như vậy, có lẽ cũng là do uống quá nhiều.

Cái gì "Tôi sẽ bảo vệ cô" loại lời này cảm giác chỉ có học sinh cấp ba mới có thể nói ra. Hơn nữa cặn rượu mà thôi, vậy mà cũng phải tuôn ra lời phỉn

thần tượng vậy sao?

Điều Bảo Châu đang muốn giễu cợt Lý Thương Mạc hai câu, nhưng mà vừa ngược mắt lại chạm vào ánh mắt Lý Thương Mạc.

Bốn chén rượu vào trong bụng, ánh mắt Lý Thương Mạc đã có chút mơ màng, nhưng ánh mắt của anh lại sáng rực, anh mỉm môi nhìn Điều Bảo Châu cười, cười đến có chút thẹn thùng.

Điều Bảo Châu vốn định trêu ghẹo Lý Thương Mạc hai câu, không nghĩ tới bị anh đã động rồi.

Bốn phía tiếng động ầm ĩ, có người đang khiêu vũ, có người uống thả cửa, có người vui cười, có người miệng lớn ăn thịt, có người vui đùa.

Song Điều Bảo Châu lại cảm thấy thế giới trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, dường như trong nháy mắt về tới buổi trưa trường cấp ba, quạt trên đỉnh đầu lung la lung lay, ve sầu gọi hè ngoài cửa sổ.

Dáng vẻ Lý Thương Mạc thật sự giống như chàng trai mười lăm mười sáu tuổi trong trí nhớ, có chút ngượng ngùng, nhưng vừa đơn giản vừa chân thành. Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt và nụ cười của anh, bạn sẽ không chút do dự tin tưởng mỗi câu mỗi chữ anh nói là phát ra từ đáy lòng.

Điều Bảo Châu suy nghĩ nên hình dung như thế nào về giờ phút này cho phù hợp, cô nghĩ có lẽ là cảm giác mới tình đầu, nhưng mà rõ ràng cô chưa từng yêu bất cứ ai, cũng chưa từng thật sự có mối tình đầu.

"Đề tôi!"

Lại có người muốn mời rượu Điều Bảo Châu, Lý Thương Mạc vội tiếp nhận rượu uống thay Điều Bảo Châu.

Điều Bảo Châu nhìn Lý Thương Mạc ngồi ở bên cạnh cô hào sảng rót rượu, chỉ cảm thấy toà núi băng trong lòng đang có dấu hiệu tan ra.

Cô ngăn Lý Thương Mạc, không cho anh tiếp tục uống, khiến mọi người than thở.

"Không sao! Đây là phong tục bên này, người Tân Cương là như thế này."

Lý Thương Mạc trước đó từng đến Tân Cương, cùng tiếp xúc nhiều lần với người bên này, biết rõ bọn họ vừa uống rượu là có thói quen này. Thế cho nên khoảng thời gian kia anh đều sợ hãi đi ăn cơm, bởi vì chỉ cần ăn cơm nhất định phải uống say, tỉnh rượu rồi tiếp tục ăn, ăn xong lại say, một ngày ăn hai bữa cơm, mỗi bữa cơm đều có thể ăn đến bốn năm tiếng đồng hồ.

Ánh mắt Điều Bảo Châu trở nên dịu dàng, giọng vừa ôn hoà vừa lo lắng nói: "Tôi biết, nhưng không phải dạ dày anh không tốt sao? Thật sự nên uống ít thôi."

"Hả?" Ánh mắt Lý Thương Mạc sáng ngời, dường như phát hiện ra chuyện gì đó, giờ chén rượu, kích động hỏi: "Làm sao cô biết dạ dày tôi không tốt?"

"Anh từng bị thủng dạ dày, có lẽ tôi nhớ không lầm, không phải sao?"

"Đúng, nhưng tôi chưa từng nói với cô."

"Tôi từng tìm kiếm về anh trên mạng."

Điều Bảo Châu thật sự sau khi tìm kiếm về Lý Thương Mạc mới biết được sinh vật fans thật đáng sợ, ở bên trong diễn đàn từ cơ thể đến xx thần tượng đủ loại.

Lướt xem những bài viết, Điều Bảo Châu làm tổng kết, đám fans đối với thần tượng quả thực như là cha mẹ đối với con cái, chỉ sợ là trên đời rất nhiều cha mẹ còn không yêu con cái mình đến vậy đây.

"Lại vụng trộm tìm kiếm về tôi?" Lý Thương Mạc nhướn mày nói.

Nghe Lý Thương Mạc nói như vậy, Điều Bảo Châu đã biết rõ anh muốn bắt đầu lái nhai rồi đấy.

Quả nhiên.

"Tò mò về tôi như vậy sao?"

"Aiz, hết cách rồi, tôi chính là người đàn ông thần bí mà nguy hiểm như vậy, khiến người ta vừa tò mò vừa sợ hãi, không trách cô, tôi cũng đã quen rồi, ai bảo tôi mê người như vậy."

"Sau này cô tò mò gì có thể hỏi thẳng tôi, cũng không phải tôi không nói cho cô. Làm gì phải lên mạng tìm kiếm về tôi? Trên mạng cũng không phải là sự thật."

"Này cô tìm kiếm về tôi lúc nào thế? Không phải cô luôn lái xe ư, ở đâu ra có thời gian tìm kiếm?"

"Chắc chắn, không phải cô nhân lúc tôi ngủ vừa lén nhìn tôi, vừa vụng trộm tìm kiếm về tôi chứ?"

"Không ngủ còn nghĩ tới tôi."

Điều Bảo Châu vừa rồi mới tích góp được chút cảm xúc dịu dàng, trong nháy mắt tan thành mây khói, Lý Thương Mạc thật sự là chàng trai mười bảy mười tám tuổi, chỉ có đàn ông tầm đó mới biết phá hư bầu không khí lãng mạn.

Điều Bảo Châu bị Lý Thương Mạc nói đau đầu, quyết định chuyên tâm ăn đùi dê, không để ý tới anh.

Uống rượu xong vòng thứ nhất, mọi người cũng bắt đầu ăn gì đó.

Lý Thương Mạc hơi say rượu, ngậm miếng thuốc, chống đầu nhìn Điều Bảo Châu ăn đùi dê.

"Anh có thể đừng nhìn tôi chăm chăm không?" Điều Bảo Châu sắp ăn không vô rồi.

"Cô còn sợ tôi nhìn cô à?" Lý Thương Mạc gẩy tàn thuốc nói: "Sao tôi cảm thấy cô không sợ trời không sợ đất nha?"

"Tôi vốn không sợ anh nhìn, nhưng hiện tại sợ anh nhìn rồi."

"Tại sao?"

Điều Bảo Châu ngẩng đầu nhìn về phía Lý Thương Mạc, cũng hiếm khi anh đứng đắn nhìn Điều Bảo Châu.

Xung quanh vô cùng ồn ào, thế nhưng chỉ cần hai người đối mặt, liền có một loại cảm giác toàn bộ thế giới đều biến mất.

Điều Bảo Châu nhìn Lý Thương Mạc, cảm thấy người này thật sự rất kỳ quái, rõ ràng là người không đứng đắn nhất đời này, thế nhưng chỉ cần khi nghiêm túc, ánh mắt của anh liền thâm thúy giống như cất giấu một linh hồn sống nghìn năm trong cơ thể anh.

"Tại sao sợ tôi nhìn cô?" Lý Thương Mạc truy hỏi.

Điều Bảo Châu không nói lời nào.

"Nói đi."

Điều Bảo Châu nghiêng đầu không nhìn ánh mắt của anh, cúi đầu cười.

"Cười cái gì?" Lý Thương Mạc có đôi khi rất bá đạo, vươn tay nắm cằm Điều Bảo Châu, đơn giản ép cô nhìn anh, "Nói mau, tại sao sợ tôi nhìn cô?"

Đời này Điều Bảo Châu ghét nhất là dáng vẻ tổng giám đốc bá đạo, lúc trước cũng không phải là không có người dùng lợi ích tiền tài theo đuổi cô, nhưng cô dùng toàn bộ sức lực ngăn cản.

Song sự bá đạo của Lý Thương Mạc lại là một loại trẻ con muốn làm gì thì làm, khiến cô không tức giận được.

"Làm tôi đau rồi."

Nghe được Điều Bảo Châu nói như vậy, Lý Thương Mạc buông lỏng tay, nhưng đối với vấn đề vừa rồi vẫn vô cùng cố chấp.

"Vậy cô nói đi tại sao sợ tôi nhìn cô."

Trong thế giới người trưởng thành, không phải mỗi chuyện đều cần đáp án, rất nhiều chuyện không trả lời cũng đã là trả lời, còn có rất nhiều chuyện biết rõ đáp án cũng phải giả vờ không biết.

Thế giới người lớn lập lờ nước đôi, mười bốn cũng có thể là số không. Chỉ có thế giới của con nít "Tại sao" mới quan trọng như vậy.

"Bởi vì anh không giống người khác." Điều Bảo Châu nói.

"Không giống chỗ nào?" Lý Thương Mạc ngậm miếng thuốc, hí mắt nhìn Điều Bảo Châu, tiếp tục ép hỏi, không đạt được mục đích không bỏ qua.

"Bởi vì..."

Điều Bảo Châu cụp mắt xuống, dừng một chút mới nhìn về phía Lý Thương Mạc.

Cô cười đến mức khiến Lý Thương Mạc cảm thấy sáng bừng.

Bình thường Điều Bảo Châu cười, không phải phong tình vạn chủng, thì là cười mở hồn nhiên, nhưng hiện tại nụ cười của cô lại không giống với trước đó, cô cười đơn giản giống như là một đứa con nít lần đầu tiên biết cười vậy.

"Bởi vì tôi thích anh." Điều Bảo Châu nói.

Tôi thích một người trong lòng cất giấu chút gì đó, nhưng không nói cho anh biết.

"Hoá ra chưa từng thực sự thích bất cứ ai." Điều Bảo Châu tiếp tục nói: "Đây là lần đầu tiên, cho nên cảm thấy sợ."

Tôi thích một người, đơn giản, mãnh liệt, liều lĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Quyển 2: Viên ngọc rơi mất

Phần 1: Bí mật của đạo tặc

Trong tất cả những lời nói dối, chỉ có em yêu anh là sự thật.

Sáng sớm Lý Thương Mạc tỉnh lại trong cơn khát.

"Khát..." Lý Thương Mạc tội nghiệp dùng giọng khàn khàn kêu lên.

Không ai để ý tới anh.

"Khát quá, Tiểu Diêu..."

Lý Thương Mạc không kiên nhẫn đập chần, vẫn không có ai trả lời. Lúc này anh mới không tình nguyện mở mắt ra, nhìn bên cạnh, bên người trống không, cũng không nhìn thấy bóng dáng Điều Bảo Châu.

"Tiểu Diêu?"

Trong phòng tối om, yên tĩnh đến dọa người, Lý Thương Mạc vội ngồi dậy, trong nháy mắt tỉnh táo.

Điều Bảo Châu đi đâu rồi?

"Bởi vì tôi thích anh, hoá ra chưa từng thật lòng thích ai, đây là lần đầu tiên, cho nên mới sợ." Điều Bảo Châu nói.

Lý Thương Mạc vốn đang gấp rau, nghe thấy cô nói như thế, không cầm chắc đĩa, miếng gà rơi vào trong đĩa, nước gà không chỉ bắn vào người anh còn bắn cả lên mặt Điều Bảo Châu.

Lý Thương Mạc vội quay đầu nhìn về phía Điều Bảo Châu, bình thường rõ ràng là người lảm mồm không ai ngăn được, bây giờ lại không nói được lời nào.

Điều Bảo Châu nhin không được giỡn cợt Lý Thương Mạc bối rối, lấy khăn giấy lau mặt nói: "Cảm ơn, tôi đã nhận được câu trả lời của anh."

Lúc này Lý Thương Mạc mới kịp phản ứng, cầm khăn giấy trên tay Điều Bảo Châu lau mặt cho cô.

"Để tôi, cô lau không sạch được."

Về mặt Lý Thương Mạc nghiêm túc lau mặt cho Điều Bảo Châu, nhưng động tác trên tay cũng rất nhẹ, nhẹ đến mức Điều Bảo Châu hoài nghi mình có phải người thủy tinh hay không.

"Hoá ra cô thích dùng loại lời nói này sao?" Lý Thương Mạc đột nhiên hỏi.

"Hả?"

"Thích nói kiểu này."

Điều Bảo Châu suy nghĩ, trung thực nói: "Đã từng nói rồi."

Nói yêu đương ai không nói dễ ngon dễ ngọt?

"Em yêu anh thì sao?"

"Cũng đã từng nói."

"Có thật lòng không?"

Diêu Bảo Châu hiếm khi cảm thấy xấu hổ, đáp: "Đã quên."

Lý Thương Mạc khẽ thở dài một cái, thu tay lại, gấp cho cô một cái đuôi dê lớn nói: "Ăn đi, đồ có thể tùy tiện ăn, nhưng lời cũng không thể tùy tiện nói."

Diêu Bảo Châu không nghĩ tới, Lý Thương Mạc bình thường cái miệng kia đầy ba hoa, mỗi ngày không rời khỏi lời xấu, vậy mà dạy cô không thể nói lung tung?

Lúc nào anh đứng đắn như vậy rồi hả?

"Xem ra anh không tin tôi thích anh rồi." Diêu Bảo Châu vừa gặm đuôi dê Lý Thương Mạc gấp cho vừa nói: "Nhưng mà tôi muốn biết rốt cuộc là anh không tin tôi hay không tin bản thân mình."

"Hả?"

"Anh không tin tôi thật lòng, hay là không tin anh sẽ được tôi thích thật lòng, tôi muốn biết cái này."

Diêu Bảo Châu cắn một miếng đuôi dê, dê bên này ăn ngon, gia vị không nhiều giúp người sành ăn thưởng thức được mùi dê chính gốc.

Lý Thương Mạc nhìn Diêu Bảo Châu, cô ăn ngon lành, không biết ngon đến thế nào, có chỗ nào giống một người nghiêm túc thổ lộ?

Với tư duy của người bình thường, một người nếu thật sự thích một người khác, tâm trạng nhất định là bất an, sợ hãi bị từ chối, sợ mất đi quyền chủ động, thậm chí lo lắng phá hủy quan hệ hiện tại, ngay cả làm bạn bè cũng không được.

Nhưng mà Diêu Bảo Châu sau khi thổ lộ với anh chả có gì giống người khác.

Lý Thương Mạc không biết nên trả lời vấn đề này thế nào với Diêu Bảo Châu.

Mỗi ngày anh đều nhận được thổ lộ, người thích anh nhiều lắm, cho dù là thật lòng hay vô tri mê luyến, anh đều thấy không ít, làm thần tượng thời gian phơi phới, được người thổi phồng truy đuổi, anh đã từng một lần cảm thấy bất luận kẻ nào yêu mến mình cũng không đủ, quả thực là tự tin đến liều lĩnh.

Song Diêu Bảo Châu nói, rốt cuộc anh không tin cái gì?

Anh đều không tin.

Không tin Diêu Bảo Châu thật lòng, cũng không tin anh sẽ được cô yêu.

"Này? Tại sao không nói chuyện?" Diêu Bảo Châu quay đầu nhìn về phía Lý Thương Mạc, lại chạm vào tầm mắt anh.

Lúc này, Lý Thương Mạc càng khiến Diêu Bảo Châu hoảng hốt.

Cô đang làm cái gì, vậy mà lại khiến cho Lý Thương Mạc lộ ra loại vẻ mặt khó xử xoắn xuýt? Cô thổ lộ với anh, chứ cũng không phải muốn giết anh, tại sao vậy?

"Anh đừng nhìn tôi như vậy." Diêu Bảo Châu không gặm nổi đuôi dê nữa, bất đắc dĩ nói: "Nếu anh không tin thì coi như tôi chưa nói gì."

Diêu Bảo Châu nhìn những người Tân Cương đang ca hát khiêu vũ, rung đùi đắc ý theo tiết tấu, tiếp tục mặt mày hớn hở gặm đuôi dê.

Lý Thương Mạc cảm thấy, anh thật đúng là chưa từng gặp cô gái nào không tim không phổi như vậy.

Địch.

Quan tâm cái khí gió.

Hư tình giả ý thì thế nào? Giả dối thì sao?

Anh cứ muốn coi là thật.

"Tiểu Diêu."

"Ừ?"

"Diêu Bảo Châu."

"Làm sao vậy?"

Điều Bảo Châu không kiên nhẫn bỏ đuôi dê xuống, xoay đầu lại, Lý Thương Mạc nhân cơ hội này, cúi đầu xuống cực nhanh hôn một cái lên miệng cô, khiến cô ngơ ngác.

Lý Thương Mạc người này, thật sự vô cùng thích đột nhiên tập kích, không báo trước đấy.

Trước mắt bao người, Lý Thương Mạc nói hôn thì hôn luôn, mọi người ồn ào một lúc, khiến cho Điều Bảo Châu đỏ mặt.

Thấy Điều Bảo Châu đỏ bừng mặt, lúc này Lý Thương Mạc mới không nhịn được cười trộm

Thiên ngôn vạn ngữ, đều không bằng một cái xấu hổ khiến cho người ta cảm thấy thật lòng.

"Anh làm gì thế." Điều Bảo Châu nhỏ giọng phàn nàn nói.

Lý Thương Mạc lau miệng, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Điều Bảo Châu nói: "Nhìn em xem lớn như vậy rồi, ăn gì lại không ăn, ăn cái này miệng đầy dầu mỡ đấy."

"Ghét bỏ tôi?"

"Há lại chỉ có ghét bỏ?"

"Không chỉ có ghét bỏ đúng không?" Điều Bảo Châu đỏ mặt, che dấu chính mình thẹn thùng, nói: "Còn muốn bội tình bạc nghĩa đúng không?"

Lý Thương Mạc dương dương đắc ý nhìn về phía trước, lưu manh vô lại nói: "Vậy cũng phải làm loạn trước mới có thể cuối cùng vứt bỏ chứ, lúc nào để cho tôi làm loạn một chút?"

"Cũng được."

"Hà?"

"Ừ."

"Tôi cảm thấy được hôm nay rất tốt."

"Em thích hôm nay thì hôm nay chứ sao."

Lý Thương Mạc vội quay đầu nhìn về phía Điều Bảo Châu, sao hôm nay dễ nói chuyện như vậy?

Điều Bảo Châu tiếp tục gặm đuôi dê, nghẹn cười, đáng vẻ giả vờ không sao cả, nhưng ánh mắt liếc qua lại vẫn có thể cảm nhận được Lý Thương Mạc không nhúc nhích nhìn mình.

Đúng lúc này, mấy người Tân Cương muốn lôi kéo Lý Thương Mạc cùng đi ca hát khiêu vũ, tất cả mọi người muốn nghe ngôi sao ca hát, Lý Thương Mạc thịnh tình không thể chối từ, chỉ có thể đứng dậy.

Đang chuẩn bị rời tiệc, lại đi một bước trở lại, hôn một cái trên mặt Điều Bảo Châu.

"Đợi đó, buổi tối hôm nay chúng ta từ từ trò chuyện." Lý Thương nói bên tai Mạc Điều Bảo Châu.

Điều Bảo Châu cúi đầu xuống rụt rè cười trong tiếng reu reo của mọi người, nửa là phối hợp bầu không khí náo nhiệt mập mờ, nửa là thật sự cảm thấy có chút thẹn thùng.

Đợi sự chú ý của mọi người đều dịch chuyển khỏi người cô, chuyển dời đến mấy chàng trai, cô gái Tân Cương ca hát khiêu vũ với Lý Thương Mạc, Điều Bảo Châu mới mỉm cười sờ lên gương mặt mình.

Rõ ràng sắp là người ba mươi tuổi, vậy mà lần đầu tiên có cảm giác giống như thiếu nữ yêu đương.

Quả nhiên, bất cứ tuổi tác nào đều giống một đứa bé.

Nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, Lý Thương Mạc lại nhịn không được vui vẻ cười đắc ý.

Chỉ có điều, trí nhớ sau khi ca hát khiêu vũ xong, anh thật sự cũng có chút mơ hồ không rõ. Bởi vì đám người Tân Cương uống thật sự căng, anh chỉ nhớ Điều Bảo Châu luôn chống đầu mỉm cười nhìn anh, ánh mắt kia dịu dàng đến mức anh cảm giác mình quá thực là đã nhận được toàn bộ thế giới, thế cho nên Lý Thương Mạc quá mức đắc ý, cả đêm đều lâng lâng, mọi người tới mời rượu cũng không ngăn lại, cuối cùng được mấy người Tân Cương đỡ về phòng.

Anh bị ném tới trên giường, đang muốn tìm cốc nước uống, lại nghe thấy Điều Bảo Châu nói chuyện với người bên ngoài.

Vào thời điểm đó đàn ông đều xoay chuyển rất nhanh, Lý Thương Mạc vội mở ra tứ chi nằm lại trên giường, giả bộ như bất tỉnh nhân sự.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau Diêu Bảo Châu cũng đi theo vào, cô khách sáo tiễn mấy người dân tộc, ngồi bên giường nhìn Lý Thương Mạc.

Tuy Lý Thương Mạc nhắm chặt hai mắt, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt Diêu Bảo Châu.

Nhìn cái gì đấy?

Cơ hội tốt như vậy, lên đi!

Nhưng mà Diêu Bảo Châu vẫn không nhúc nhích nhìn Lý Thương Mạc, khiến cho Lý Thương Mạc sắp không chịu nổi rồi, suy nghĩ, vẫn phải là chính mình chủ động sáng tạo cơ hội, đột nhiên tập kích.

Anh đang muốn mở mắt ra bảo Diêu Bảo Châu muốn nước, sau đó nhân dịp cô đi lấy nước cho mình xoay người áp cô dưới cơ thể, không nghĩ tới lúc này lại có người gõ cửa.

Là bác gái Nhiệt Y Hân.

Bác gái Nhiệt Y Hân bung một chậu nước đến, bảo Diêu Bảo Châu lau người cho Lý Thương Mạc, nói là có thể xua mùi rượu.

Lý Thương Mạc nhìn không được cười trộm, mở một con mắt ra vụng trộm nhìn hai người ngoài cửa.

Anh cảm thấy, đây quả thật là ông trời đều muốn giúp anh rồi, không bắt lấy cơ hội hôm nay, anh quả thực không phải là đàn ông.

"A?" Diêu Bảo Châu có chút khó xử, hỏi: "Lau như thế nào?"

"Lau mặt, sau đó cời quần áo lau người."

Diêu Bảo Châu càng thêm khó xử.

"Thế nào, cần giúp đỡ sao?" Bác gái Nhiệt Y Hân hỏi.

Trong lòng Lý Thương Mạc hơi thấp thỏm.

"Không cần không cần, cháu tự mình làm là được rồi, bác nghỉ ngơi sớm đi ạ."

Diêu Bảo Châu vội bung nước đi vào, đóng cửa lại.

Lý Thương Mạc thả lỏng một hơi, nếu bác gái Nhiệt Y Hân muốn vào hỗ trợ, vậy anh sợ là không giả vờ nổi nữa. Anh cảm kích nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ đáng vẻ bất tỉnh nhân sự, cẩn thận nghe tiếng động trong phòng.

Diêu Bảo Châu tới gần, tim của anh cũng đập càng lúc càng nhanh, bất giác cảm thấy có chút khẩn trương.

Cho đến khi khăn mặt ẩm áp nhẹ nhàng chạm vào mặt, anh mới cảm thấy có một loại cảm giác hoàn toàn thả lỏng.

Lý Thương Mạc có thể cảm nhận được động tác cứng nhắc của Diêu Bảo Châu, cho nên anh đoán có lẽ lúc trước Diêu Bảo Châu chưa từng hầu hạ người đàn ông nào, không chừng đây là lần đầu tiên trong đời.

Nghĩ tới đây Lý Thương Mạc nhìn không được muốn cười trộm, nhưng nghĩ đến kế hoạch to lớn của mình, vẫn là ngừng lại.

Diêu Bảo Châu cứng nhắc lại rất nghiêm túc dùng khăn nóng lau mặt cho Lý Thương Mạc, Lý Thương Mạc nghĩ nếu như về sau đều có thể như vậy, đừng nói là trở về làm cái gì siêu sao, bảo anh đi làm người lãnh đạo quốc gia hoặc là thống trị toàn bộ vũ trụ, anh đều không muốn.

Aiz, thoải mái.

Diêu Bảo Châu đầu tiên lau mặt cho Lý Thương Mạc, suy nghĩ, giúp anh cời bỏ cúc áo sơ mi, rồi lau người cho anh.

Cô vốn không muốn làm những chuyện này, nhưng bác gái Nhiệt Y Hân ngay cả nước đều bung tới cho cô rồi, nói cái gì cầm khăn nóng lau đồ mồ hôi, có thể hỗ trợ giải rượu, cũng không biết là lý thuyết đến từ nơi nào, dù sao đã chịu trách nhiệm mang danh vợ người ta rồi, Diêu Bảo Châu đành phải kiên trì làm.

Lau phía người trên xong, Diêu Bảo Châu nhìn Lý Thương Mạc nằm thành chữ đại có chút không biết làm sao.

Bên dưới cũng muốn cô lau sao?

Nói thật, Diêu Bảo Châu cảm thấy loại chuyện này thật sự tổn hại tôn nghiêm của cô, hơn nữa tính cách Lý Thương Mạc tiện như vậy, biết rõ cô lau người dưới cho anh, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng sẽ nói ra gì đó muốn ăn đòn.

Diêu Bảo Châu đang muốn đứng dậy đổ nước đi, nhưng người trên giường lại bỗng nhiên không thoải mái lâu bầu một tiếng, đá chân, đáng vẻ rất khó

chịu.

Nghĩ đến Lý Thương Mạc hôm nay cần rượu cho mình nhiều như vậy, Diêu Bảo Châu lại mềm lòng rồi.

Được rồi, dù sao Lý Thương Mạc cũng say đến bất tỉnh nhân sự, cô lau người cho anh đoán chừng tỉnh lại cũng không nhớ rõ, Diêu Bảo Châu thoải mái cởi quần Lý Thương Mạc.

Nhưng mà tay cô vừa mới đụng tới khóa kéo quần, đã bị người bắt được, sau đó cả người Diêu Bảo Châu bị một sức mạnh khổng lồ kéo lên giường, bị Lý Thương Mạc giả vờ ngủ đặt dưới người.

"Nhân lúc tôi uống say cởi quần của tôi? Há? Tiểu Diêu rất xấu nha."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

=

Hai cánh tay Diêu Bảo Châu quán lên cổ Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc không nghĩ tới Diêu Bảo Châu chủ động như vậy, không nhịn được trên mặt cười xấu xa, muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Diêu Bảo Châu dùng ngón tay chặn bờ môi.

"Suýt."

Diêu Bảo Châu vươn tay đặt ở trên mặt Lý Thương Mạc, vuốt ve gương mặt của anh, ánh mắt anh chuyển động theo tay cô, trong lòng Lý Thương Mạc hốt hoảng.

Đó là một loại tình huống như thế nào ư? Rõ ràng là chính mình đặt ở trên người cô, nhưng Lý Thương Mạc có cảm giác bị đè ép.

Lý Thương Mạc mạnh mẽ bắt lấy tay Diêu Bảo Châu, khiến cô gãy giữa mà không thoát.

"Tôi không thích bị động." Anh nói.

Lý Thương Mạc tách hai chân Diêu Bảo Châu ra, chống đi tới. Cách lớp quần áo, Diêu Bảo Châu vẫn có thể cảm giác được chỗ đó của Lý Thương Mạc vừa nóng vừa cứng.

Diêu Bảo Châu mở chân rộng hơn một chút, Lý Thương Mạc chống đỡ lấy cô, cúi đầu xuống hôn môi cô.

Hơi thở hai người trở nên càng ngày càng dồn dập, Diêu Bảo Châu cảm giác được đáy lòng tuôn ra khát vọng đã lâu, nhưng khi cô chuẩn bị duỗi tay xuống, Lý Thương Mạc lại bỗng nhiên đẩy cô ra, chạy ra khỏi cửa phòng. Diêu Bảo Châu cũng đi ra ngoài xem xét, Lý Thương Mạc vậy mà nôn ra.

Trong lúc nhất thời Diêu Bảo Châu quả thực cũng không biết nên làm như thế nào mới tốt, nhìn thấy Lý Thương Mạc nôn rất khổ sở, cũng không nghĩ được quá nhiều, đi nhanh qua vỗ lưng anh.

Thấy anh nôn đã tương đối, mới cầm cốc nước cho anh súc miệng, lại cầm khăn lau mặt cho anh, đợi giầy vò xong, hai người cũng đã mất hứng tiếp tục mây mưa, đứng ở trong sân hai mặt nhìn nhau.

Lý Thương Mạc thật sự xấu hổ, nhưng lại vẫn có chút chóng mặt, hơn nữa vừa mới ới ra cả người rất khó chịu, cho nên mặc dù xấu hổ cũng không nghĩ ra được gì, tựa ờ vào tường đứng, về mặt mặt môi.

Diêu Bảo Châu cười nhìn anh, tuy biết rõ Lý Thương Mạc lúc này có khả năng muốn tự sát, nhưng vẫn nhịn không được trêu ghẹo nói: "Kinh nghiệm hôm nay đúng là chưa bao giờ có, tôi cảm thấy được có lẽ cả đời sẽ không thể quên được, vậy mà có thể khiến người ta ới ra... Tôi hận không thể hoài niệm chính mình."

Lý Thương Mạc nhìn Diêu Bảo Châu không nói lời nào.

Diêu Bảo Châu có lẽ cũng là uống chút rượu, cảm xúc không tệ, cho nên đối với ánh mắt uy hiếp của Lý Thương Mạc làm như không thấy.

"Hôm nay tôi tin anh không phải vua chịch Châu Á rồi, thật đấy, tin từ trong đáy lòng, trên mạng tuyệt đối là vu tội cho anh."

Diêu Bảo Châu đang nói đùa ý, bị Lý Thương Mạc kéo vào trong ngực ôm thật chặt.

"Tiểu Diêu, cô đang nghi ngờ năng lực của tôi à?" Trong lòng Lý Thương Mạc nén giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô có biết nghi ngờ năng lực của một người đàn ông sẽ xảy ra chuyện gì không?"

"Xảy ra cái gì?"

"Sẽ bị chịch."

Lý Thương Mạc ôm chặt Diêu Bảo Châu trong ngực, cúi đầu xuống muốn hôn cô, lại bị Diêu Bảo Châu bịt miệng.

"Đừng, tí nữa lại ói ra."

Lý Thương Mạc chỉ cảm thấy bị người dúi một chậu nước lạnh từ đầu đến chân, đời này chưa từng nhục nhã như vậy.

Nhìn thấy Lý Thương Mạc hiếm khi kinh ngạc, Diêu Bảo Châu nhin không được cười ha ha, cười đến không đứng vững, cười đến nước mắt sắp trào ra.

Lý Thương Mạc bị Diêu Bảo Châu cười đến ngây người, vỗ một cái vào hông cô, cau mày nói: "Đừng cười nữa, tôi sợ cô cười đến ngu người rồi."

Lúc này Diêu Bảo Châu mới ngừng cười, lau nước mắt ở khóe mắt, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn Lý Thương Mạc, cô cũng không nói chuyện, cứ như vậy dịu dàng quan sát anh, ánh mắt kia lại khiến cho Lý Thương Mạc trong nháy mắt lại cảm thấy cô gái này thật sự yêu chính mình đấy.

Anh nhớ tới buổi tối hôm nay cô nói với mình.

"Bởi vì tôi thích anh."

"Hoá ra chưa từng thật lòng thích bất cứ ai. Đây là lần đầu tiên trong đời, cho nên mới sợ."

Lý Thương Mạc bỗng nhiên lòng mềm như bông.

"Diêu Bảo Châu."

"Ừ?"

"Hôm nay chúng ta ôm rồi đấy."

Lý Thương Mạc ôm Diêu Bảo Châu, dựa sát vào cô, khoe miệng nhin không được cong lên.

Cuối cùng anh đã hiểu tại sao Diêu Bảo Châu nói cô muốn chỉ là một cái ôm mà thôi.

Lúc thích một người cảm xúc mãnh liệt dâng trào, hận không thể lập tức bắt cóc cô ấy lên giường, trong đầu không ngừng bốc lên suy nghĩ hạ lưu, muốn nhanh chóng chiếm hữu cô, để lại dấu hiệu của mình trên người cô.

Lúc yêu một người, bạn lại muốn ôm cô ấy. Bởi vì ôm so với làm tình càng gần với dịu dàng hơn, ở bên trong tình dục mang theo chút tàn khốc, là sức mạnh và chiếm hữu, muốn không ngừng mà tranh đoạt quyền chủ đạo, hoặc là hoàn toàn từ bỏ chủ quyền. Còn ôm lại là ngang hàng, không tranh giành không cướp đoạt, không phải chiến tranh, cũng không có tàn khốc, chúng ta đều giao ra sức lực, rộng mở ôm ấp, chỉ dịu dàng dựa sát vào nhau.

"Nhưng ngày mai sẽ tiếp tục." Lý Thương Mạc suy nghĩ bỏ sung nói: "Đợi ngày mai anh đây dưỡng tốt tinh thần sẽ thu thập cô."

Diêu Bảo Châu ghen cười, nhân lúc men say phóng túng chính mình dựa vào lồng ngực Lý Thương Mạc.

"Được, ngày mai."

Lý Thương Mạc càng vui vẻ hơn, nhin không được cúi đầu nhìn thoáng qua Diêu Bảo Châu, hỏi: "Hôm nay sao nghe lời như vậy?"

"Bởi vì muốn nịnh nọt anh." Diêu Bảo Châu ngọt ngào nói.

Lý Thương Mạc hận không thể muốn té xỉu rồi, quả thực là thụ sủng nhược kinh, rồi lại sợ hãi mở miệng bại lộ chính mình dương dương đắc ý, đành ghen cười không nói lời nào, chỉ là ôm Diêu Bảo Châu càng chặt hơn.

"Tại sao không nói chuyện?" Diêu Bảo Châu hỏi: "Bình thường lắm mồm như vậy, hôm nay sao giống người bí ẩn thế này?"

"Ừ." Lý Thương Mạc ghen cười nói.

"Ừ cái gì?"

"Ừ, cô nịnh nọt được tôi rồi."

Diêu Bảo Châu nghe ra Lý Thương Mạc không nhin được đắc ý, nhin không được cảm thấy buồn cười, vậy anh thật sự rất dễ dàng thỏa mãn đấy.

"Dạ dày thoải mái hơn chút nào chưa?" Diêu Bảo Châu thấy cảnh đêm sâu dần, nhân tiện nói: "Sớm nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai còn dậy đấy."

"Ôm thêm lát nữa." Lý Thương Mạc ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Tôi lại thấy Ngân Hà rồi, cô mau nhìn đi."

Diêu Bảo Châu cũng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, trời sao ở đây thật sự là quá sáng chói rồi.

"Qua mấy ngày nữa sẽ có mưa sao băng, anh biết không?" Diêu Bảo Châu hỏi.

Lý Thương Mạc lắc đầu.

"Hai ngày sau, nửa đêm về sáng có sao băng Perseus, tôi đã kiểm tra thời tiết gần đây, buổi tối ngày đó rất hợp lòng người, hơn nữa ánh trăng vừa vặn vận chuyển động đến mặt sau địa cầu, không nhìn thấy ánh trăng, thích hợp nhất để quan sát mưa sao băng."

Lý Thương Mạc nhìn Diêu Bảo Châu, Diêu Bảo Châu nhìn trời sao.

Anh cảm thấy, đáng vẻ cô đẹp nhất là khi ngắm trời sao.

"Chúng ta cùng ngắm mưa sao băng nhé." Lý Thương Mạc nói.

"Ừ. Chúng ta cùng ngắm."

"Có cần chuẩn bị dụng cụ gì không?"

"Không cần, ở chỗ này chỉ cần ngẩng đầu có thể thấy rồi." Diêu Bảo Châu nhìn trời sao, ánh mắt của cô thành kính, giọng hiềm khi dịu dàng như nước, "Cho dù chúng ta ở phương nào, trong nhà cao tầng ở thành phố, trên sân khấu chói sáng, hay là trong sa mạc không người, trong khe cổng ngầm dơ bẩn, chỉ cần ngẩng đầu là còn có thể chứng kiến vì sao. Chúng ta vĩnh viễn cùng chung một bầu trời sao."

Diêu Bảo Châu bỗng nhiên lãng mạn khiến cho Lý Thương Mạc có chút tiếp không được, mỗi khi vào loại thời điểm này, Lý Thương Mạc lại hối hận mình bình thường không đọc nhiều sách.

"Ôm đủ rồi chứ?" Diêu Bảo Châu nói xong về mặt lại như thường, nói: "Xong rồi thì đi ngủ, chỉ còn mấy tiếng nữa thôi."

Lý Thương Mạc và Diêu Bảo Châu trở về phòng, hai người nằm ở trên giường, câu được câu không trò chuyện, nói rất lâu. Lý Thương Mạc chưa từng nghĩ tới, hóa ra ôm lại là chuyện khiến cho người ta thỏa mãn như thế này.

Bọn họ vẫn nói, như thế nói mãi không hết, muốn nói hết tất cả cho cô biết, cũng muốn biết tất cả của cô.

Cho đến khi Lý Thương Mạc thật sự không chịu được nữa, Diêu Bảo Châu mới dụ dỗ anh ngủ.

"Ngủ đi."

"Còn muốn nói chuyện."

"Sau này hãy nói, hôm nay ngủ đi."

Lý Thương Mạc uống rượu, lại nôn một lần, thật sự vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, thật sự không chịu được nữa rồi.

"Được rồi, đi ngủ, ngày mai cô còn phải lái xe. Dù sao thời gian còn rất dài, chúng ta về sau từ từ nói."

"Đúng vậy, thời gian còn rất dài, chúng ta về sau từ từ nói."

Trời bên ngoài đã sáng hẳn, Lý Thương Mạc xông ra khỏi phòng, nhìn thấy chiếc xe vốn đỗ trong sân đã không thấy bóng dáng, anh biết rõ Diêu Bảo Châu đã đi rồi.

Lý Thương Mạc khiếp sợ, phần nộ lại cảm thấy không có gì quá kỳ quái.

Diêu Bảo Châu không phải luôn có một mặt tàn khốc sao?

Ngày hôm qua còn dịu dàng thề thốt với anh, hôm nay lại không nói một tiếng mà vứt bỏ anh, giống như là dễ dàng ném đi một cái lon uống xong.

Lý Thương Mạc nắm chặt tay, lần đầu tiên trong đời cảm giác mình muốn hận một người.

Xe chạy sâu vào trong sa mạc, trời cũng dần dần sáng, có lẽ khoảng nửa tiếng nữa Diêu Bảo Châu có thể tới thành cổ Lâu Lan. Ở bên trong loa vẫn là ca khúc "Freedom" anh cô thích nhất, Diêu Bảo Châu đi thẳng một đường vào sâu sa mạc, cho rằng mình sẽ được tự do.

Bên chỗ ngồi cạnh tài xế có để một gói thuốc lá và bật lửa, là Diêu Bảo Châu lúc rời đi lấy từ trong túi áo Lý Thương Mạc đấy. Cô cầm điếu thuốc, hút một hơi, nhin không được ho vài tiếng.

Khỏi thuốc thật sự rất tệ.

Điều Bảo Châu quay kính xe xuống, tay cầm điều thuốc khoác lên cửa sổ xe, tay kia tùy ý đặt lên trên tay lái.

Cô chợt nhớ tới một câu chuyện:

Ở bên trong ngày đông giá rét có bốn con nhím, gió bắc lạnh lùng, rừng rậm bị tuyết trắng bao trùm, bốn con nhím muốn lách vào cùng một chỗ sưởi ấm, song khi chúng muốn tới gần nhau, gai trên người đâm muốn thủng đối phương, chúng chỉ có thể rời xa nhau, nhưng nếu như thật sự rời xa lẫn nhau, bọn chúng lại không có cách nào sưởi ấm, chỉ có thể đông lạnh chết.

Freud từng dùng bốn con nhím này để ví von khổ cảnh của nhân loại: chúng ta thậm chí muốn thân mật với nhau, nhưng lúc chúng ta nắm thữ lại tổn thương đối phương.

Cho nên, bốn con nhím chỉ có thể duy trì khoảng cách đến mức không chết cóng cũng không đến mức bị đâm thủng mà chết, đã chịu được rét lạnh, còn phải chịu được thống khổ, chỉ có như vậy mới không chết.

Giống như là nhân loại, trình độ thân mật của chúng ta chỉ có thể giữ được quan hệ khi chịu được đau đớn.

Chúng ta vĩnh viễn không có cách nào không chút nào giữ lại như trong tưởng tượng kia ôm lấy lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Lý Thương Mặc nằm ở trên giường lớn khách sạn Đôn Hoàng, vừa chống đầu vừa hút thuốc, nghĩ lại đến những lần anh gặp Điều Bảo Châu rồi lại chia lìa.

Anh muốn tìm một lý do hợp tình hợp lý cho việc Điều Bảo Châu đột nhiên biến mất, nhưng lại tìm không thấy.

Rõ ràng buổi tối còn rất tốt, vừa mở mắt người bỏ chạy rồi. Đồ đạc thu dọn sạch sẽ, đi không lưu lại dấu vết, cũng không giống bị bắt cóc, rõ ràng là sớm có dự mưu.

Nhưng Lý Thương Mặc không muốn nghĩ Điều Bảo Châu lừa anh.

Tuy Điều Bảo Châu không phải cái gì thiện nam tín nữ, nhưng Lý Thương Mặc tin tưởng cô sẽ không lừa gạt tình cảm của anh, anh tin tưởng Điều Bảo Châu nói thích anh chính là thích anh.

Cô không cần phải lừa gạt anh, cô cũng không phải dạng phụ nữ thích trò chơi tình cảm, trong lòng ngực cô cất giấu ngôi sao biển cả, làm bạn với vũ trụ, sao lại đi chơi trò tình cảm cấp thấp.

Cho nên, Điều Bảo Châu rốt cuộc tại sao phải biến mất?

Lý Thương Mặc hút hết bao thuốc cũng không thể nghĩ được trong đầu Điều Bảo Châu nghĩ gì, có cần thiết phải đột nhiên biến mất sao? Chi bằng cô nói muốn đi, chẳng lẽ anh còn ngăn được không cho cô đi sao?

A...

Lý Thương Mặc suy nghĩ, có khả năng anh thật sự sẽ ngăn cản cô.

Bên ngoài rất ồn ào khiến cho Lý Thương Mặc càng tâm phiền ý loạn.

Bộ phận quan hệ xã hội đang không ngừng gọi điện thoại trong phòng khách, liên lạc với bạn bè bên truyền thông, người trong giới, muốn tận lực giảm bớt ảnh hưởng chuyện này đến mức nhỏ nhất. Còn người đại diện thì không ngừng nghe, phải đối mặt với khắp nơi chất vấn, chỉ trích và nghi vấn.

Lần này người đại diện thật sự bị Lý Thương Mặc làm tức giận, nhiệt độ "vua chịch Châu Á" còn chưa rút đi, anh đã mang tới tin tức càng thêm bùng nổ, vậy mà ầm hờn rồi.

Nhưng anh là thần tượng, thần tượng là cái gì ư? Nghề nghiệp của thần tượng là để cho đám fans nam nữ "thăm du", thần tượng tồn tại để thỏa mãn nhu cầu tình thần của đám fans, yêu đương cũng không thể, vậy mà còn dám kết hôn? Quả thực nên quỳ xuống xin lỗi fans, fans trong nước chịu chấp nhận một chút, nhưng trong văn hóa Đông Á, anh thân là thần tượng dám can đảm lên lút kết hôn, vậy toàn bộ kiếp sống "nghệ thuật" coi như xong rồi.

"Con mơ nó tôi đâu biết người phụ nữ kia là ai? Tôi biết thì có ả hôn sao?"

"Thằng nhóc kia còn che chở đấy, không nói cho tôi cô ta là ai. Moá, chuyện này giấu được sao? Ảnh chụp rõ ràng như vậy, sớm muộn gì cũng bị người nhận ra!"

"Được được được, tôi đi hỏi lại cậu ta."

Lý Thương Mạc nghe được người đại diện ở bên ngoài nói, đã biết mình sắp gặp phiền phức rồi, quả nhiên, cửa bị người đẩy mạnh ra, người đại diện hôn hên nói: "Đồ chó hoang! Hôm nay cậu phải nói cho tôi biết người phụ nữ kia là ai!"

Lý Thương Mạc lại rất thân nhiên, phả ngum khói nói: "Tôi nói rồi, Diêu Bảo Châu."

"Cậu cho tôi mỗi cái tên, tôi đi nơi nào tìm? Cô ta ở nơi nào, cậu mau gọi đến đây! Tôi đã nói với cậu, thời gian càng kéo dài càng phiền toái!"

Lý Thương Mạc vẫn không nói lời nào, người đại diện đã tức giận đến nói không nổi nữa.

"Cậu, cậu, cậu có biết nếu cô ta bị bói ra chuyện xấu gì thì cậu cũng sẽ xong đời không? Thần tượng ả hôn đã là tội ác tày trời rồi, nếu cậu lấy phải người mà fans cũng ghét, vậy cả đời cậu đều không thoát thân được."

Lý Thương Mạc trở mình, xoay lưng về phía người đại diện, bóp tắt thuốc lá, không kiên nhẫn nói: "Cô ấy có thể có chuyện gì xấu? Chỉ là người bình thường."

"Người bình thường mới đáng sợ!"

Người đại diện tức đến mức muốn lật tung nóc nhà rồi, người bình thường trộm gà trộm chó rất hiếm, chỉ có điều bởi vì không ai chú ý cho nên mới giấu được, thật sự muốn bói ra, trên đời này sẽ không có người sạch sẽ, muốn tìm về một người, có thể đào ra đầy việc xấu!

"Tôi biết cậu đau lòng cho vợ mình, muốn che chở cô ta, nhưng cậu cảm thấy không nói ra sẽ bảo vệ được sao? Tầm hình kia rõ ràng như vậy, sớm muộn sẽ bị người nhận ra, cái gì bạn tiểu học, trường cấp hai, đến lúc đó bên chúng ta chưa có nhạc đạo, bên kia cũng đã nổ tung mọi chuyện rồi, từ chuyện cô ta đãi dầm khi đi nhà trẻ cũng có thể tung ra, chúng ta sớm chuẩn bị vì cô ta không phải sao?"

Lý Thương Mạc lại trở mình nằm trên giường, cau mày không nhìn người đại diện, vẫn không nói lời nào.

Người đại diện nói tiếp: "Thế giới của chúng ta không có bí mật, cậu thật sự muốn bảo vệ vợ mình, nên gọi cô ta tới, chúng ta thương lượng một chút, để làm hậu quả ảnh hưởng đến mức thấp nhất."

"Sao lại là làm ảnh hưởng đến mức thấp nhất?" Lý Thương Mạc cuối cùng cũng chịu nói chuyện, nhìn về phía người đại diện nói: "Tôi tự mình biết bị đèn flash đuổi theo chạy là cảm giác gì, tôi không hi vọng truyền thông và fans nhìn chằm chằm vào cô ấy."

Người đại diện cau mày nhìn Lý Thương Mạc, trước đó anh ta cho rằng Lý Thương Mạc tức giận vì chuyện vua chịch Châu Á, dưới sự giận dữ mới đi kết hôn chính là vì tức chết tất cả mọi người, nhưng nhìn thấy thế này anh ta thầm nghĩ đối phương không để ý trạng thái của chính mình, chẳng lẽ là yêu thật?

"Cô nàng này rốt cuộc là thần thánh phương nào, tôi thực sự tò mò rồi." Vậy mà có thể làm lãng tử Lý Thương Mạc quay đầu.

"Anh nói mau." Lý Thương Mạc hỏi: "Anh có cách nào có thể bảo vệ cô ấy?"

"Đương nhiên là tạo hình tượng rồi, dựa vào tình huống bản thân, thiết lập một chút, như thế nào cũng phải tạo thành một tiểu thư khuê các thì các fans mới có thể tiếp nhận. Hơn nữa chúng ta sửa sang tin tức rồi nói cho mọi người, mọi người mới không tò mò cũng không trở thành quá phận cặn tào rảo máng, càng che giấu mới càng tò mò."

"Sao phải tạo thành tiểu thư khuê các?" Lý Thương Mạc cười lạnh, trào phúng nói: "Anh cảm thấy cô ấy chỉ là tiểu thư khuê các mà thôi?"

Người đại diện khó mà nói thật, bởi vì anh cảm thấy cô ta thật sự không giống tiểu thư khuê các, nhìn là biết cũng không phải là dạng phụ nữ đài hoàng, tướng mạo, cách ăn mặc, khí chất đều rất có tính công kích, đẹp thì có đẹp, nhưng không phải loại hình người Châu Á sẽ thích.

"Tôi thấy đây cũng không phải dạng phụ nữ cậu thích?" Người đại diện nghĩ đến liên nhin không được cảm thấy bồn chồn, hỏi: "Không phải cậu thích loại hình có khí chất sao? Chính là loại canh suông nước lợ, nhìn rất thông minh ấy?"

Cô gái này là đáng về ngực to mà không có não, quả nhiên đàn ông ngoài miệng nói thích hiền lành, thông minh, dịu dàng, lương thiện, cuối cùng còn không phải chọn ngực lớn ư.

"Cô ấy không cần phải nhìn thông minh, bởi vì cô ấy vốn cũng rất thông minh." Lý Thương Mạc lạnh lùng nói.

Ồ, còn rất bao che khuyết điểm đó nha, không hổ là lấy làm vợ, hướng về cô ta như vậy.

"Nhưng sao tôi cảm thấy cô ta cũng chả phải đáng về thông minh?" Người đại diện nhin không được nói.

"Bối vì anh mù."

"Được rồi, đừng đánh trống lảng, Lý Thương Mạc, tôi nói này, chuyện này cậu thực sự không thể tùy hứng, mau gọi cô ta tới đây, chúng ta bàn bạc rồi xem giải quyết thế nào."

"Gọi không được, cô ấy chạy rồi." Lý Thương Mạc mặt đen nói.

"Cậu đừng giả vờ, mau gọi điện thoại cho cô ta, hiện tại nhân lúc ở đây còn chưa bị phóng viên vây quanh, mau gọi đi."

"Thực sự chạy rồi." Lý Thương Mạc nhìn người đại diện, mặt mày lại không nhẫn nại nói: "Có người đàn ông nào nói đùa về việc vợ mình bỏ chạy chứ?"

Thấy đáng về Lý Thương Mạc uể oải, người đại diện cảm thấy anh dường như cũng không nói dối, hơn nữa hoàn toàn chính xác không có người đàn ông nào nói đùa chuyện này, quả thực là chà đạp tôn nghiêm đàn ông.

Người đại diện suy nghĩ, tuy chuyện vợ chạy lúc mới tân hôn có chút ly kỳ, nhưng có ly kỳ thế nào mà dính đến Lý Thương Mạc thì đều có khả năng.

Bởi vì Lý Thương Mạc là máy chế tạo các loại máu chó, suốt ngày đào hố cho mình, xảy ra chuyện gì cũng chẳng có gì lạ.

"Thực sự chạy?"

"Thực sự."

"Vậy đi tìm!" Người đại diện vỗ đùi nói: "Đệch, vậy cậu còn nằm ở đây hút thuốc? Sao chả thấy cậu gấp gáp chút nào vậy? Cậu nhanh lên, đừng nằm nữa, móa nó giống như đầu chó chết, có thể tỉnh táo chút hay không?"

"Tìm, làm sao tìm được?" Lý Thương Mạc cười lạnh một tiếng nói: "Người phụ nữ này rất giao hoạt, căn bản sẽ không để cho chúng ta tìm được."

Người đại diện cười lạnh nói: "Thời đại này còn có thể không tìm thấy người sao? Không thể nào, nhất định có thể tìm được, chỉ là sớm hay muộn, cậu cho rằng tôi không biết cậu ở đâu mà có thể chạy đến nhanh như vậy sao? Ông đây luôn ở Đôn Hoàng được không."

"Làm sao anh tìm được tôi?"

"Cậu có biết cái gì gọi là kế hoạch theo thời đại không?"

"Tôi đây chỉ cần tên, tuổi và đơn vị công tác, có thể chứ?"

"Nói nhảm."

Lúc này Lý Thương Mạc mới ngồi dậy, cả người thoáng cái lấy lại tinh thần, cô dựa vào cái gì vứt bỏ anh, anh cần phải tìm được cô. Cho dù cô muốn đá anh, cũng phải cho lý do, không rõ ràng như vậy anh không chịu được.

"Có mấy tin tức, anh nhớ này." Lý Thương Mạc nói.

Người đại diện vội lấy giấy bút ra ghi.

"Điều Bảo Châu, Điều gồm bộ nữ và triệu, Bảo trong bảo bối, Châu trong trân châu, khoảng 30 tuổi, giáo sư ngành thiên thể vật lý Đại học California, có chút danh tiếng trong giới, trước mắt tôi chỉ biết chút tin tức này."

Người đại diện đang viết nghe đến hai chữ "Giáo sư" dừng lại một chút.

"Cô ta? Giáo sư vật lý California? Còn không phải cái gì biểu diễn chuyên nghiệp? Mà là thiên thể vật lý?"

"Ngành vật lý California."

Người đại diện nhenh nhong nói: "Thằng này, cậu bị người lừa à? Vậy mà cậu cũng tin! Cô gái này có chỗ nào giống giáo sư chứ? Cô ta là giáo sư vật lý, tôi đây là tiến sĩ kinh doanh Harvard đây!"

"Tin hay không thì tùy, anh đi thăm dò sẽ biết." Lý Thương Mạc lại nằm trở về, không đếm xỉa tới nói: "Anh tra được tin tức gì thì nói cho tôi biết, tôi muốn một mình suy nghĩ một lát."

"Cậu còn suy nghĩ á? Được được được, tôi đi ra ngoài."

Người đại diện đóng cửa đi ra ngoài, Lý Thương Mạc lại nằm trở về, tiếp tục vừa hút thuốc vừa suy nghĩ.

Điều Bảo Châu ơi là Điều Bảo Châu, cô làm như vậy là vì cái gì?

Nếu không phải chơi đùa, không phải không thể kháng cự ngoại lực, chính là lựa chọn không chào mà đi, không chào mà đi chính là chạy trốn.

Đúng, cô chạy trốn!

Chạy trốn nhất định là bởi vì sợ hãi, chỉ có sợ hãi mới có thể chạy trốn.

Cho nên, Diêu Bảo Châu ơi là Diêu Bảo Châu, rốt cuộc cô đang sợ cái gì?

"Người anh em!"

Lý Thương Mạc còn chưa kịp suy nghĩ, cửa lại bị đẩy ra.

Về mặt người đại diện hưng phấn, kích động, xông vào hô: "Sao cậu không nói sớm vợ cậu trâu như vậy, quá trâu rồi, Ôi trời ơi!! Quả thực là ruộng cọt nước nhà, trâu kinh!"

Lý Thương Mạc đếm, một câu người đại diện đã nói ba lần trâu, tuy anh biểu hiện vẫn rất thân nhiên, nhưng trong lòng đã kiêu ngạo muốn ngất trời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Lý Thương Mạc ra về bình tĩnh, làm bộ vô tình nói: "Không phải chỉ là nhà vật lý học thôi sao?"

"Cô ấy có mấy học vị tiến sĩ đó."

"Ừ."

Người đại diện vẫn còn khiếp sợ, lải nhải: "Cậu kết hôn với người này tốt, có sự trợ giúp rất lớn đối với hình tượng của cậu, cậu xem này, gần đây cô ấy mới nhận được một giải thưởng Einstein gì đó, là Hoa kiều đầu tiên đoạt giải, chắc chắn, người Châu Á chúng ta từ xưa đến nay luôn trâu bò, loại IQ180 này, nhà khoa học còn trẻ trung xinh đẹp, tuyệt đối có thể ngăn chặn những kẻ mồm miệng kia. Cũng không biết sao cô gái ưu tú như vậy lại coi trọng cậu? Á... Khó trách chạy... Có lẽ là suy nghĩ cẩn thận rồi, hoặc là tính rệu ròi."

Lý Thương Mạc tức giận ném một cái gối tới, đập thẳng vào mặt người đại diện.

"Tôi làm sao? Tôi làm sao lại không xứng với cô ấy?"

Người đại diện ghen hờn, dùng một loại ánh mắt trong lòng cậu chẳng lẽ còn không hiểu nhìn Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc phiền chán lấy chân che, một câu cũng không muốn nói.

"Tức giận?"

"Không." Lý Thương Mạc rầu rĩ nói: "Còn có tin tức khác sao?"

Anh phát hiện thật ra chính mình cũng không biết một chút gì về Diêu Bảo Châu, phải ở trên mạng tìm kiếm mới có thể gần thế giới của cô hơn một chút.

"Cứ như vậy đi. Aiz, chúng ta trong nước đối với những cái này không chú ý nhiều lắm, cô ấy lại là nhà khoa học nước ngoài, ai biết. Có một hai tin tức cũng không tệ rồi. Nhưng tôi đã nhờ bạn bè bên Mỹ tìm điều tra viên thu thập tin tức của cô ấy, có lẽ buổi tối có thể sửa sang lại tập hợp đưa tới."

Người đại diện càng nói lại càng vui mừng nường này: "Cậu suốt ngày gây rắc rối cho tôi, nhưng tìm phụ nữ vẫn rất có phẩm vị, người này quá hoàn mỹ, vừa có vẻ ngoài, vừa dễ tuyên truyền, bảo đảm đăng lên weibo mỗi phút sẽ có đến hơn trăm bài, chỉ giới hạn trong vòng bạn bè cũng phải được 100 vạn lượt đọc!"

"Cô ấy không thích những thứ này, anh đừng có làm." Lý Thương Mạc cau mày nói: "Không thông qua tôi cho phép, anh đừng tuyên truyền về cô ấy, các anh cũng phải cố gắng bảo vệ tư liệu cá nhân của cô ấy."

"Được, trước tiên chúng ta tìm kiếm xong về cô ấy, chờ tôi liên lạc được với cô ấy, trước khi được cô ấy cho phép, tuyệt đối không hành động thiếu suy nghĩ, có thể chứ?"

Người đại diện nghĩ dù sao chuyện này có thể đợi, cứ để việc ăn hôn được truyền bá, đợi đến lúc nhiệt độ nhanh xuống, lại xoay ngược, như vậy càng bùng nổ hơn. Cho nên thả rồi buộc cũng không sao.

Lý Thương Mạc cũng biết người đại diện tính toán cho mình, nhưng mọi chuyện đều phải chờ tìm được Diêu Bảo Châu rồi nói sau.

"Tôi đi ra ngoài hút thuốc, có tin tức gì thì liên lạc."

Lý Thương Mạc cầm lấy bao thuốc và bật lửa trên bàn, nhìn chiếc bật lửa loại dùng một lần duy nhất, trong lòng lại bốc lên ngọn lửa.

Nếu quả thật một chút cũng không để ý đến anh, vậy tại sao lại lấy đi bật lửa của anh? Là kỷ niệm hay là chiến lợi phẩm? Điều Bảo Châu lạnh lùng, tàn khốc này rốt cuộc đang tính toán cái gì với anh?

Có lẽ cô đã đến trung tâm hồ Lop Nur rồi, tiếp theo đừng nói là đường cái, mà ngay cả đường đá vụn đều không có, trước mắt chỉ có sa mạc mênh mông.

Không cách nào sử dụng nam châm, la bàn để phân biệt rõ phương hướng, càng không có định vị gps, không có tín hiệu vệ tinh. Đây là chỗ sâu nhất khu không người, không có biển báo giao thông, không có bất kỳ vật chỉ tiêu, coi như là người cực kỳ có kinh nghiệm, dựa vào cảm giác phương hướng hoàn mỹ, mang theo mấy chục chiếc xe tạo thành đoàn xe, cũng không dám cam đoan hăm sâu trong khu vực này.

Còn Điều Bảo Châu một mình một người lái chiếc xe việt dã đã sửa chữa nhiều lần, không chùn bước tiến vào khu vực này.

Cô đã lái xe cả ngày rồi, lúc trước một mình dường như cũng đã quen, nhưng bây giờ bên ghế kia trống rỗng, không có người kia lái nhai ở bên tai, Điều Bảo Châu vậy mà sinh ra một cảm giác cô độc hít thở không thông.

Điều Bảo Châu dừng xe lại, lấy ra bao thuốc và bật lửa của Lý Thương Mạc, bỗng nhiên hối hận không để cho anh dạy mình hút thuốc, bởi vì nếu như cô biết hút thuốc, lúc này rất thích hợp rít một điếu.

Từ ba giờ sáng hôm nay, cho tới bây giờ mặt trời sắp lặn, Điều Bảo Châu đều chưa từng nghỉ ngơi, lúc này con mắt mỏi đánh úp lại, cô chỉ có thể dựa vào cà phê tiếp tục nâng cao tinh thần.

Lúc chỉ có một mình cô không dám ngủ, trừ khi vô cùng mệt mỏi, qua mấy năm nay giấc ngủ của cô đã trở thành vấn đề, thế cho nên đã dẫn đến bệnh lo âu và hăm hực, tuy dựa vào thuốc không chế được bệnh tình, nhưng lại không thể trị được hết.

Lo nghĩ và u buồn vô biên vô hạn bao vây lấy linh hồn Điều Bảo Châu, tựa như sa mạc mênh mông trước mắt này dần dần rơi vào bóng tối bao quanh cơ thể cô.

Tắt máy, Điều Bảo Châu cũng lười mặc lều, cô thấp sáng một chiếc đèn, ngồi ở trong xe đọc sách.

Vừa vận lật đến một câu.

"Quá khứ đều là giả, nhớ lại là con đường không có đường về, tất cả mùa xuân ngày trước đều không thể khôi phục như cũ, dù cho tình yêu cuồng nhiệt kiên trì nhất, cuối cùng cũng không qua được cái gọi là sự thật trong nháy mắt, chỉ có cô độc vĩnh hằng."

Điều Bảo Châu bỗng nhiên lại nghĩ tới Lý Thương Mạc.

Có lẽ là ma xui quỷ khiến, rõ ràng cũng đã tuyệt vọng với tất cả, quyết định không giẫy dựa nữa, không chùn bước với bữa tiệc cuối cùng này, nhưng trên đường lại yêu anh đánh xe.

Chút kỳ tích tình yêu nho nhỏ, lại đẩy cô vào càng sâu trong vực, bởi vì trên đời này không có tuyệt vọng hơn so với hi vọng càng đông dài buồn chán.

Rõ ràng đã yêu một người, rõ ràng anh cũng quan tâm cô, nhưng có lẽ là trong cuộc sống cô độc, cho dù chúng ta quan tâm cỡ nào, bảo vệ một người khác, cho dù chúng ta cố gắng trợ giúp và cứu vớt bao nhiêu, lại vĩnh viễn không có cách nào thật sự an ủi.

Vui vẻ và phiền não cũng có thể chia sẻ, chỉ có đau khổ vĩnh viễn thuộc về bạn, làm bạn cùng bạn, trở thành sức mạnh của bạn, cũng trở thành quái thú của bạn.

Cô độc hít thở không thông và lo âu lại tới nữa, Điều Bảo Châu lấy thuốc ra muốn uống, do dự trong chốc lát rồi lại thả trở về.

Hiện tại uống thuốc có ý nghĩa quái gì chứ?

Đời người đã đến tình trạng này, mặc dù là do dự và lo nghĩ cũng biến thành một loại cảm xúc đáng lưu luyến, bởi vì sau này sẽ không còn có chúng lặng lẽ làm bạn, bởi vì đây là người bạn cuối cùng của cô, bởi vì nơi này chính là nơi táng thân của Điều Bảo Châu.

Điều Bảo Châu chưa nói với bất cứ ai, thật ra cô vẫn luôn muốn chết đấy.

Bọn họ đều nói cô trời sinh tính lạnh lùng, hại chết người nhà, chính mình vẫn sống đắc ý như vậy, tiêu xài di sản của anh trai, không có liêm sỉ.

"Nếu như tôi là cô ta, một buổi tối cũng ngủ không được, không phải điên thì là tự sát."

"Loại người lạnh lùng như cô ta có thể tự sát sao."

"Nghĩ lại mà càng thất vọng đau khổ, anh trai của cô ta tốt hơn nhiều so với cô ta, bởi vì chuyện này mà chết rồi, thật là tai họa ngàn năm. Làm sao anh ta không hận chứ, nhưng tự sát còn để lại tài sản cho cô ta?"

"Điều Bảo Châu này không đơn giản. Trước kia tôi đi Tây Tạng tìm thiền sư của tôi, chợt nghe ông nói, vũ trụ của chúng ta là nơi nhốt linh hồn cấp thấp, Atula và ma quỷ sẽ không để cho linh hồn chúng ta dễ dàng đạt được hạnh phúc, mà những kẻ thống trị kia, những người đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn, thật ra là ma quỷ hóa thành người đến nô dịch linh hồn lương thiện. Tôi cảm thấy Điều Bảo Châu nói không chừng là ma quỷ."

"Ôi, thần kì vậy à, không phải mê tín chứ."

"Bà không biết là cô ta là ma nữ sao? Nếu ở cổ đại, loại yêu nữ như cô ta có thể bị xử tử rồi."

"Vậy bà nói xem, cô ta chết rồi, anh cô ta nhiều tiền như vậy, ai kế thừa?"

"Có lẽ chúng ta sẽ được chia đấy, cũng thuộc chung dòng họ nha."

Mọi người luôn không biết trình độ sắc bén của ngôn ngữ, Điều Bảo Châu đứng ở cửa ra vào, nghe tiếng nghị luận trong phòng, lần đầu phát hiện, những thần thích mình luôn không để vào mắt này, vậy mà cũng có khả năng khiến cô tổn thương.

Thật đáng buồn biết bao, vừa chán ghét đám người, lại vừa không có cách nào tránh khỏi ảnh hưởng, một linh hồn muốn tự do trên thế giới này vậy mà khó sống như vậy sao.

Những lời khoan tìm rết thấu xương, không ngừng đâm từng nhát dao vào lòng đã đầy vết thương của cô.

Mùng một đầu năm, đúng thời gian đốt hương cho anh cô, trong phòng còn để bài vị của anh cô, những người này lại không hề cố kỵ bàn luận cuộc sống của bọn họ.

Lần đầu tiên cô biết được ác ý giữa người với người có thể xấu xa đến vậy.

Điều Bảo Châu đi vào.

"Tôi biết rõ chính mình trời sinh tính lạnh lùng, nhưng đây là lý do tôi nên chết sao?"

"Các người có thể chán ghét, căm hận, nguyên rủa tôi, nhưng ai cho các người tư cách phán xét tôi?"

Trong phòng yên tĩnh, không có người nói câu nào, Điều Bảo Châu giống như là ở trên hoang đảo, kêu rên, gào thét, khiêu khích cũng không có người đáp lại.

Ai cũng không nói lời nào, mọi người cúi đầu làm bộ làm chuyện của mình, dường như không trông thấy cô.

Đúng vậy, hoá ra là cô đáng đời.

Điều Bảo Châu thấp hương cho anh trai, rồi đặt vé bay về Mỹ, dốc lòng nghiên cứu học thuật, không về nước nữa.

Nhưng vô số ban đêm, cô vẫn không thể say giấc, cô nghĩ những người kia nói sai rồi rất nhiều chuyện, nhưng có một câu lại đúng.

"Nếu như tôi là cô ta, một buổi tối đều ngủ không được, không phải điên thì là tự sát."

Tinh thần của cô đã sớm hỏng rồi, mỗi lần cảm thấy buồn ngủ, sẽ tràn đầy lo nghĩ và sợ hãi, chỉ có thể dựa vào cà phê duy trì tỉnh táo, đợi đến lúc cần ngủ, lại chỉ có thể dựa vào thuốc mới có thể yên giấc ngủ ngon.

Cô vùng vẫy năm năm, muốn sống thật tốt.

Nhưng mà cô đã quên, một tai nạn nếu như không đủ để phá hủy nhân sinh của bạn, làm sao có thể đủ gọi là tai nạn.

Điều Bảo Châu lại khởi động xe, xăng trong bình đã cạn còn mấy, cô biết rõ sa mạc ban đêm sẽ rất lạnh, nhưng vẫn muốn nghe một ca khúc.

Mở cửa xe, tiếng nhạc ở trong sa mạc không người rõ ràng như thế.

Là ca khúc "Freedom" anh cô thích nhất.

Đã từng cảm thấy sức nặng toàn bộ thế giới đều đặt ở trên người cô, hiện tại cuối cùng cô có thể đỡ xuống gánh nặng này, vứt bỏ tra tấn máu thịt cô không biết ngày đêm, ôm lấy tự do của cô.

Điều Bảo Châu ngẩng đầu nhìn trời sao, cũng không biết cô còn có thể chống đỡ được đến rạng sáng ngày mai, khi đó có mưa sao băng, cô nghĩ Lý Thương Mạc chắc chắn nhớ rõ lời cô nói.

Hi vọng anh đừng bởi vì oán hận cô mà quên lời hẹn cùng ngắm mưa sao băng của bọn họ.

Như vậy, bọn họ có thể cùng ngẩng đầu, nhìn về phía trời sao, như vậy cô có chết đi cũng không trở thành quá mức cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Điều tra viên chuyên nghiệp bên Mỹ vào mười giờ tối gửi tất cả tài liệu về Diêu Bảo Châu, nhưng vì nội dung toàn bộ là tiếng Anh, cho nên phải tìm phiên dịch đem nội dung dịch thành tiếng Trung, sửa sang lại toàn bộ tài liệu trong nước, tập hợp toàn bộ đến tay người đại diện đã là đêm khuya rồi.

Bộ phận quan hệ xã hội còn đang không ngừng gọi điện thoại, bên này đã mở hộp video khẩn cấp, thảo luận tiếp theo nên xử lý chuyện này như thế nào, dù sao Lý Thương Mạc không chỉ có đại diện cho chính anh, ngôi sao ngành giải trí, sau lưng còn là lợi ích của một tập đoàn, càng là ngôi sao có lực hiệu triệu, lợi ích tập đoàn sau lưng lại càng không nhỏ.

Cho nên, giờ phút này ngoài Lý Thương Mạc nhàn rỗi bên ngoài, toàn bộ thế giới đều bận rộn vì anh.

Một mình anh nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy tất cả đều vô cùng vô vẩn.

Anh "ăn hôn" cũng tốt, scandal cũng tốt, hình tượng của anh cũng tốt, dường như ngoài anh ra thì đều có liên quan đến tất cả mọi người.

Mọi người họp xong về Diêu Bảo Châu, người đại diện mới cầm tài liệu của Diêu Bảo Châu đi vào.

Tài liệu rất nhiều, bởi vì lo lắng sẽ có nội dung mặt trái về sau bị người nhảy ra đe dọa, cho nên người đại diện yêu cầu bên kia không bỏ qua chi tiết nào, chỉ cần là nội dung có thể tra được đều không được bỏ sót, chỉ cần có thể làm rõ ràng, dù là cô dùng tay nào chùi mũi cũng phải ghi vào tài liệu...

Điều tra viên bên Mỹ tuy giá cả đắt đỏ, nhưng độ chuyên nghiệp rất cao, tài liệu tường tận, in ra dày đặc một xấp, mà ngay cả luận văn của cô đều sửa sang lại thành mục lục.

Lý Thương Mạc sợ nhất đọc sách, vừa nhìn thấy nhiều chữ như vậy đã cảm thấy đau đầu, muốn người đại diện ngồi bên cạnh đọc cho anh nghe.

"Chuyện của vợ cậu còn muốn tôi đọc cho nghe?" Người đại diện cũng không buông tha bất cứ cơ hội nào sỉ nhục Lý Thương Mạc, "Trong lòng cậu người ta không quan trọng vậy sao?"

Lý Thương Mạc lạnh lùng lườm anh ta, người đại diện lập tức ngậm miệng.

Ồ, tức giận à?

Nếu là tình huống bình thường, Lý Thương Mạc là một người rất thích cười, thích sỉ nhục người, bị người sỉ nhục vài câu cũng sẽ không sao cả, đáng vẻ kia khiến người ta vừa hận vừa yêu. Như hôm nay nói một câu đã mặt lạnh quả thực là hiếm thấy, có thể thấy được trong lòng của anh thật sự rất quan tâm Diêu Bảo Châu.

Người đại diện đi theo Lý Thương Mạc nhiều năm như vậy, sớm chiều ở chung, đối với tính cách của anh vẫn rất hiểu rõ, không nói nhiều nữa, thành thật giống như đọc bài khoá về tài liệu của Diêu Bảo Châu.

Lý Thương Mạc nằm ở trên giường không đứng dậy, vẫn là đáng vẻ nửa chết nửa sống, vẻ mặt sống không thể yêu, nghe người đại diện không chút tình cảm đọc mọi chuyện từ nhỏ tới lớn của Diêu Bảo Châu.

Một người đứng ở trước mặt bạn lại không thể hiểu rõ, phải thông qua tài liệu mới có thể tiếp cận, thật đáng buồn biết bao?

Lý Thương Mạc không đếm xỉa tới nghe.

Diêu Bảo Châu từ nhỏ đã thông minh, nghe nói hai tuổi cô đã có thể đọc, trí nhớ siêu cường, xem qua sách đều có thể nhớ rõ.

Lớp hai cô giành giải nhất cuộc thi tính nhẩm cả nước, người thi đấu với cô đều là người trưởng thành, cũng chỉ có cô tính 100% chính xác.

Từ sớm thầy cô đã đề nghị để cho Diêu Bảo Châu tham gia trại huấn luyện trẻ em thiên tài, hơn nữa đề nghị cô nhảy lớp, nhưng cha Diêu Bảo Châu kiên trì để cho Diêu Bảo Châu học tập với bạn cùng lứa, không hi vọng dùng phương thức trẻ em thiên tài bồi dưỡng cô, chỉ hi vọng cô có thể phát triển giống như trẻ em bình thường, có được một tuổi thơ vô ưu vô lo.

Sau khi cha cô qua đời, cô được anh trai lớn hơn tám tuổi nuôi dưỡng, anh trai vẫn duy trì phương thức giáo dục của cha, cho nên Diêu Bảo Châu trước khi vào cấp 3 đều không hề có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng thành tích vẫn ưu tú như trước.

Đọc xong đoạn này, người đại diện nhìn không được bình luận nói: "Hai tuổi đã biết đọc sách báo, còn là đã xem qua là không quên được, cái này không phải thiên tài, đây là siêu năng lực nha? Sao tôi thấy giống như bịa đặt vậy, một chút cũng không chân thực, thực sự có người thông minh như vậy sao?"

"Đọc đi, đừng nói nhảm." Lý Thương Mạc nhìn không được châm chọc người đại diện nói: "Ngạc nhiên à, thật sự là chưa thấy qua các mặt của xã hội,

trên đời này người thông minh nhiều lắm, anh cho rằng đều ngu xuẩn giống trong ngành giải trí sao."

Người đại diện nghẹn họng, nhưng cũng không thể nói gì hơn, may mà Lý Thương Mạc nói lời này là ở trước mặt anh ta, nếu không lại phải đi xin lỗi bao nhiêu người.

"Tôi tiếp đây." Người đại diện nói.

Điều Bảo Châu học ở trường vô cùng thuận lợi, ngoài học vị tiến sĩ vật lý học, còn có hóa học, học vị thạc sĩ sinh học và máy tính, khí tượng học.

Tuổi còn trẻ có nhiều thành tựu như vậy, vốn nên là cuộc sống hạnh phúc xuất sắc, nhưng ngoài sự nghiệp học thuật, cuộc đời Điều Bảo Châu quả thực chính là một hiện trường tai nạn cỡ lớn.

Cô giống như là đắc tội Thượng đế, bị vận mệnh ác độc nguyên rủa, không ngừng chịu đựng đau khổ mà người thường không chịu nổi.

Nhưng mà Điều Bảo Châu chịu đủ vận mệnh tàn phá, không ngừng tan nát cõi lòng vẫn theo đuổi ước mơ, hoàn thành sự nghiệp vĩ đại, tạo ra công hiến vượt qua thời đại, lần đầu thí nghiệm đo đạc ra siêu ánh sáng tồn tại, chấn động vật lý học cơ sở hiện đại.

"Ồ, biên tập nào sửa sang lại cái này thế, còn rất có tính văn học đấy!" Người đại diện đọc một đoạn này không khỏi tán thưởng, nói: "Đây quả thực giống như đọc truyện, tôi cảm thấy phải đề bạt người này, sau này thông cáo để cho cậu ta làm!" Người đại diện nhìn trợ lý ở bên ngoài phòng khách hô: "Ê, Jessie, cái này ai sửa sang lại đấy?"

Người đại diện nói chuyện với Jessie, Lý Thương Mạc lại bị đoạn vừa rồi dè ẹp.

Một đoạn đằng sau kia Lý Thương Mạc nghe không hiểu, cái gì siêu ánh sáng, cái gì vật lý học hiện đại anh đều không rõ, nhưng là phía trước anh lại nghe rất rõ ràng.

Cuộc đời Điều Bảo Châu chính là một hiện trường tai nạn cỡ lớn...

Đắc tội Thượng đế...

Bị vận mệnh ác độc nguyên rủa...

Chịu đủ tàn phá...

Không ngừng mà tan nát cõi lòng...

Tuy hoài nghi có thành phần tu từ khoa trương, nhưng nghĩ đến Điều Bảo Châu không chỉ một lần chịu đựng đau khổ, Lý Thương Mạc bỗng nhiên đau lòng.

Anh nhớ rõ anh trai Điều Bảo Châu đã qua đời, nghe tài liệu vừa rồi, cha cô cũng qua đời rồi, kinh nghiệm đau khổ của cô là người thân từ vong sao?

Người đại diện lại đi trở về ngồi xuống bên cạnh Lý Thương Mạc, cầm lấy xấp tài liệu, chuẩn bị tiếp tục đọc, Lý Thương Mạc lại giật lấy trong tay anh ta.

"Cậu làm gì thế? Tôi đang đọc đến phần mấu chốt đây này."

"Tôi tự xem, anh ra ngoài đi." Lý Thương Mạc không kiên nhẫn nói.

"Được, tự cậu xem đi, cậu là đại gia."

Người đại diện đi rồi, Lý Thương Mạc nhìn xấp giấy trong tay, nghĩ đến cuộc đời Điều Bảo Châu thăng trầm, đau khổ tan nát cõi lòng, lại để cho người khác dùng mấy câu khái quát như vậy, Lý Thương Mạc liền cảm thấy bi ai.

Nhất là nghĩ đến người đại diện chú ý trọng điểm chỉ ở ngồi bút người ghi báo cáo này, Lý Thương Mạc càng cảm thấy giữa người với người quá lạnh lùng.

Sự đau khổ của người khác không liên quan tới tôi, thế giới không liên quan tới tôi, thế giới này thật hoang đường lại tàn khốc.

Lý Thương Mạc châm điếu thuốc, ngồi thẳng người, cau mày nghiêm túc trịnh trọng lật tài liệu trong tay.

Càng lật về sau, tâm trạng Lý Thương Mạc lại càng trầm trọng.

Anh không cách nào có thể đem khuôn mặt phong tình, cười hồn nhiên nhiệt tình, mỗi động tác đều tiêu sái thân nhiên của Điều Bảo Châu liên hệ với vị giáo sư Điều trong tài liệu.

Tất cả những điều này có thật không vậy?

Anh không thể tin được, bởi vì tất cả bi thảm chỉ có biên kịch tàn khốc nhất mới có thể hung ác quyết tâm viết như vậy.

Cha Điều Bảo Châu qua đời do tai nạn xe khi cô mười hai tuổi, lúc ấy Điều Bảo Châu cũng ở trên xe.

Đó là một mùa hè, có mưa sao băng, cha mang cô đi vùng ngoại thành, nửa đường, Điều Bảo Châu nhìn thấy ở bên trong đồng ruộng có đom đóm, muốn xuống xe nhìn, trên đường dường như không có xe, cho nên cha cô yên lòng dừng xe ở ven đường, nhìn Điều Bảo Châu nhào về phía đom đóm trong đồng ruộng. Lại không nghĩ tới một chiếc xe tải từ chỗ rẽ lái qua, lái xe quá mệt, không thấy xe dừng ở ven đường, đụng nát cả người lẫn xe cha Điều Bảo Châu.

Cha mất không lâu, mẹ rời khỏi hai anh em, từ nay về sau gần như cắt đứt liên lạc.

Điều Bảo Châu và anh trai Điều Bảo Phong sống nương tựa lẫn nhau, anh trai Điều Bảo Phong là một người trẻ tuổi vô cùng ưu tú, tuy không đến mức thiên tài, nhưng thông minh can đảm và thật thà, chỉ số EQ cũng cao, rất nhanh trở thành tinh anh ngành tài chính.

Hai anh em mặc dù lúc nhỏ sống không được tốt lắm, trải qua vài năm ăn nhờ ở đậu, nhưng sau khi Điều Bảo Phong đi làm dựa vào năng lực của mình khiến cho Điều Bảo Châu sống vô cùng tốt, hơn nữa để cho cô có thể đi nước ngoài du học.

Điều Bảo Châu cũng rất không chịu thua kém, đọc sách rất thuận lợi, không ngừng đạt từng học vị, anh trai cũng nhân sinh đắc ý, kết hôn với người yêu, hơn nữa sinh ra một cô bé con vô cùng đáng yêu, Điều Bảo Châu cũng rất thương yêu cô cháu gái này.

Đó là mấy năm tốt đẹp khó có được.

Nhưng mà khi cô ở nước ngoài học tiến sĩ năm thứ nhất, cả nhà anh trai sang bên này nghỉ phép, bởi vì muốn để cho anh trai và chị dâu có thể giới hai người, Điều Bảo Châu mang theo cháu gái ra công viên chơi.

Bởi vì học tiến sĩ áp lực rất lớn, giáo sư cực kì không có nhân tính, cho nên Điều Bảo Châu vì nhiệm vụ được giao, tranh thủ thời gian ở chung với người nhà, hai ngày không chớp mắt, vất vả mới làm xong nhiệm vụ.

Cũng bởi vì không nghỉ ngơi tốt, cho nên khi cháu gái ở trong công viên chơi cầu trượt, Điều Bảo Châu ở bên cạnh ngồi chờ đợi, chẳng may ngủ gật.

Trong công viên còn có rất nhiều phụ huynh và trẻ nhỏ, mọi người rất ồn ào, Điều Bảo Châu chỉ chớp mắt được năm phút, nhưng chỉ năm phút mà thôi, cháu gái đã không thấy tăm hơi.

Chờ bọn họ tìm được thi thể cháu gái cô đã là ba ngày sau đó.

Cháu gái cô bị tra tấn, vết thương chồng chất, bị lột sạch quần áo ném trong bụi cỏ ven đường, vụ án còn chưa giải quyết, hung thủ đến nay còn đang bị truy nã quy án.

Chuyện này hoàn toàn phá hủy gia đình của bọn họ, vợ Điều Bảo Phong suy sụp, sau khi ly hôn với Điều Bảo Phong biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của bọn họ, không tiếp tục liên lạc, còn Điều Bảo Phong sau khi vợ rời đi không lâu thì tự sát.

Từ đó về sau Điều Bảo Châu tuy vẫn biểu hiện như thường, toàn tâm vào học thuật nghiên cứu, nhưng đồng nghiệp xung quanh cũng biết cô đang tiếp nhận điều trị tâm lý trường kì, hơn nữa luôn dựa vào thuốc khống chế từ từ bệnh lo âu và hăm hực nghiêm trọng.

Nhưng mà dù vậy Điều Bảo Châu trong mấy năm này vẫn đột phá rất nhiều học thuật.

Lý Thương Mạc nhìn xấp giấy và con chữ lạnh như băng, chỉ cảm thấy như bị đánh vô số cú, trong lòng của anh như bị hàng nghìn tảng đá đè ép, khiến anh thở không nổi.

Chỉ là nhìn thấy những dòng văn tự thuật không mang theo chút cảm tình, Lý Thương Mạc đều cảm thấy hít thở không thông, anh quả thực không cách nào tưởng tượng nổi Điều Bảo Châu một mình trải qua những điều này như thế nào.

Anh cảm thấy những hình dung trước kia đều quá hời hợt rồi, cái gì bị vận mệnh nguyên rửa, cái gì tan nát cõi lòng, đều không đủ dùng hình dung tất cả những điều cô gặp phải.

Dùng những trừng phạt trên đời này cho kẻ xấu xa nhất đều quá mức tàn khốc, bất cứ ai đều không đáng trải qua những điều này.

Lý Thương Mạc lật về sau.

Đằng sau có ảnh chụp cả nhà Điều Bảo Châu. Anh trai, chị dâu, cháu gái, người cha đã mất nhiều năm về trước, cả người mẹ đã không còn liên lạc.

Tay Lý Thương Mạc không nhìn được run lên, gạt tàn trên tủ đầu giường toàn là tàn thuốc, anh lại muốn châm một điếu, phát hiện bật lửa hỏng mất rồi.

Lý Thương Mạc muốn đi ra ngoài lấy bật lửa, nhưng vừa đứng dậy, cả người dừng lại. Anh dường như đột nhiên hiểu ra tại sao Điều Bảo Châu không chào mà đi, tại sao sau khi cô thổ lộ với anh lại lựa chọn một mình lên đường.

Nghĩ đến Điều Bảo Châu đã từng nói những lời kia, nghĩ đến những biểu cảm chợt loé lên, trong đầu Lý Thương Mạc xuất hiện một ý nghĩ dọa anh hoảng hốt.

Không thể nào!

Chương 36

#Vừa_nhớ_thành_nghiện

Trong phòng khách ở khách sạn sương khói lượn lờ, trong gạt tàn đều là tàn thuốc, Lý Thương Mạc vẫn còn đang hút thuốc, cau mày, lo lắng chờ đợi.

Anh thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc đồng hồ trên tường, lại liếc nhìn cửa phòng, ngồi một lát, đứng một lúc, giống như là hai chân dẫm trên miếng sắt nung đỏ.

Từ lần đầu tiên gặp Diêu Bảo Châu anh đã cảm thấy rất kỳ quái, tại sao trong xe của cô tất cả đều là cà phê và nước tăng lực, ngay cả một chai nước lọc cũng không có, hoá ra là bởi vì ý lại cà phê thành nghiện.

Khi đó Diêu Bảo Châu đã từng nói, anh nghiện thuốc lá và cô nghiện cà phê không giống nhau, anh là nghiện tính sinh vật, còn cô chính là tinh thần đấy.

Hiện tại mới hiểu được, là cháu gái chết luôn tra tấn cô, khiến cho cô cảm thấy ngủ là một loại sai lầm, không dám ngủ gà ngủ gật, bởi vì chỉ là năm phút đồng hồ ngủ gật khiến cô cửa nát nhà tan.

Cô muốn luôn tỉnh táo, mặc dù tỉnh táo rất đau khổ, nhưng cũng không thể ngủ.

Lý Thương Mạc dường như không dám nghĩ, một người sao có thể chịu đủ loại đau khổ này mà cuộc sống lại không bị phá hủy đấy.

Không, cô đã bị phá hủy rồi. Trong lòng Diêu Bảo Châu sớm đã vỡ vụn, chỉ có thể dính lại những mảnh vụn ấy, kiên cường giữ vững tinh thần đi làm việc.

Còn bây giờ, cô lái xe của anh trai, để ca khúc anh trai yêu nhất, muốn đi hoàn thành ý nguyện của anh trai, một mình lái xe đi hồ Lop Nur tìm kiếm hồ Dương Thụ.

Trước kia Lý Thương Mạc nghe được Diêu Bảo Châu nói như vậy, cho rằng cô là vô tri, một người có chút đầu óc cũng sẽ không làm loại chuyện không muốn sống. Hiện tại anh lại cảm giác mình buồn cười, Diêu Bảo Châu sao không biết chứ? Cô là người phụ nữ thông minh nhất thế giới, sao lại không biết một mình xuyên qua hồ Lop Nur nguy hiểm thế nào, quả thực có thể nói là con đường chết một đi không trở lại?

Cô nhất định biết rõ, cô nhất định đã nghĩ rõ ràng, mặc dù như vậy cô vẫn không chùn bước, thậm chí ném anh đi. Chỉ có một nguyên nhân đó chính là cô thật sự không muốn sống nữa.

Lý Thương Mạc bị ý nghĩ này của mình làm sợ tới mức điều thuốc đều cảm cũng không ổn rồi, anh lại nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức. Người đại diện đã đi một tiếng, Lý Thương Mạc đang chuẩn bị gọi điện thoại, cửa phòng mở ra, người đại diện xem xét một phòng đầy thuốc, nhin không được nghiêm túc nói: "Tại sao lại hút nhiều như vậy? Không cần cô hòng nữa sao? Có tự giác làm ca sĩ hay không?"

Tuy bình thường thích cùng Lý Thương Mạc lái nhái, nhưng là chuyện làm ăn, anh ta lại cực nghiêm túc đấy.

Lý Thương Mạc dập tắt điều thuốc, không muốn dây dưa nữa, sốt ruột hỏi: "Người đâu? Đã tìm được chưa? Đã đồng ý sao?"

"Anh ta đi tìm bạn bè chuẩn bị đội xe vật tư rồi, cũng gọi cả trợ lý. Nhưng mà chuyện này vẫn có chút phiền toái."

"Phiền toái gì, nói đi."

"Tuy người đó đồng ý dẫn dắt đội, nhưng nhất định phải tổ chức được ít nhất mười chiếc xe, nếu không tuyệt đối không đi. Nói thật, tổ chức một đoàn xe rất đơn giản, nhưng bây giờ cậu muốn xuất phát, thời gian ngắn ngủi như vậy, tổ chức như thế nào? Vốn muốn trực tiếp tìm bên chợ đen lập thành đoàn xe, nhưng bên kia lãnh đạo không đồng ý, đây là mùa du lịch, cho dù chúng ta ra giá cao, cũng không thể kéo được hết người trong đội khác. Cho nên, anh thấy chi bằng để ngày kia hãy lên đường, tìm người cũng có thêm một chút thời gian."

"Ngày kia thì người chết rồi."

Người đại diện cũng trầm mặc, anh ta cũng không nghĩ chuyện sẽ nghiêm trọng đến nước này. Tuy đối với sự sống chết của một người phụ nữ lạ lẫm anh ta không phải quá chú ý, nhưng là con người, cũng không thể quá lạnh lùng. Hơn nữa, lần này đi hồ Lop Nur, về công về tư cũng không phải chuyện xấu, còn có thể có lợi, có bài để viết, cho nên anh ta cũng vui mừng.

"Vậy làm sao bây giờ?" Người đại diện cũng sốt ruột.

Lý Thương Mạc cúi đầu suy nghĩ, bỗng nhiên cười.

"Cậu cười cái gì?"

"Tôi biết tìm đoàn xe ở nơi nào rồi, hơn nữa lập tức có thể tạo thành ngay."

"Ở đâu?"

"Anh không nghĩ ra sao?"

"Ai thế?" Người đại diện hơi ngơ ngác, "Bên Đôn Hoàng tôi cũng chả có mấy bạn bè, chẳng lẽ ở nơi này có tổ quay phim?"

Lý Thương Mạc lắc đầu.

"24 tiếng đồng hồ tùy thời chờ lệnh, cần tuyệt đối theo sát không buông, muốn cắt đuôi cũng không được, lực ý chí cực kỳ mạnh, hoàn cảnh gì đều có thể chịu được, khiến chúng ta hận đến nghiến răng ngứa lợi là người nào?"

Người đại diện đã hiểu, đập mạnh vỗ đùi, vui vẻ nói: "Sao tôi không nghĩ ra chứ! Đám chó săn nha!"

Một tiếng đồng hồ sau, đội trưởng Linh dẫn theo ba chiếc xe chờ dưới khách sạn, đây là một người có hơn hai mươi năm kinh nghiệm, có cảm giác phương hướng hoàn mỹ, cùng mấy chục lần thành công xuyên qua hồ Lop Nur.

Vừa nhìn người, mọi người an tâm một nửa, tuy anh ta ăn mặc mộc mạc, làn da ngăm đen lại tràn đầy nếp nhăn, xem giống như một lão nông dân, nhưng có đôi mắt lợi hại giống như điều hâu. Bình thường nhìn thấy người như vậy, trong lòng bạn chỉ cảm thấy sợ hãi, nhưng trong hoàn cảnh cực đoan như thế này, chung đội với người như vậy, lại khiến cho người ta cảm thấy vô cùng có cảm giác an toàn.

Lý Thương Mạc lên xe của đội trưởng Linh, cộng thêm xe người đại diện, cũng chỉ có bốn chiếc mà thôi.

"Không có mười chiếc xe, thì không thể đi hồ Lop Nur." Đội trưởng Linh nói.

"Tôi biết, anh yên tâm, cứ lái đi, đừng lo, đợi ra khỏi nội thành, tiến vào khu không người, đội xe của chúng ta sẽ đông đủ."

Đội trưởng Linh cũng không phải người thích nói nhảm, nghe thấy Lý Thương Mạc có lòng tin như vậy, lập tức khởi động xe, vừa đi lên phía trước, vừa dùng bộ đàm phổ cập những kiến thức cần lưu ý khi đi xuyên sa mạc cho mấy chiếc xe phía sau.

Nửa giờ sau, đoàn xe rời khỏi nội thành, đi lên đường cái thông với sa mạc.

Xe đám chó săn còn không dám đến quá gần, nhưng khu không người chỉ có duy nhất một con đường này, cho dù bọn họ muốn tháo chạy cũng không được. Xe lại đi mấy giờ, đoạn đường này luôn có xe không xa không gần theo sát, cho tới bây giờ Lý Thương Mạc cũng không hoảng hốt, ở trên xe nhắm mắt dưỡng thần.

Chờ đến Nhã Đan, mấy chiếc xe dừng ở bãi đỗ xe công viên, chạy về phía bắc sẽ đến biên giới hồ Lop Nur.

Đội trưởng Linh dừng xe lại, hỏi Lý Thương Mạc lúc nào đoàn xe có thể tập hợp đông đủ.

"Sắp rồi."

Lý Thương Mạc xuống xe, ngậm điều thuốc, nhìn về hướng đại lộ.

Một điều thuốc còn chưa hút hết đã có xe lái đến, kỳ quái chính là xe đậu ở chỗ đó, nhưng người ở bên trong cũng không xuống xe, cũng không rời đi.

Động ngón chân cũng có thể nghĩ ra được là người nào.

Lý Thương Mạc liếc mắt với người đại diện, người đại diện cũng hiểu, đi qua gõ cửa xe, nói vài câu.

Không đầy một lát, mọi người bên trong mấy chiếc xe đều đi ra rồi, mọi người chia thuốc, hàn huyên trò chuyện, chuyện trở nên thế này là một tin tức tốt, ai cũng không muốn bỏ qua.

Người đại diện lại tìm đội trưởng Linh, chia đồ tiếp tế cho mấy chiếc xe, Lý Thương Mạc gật đầu với mấy tên chó săn nhìn quen mắt, xem như bắt chuyện rồi lên xe.

Cả đêm đều không nghỉ ngơi, Lý Thương Mạc lại cảm thấy đầu óc cực kỳ tỉnh táo.

Bảo Châu của anh đang ở trong sa mạc hồ Lop Nur, chỗ kia không có tọa độ, không có hướng dẫn, không có hệ thống định vị, coi như là có đoàn xe nghiêm chỉnh, bọn họ ở trong sa mạc mênh mông vẫn giống như là mấy con kiến nhỏ bé.

Thật ra trong lòng Lý Thương Mạc hiểu rõ, tỷ lệ tìm được Diêu Bảo Châu cực kỳ nhỏ, gần như bằng không, có lẽ chỉ có thể cầu nguyện kỳ tích xuất hiện, người đại diện sẵn lòng cùng anh làm chuyện này, cũng là bởi vì chuyện này xa vời giống như là một truyền kỳ.

Nghĩ tới đây, tâm trạng nôn nóng của Lý Thương Mạc, hoàn toàn đã bình tĩnh lại. Đến gần sự tuyệt vọng mới để cho anh hiểu rõ lòng mình.

Anh nghe được trong lòng vô cùng nhiều âm thanh, kiên quyết không chùn bước.

Nếu như không tìm thấy Diêu Bảo Châu, anh sẽ không trở lại.

"Đi căn tin ăn sáng." Đội trưởng Linh đến gõ cửa xe, nói với Lý Thương Mạc: "Thuận tiện cùng triển khai cuộc họp."

Lý Thương Mạc mới hoàn hồn từ trong trạng thái nhắm mắt trầm tư, xuống xe.

Sáng sớm trong phòng ăn ngồi toàn là công nhân, có lẽ tẻ mảy người không phải. Hai mươi người bọn họ tập hợp thành một đoàn xe, lại lộ ra sự rất khác thường.

Lý Thương Mạc gần như không thích đám chó săn này, đám chó săn cũng không thích ngôi sao tính tình hồng bét mờ mẫm ỏi còn nói năng rất giáo hoạt khó chơi, nhưng vào tình trạng này, mọi người vậy mà cảm thấy giống như cùng chung mối thù.

"Cũng dám đi theo tôi đến hồ Lop Nur à?" Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc, cà lơ phát phơ nói: "Bây giờ tôi mới cảm thấy đám chó săn các anh cũng không dễ dàng."

"Cũng hết cách rồi, theo đuổi tin tức nha, đừng nói hồ Lop Nur, núi đao biển lửa cũng phải đi."

Lý Thương Mạc cầm lấy bát súp thịt dê trên bàn.

"Vậy thì đi, một đường kẻ tiếp giúp nhau chiếu cố."

"Được."

Uống súp thịt dê, dạ dày ấm lên, tất cả mọi người tinh thần phấn chấn, nghe đội trưởng Linh sắp xếp.

Đội trưởng Linh chỉ biết là bọn họ muốn đi xuyên qua hồ Lop Nur, đám chó săn cũng không biết Lý Thương Mạc muốn đi tìm Diêu Bảo Châu, nếu bọn họ biết rõ, sợ là đều không muốn đi, bởi vì cũng biết nhiệm vụ này là không thể hoàn thành.

"Mặc dù nhất định có nguy hiểm, nhưng tôi có kinh nghiệm nhiều năm, dẫn dắt rất nhiều đội xuyên qua hồ Lop Nur, rất nhiều đội cũng đều không có bất kỳ kinh nghiệm nào, khoảng thời gian trước, tổng giám đốc công ty điện thương kia, anh ta dẫn rất nhiều bạn bè đi theo tôi xuyên qua hồ Lop Nur. Mọi người yên tâm, lần này chúng ta cũng sẽ không đi quá sâu."

Lý Thương Mạc nghe đội trưởng Linh nhấn nhủ, không nói lời nào, trong lòng có tính toán của mình.

Anh chỉ cần có người mang theo anh đi vào dải đất trung tâm hồ Lop Nur là được, chuyện khác anh tự làm, ai cũng sẽ không bị liên lụy.

Đội đến lúc phân phối xe, Lý Thương Mạc mới mở miệng nói: "Tôi lái một xe."

Lời vừa nói ra, ngoài đội trưởng Linh và hai người anh ta mang theo, đám người còn lại đều rất kinh ngạc, bởi vì bọn họ biết Lý Thương Mạc không lái xe, nhiều năm như vậy đám chó săn còn chưa thấy anh tự mình lái xe.

"Cậu muốn lái xe?" Nghe được Lý Thương Mạc nói như vậy, kinh ngạc nhất vẫn là người đại diện, "Bệnh của cậu khỏi rồi à?"

"Cái gì bệnh?" Đám chó săn nhạy cảm phát hiện được có tình huống.

"Khỏi rồi." Lý Thương Mạc cũng không nhiều lời, đứng dậy nói: "Tôi lái chiếc xe đi cuối cùng là được, mọi người cũng dễ chụp, không phải sao?"

Người đại diện nghĩ lại cũng thấy có lý.

"Đúng vậy, như vậy các người chụp từ phía trước, sẽ có ảo giác chiếc xe này rất đẹp, dù sao đi đâu cũng là xe đội trưởng Linh."

Mọi người thương lượng, cảm thấy như vậy cũng được, mọi người lên xe của mình, đoàn xe thành lập tạm thời này băng băng lên đường.

Lý Thương Mạc lái chiếc xe cuối cùng, đi theo đội ngũ, đã nhiều năm anh không lái xe, ban đầu còn có chút không quen, nhưng dù sao lúc trước cũng đây kinh nghiệm, cho nên nhanh chóng theo kịp đội ngũ.

Xe luôn chạy về hướng bắc, chạy đến gần phía bắc nhất, đội trưởng Linh đổi hướng, xe liền lái vào trong sa mạc, ngay sau đó từng chiếc xe tiến vào sa mạc.

Tiếp đó không còn đường, bọn họ chính thức đi vào sa mạc, khu không người thực sự.

Lý Thương Mạc lái xe, là chiếc cuối cùng tiến vào sa mạc, trong khoảnh khắc xe rời khỏi đường cái kia, Lý Thương Mạc cảm giác được một loại rung động, khó có thể nói thành lời, cũng không cách nào chia sẻ với người khác.

Anh bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Cuộc sống của một người, đã trải qua hồn nhiên yêu đương, nhiệt liệt truy đuổi, điên cuồng chiếm hữu, lang thang không mục đích, giới hạn sẽ là cái gì?

Anh không biết, có lẽ chỉ có tìm được Diêu Bảo Châu anh mới biết.

Tìm được Bảo Châu của anh, viên ngọc anh đã đánh rơi trong sa mạc.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Tiến vào sa mạc mọi người mới biết được tại sao đoàn xe phải nhất định có mười chiếc xe mới có thể đi vào.

Chuyện khó khăn nhất trên đường đi không phải điều khiển trong sa mạc cũng không phải tìm kiếm phương hướng chính xác, mà là khi xe lún vào cát phải kéo ra ngoài.

Đầu tiên phải dùng dây thừng buộc chặt xe lún vào cát, một chiếc xe con khác kéo lấy chiếc xe này ở phía trước phải mở đủ tốc độ, người còn lại đều xuống xe hỗ trợ đẩy tùm, thậm chí lấy xẻng xúc cát, tất cả mọi người cùng lên trận mới có thể lôi xe ra khỏi cát. Cực nhất là một lần ba chiếc xe đều bị lún, mọi người dưới trời nắng chang chang bỏ ra gần ba tiếng mới cứu được ra.

Tuy chuyện lún xe khiến tốc độ của bọn họ chậm lại, nhưng lại bỗng nhiên khiến cho Lý Thương Mạc lại thấy được một chút hi vọng.

Nếu như Diêu Bảo Châu cũng xảy ra sự cố lún xe, một mình cô chắc chắn không có cách nào đẩy xe ra ngoài, như vậy nói không chừng cô sẽ không đi được xa, cũng không đi được đến khu vực cắm và chỗ sâu trong hồ Lop Nur, mà ở phía bên ngoài hồ Lop Nur, vẫn có tín hiệu GPS yếu ớt, hơn nữa có khi sẽ có nhân viên tuần tra, không chừng có thể phát hiện ra cô.

Chỉ là trong lòng Lý Thương Mạc cũng rõ ràng, ở đây mênh mông như biển, mặc dù Diêu Bảo Châu ở bên ngoài hồ Lop Nur, nếu như cô không chủ động nghĩ cách liên lạc với bên ngoài, muốn tìm được cô vẫn giống như là mò kim đáy biển.

Năm ngoái có một sinh viên đi bộ muốn xuyên thành phố ma quỷ, nửa đường đi không nổi, đi đến Nhã Đan dùng tín hiệu điện thoại yếu ớt gọi cho bên cứu viện, nhưng mà bởi vì tín hiệu khi có khi không, tuy phải ra hơn 100 chiếc xe tìm kiếm cứu nạn cậu ta, nhưng phải sang đến sáng hôm sau mới thấy.

Lúc tìm được người, trong túi của cậu ta chỉ có một bình nước khoáng không và nửa cái bánh mỳ. Chỉ có điều thời gian cả đêm, người sinh viên này đã bị sa mạc hong khô rồi, tựa như một cỗ xác ướp.

Chuyện đó xảy ra ngay ở thành phố ma quỷ, nơi đó còn nhỏ hơn nhiều so với hồ Lop Nur.

Tuy Diêu Bảo Châu có xe và đồ tiếp tế, nhưng Lý Thương Mạc biết rõ thời gian của mình có hạn, nói không chừng buổi tối hôm nay chính là thời hạn cuối cùng của anh, bởi vì anh nhớ rõ Diêu Bảo Châu đã từng nói, buổi tối hôm nay có mưa sao băng.

"Tôi kiểm tra thời tiết gần đây, buổi tối hai ngày sau hợp lòng người, hơn nữa ánh trăng vừa vụn vụn hành đến mặt sau địa cầu, không nhìn thấy ánh trăng, thích hợp nhất quan sát mưa sao băng."

"Chúng ta cùng ngắm mưa sao băng nhé."

"Ừ. Chúng ta cùng xem. Cho dù chúng ta ở phương nào, trên toà nhà cao tầng trong thành phố, trên sân khấu sáng chói, hay là trong sa mạc không người, trong khe cống ngầm dơ bẩn, chỉ cần ngừng đầu là còn có thể nhìn thấy vì sao. Chúng ta vĩnh viễn cùng chung một bầu trời sao."

Lý Thương Mạc nhớ lại đêm đó Diêu Bảo Châu nói với anh. Khi đó cô nói, chỉ cần ngừng đầu, bọn họ sẽ chung một bầu trời sao. Khi đó Lý Thương Mạc cho rằng Diêu Bảo Châu chỉ là bỗng nhiên phát tác chủ nghĩa lãng mạn cho nên mới nói lời buồn nôn như vậy, nhưng bây giờ mới biết được, khi đó cô đã hạ quyết tâm muốn tự mình rời đi.

Cô nói ngừng đầu cùng chung một bầu trời sao, thực đúng là ý nằm trên mặt chữ.

Rạng sáng, có mưa sao băng Perseus, nghĩ đến đây là chuyện cuối cùng Diêu Bảo Châu muốn làm trên đời này. Lúc này ở chân trời xa xăm, Diêu Bảo Châu gửi lời mời cuối cùng tới anh.

Cho nên mưa sao băng có lẽ chính là cơ hội cuối cùng của anh.

"Khu bảo hộ lạc đà hoang đi hướng nào?" Lý Thương Mạc hỏi đội trưởng Linh.

Lý Thương Mạc nhớ tới, Điều Bảo Châu còn nói cô muốn đi xem lạc đà hoang, dựa vào lời nói trước đó của cô, xem lạc đà hoang là giấc mơ của anh trai, như vậy cô có lẽ sẽ đi đến khu bảo hộ lạc đà hoang tìm lạc đà hoang, sau đó lại tìm một chỗ lặng yên chờ đợi mưa sao băng vào ban đêm.

"Bên kia. Tổng diện tích hồ Lop Nur là 100 km², khu bảo hộ chiếm 78 km², chúng ta bây giờ thật ra chỉ là đi dạo ở bên ngoài mà thôi." Đội trưởng Lĩnh chỉ phượng hướng, nhin không được có chút hoài nghi hỏi: "Lần này các cậu tới là muốn nhìn lạc đà hoang sao?"

Thật ra cho đến bây giờ, đội trưởng Lĩnh cũng không rõ sao đám người này muốn đi xuyên hồ Lop Nur, hành trình của bọn họ không hề có kế hoạch, nôn nóng lại liều lĩnh, cũng không giống dân có tình rảnh rỗi đi thám hiểm.

"Ừ, có thể đi bên đó xem không?" Lý Thương Mạc cũng không giải thích.

"Không thể, khu bảo hộ có lệnh cấm, nghiêm cấm tất cả cá nhân và đoàn thể tự tiện tiến vào đây. Trong đó có khu quân sự, hơn nữa cho dù cậu tiến vào cũng không nhất định có thể thấy được lạc đà hoang, nếu dễ dàng nhìn thấy như vậy cũng không phải là động vật quý hiếm rồi, các cậu không có kinh nghiệm thám hiểm, chúng ta đi quanh chỗ này một chuyến rồi về thôi."

"Không sao, không tiến vào khu bảo hộ, chúng ta tới gần một chút là được, nói không chừng vận khí tốt có thể gặp được lạc đà hoang du đãng đến gần thì sao?" Lý Thương Mạc thử khuyên bảo đội trưởng Lĩnh.

Đội trưởng Lĩnh do dự một chút, nếu chỉ là như vậy thì không sao, chỉ có điều lạc đà hoang chỉ sợ là thật sự nhìn không được, nhiều năm đi xuyên hồ Lop Nur như vậy, anh ta cũng chỉ gặp được lạc đà hoang một lần mà thôi.

"Vậy được rồi, nhưng thật sự không thể đi vào trong."

"Được, tôi tuyệt đối không để cho bọn họ đi vào trong." Lý Thương Mạc kiên định nói.

Đoàn xe lại tiếp tục đi trong chốc lát, thời tiết càng thêm nóng bức, đội trưởng Lĩnh cuối cùng mang theo đội ngũ dừng ở bên ngoài khu bảo hộ.

Mọi người xuống xe, nhìn sang.

Biên giới khu bảo hộ rất dài, liếc nhìn sang vậy mà cũng không nhìn tới cuối cùng.

"Chỗ này bị vây quanh hết sao?"

"Làm sao có thể, chỗ này chỉ là khu vực giáp ranh mà thôi, khu bảo hộ rất dài, các khu khác phần lớn không có biên giới, chỉ có thể đặt biển hạn chế thôi."

"Vậy có thể ngăn được người thám hiểm không?"

"Đương nhiên không ngăn được, cho nên hàng năm vẫn có rất nhiều người thám hiểm tránh thoát kiểm tra tiến vào khu bảo hộ, hàng năm đều có người mất tích ở chỗ này."

"Chúng ta tiếp tục đi lên phía trước lúc nào có thể đi đến nơi không có biên giới."

"Không phải nói không đi vào sao?" Trong lòng đội trưởng Lĩnh càng thêm nghi ngờ, cau mày lại nói: "Thật sự không thể đi, những người mất tích ở hồ Lop Nur ngay cả thi thể đều không tìm thấy."

"Tôi giống như người không muốn sống sao?" Lý Thương Mạc cười đến cả lợ phát phờ, dáng vẻ không đứng đắn nói: "Cho dù tôi không muốn, mọi người cũng muốn nha, chỉ là muốn check in ở khu biên giới không người, trở về già vờ ngẫu lòi, đúng không?"

Tuy trong lòng đội trưởng Lĩnh nghi ngờ, nhưng Lý Thương Mạc nói cũng rất đúng, lại nhìn sang, đám người này đều là ít rèn luyện, về mặt không khôn khéo thì cũng là giáo hoạt, không giống như đám người sẽ cầm tính mạng đi chơi mạo hiểm, đều không có cái khí chất tinh thần này.

Người duy nhất có là Lý Thương Mạc, nhưng một mình anh ta cũng khó chống lại ý của đại đa số.

"Tôi cũng chỉ tò mò khu vực cấm là thế nào thôi."

"Được, mang các cậu đi khu vực cấm nhìn, nhưng cũng chả có gì khác đâu, nơi này là sa mạc, ở đâu cũng đều giống nhau cả thôi."

Đoàn xe đi về phía trước, tất cả mọi người rất mệt mỏi, rung động vừa mới bắt đầu đối với sa mạc cũng dần dần biến mất, cát vàng trước mắt, thấy cũng có chút mệt nhọc thẩm mỹ.

Đội đến lúc mặt trời ngày càng dữ dội hơn, đội trưởng Lĩnh mới bảo dừng xe lại.

Vừa mới chạy một đoạn đường thật dài, đã không còn nhìn thấy cái gì biến cảnh báo rồi, đây đã là bên ngoài khu vực cấm, đội trưởng Lĩnh không chịu đi vào trong nữa.

"Mọi người ở nơi này tùy tiện chụp ảnh đi."

Mọi người dừng xe nghỉ ngơi, ăn gì đó bổ sung thể lực.

Tuy đoạn đường này rất vất vả, nhưng trong vùng không người này, có phong cảnh mà ở trong đô thị không cách nào tưởng tượng nổi. Mặc dù cơ thể mệt mỏi, nhưng kinh nghiệm hôm nay vẫn khiến lòng người chán động, đều cảm thấy cho dù kết quả thế nào, chuyến đi này cũng không tệ.

Hồ Lop Nur nha, có mấy người đời này có thể xâm nhập loại địa phương này?

Lý Thương Mạc ăn chút gì đó, đi qua nói chuyện phiếm với đội trưởng Linh.

Đội trưởng Linh là người Tây Bắc, hay nói cũng hào sảng, trả lời mọi vấn đề Lý Thương Mạc không biết.

Lý Thương Mạc nhận được tin tức mình cần, sau đó nhân lúc mọi người nghỉ ngơi đi kiểm tra đồ tiếp tế ở bên trong xe của mình.

Đồ tiếp tế trên xe anh là của anh và người đại diện, tuy cố ý bỏ thêm nhiều nước trong xe này, nhưng cũng giới hạn trong vòng an toàn, cũng không thể lấy quá nhiều, cho dù buổi tối hôm nay anh đã tìm được Bảo Châu, hai người cùng sử dụng những đồ tiếp tế này, ở trong hồ Lop Nur một tuần cũng là cực hạn.

Nếu như một tuần sau bọn họ không tìm thấy đường ra, vậy thì thật sự phải chết ở chỗ này rồi.

Được rồi, hiện tại nghĩ những thứ này cũng vô dụng, tìm được người rồi tính sau.

Người đại diện nghỉ ngơi và hồi phục xong mới đi tìm Lý Thương Mạc.

"Một mình cậu ở đây đang suy nghĩ gì vậy?"

"Anh bảo với đội trưởng Linh chuẩn bị về đi."

"Hả?" Người đại diện ngờ ngạc, hỏi: "Chúng ta mới đến chưa được một ngày, phải trở về rồi hả? Tôi chơi còn chưa chán mà cậu đã chán rồi sao? Không giống phong cách của cậu nha."

"Ừ, anh không thấy ở đây quá nóng sao?" Lý Thương Mạc mặt không biểu cảm nói: "Hơn nữa lại đi thêm cũng nguy hiểm không nên."

Người đại diện cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu nổi vị đại gia này trong nhà, nhưng vẫn tôn trọng ý kiến của anh. Người đại diện đi qua bên kia trò chuyện với phóng viên, nhìn ảnh mọi người chụp ở đoạn đường này, rất đẹp nha.

Có những tư liệu sống này trở về, thấy Lý Thương Mạc đây ả mình trong sa mạc, tìm về bản thân có lẽ cũng đủ rồi.

Người đại diện đi qua thương lượng với người trong đội ngũ đội trưởng Linh một lát, mọi người cũng đều đồng ý trở về, dù sao một chuyến này đi hoàn toàn chuẩn bị không đầy đủ, mặc dù có chút không bỏ được, nhưng cũng không phải người thích mạo hiểm, phong cảnh hiện tại cũng nhìn rồi, tiền cũng đã kiếm được, ảnh cũng đã chụp, tin tức cũng đã có, trở về đều báo cáo được kết quả công tác, một đám người vô cùng vui vẻ chuẩn bị rời khỏi hồ Lop Nur.

Người đại diện đi đến bên cạnh xe Lý Thương Mạc, muốn mở cửa đi vào, lại phát hiện cửa xe kéo không ra.

"Để cho anh mày ngồi lên đi."

"Anh ngồi xe đội trưởng Linh đi."

"Tại sao?"

"Buổi trưa quá nóng."

"Không phải mở điều hòa sao?"

"Nhìn anh nhiều thịt mỡ như vậy tôi nóng."

"Đệch!"

Người đại diện hận nhất người khác nói về cân nặng của anh ta, chỉ vào Lý Thương Mạc lườm, hỏn hển đi, lại bị Lý Thương Mạc gọi lại.

"Anh."

Người đại diện nhức đầu, Lý Thương Mạc gọi anh ta là anh chắc chắn không có chuyện tốt.

"Làm sao vậy?"

"Những năm này làm phiền anh rồi, phải bỏ không ít tâm tư, sau này sẽ không đề cho anh lo lắng nữa."

Người đại diện cười lạnh một tiếng nói: "Với tính cách của cậu mà không lo lắng là không thể nào, cậu không gây ra cho tôi mấy cái tin ảm hôn, chưa lập gia đình sinh con tôi đã cảm ơn trời đất rồi."

"Thực sự cảm ơn anh."

"Cảm ơn tôi thì trở về tiếp tục làm cây rụng tiền cho anh, anh mày đi đây."

Người đại diện đi rồi, Lý Thương Mạc nhìn người anh ta tròn xoe, bóng lưng mồ hôi chảy ròng ròng tự giễu cười. Không nghĩ tới, người một nhà ở bên trong sinh lý từ biệt lại chênh vênh thế này.

Không đầy một lát ở bên trong bộ đàm truyền đến tiếng đội trưởng Linh, hỏi mọi người đã chuẩn bị tốt chưa, phải lên đường rồi.

Mọi người báo cáo số thứ tự xe mình, xác nhận tình huống của mình tất cả đều bình thường, Lý Thương Mạc cũng cầm lấy bộ đàm nói: "Xe số 10 tất cả đều bình thường, có thể xuất phát."

Cứ như vậy, đoàn xe lại lần nữa xuất phát chuẩn bị rời khỏi khu không người.

Vẫn giống như trước đó, mọi người bảo trì khoảng cách không xa không gần, hơn nữa luôn nói chuyện phiếm ở bên trong vô tuyến, trao đổi tình hình lẫn nhau, nói chuyện chọc cười giết thời gian.

Lý Thương Mạc trời sinh hài hước, luôn chọc cho mọi người cười, nhưng chỉ khơi mào chủ đề, rồi dần dần không nói lời nào, chỉ nghe mọi người nói.

Lại đi nửa giờ, bỗng nhiên một chiếc xe con báo cáo nói: "Các anh em, xe số 7 lún cát rồi, mọi người giúp đỡ chút."

Đội trưởng Linh lập tức bảo mọi người dừng lại, trải qua phối hợp ngày hôm nay, mọi người đối với phương thức xử lý chuyện lún xe này đã là cười mây đạp gió.

Cầm dây thừng, buộc xe, mọi người cùng đẩy, đồng tâm hiệp lực, không đến hai mươi phút đã kéo chiếc xe ra ngoài.

Buổi chiều sa mạc nóng đến muốn chết, trải qua một lần này, tất cả mọi người mồ hôi đầm đìa, đứng ở một bên nghỉ ngơi, sau đó chia thuốc cho nhau, tùy tiện nói chuyện phiếm.

Đúng lúc này, có người lại bỗng nhiên nói ra một câu.

"Không đúng."

"Làm sao vậy?"

"Đợi một chút, tôi đếm đã."

"1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9... Sao chỉ có 9 chiếc xe?"

"Cậu không đếm sai chứ, để tôi, 1, 2, 3... 7, 8, 9..."

"Đệch, thật sự là chín chiếc xe, còn có một chiếc đâu rồi?"

Trong nháy mắt mọi người sồn hết cả gai ốc, nghĩ đến những truyền thuyết về hồ Lop Nur, mùa hè trời nắng chang chang lại vẫn nhìn không được nổi da gà.

"Xong rồi!" Người đại diện kêu lên: "Là xe số 10 không thấy đâu! Xe Lý Thương Mạc không thấy đâu rồi."

Mọi người xem xét, quả nhiên là xe Lý Thương Mạc đi sau cùng không thấy rồi.

"Lý Thương Mạc đâu rồi?" Người đại diện hoàn toàn luống cuống, kích động kêu lên: "Lý Thương Mạc đâu rồi? Đệch, các người ai móa nó có thấy Lý Thương Mạc đâu không!"

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Xe đi một giờ trong sa mạc, đã không có dẫn đường, Lý Thương Mạc hoàn toàn không cách nào phân biệt phương hướng, thậm chí cũng không thể xác

định phương hướng của mình có đúng hay không, có thật sự đã ở trong khu vực cấm.

Không có bất kỳ vật chỉ tiêu, ánh mắt ngoài cát vẫn là cát, bên tai chỉ có tiếng động cơ xe, Lý Thương Mạc giống như một con ruồi không đầu, lái xe việt dã chạy mê mang trong sa mạc.

Anh không có bất kỳ biện pháp nào, cho dù không có phương hướng, cũng chỉ có thể luôn đi về phía trước. Anh thấy được một cồn cát, vượt qua cồn cát tiếp tục đi, chỉ chốc lát sau lại nhìn thấy một cồn cát, anh thậm chí không biết cồn cát trước mắt và cồn cát chính mình vừa trải qua có phải cùng một cái hay không.

Anh nên đi về phía trước hay vòng quanh tại chỗ?

Trong sa mạc, mặc dù bạn luôn đi về phía trước, vẫn như trước có một loại ảo giác quỷ đánh tường, rõ ràng quanh mình mệnh mông không lồ, nhưng vẫn như thể bị nhốt trong một lồng giam.

Sắc trời càng ngày càng lờ mờ, cảm giác tuyệt vọng trong lòng Lý Thương Mạc cũng càng ngày càng mãnh liệt. Mặt trời sắp xuống núi rồi, đợi đến khi trời tối hẳn, lại tiến lên rất nguy hiểm, đội thám hiểm đều chỉ có thể dựng lều nghỉ ngơi, Lý Thương Mạc biết rõ, hôm nay nếu mình không tìm thấy Diêu Bảo Châu, vậy sẽ không bao giờ lại có cơ hội nữa, mặc dù ban đêm anh có thể không nghỉ ngơi, nhưng muốn tìm được Diêu Bảo Châu chỉ sợ còn xa vời hơn so với ban ngày.

Lý Thương Mạc ngừng xe, xuống xe, dựa vào cửa xe châm một điếu thuốc.

Giờ phút này cuối cùng anh đã hoàn toàn tỉnh táo, ý thức được hành vi của mình liều lĩnh thế nào, nhưng anh cũng không hối hận, chỉ cảm thấy anh hoàn toàn giống như là đi tìm vận may, cái gì là mò kim đáy biển ư? Chính là chuyện anh đang làm bây giờ.

Có lẽ là anh quá tin tưởng vận mệnh, cũng quá tin tưởng kỳ tích.

Lý Thương Mạc ném điếu thuốc lá vào trong sa mạc, lại lên xe.

Mặt trời đang ở gần đường chân trời, có lẽ còn có một hai tiếng nữa mới có thể hoàn toàn xuống núi, Lý Thương Mạc còn không từ bỏ hi vọng, không đến nơi son cùng thủy tận, anh sẽ không từ bỏ việc tìm kiếm Diêu Bảo Châu.

Coi như là vĩnh viễn mất phương hướng ở trong sa mạc, cũng không có vấn đề gì.

Lý Thương Mạc khởi động xe chuẩn bị tiếp tục đi, lại phát hiện xe không nhúc nhích.

"Đêch, không phải lúc này chứ!"

Lý Thương Mạc lại xuống xe, lúc này mới phát hiện xe của anh lún cát rồi.

Hôm nay anh đi cùng đoàn xe cả một ngày, trong đoàn xe thay phiên nhau lún, cũng chỉ có xe của anh vẫn tốt, tất cả mọi người hay nói đùa anh được thần sa mạc chiếu cố, chính anh đều tin, nhưng mà hết lần này tới lần khác vào lúc anh chỉ có một mình không có ai giúp, xe của anh lại bị lún cát.

Đã thế đoạn đường này còn đang ở trong khu không người, thần sa mạc chiếu cố anh ở đâu cơ chứ?

Bánh xe lún nguyên chỗ, Lý Thương Mạc hên hên đạp một cái, tốt rồi, xe hoàn toàn bất động.

Anh ngừng động cơ, rút chìa khóa xe, sắc trời càng ngày càng mờ, bầu trời phương xa đã biến thành màu tím, mặt trời tới gần đường chân trời, Lý Thương Mạc tuyệt vọng châm thuốc, trong đầu hỗn loạn, tuyệt vọng trước nay chưa từng có.

Nếu như đeo túi tiếp tục đi, chỉ sợ cũng đi không được bao xa, hơn nữa anh rất nhanh cũng sẽ bị nóng chết, chết còng hoặc là chết khát.

Diêu Bảo Châu, rốt cuộc em ở nơi nào?

Lý Thương Mạc nhìn mặt trời ở bầu trời phương xa sắp rơi xuống đất bằng, lần đầu thành kính khẩn cầu ông trời như vậy.

Ông trời à, để cho con tìm được Bảo Châu đi, cầu xin người, để cho con tìm được Bảo Châu, về sau con sẽ đem người trở thành cha, không, đem làm ông nội, để con làm cháu trai của người cả đời đều được, ông muốn con làm gì cũng được, có được hay không?

Bỗng nhiên, phương xa truyền đến một tiếng kêu.

Lý Thương Mạc vội đứng dậy, một cử động nhỏ cũng không dám, trong sa mạc quá yên tĩnh khiến người ta chịu không nổi, thế cho nên vừa rồi một tiếng kêu đã tỉnh kia khiến anh không khỏi cho rằng là ảo giác của mình.

Là tiếng lạc đà kêu.

Lại là một tiếng kêu truyền đến, Lý Thương Mạc ngẩng đầu, nhìn thấy trên đồi cát phía trước có một con lạc đà hoang thuần trắng đứng đấy.

Lạc đà hoang đều là màu vàng hoặc màu nâu đậm, chưa từng nghe nói qua có lạc đà hoang thuần trắng, giống như là sư tử màu trắng, hổ màu trắng, tình

tinh màu trắng, động vật có màu sắc khác biệt như vậy đặt ở trong nhân loại là chứng bạch tạng, được loài người coi là thần, nhưng lại bị xa lánh và vứt bỏ trong đần, cho nên thường xuyên chỉ có thể bỏ đần, tự sinh tự diệt.

Lạc đà hoang là động vật sống theo bầy, tuy là sinh vật sa mạc, nhưng càng tham sống ở nơi có gần nguồn nước có cỏ xanh, chỉ có gặp phải kẻ địch hoặc là bị kinh hãi, mới có thể trốn vào trong sa mạc.

Lý Thương Mạc mê mang nhìn con lạc đà hoang này, trong lòng rung động, anh không dám nhúc nhích, bởi vì lúc trước anh từng nghe đội trưởng Lĩnh nói lạc đà hoang là một loại động vật vô cùng nhạy bén nhút nhát, anh sợ chính mình gây ra một chút tiếng động sẽ làm sợ sinh vật thần bí này.

Sắc trời lơ mờ, bầu trời phương xa là màu đỏ tím, ánh mắt lạc đà hoang màu trắng kiên định nhìn phương xa, cơ thể nó không lồ lại thon gầy, bướng bỉnh cô độc đứng trên cồn cát, yên tĩnh mà ngừng trệ như một tòa điêu khắc.

Trong chốc lát, Lý Thương Mạc quên đi thời gian, lặng yên nhìn kỳ tích này trong sa mạc, rung động đến mức không quan tâm sống chết.

Lạc đà hoang quay đầu nhìn về phía Lý Thương Mạc, một động vật một người đối mặt nhau, trong tích tắc, Lý Thương Mạc cảm giác mình dường như xuyên qua cặp mắt nó thấy được thần.

Trong khoảnh khắc này anh không có cách nào diễn tả thành lời, không cách nào chia sẻ với người khác, bởi vì không có ngôn ngữ nhân loại nào có thể hình dung thành kính và chân thật giờ khắc này.

Lạc đà hoang kêu một tiếng, quay người đi một bước liếc Lý Thương Mạc, dường như đang đợi anh.

Điều thuốc trong tay đã cháy hết, Lý Thương Mạc vội ném thuốc đi, chạy về phía lạc đà.

Cồn cát cũng không dễ leo lên, Lý Thương Mạc dùng cả tay chân bò lên trên đỉnh cồn cát, chỉ thấy lạc đà hoang đã lại đi lên cồn cát khác, Lý Thương Mạc chạy cả người đổ mồ hôi, nhưng vẫn không ngừng, dưới ánh mặt trời không ngừng chạy theo lạc đà hoang.

Lạc đà hoang đứng ở cồn cát, không đi nữa, mà là ngồi xuống, xoay lưng về phía Lý Thương Mạc, lặng yên nhìn trời chiều.

Mặc dù sắp hết ngày, nhưng nhiệt độ sa mạc còn chưa bắt đầu giảm, nhiệt độ cát xuyên thấu qua đế giày chui vào trong cơ thể, không khí nóng bức bao vây lấy từng lỗ chân lông.

Lý Thương Mạc nhìn thấy lạc đà hoang dừng lại, lúc này mới dám lau mồ hôi, bước chân hơi chậm lại.

Anh bò một lúc lâu mới lên trên cồn cát, lạc đà hoang màu trắng cũng không trốn, im ắng ngồi, vẫn không nhúc nhích nhìn phương xa.

Bầu trời phương xa như được nhuộm thuốc màu, ánh mặt trời cực lớn như một vòng tròn treo ở phía trên đường chân trời, chậm rãi lặn về phía tây.

Lý Thương Mạc đứng bên cạnh lạc đà hoang, không ngờ cuộc đời này vậy mà sẽ ở bên trong hoang mạc không người cùng một con lạc đà hoang màu trắng ngắm mặt trời lặn.

Cảnh sắc trước mắt khiến người ta rung động, ngay cả hít thở cũng sắp quên, Lý Thương Mạc nghĩ nếu tính mạng của anh thật sự dừng ở bên trong cảnh sắc như vậy, chuyến đi cũng này không tệ.

Lý Thương Mạc ở bên cạnh lạc đà hoang, dựa vào nó, nó cũng không né tránh.

"Người anh em, có thể hút điều thuốc chứ?"

Lạc đà hoang hai mắt nhắm nghiền, thò ra một hơi, dường như bó tay với anh.

Lý Thương Mạc cười, dựa vào lạc đà hoang châm điều thuốc, thoải mái.

"Lúc trước tao luôn cảm thấy đời người vô thường, nhưng không nghĩ tới chính mình cũng là mệnh không dài. Người anh em, mày nói xem trước khi chết tao còn có thể tìm được cô ấy không? Nếu không, cảm thấy có chút tiếc nuối."

Lạc đà hoang bỗng nhiên đứng dậy, khiến cho Lý Thương Mạc suýt chút nữa từ cồn cát lăn xuống.

"Người anh em!"

Lạc đà hoang chạy xuống cồn cát, sau đó lại dừng lại nhìn Lý Thương Mạc.

Ánh sáng càng ngày càng lơ mờ, Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc, bất đắc dĩ nói: "Không phải mày chơi nghiện rồi chứ? Đống cát có gì hay chứ? Lại đây, ngồi xuống."

Lạc đà hoang bất động, chỉ đứng ở nơi đó, Lý Thương Mạc bất đắc dĩ ném điều thuốc, đang chuẩn bị bò xuống, lại chợt thấy có một chiếc xe trong sa mạc!

Đó là một chiếc xe màu vàng, bởi vì vùi trong cát bụi, hơn nữa sắc trời lại lơ mờ, cho nên không nhìn kỹ còn tưởng rằng đó là một phần sa mạc.

Lý Thương Mạc tìm đập như sấm, mặc dù thiên hạ có rất nhiều xe việt dã màu vàng, nhưng Lý Thương Mạc xác định không thể nghi ngờ, nhất định là xe của Diêu Bảo Châu.

Anh thực sự đã gặp được kỳ tích, gặp được thần.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Sau khi khiếp sợ một lát, Lý Thương Mạc lập tức chạy về phía xe Diêu Bảo Châu, anh gần như là từ cồn cát trượt xuống, bất chấp người và để giày đầy cát bụi, anh chạy về phía xe Diêu Bảo Châu tựa như khát khao chạy về phía nguồn nước.

Lý Thương Mạc thờ hồng hộc đứng ở trước chiếc xe việt dã màu vàng, nhất thời không dám động, buổi đêm cũng sắp đến trên sa mạc, ánh sáng dần dần tối xuống, bên trên cửa sổ xe có một tầng cát hơi mỏng, khiến người ta không thể phán đoán tình hình bên trong.

"Bảo Châu..." Lý Thương Mạc thăm dò kêu một tiếng, không có người trả lời.

Anh lập tức cời áo sơ mi trên người dùng sức lau sạch cát trên cửa sổ xe, rất nhanh, trong cửa sổ xe hiện ra một gương mặt tái nhợt mà tinh xảo, Diêu Bảo Châu nhắm hai mắt ngồi ở ghế điều khiển, dường như là ngủ rồi.

Trong nháy mắt Lý Thương Mạc quên hết tất cả động tác, cầm lấy quần áo trong tay, hai tay vịn cửa sổ xe, si ngốc nhìn người trong xe.

Dáng vẻ cô ngủ giống như là một đứa trẻ, như vậy thật tốt, tỉnh sẽ chạy loạn, chỉ có lúc ngủ là nghe lời thôi.

Lý Thương Mạc thờ phào một hơi, cả đường tâm thần bất an, khi nhìn thấy Diêu Bảo Châu trong tích tắc rốt cục đã buông xuống, anh tìm được cô, trước khi mặt trời lặn, may quá gần như là kỳ tích trong biển cát tìm được bảo bối của anh.

Lý Thương Mạc nhin không được cười, cười đến hốc mắt đỏ lên, cười đến chiếc mũi ê ẩm, cười đến như là đồ ngốc.

"Bảo Châu."

Lý Thương Mạc khẽ gõ cửa sổ xe, muốn gọi Diêu Bảo Châu tỉnh, cô ngủ không sâu lắm, khẽ chạm vào là tỉnh, trước kia lúc cô ôm anh ngủ, anh luôn không dám nhúc nhích.

"Dậy đi, Bảo Châu."

Lý Thương Mạc lại dùng sức gõ cửa sổ xe, nhưng mà người ở bên trong vẫn không nhúc nhích.

"Bảo Châu!"

Diêu Bảo Châu không chút xô dịch, Lý Thương Mạc lúc này mới nhận ra không đúng, thò tay muốn kéo mở cửa xe, nhưng khoá mất rồi.

"Địch." Lý Thương Mạc nhin không được mắng một câu, phản nản với người trong xe: "Tâm phòng bị còn rất mạnh nha."

Trong sa mạc mênh mông không người, có cần thiết phải khóa cửa như vậy không?

Lý Thương Mạc dùng cùi chỏ dùng sức đụng vài cái, nhưng cửa kính quá chắc, không chút sút mẻ, ngược lại khiến anh bị đụng đau, lập tức trời sắp tối rồi, anh chỉ có thể tranh thủ thời gian trở lại xe của mình.

Chạy mô hôi đầm đìa, lấy chiếc búa lớn nhất từ trong hộp dụng cụ ra chạy về.

Đây chính là Diêu Bảo Châu của anh, vĩnh viễn không cho anh bớt lo, dưới tình trạng nào cũng không để cho anh đơn giản chạm vào.

Lý Thương Mạc thờ hồng hộc chạy về bên cạnh xe Diêu Bảo Châu, nhìn lại mặt trời trên đường chân trời đã thấp đi một nửa, đợi bầu trời tối đen mọi chuyện sẽ không dễ làm nữa. Lý Thương Mạc không quan tâm quá nhiều, lúc này cũng không thể quan tâm có phải sẽ làm Diêu Bảo Châu bị thương hay không, cứu mạng trước quan trọng hơn.

Anh chạy đến bên phía ghế cạnh tài xế, dùng sức đập búa vào cửa sổ xe.

Cửa sổ xe vỡ ra, Lý Thương Mạc vội vàng vươn tay vào, mở cửa xe từ bên trong, anh vội nhìn Diêu Bảo Châu, may mà miếng kính cũng không tung tóe đến người cô, cũng không làm Diêu Bảo Châu bị thương.

"Bảo Châu!"

Lý Thương Mạc vỗ Diêu Bảo Châu, nhưng cô vẫn không nhúc nhích.

Mặt Diêu Bảo Châu trắng bệch giống như là một tờ giấy trắng, Lý Thương Mạc cẩn thận từng li từng tí đặt tay đến sát mũi cô, sợ hãi đến mức tay run lên. Anh ngừng thở, thế giới như dừng lại vào thời khắc này, cho đến khi ngón tay cảm nhận được hơi thở yếu ớt, tảng đá lớn trong lòng Lý Thương Mạc mới rốt cục buông xuống.

May quá, tuy hơi thở rất yếu ớt, nhưng vẫn còn thở đấy.

Lý Thương Mạc mở nắp phía sau, muốn tìm chút nước, nhưng ngoài bình không thì không có gì. Trước đó chỉ là hoài nghi Diêu Bảo Châu vì thiếu nước mới hôn mê, hiện tại gần như là tám chín phần mười xác định.

Lý Thương Mạc quay lại trong xe, tháo dây an toàn cho Diêu Bảo Châu, một tay ôm lấy cô từ trong xe đi ra.

Mặt trời sắp xuống núi rồi, sau khi trời tối đen, thật sự sẽ không nhìn thấy gì hết, đến lúc đó sẽ bị mất phương hướng, cho dù bên ngoài để xe gạo trắng, nói không chừng cũng không tìm thấy.

Lý Thương Mạc không chút do dự, ôm Diêu Bảo Châu chạy về phía xe anh. Tuy xe của anh không thể lái đi, nhưng ít ra bên trong đầy đủ đồ tiếp tế, có nước có thuốc.

Chạy vài bước, lại bị con lạc đà trắng kia ngăn lại, lạc đà nhìn về phía xe kêu lên, Lý Thương Mạc sững sờ, trong nháy mắt kịp phản ứng, thả Diêu Bảo Châu xuống vị trí cạnh ghế tài xế, vặn chìa khóa xe vậy mà có thể đi, cũng không bị hãm sát.

"Cảm ơn người anh em!"

Con lạc đà trắng này sợ là thành tinh rồi nha.

Lạc đà trắng còn kêu một tiếng, dường như là hoàn thành nhiệm vụ, quay người chạy vào sâu trong sa mạc, rất nhanh biến mất trong ánh sáng mờ mờ.

Lý Thương Mạc không có thời gian cảm thán, tranh thủ thời gian khởi động xe, đợi đến lúc trở lại bên cạnh xe anh, mặt trời cũng đã hoàn toàn xuống núi rồi.

Bởi vì khúc xạ ánh sáng, trời còn chưa tối hẳn, nhưng cũng đã coi như tối rồi, Lý Thương Mạc ôm lấy Diêu Bảo Châu, chỉ cảm thấy cô thật sự quá nhẹ, nhẹ đến mức anh ôm không tốn chút sức nào.

Tay Diêu Bảo Châu không lực rủ xuống bên người, giống như là một ngọn cỏ trong sa mạc, có thể bị gió thổi đi bất cứ lúc nào.

Lý Thương Mạc chấn động sợ hãi, anh cảm giác tính mạng Diêu Bảo Châu đang rời khỏi cơ thể cô, càng ngày càng nhẹ, hơi thở cũng càng ngày càng yếu ớt.

Anh tạm thời cũng bất chấp mặt mũi mình đầy cát, Lý Thương Mạc bỏ Diêu Bảo Châu vào trong xe, cầm lấy nước khoáng đổ vào trong miệng cô.

Lúc này cô cần chính là truyền dịch, nhưng trong sa mạc, cũng chỉ có thể dựa vào cách nguyên thủy nhất này bổ sung hơi nước.

Nước từ trong miệng chảy xuống, rất rõ ràng Diêu Bảo Châu đã uống không vào nữa rồi, Lý Thương Mạc nhìn bờ môi Diêu Bảo Châu nứt nẻ, lòng nóng như lửa đốt.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh trong một bộ phim thần tượng, anh cũng chẳng quan tâm có tác dụng hay không, vội vàng đổ nước vào miệng mình, sau đó mớm vào miệng Diêu Bảo Châu.

Cổ họng Diêu Bảo Châu giật giật, nước cuối cùng đã vào.

Cho uống mấy ngụm như vậy, Diêu Bảo Châu dường như tìm về năng lực nuốt, lúc này Lý Thương Mạc mới để miệng bình nước đến bên miệng cô, dốc từng chút một cho cô.

Anh cứ như vậy ôm Diêu Bảo Châu, chậm rãi mớm nước cho cô.

Chỉ có ở bên trong loại tuyệt cảnh này, bạn mới biết đồ vật bình thường đối với chúng ta mà nói quan trọng đến cỡ nào, chỉ cần người mình yêu còn có thể thở, còn có thể uống nước, còn có thể nuốt, đã là kì tích lớn nhất trên đời này rồi.

Nếu như Diêu Bảo Châu chỉ là mất nước hôn mê, vậy có lẽ cô đã mất đi khoảng 10% lượng nước trong cơ thể, Lý Thương Mạc lại sợ như vậy chỉ phí công, lại bổ sung thêm chút muối vào trong nước cho cô.

Đợi đến khi đã cho đủ nước, trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, giống như Diêu Bảo Châu nói, hôm nay là buổi tối không có trăng hiếm thấy, ánh sao trên bầu trời đều sáng, Lý Thương Mạc xuyên qua cửa sổ, nhìn Ngân Hà trên đỉnh đầu, tâm trạng chợt bình tĩnh trở lại.

Điều Bảo Châu có thể tính lại là tốt nhất, nhưng cho dù bất tính cũng không sao, cùng lắm thì anh cứ như vậy ôm cô mãi cho đến khi anh cũng ngủ.

Điều Bảo Châu đã từng nói: đối với tính mạng phải có dũng khí một chút, bởi vì cuối cùng chúng ta nhất định đều phải mất đi nó.

Cho nên sợ cái gì, sớm một chút muộn một chút, cũng là phải mất đi nó đấy.

Biển cát ở chỗ này đã tồn tại bao lâu rồi? Mấy nghìn năm hay là mấy vạn năm? Lý Thương Mạc không biết, chỉ biết là tính mạng của anh trong sa mạc mênh mông này chỉ là một đồ vật thoáng qua.

Hiện tại cùng với vài chục năm về sau chết đi, có bao nhiêu khác biệt cơ chứ?

Khi còn bé vừa mới bắt đầu nhận thức bản thân và thế giới, anh cũng từng suy nghĩ vấn đề sinh tồn và tử vong, khi đó luôn sợ hãi tử vong, sợ đến lạnh run, nghĩ đến sự hiện hữu của mình hoàn toàn biến mất lại sợ hãi.

Không tồn tại nữa, vật thể "Tôi" này hoàn toàn không thấy rồi, rốt cuộc nhìn không thấy, nghe không được, cảm nhận không đến.

Không có gì cô độc hơn so với tử vong.

Nhưng bây giờ, Lý Thương Mạc cảm thấy anh có thể còn sống, cũng có thể chết bất cứ lúc nào. Trong lòng có một loại cảm giác mãnh liệt chiếm hữu lấy anh, trong nháy mắt khiến cho anh không sợ tử vong và cô độc.

Có người cả đời cũng sẽ không hiểu được loại kích thích này.

Anh may mắn đã có được, ít nhất anh có thể thoát khỏi lòng giam thể gian này.

Sinh tồn và tử vong không thể hù dọa anh, anh được một loại dịu dàng kịch liệt như tình bao vây lấy, cho dù mọi người thường nói trên đời này tất cả kích thích đều là thoáng qua tức thì, nhưng không sao, anh sẽ ở trong kích động này không hề oán hận chết đi.

Không có nơi quy túc nào tốt hơn đây.

Nếu như không có mạnh mẽ đến mức có thể phá hủy tính mạng của bạn, nếu như không có quyết tuyệt đến mức bạn muốn phá tan thế giới lòng giam, nếu như không có mênh mông bao vây lấy bạn để cho bạn quên cô độc, tình cảm như vậy còn có thể gọi là tình yêu sao?

Anh cảm thấy là không thể đấy.

Lý Thương Mạc tắt đèn xe, ôm Điều Bảo Châu đi ra khỏi xe.

Đèn xe tắt, ánh mắt dần dần thích ứng với bóng tối, ánh sao sáng trên bầu trời ngày càng rõ ràng.

"Trước đó bảo em ở lại với anh trong sa mạc sống quăng đời còn lại, làm hai người không có liên quan với thế giới, em còn không muốn." Lý Thương Mạc liếc Điều Bảo Châu trong ngực, vẫn là dáng vẻ lưu manh vô lại, nói: "Em xem, có phải em bị anh ăn đến sít sao hay không, trốn không thoát khỏi năm ngón tay của anh. Cho dù em không muốn, còn không phải ở một nơi tách biệt với thế giới, cùng một chỗ tiêu tan hai tay buông xuôi với anh sao?"

Người trong ngực vẫn không nhúc nhích, Lý Thương Mạc cười khỏ, anh lại nghĩ tới đêm đông một năm kia, anh và Điều Bảo Châu gặp nhau ở cửa ra vào cửa hàng, cô khóc trở thành đầu heo, còn anh mặc quần áo thần tài, ai cũng đều là bộ dạng chân thật.

Có lẽ bởi vì bèo nước gặp nhau, đều cảm thấy cuộc đời này sẽ không gặp lại nữa, cho nên bọn họ thẳng thắn thành khẩn với nhau giống như đối đãi với một ánh sáng khác trong linh hồn.

Tất cả tự ti, mặc cảm, còn có kiêu ngạo và tính mạng, đều sẵn sàng không giữ lại nói cho người biết, hi vọng ái ó của tôi đều trao hết với người.

Người xa lạ của tôi, nhưng cũng là người tri kỉ nhất cuộc đời này của tôi.

Đêm đông kia, cũng là bầu trời đầy sao, tuy cô khóc, nhưng ánh mắt cũng rất kiên định, nghĩ đến khi đó, bị kịch vừa mới xảy ra, cô còn chưa bị tra tấn đến tuyệt vọng ngày qua ngày, còn chưa chết lặng, còn nghĩ đến chiến đấu.

Nghĩ đến những điều Điều Bảo Châu trải qua, lại nhớ khi đó mình thổ lộ với cô hết những chuyện kia, Lý Thương Mạc thực sự cảm thấy những thứ anh trải qua lúc ấy chỉ là chút ngăn trở nhỏ chả có ý nghĩa gì, so với sự đau khổ của Điều Bảo Châu, thật sự không coi là gì.

Nhưng mà Điều Bảo Châu lại kiên nhẫn nghe anh lái nhai phản nản cùng tự thuật, mê mang khuyên anh, chái vượt những suy nghĩ hỗn loạn của anh, đem tất cả sức lực truyền cho anh, chỉ dẫn phương hướng cho anh.

"Người anh em thần tài, anh có biết hay không, người làm nghiên cứu khoa học chúng tôi, có người cuối cùng cả đời nghiên cứu một vấn đề, vài năm, vài chục năm, thậm chí hai mươi mấy năm, chỉ nghiên cứu được một lý luận. Kết quả, có một ngày bỗng nhiên xảy ra vấn đề, phủ nhận tất cả mọi thứ, lúc này anh mới phát hiện, chuyện anh dần thân vào cả đời là sai, nghiên cứu của anh là một đồng giấy lộn, không có chút ý nghĩa nào, anh làm sao bây giờ?"

"Nhưng công việc của chúng tôi chính là như vậy, vật lý học là không ngừng mà phủ định lý luận, vô số lần là chứng minh lúc trước tất cả là sai lầm, là chúng ta hiểu lầm đối với thế giới này. Cho dù nhân loại chúng ta nghiên cứu, tính toán như thế nào, cuối cùng lại phát hiện chúng ta hiểu biết vũ trụ chỉ là

muối bỏ bể, nếu như vũ trụ là một sa mạc, chúng ta hiểu được vũ trụ chỉ bằng hạt cát. Chân lý cách chúng ta xa xôi như vậy..."

"Cho nên thất bại thì không làm cái gì nữa sao? Nếu như một việc được chứng minh là sai lầm, vậy không cần phải đi làm sao? Nếu quả thật là vĩnh viễn đều không tìm được ảo ảnh, chúng ta sẽ không đi tìm chân lý sao?"

"Chúng ta là người rất bình thường, anh cũng thế, tôi cũng thế. Cho dù tôi là một trong những người phụ nữ thông minh nhất thế giới, tôi cũng không có gì siêu việt hơn người."

"Cuộc đời của chúng ta chính là một quá trình không ngừng thất bại, khó có được không phải là thắng lợi, mà là anh có phải là người kiên nhẫn, không sợ người khác làm phiền, không ngừng đối mặt với thất bại không chỉ một lần. Quá trình ở bên trong này, chúng ta không phải tìm được cái gì đó, bởi vì vật kia là tìm không thấy, mà là chúng ta muốn trở thành cái gì..."

"Trở thành cái gì?" Lý Thương Mạc hỏi.

"Tôi không biết, tôi cũng muốn biết mình sẽ trở thành cái gì. Tôi chỉ là không muốn mình thành thịt cá của vũ trụ, bị chà đạp, tôi muốn trở thành người phụ nữ cười trên lưng vũ trụ, cho dù có một ngày tôi sẽ bị nó ném xuống, nhưng cũng không sao, ít nhất tôi cũng chưa từng từ bỏ chiến đấu."

"Lịch sử nhân loại chính là một quá trình không ngừng làm lại từ đầu, xây dựng tên tuổi rồi bị lật đổ, đã tìm được chân lý lại bị chứng minh là sai. Hiện nay, thế giới của chúng ta biến thành đáng sợ chúng ta chứng kiến, hoàn toàn chính xác, nó có rất nhiều nơi vỡ vụn vô thường, rồi lại rất nhiều kỳ tích vĩ đại. Cho nên tuy tôi với anh chán ghét thế giới này không giống nhau, nhưng có đôi khi lại rất yêu nó. Cho nên tôi nghĩ mình sẽ không từ bỏ. Tôi không phải sống vì thành công, nhưng tôi cảm thấy con người nên là sinh vật siêu việt. Thần tài à, anh xem con người siêu việt anh đã làm được gì rồi?"

Bạn có thể bị hủy diệt, nhưng bạn không thể nhận thua.

Lý Thương Mạc nhìn Điều Bảo Châu vẫn không nhúc nhích, càng cảm thấy lúc trước cô từng nói vô cùng rõ ràng như vậy.

Anh bỗng nhiên không muốn cứ như vậy ôm Điều Bảo Châu, chờ đợi tử vong.

"Có phải em nên mở mắt ra hay không, chẳng phải em đã từng nói sao? Cho dù anh không thích thế giới này, nhưng cũng không cần phải sống chật vật như vậy. Cho nên cho dù em không thích thế giới này, nhưng cũng không thể cứ như vậy bó tay chịu trói. Cho dù chết, cũng không thể chết như thế này, có đúng hay không? Em phải cùng anh chiến đấu đến cùng mới chết chứ?"

"Bảo Châu, em không thể nhận thua, em không thể bị cuộc sống đánh bại, em là thiên tài mà."

"Em biết không, bây giờ em giống như là một miếng thịt nằm trên thớt, mặc người chà đạp. Nhưng mà em không nên nằm ở trên thớt cứ thế chịu mệnh, em đã quên rồi sao? Em đã nói, em là một trong những người phụ nữ thông minh nhất toàn thế giới, em là người phụ nữ cười trên lưng vũ trụ. Em quên rồi, nhưng anh thì không."

Người trong ngực vẫn bất động.

Lý Thương Mạc cười khỏ, giọng vẫn không khống chế nổi không đứng đắn, anh lưu manh vô lại nói: "Em nhìn xem, thế giới này vẫn có kỳ tích, người không có văn hóa như anh, cũng có thể nói ra những lời nho nhã như vậy."

"Cho nên, Bảo Châu của anh à, em tỉnh lại đi, chúng ta còn có rất nhiều chuyện có thể làm. Ít nhất chịch cho xong chứ?"

Bỗng nhiên, người trong ngực giật giật, Lý Thương Mạc nhìn sang, chỉ thấy Điều Bảo Châu chậm rãi mở to mắt, tỉnh lại.

Sao hết lần này tới lần khác khi anh nói câu sau cùng mới tỉnh lại?

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Như là đã trải qua một giấc ngủ vô cùng tệ, Điều Bảo Châu rất muốn tỉnh lại, đã có một sức mạnh khổng lồ không ngừng thúc đẩy ý thức của cô trở lại trong bóng tối.

Đau quá.

Cơ thể của cô giống như bị người ta tháo rời rồi cưỡng chế lắp lại vậy, tay chân như thể đều không phải của mình, ý thức tuy đã trở lại, nhưng lại không có cách nào khống chế cơ thể của mình.

Trước mắt dường như có ánh sáng trắng, sáng đến chói mắt, Điều Bảo Châu muốn há mồm cầu cứu, cổ họng lại bông rớt, như ngậm phải một chiếc bàn

là, không phát ra được bất kỳ tiếng gì.

Thật sự quá khó tiếp nhận rồi, khó chịu đến mức cô chỉ muốn quay lưng về phía ánh sáng trắng kia, một lần nữa trở lại với bóng tối hỗn loạn, vứt bỏ tình tảo, trốn vào ở bên trong không xác định vô cùng vô tận hỗn loạn.

Đúng vào lúc này bỗng nhiên truyền đến một chấn động kỳ dị, giống như là ngủ trong giọng hát mềm mại, mặt có tiết tấu chấn động, kéo lấy Diêu Bảo Châu chậm rãi từ từ lay động trên dưới.

Diêu Bảo Châu dường như về tới lúc nhỏ, cha ném cô lên giữa không trung rồi bắt lấy, quả thực chính là cái nôi của cô.

Không hề có toàn thân đau đớn, không hề như là bị cưỡng ép lắp ráp, cơ thể của cô dần dần tìm về chính mình, ánh sáng trắng xa xa không hề chói mắt, mà là long lánh dịu dàng, Diêu Bảo Châu mở mắt ra.

Ánh sáng mờ mờ, Diêu Bảo Châu phát hiện mình dựa vào một lồng ngực dịu dàng, hoá ra chấn động kỳ dị vừa rồi là tiếng tim đập.

Là lồng ngực ai như tòa thành lúc nhỏ, là tim ai đập kiên định chân thật, là ai ôm chặt bảo vệ cô trong thế giới bị lãng quên này?

Ánh mắt Diêu Bảo Châu tập trung hơn, cuối cùng, cô nhìn thấy một chiếc cằm đẹp đẽ đã lâu không gặp, mở mắt ra nhìn khuôn mặt, hoá ra là gương mặt anh tuấn chiếm trọn trái tim phụ nữ toàn thế giới của Lý Thương Mạc, khiến cho Diêu Bảo Châu khẽ nhếch khóe miệng, nhìn không được mỉm cười.

Hoá ra thấy được người mình thích, cho dù ở bên trong tuyệt cảnh, cử tử nhất sinh, bạn vẫn không nhìn được muốn cười.

Chính là vui vẻ đó.

Nếu như không phải cơ thể mất nước nghiêm trọng, Diêu Bảo Châu có lẽ sẽ rơi lệ, lần đầu tiên trong đời cảm thấy còn sống thật tốt, còn có thể nhìn thấy gương mặt đầy nhưng nhớ này.

Lý Thương Mạc nhìn có chút tiêu tụy, râu ria xồm xoàm, vẻ mặt đẹp trai chán chường, nhưng vẫn là đáng yêu không sao cả, bờ môi luôn động, dường như nói gì đó, chỉ là Diêu Bảo Châu rất ù tai, nhất thời nghe không rõ.

Diêu Bảo Châu cảm thấy có chút buồn cười, Lý Thương Mạc quả nhiên là nói nhiều muốn chết, ở đây ngoài cô cũng không có người khác, một mình anh cũng có thể lẩm bẩm lâu bầu không dứt.

Lý Thương Mạc nhỏ hơn cô năm tuổi, chẳng phải anh mới hai mươi mấy sao? Sao lại thành cái dạng này.

Đợi một ngày anh trở thành một ông lão, chắc vẫn dong dài đến chết.

Nhưng mà dong dài cũng tốt, cuộc đời tịch mịch, đợi đến lúc anh đã già, cô cũng là bà lão không có người phản ứng, bên người có được một người cần nhờ chẳng phải càng thêm náo nhiệt?

Hơn nữa nếu như là Lý Thương Mạc, coi như là biến thành một ông lão cũng nhất định rất đáng yêu.

Diêu Bảo Châu mỉm cười nhìn Lý Thương Mạc, qua vài giây, ù tai mới biến mất, cô cuối cùng có thể nghe được Lý Thương Mạc đang cần nhờ cái gì.

Bên tai truyền đến tiếng dịu dàng lại quen thuộc của Lý Thương Mạc, Diêu Bảo Châu nhìn không được nhún mày.

"Em nhìn đi, thế giới này vẫn có kỳ tích, người không có văn hóa như anh, cũng có thể nói ra lời nho nhã như vậy rồi."

"Cho nên, Bảo Châu của anh à, em tỉnh lại đi, chúng ta còn có rất nhiều chuyện có thể làm."

"Ít nhất chịch xong có được không?"

Những lời này ở đâu có văn hóa hả? Diêu Bảo Châu cảm thấy Lý Thương Mạc có lẽ có chút hiểu lầm đối với cái từ văn hóa này.

Lý Thương Mạc một mình nói liên miên cần nhờ, cúi đầu xuống, bỗng nhiên hai mắt nhìn nhau với Diêu Bảo Châu, bị cô nhìn lại càng hoảng sợ.

Đạch, tình lúc nào vậy?

Vừa rồi anh nói Bảo Châu đã nghe được bao nhiêu?

Diêu Bảo Châu tỉnh lại, thấy Lý Thương Mạc trầm mồm cảm xúc ngổn ngang, nhưng mà không nghĩ tới cảm xúc mãnh liệt nhất dĩ nhiên là xấu hổ.

Diêu Bảo Châu há to miệng, Lý Thương Mạc giống như là gặp phải kinh hãi, bỗng nhiên luống cuống tay chân, không biết làm sao vài giây mới bình tĩnh cầm lấy bình nước cho Diêu Bảo Châu.

Uống chút ít nước, Diêu Bảo Châu mới lại có thêm chút sức lực tựa ở trong ngực anh.

"Em đã có một giấc mơ thật dài... Giống như thấy được kiếp trước kiếp này..." Diêu Bảo Châu nói.

Lý Thương Mạc ôm Diêu Bảo Châu, tựa như ảo mộng cảm giác không chân thật, thoáng cái không nói gì.

Anh không có cảm xúc mãnh liệt sau khi trải qua sinh ly tử biệt giống như trong tiểu thuyết và trên TV, Lý Thương Mạc hiện tại chỉ cảm thấy có chút mơ màng, cảm giác không giống như sống ở trong hiện thực, không biết tay nên dùng sức như thế nào, cũng không biết nên nói như thế nào để biểu đạt tâm trạng của anh.

"Em nghe thấy cái gì rồi hả?"

Cuối cùng Lý Thương Mạc vẫn đè nén cảm xúc pháp phòng bất định, nói câu rầu rĩ. Giọng anh rất khẽ, bởi vì anh cảm thấy nếu giọng mình hơi lớn một chút, Diêu Bảo Châu sẽ biến mất, anh cũng không dám quá dùng sức ôm cô, mặc dù trong lòng muốn ôm chặt lấy cô, nhưng lại sợ cô sẽ biến mất ở trong lồng ngực của anh.

Diêu Bảo Châu từ từ nhắm hai mắt dường như đang suy nghĩ, qua vài giây mới oán trách nói: "Nghĩ không ra, vừa mới bị anh nhao nhao, toàn bộ đều quên rồi."

Lý Thương Mạc nghiêng mặt qua cười, bị cô quở trách anh cũng vui vẻ, chỉ cần có thể nói chuyện với cô, nói cái gì anh đều vui, nhưng lại không dám quá vui mừng, chỉ dám nghiêng mặt qua vụng trộm mừng thầm, bởi vì Lý Thương Mạc sợ mình quá vui vẻ, ông trời nhìn không được anh dương dương đắc ý, sẽ trừng phạt anh, lại để cho anh mất đi cô.

"Em còn muốn uống nước không?" Lý Thương Mạc lại hỏi.

Diêu Bảo Châu lắc đầu, mở mắt ra nhìn hoàn cảnh chung quanh, nói: "Đây không phải xe của em."

"Ừ, cái này là xe của anh."

Diêu Bảo Châu nhìn thoáng qua ngoài xe, bên ngoài đen kịt, lại hỏi: "Nơi này là chỗ nào?"

"Hồ Lọp Nư."

"Chỗ nào hồ Lọp Nư?"

Lý Thương Mạc cũng nhìn về phía ngoài cửa sổ đen kịt, niềm vui mất mà lại có được nhanh chóng bị mệnh mang thay thế.

"Anh cũng không biết cụ thể là ở đâu, dù sao đều là trong sa mạc, không có tín hiệu."

Khu không người thực sự, nơi tử vong thực sự.

Diêu Bảo Châu muốn ngồi dậy, Lý Thương Mạc lại không cho.

"Đừng lộn xộn!" Lý Thương Mạc ngoài miệng rất không kiên nhẫn nói: "Có thể bỏ cái tật xấu này dựa vào anh không?"

Diêu Bảo Châu nhìn Lý Thương Mạc, trên mặt Lý Thương Mạc tràn ngập lo lắng và quan tâm, cô không nhúc nhích nữa, tiếp tục dựa vào anh.

"Vậy sao anh lại ở hồ Lọp Nư, làm thế nào tìm được em?" Diêu Bảo Châu lại hỏi.

"Anh đương nhiên phải tìm được em rồi."

"Một mình anh?"

"Em nhìn thấy có người khác sao? Em nói xem, có phải em vô cùng biết gây phiền phức cho anh không? Không thể thành thật ở bên cạnh anh sao?"

"Không thể nào, sa mạc này lớn như vậy, coi như là thuê một nghìn người điều tra tỷ lệ tìm được em đều là cực kỳ nhỏ, một mình anh sao có thể tìm được em chứ?"

Diêu Bảo Châu nhớ rõ chính mình luôn lái xe rất xa, chạy đến ở chỗ sâu trong sa mạc, chạy đến khi kiệt sức mới đỗ xe.

Cô đã quyết định muốn chết, tất nhiên sẽ không cho mình đường lui.

"Anh cũng biết không có khả năng, nhưng là kỳ tích đã xảy ra, em nói xem làm sao bây giờ? Anh còn nhìn thấy một con lạc đà trắng, là nó mang anh tìm được em đấy."

"Vậy con lạc đà trắng kia đâu?"

Lý Thương Mạc nhìn ra ngoài, cái gì đều nhìn không ra rồi.

"Không biết, có lẽ đã đi rồi."

"Lạc đà trắng..." Ánh mắt Diêu Bảo Châu mơ màng nói: "Nghe như là trong mộng cảnh mới gặp được chuyện đã xảy ra, không phải em đang nằm mơ chứ."

"Anh vừa mới thức tỉnh rồi, không phải nằm mơ. Chỉ có điều..." Lý Thương Mạc nhìn sa mạc tối như mực nói: "Cho dù tìm được em, anh cũng không biết làm như thế nào mang em đi ra ngoài, xe của anh cũng không thể lái đi, đồ tiếp tế cũng không nhiều, đợi cứu viện... Cho dù anh nổi tiếng, thì có thể mang lại cho bọn họ lợi ích gì, cũng không có ai sẽ mạo hiểm tính mạng tới tìm anh, cho nên chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình."

"Sa mạc này quá lớn." Diêu Bảo Châu chợt cảm thấy bị thương, "To đến mức chúng ta có lẽ vĩnh viễn sẽ không đi ra được."

"Đúng vậy, sa mạc này quá lớn." Lý Thương Mạc lặp lại nói.

Sa mạc này quá lớn, lúc trước đi nơi nào cũng đều ngồi máy bay, một ngày ở Paris, một ngày ở London, một ngày ở Hồng Kông, một ngày ở Bắc Kinh, khoa học kỹ thuật khiến cho thế giới trở nên quá nhỏ, nhỏ đến mức chúng ta nghĩ lầm khoảng cách không hề tồn tại, gặp nhau dễ dàng nên không cần bị thương ly biệt.

Cho đến khi đi vào khu không người này, đến nơi tận thế trong thế giới hiện đại này, Lý Thương Mạc mới hoàn toàn tỉnh ngộ, phát hiện thế giới lớn đến nhường này, lớn đến mức làm người ta sợ hãi, lớn đến khắc sâu sự cô độc của con người.

Diêu Bảo Châu cũng im lặng, cô biết rõ hai người bọn họ có thể cùng còn sống đi ra sa mạc, chuyện này giống như là tìm được sinh mạng khác trong vũ trụ. Bạn cảm thấy tồn tại khả năng này, nhưng là cả đời bạn đều tìm không thấy căn cứ chân thật để chứng minh điểm này.

"Anh sợ chết không?" Diêu Bảo Châu hỏi.

Lý Thương Mạc gật đầu.

"Sợ à. Anh cảm thấy chúng ta sẽ chết sao?"

"Tám chín phần mười sẽ chết."

"Vậy anh còn rất lạc quan."

Lý Thương Mạc cười khổ nói: "Anh sắp tuyệt vọng rồi."

"Hối hận tới tìm em à, sợ là không còn kịp rồi."

"Hối hận? Không tồn tại nhá." Lý Thương Mạc vẫn là đáng vẻ không tìm không phổi, nhếch môi khô khốc, dương dương đắc ý, nói: "Anh không những không hối hận, mà còn cảm thấy đây là chuyện anh làm ngẫu nhất đời này, thế nào, có phải rất đẹp trai hay không?"

"Đúng vậy." Diêu Bảo Châu dịu dàng cười, "Rất đẹp trai."

Diêu Bảo Châu cũng hiểu được đây là chuyện ngẫu nhất đời này người khác làm vì cô, oanh oanh liệt liệt đến nỗi ngay cả người lạnh lùng như cô cũng bị cảm động.

Vừa cô độc vừa dũng cảm, giống như là một anh hùng.

Chỉ là anh hùng này là thuộc về một mình cô, anh hùng còn đồ của cô.

Nghe được Diêu Bảo Châu trực tiếp khẳng định chính mình như vậy, Lý Thương Mạc thậm chí có chút không thú vị, hắng giọng một cái, che dấu bối rối của mình, cố ý nghiêm khắc nói: "Về sau không nên làm chuyện ngu ngốc như vậy có biết hay không?"

"Biết rõ."

"Có chuyện gì mắt húng phải nói với anh, anh giúp em giải quyết."

"Ừ."

"Hôm nay sao nghe lời như vậy? Em khát đến ngu người rồi à?"

Diêu Bảo Châu lắc đầu, mỉm cười nhìn Lý Thương Mạc, ánh mắt dịu dàng.

"Tại sao nhìn anh như vậy?"

"Lý Thương Mạc."

"Hà?"

"Anh yêu em sao?"

"Hả?"

"Em yêu anh."

Lý Thương Mạc xấu hổ đỏ mặt.

"Này em đừng có khua môi múa mép như vậy, loại lời này cũng không thể tùy tiện nói đâu."

"Anh không tin em? Đúng thế, cả đường đi em đều lừa anh."

Lý Thương Mạc mặt tối sầm, tức giận nói: "Em cũng biết mình thích nói dối à?"

"Ừ. Em nói dối anh rất nhiều, nhưng trong tất cả lời nói dối, chỉ có em yêu anh là thật sự."

Lý Thương Mạc nhìn về phía Diêu Bảo Châu, ánh mắt trịnh trọng.

"Nếu như những lời này là thực, vậy em hãy chứng minh cho anh xem." Lý Thương Mạc nói.

"Chứng minh như thế nào?"

"Sống sót, cho dù khó khăn thế nào đều phải sống sót, cho dù đến một khắc cuối cùng cũng không từ bỏ."

"Được, em sẽ sống sót, cho dù đến một khắc cuối cùng cũng không từ bỏ."

Bởi vì Diêu Bảo Châu cuối cùng đã biết tại sao phải sống rồi, một người nếu như biết rõ lý do mình phải sống, như vậy không có gì là không thể nhẫn nại chịu đựng.

Cho dù trái tim còn có thể đau nhức, linh hồn vẫn bị nghiền nát, cho dù hàng đêm ngủ không yên như trước, cùng với ác mộng và ác long vật lộn đều không có vấn đề gì.

Cuộc sống cực khổ vô cùng vô tận, nhưng cô có thể chịu được tất cả để sống sót.

Không phải là vì Lý Thương Mạc mà sống.

Mà là vì Lý Thương Mạc làm cô thấy được hi vọng và kỳ tích, ở bên trong hi vọng và kỳ tích, cái gì cô đều có thể chịu được, cô còn có thể sống.

"Không chết nữa hả?"

"Không chết nữa."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Lý Thương Mạc ngồi ở xe có mui che, vẫn không nhúc nhích nhìn bầu trời đêm.

Cuộc đời này anh còn chưa bao giờ thấy qua cảnh sắc tráng lệ như vậy.

Buổi tối ở đây sáng sủa lại không có trăng sáng, trên sa mạc hoang vu rộng lớn, bỗng nhiên một nhúm ánh sáng vạch phá bầu trời, ngay sau đó hàng trăm hàng nghìn, hàng vạn chỉ phóng đủ trong một giờ mà đến.

Là mưa sao băng đã đến.

"Kia!" Lý Thương Mạc kích động lắc Diêu Bảo Châu tựa ở đầu vai anh ngủ rồi, "Mau nhìn, mưa sao băng!"

Diêu Bảo Châu vốn ngủ không sâu, nghe được Lý Thương Mạc gọi mình, mở mắt ra ngồi thẳng người, thấy mưa sao băng đầy trời, gần gũi như thể rơi trước mặt bọn họ.

Lý Thương Mạc nhìn nhập thần, chuyên chú giống như là một đứa trẻ ba tuổi lần đầu tiên nhìn thấy con kiến.

Diêu Bảo Châu liếc nhìn Lý Thương Mạc như vậy, không thể dời mắt.

Cô thích anh thỉnh thoảng toát ra ánh mắt trẻ con, ngây thơ chấp nhất, tuy sống trong thế giới tràn ngập nói dối và lừa gạt, ngợp trong vàng son, nhưng không biết anh dùng cách gì, là cố ý hay là trùng hợp tránh khỏi tàn phá và tiềm ẩn, giữ lại một trái tim đơn thuần.

Cảm giác được Diêu Bảo Châu đang nhìn mình, Lý Thương Mạc có chút sốt ruột.

"Đừng nhìn anh, xem mưa sao băng."

"Ừ." Diêu Bảo Châu vẫn cười tủm tỉm nhìn Lý Thương Mạc.

"Aiz, mau nhìn đi!" Lý Thương Mạc thật sự sốt ruột rồi, cảnh tượng đẹp như vậy, anh muốn cùng Diêu Bảo Châu xem, từng phút từng giây đều không muốn cô bỏ qua, "Mau nhìn, mau nhìn!"

Diêu Bảo Châu hết cách với Lý Thương Mạc rồi, chỉ có thể lưu luyến không rời thu lại ánh mắt cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Không giống với Lý Thương Mạc, cô từng xem qua mưa sao băng ở rất nhiều nơi, mấy lần còn trắng lè hơn so với lần này, nhưng mà như giờ này khắc này, ở nơi trời cùng đất tận, sinh tử chưa biết, lại có thể không hồi tiền đồ, vô ưu vô lo xem một hồi phong cảnh, kinh nghiệm như vậy trước kia trong đời cô là điên cuồng đấy.

Lần đầu tiên trong đời, Diêu Bảo Châu không sầu lo ngày mai, trong lòng không lo cũng không sợ.

Cô không tự chủ được cười, nhẹ nhàng nhích lại gần phía bên trái, Lý Thương Mạc cũng như tự cảm ứng cùng cô, đồng thời vươn tay ngăn cản bờ vai của cô, vụng trộm nín cười.

Rõ ràng trong lòng cũng biết, đây đã là phần cuối cùng trong bi kịch, nhưng trong lòng đều giống như mối tình đầu ngọt ngào vui vẻ.

"Thật là đẹp!" Lý Thương Mạc tự đáy lòng nói.

Diêu Bảo Châu nhìn không được cười anh, cười tủm tỉm nhìn Lý Thương Mạc, hỏi: "Anh hẳn nhìn cả buổi, mà chỉ nhả ra được ba chữ kia à? Có thể có chút hình dung từ cao cấp hay không?"

"Đúng vậy." Lý Thương Mạc không sao cả cười, "Bọn anh không có văn hóa sẽ nói thật là đẹp mắt, thật xinh đẹp, oa đẹp quá."

Diêu Bảo Châu liếc Lý Thương Mạc, nói: "Chắc, anh thật là nhạy cảm, ý em như vậy sao?"

"Anh cũng không có gì khác, anh nhìn thấy cảnh sắc rung động, cũng chỉ biết nói mấy từ này." Lý Thương Mạc ngậm điều thuốc trong mồm, hai tay chống sau lưng, từ sau nhìn một bên mặt Diêu Bảo Châu, khẽ nói: "Thật là đẹp, thật xinh đẹp, oa đẹp quá."

Diêu Bảo Châu quay đầu lại, chạm mắt Lý Thương Mạc, có chút không có ý thu lại ánh mắt, lại nhìn về phía mưa sao băng trên bầu trời.

Hàng vạn ngôi sao rơi xuống trên bầu trời, Lý Thương Mạc nhìn Diêu Bảo Châu mỉm cười, thầm nghĩ khắc ghi hình ảnh này vào bên trong linh hồn, xương cốt của mình, cho dù luân hồi chuyển thế, anh cũng không quên một màn này.

"Bọn em làm công tác văn hoá hình dung như thế nào về mưa sao băng?"

Diêu Bảo Châu suy nghĩ.

"Sao băng lướt qua bầu trời?"

"Hả? Bầu trời có ý gì?" Lý Thương Mạc cau mày nói: "Nghe như điềm xấu á."

Tuy không có văn hóa, nhưng nhìn mấy phim huyền huyền luôn nói cái gì Bích Lạc Hoàng Tuyền, cảm thấy có liên quan đến sinh tử.

"Bầu trời là ý tầng trời thứ nhất của phương đông, không có điềm xấu gì hết. Sao băng lướt qua bầu trời, tuôn như dải mưa vàng, nói đúng hơn là sao băng xẹt qua tầng thứ nhất phương đông, ngôi sao băng lẻ loi từ Ngân Hà rơi xuống."

"À, hoá ra là như vậy." Lý Thương Mạc nhìn lên trời sao, chỉ cảm thấy ý của câu thơ hoàn toàn chính xác.

"Đúng vậy, khi còn bé đọc thơ mơ mơ hồ hồ, trưởng thành, thấy được nhân gian núi sông, trong đầu thỉnh thoảng xuất hiện câu thơ, mới biết được thơ cô thật tốt."

Lúc trước Lý Thương Mạc phiền nhất là đọc sách, tuổi thơ của anh dường như là các trò chơi chạy bằng điện, cảm thấy những thơ ca kia rất mệt mỏi, lại rất nhàm chán, rõ ràng chuyện rất đơn giản, tại sao phải ra vẻ bí hiểm không hiểu mới tốt.

Song vào lúc này, vậy mà anh cũng có một loại cảm giác bị đả động.

Anh không biết là Diêu Bảo Châu thay đổi anh, hay là tình yêu thay đổi anh.

"Sao băng lướt qua bầu trời, tuôn như dải mưa vàng." Lý Thương Mạc nhẹ giọng thì thầm, hỏi: "Đằng sau thì sao?"

Diêu Bảo Châu im lặng một lúc, vẻ mặt có chút bi ai, dịu dàng nói: "Người đi ngàn dặm, xa xôi một phương trời."

Không khí bỗng nhiên an tĩnh lại một lúc, ai cũng không nói lời nào.

Người đi ngàn dặm, xa xôi một phương trời.

Mặc dù Lý Thương Mạc không hiểu thơ cổ, nhưng vẫn có thể hiểu hàm nghĩa đơn giản của câu này đây.

Vừa rồi mưa sao băng lãng mạn bao phủ bầu trời, cũng trong nháy mắt ngăn cách bọn họ và thế giới, khiến cho hai người quên giờ phút này thân ở tuyệt cảnh, tương lai hai người xa vời, từ thân đã giờ lười liếm đứng cách đó không xa đợi thu hoạch tính mạng của bọn họ.

Hiện tại, mới có một loại cảm giác giật mình hoàn hồn.

Bọn họ chưa từng chết, không biết thế giới sau khi chết là như thế nào, là có một thế giới khác, là dung hợp với vũ trụ, phải đi một chiều khác, hay là chết hoàn toàn từ nay về sau không còn tồn tại?

Cho đến khi từ vong chia lìa chúng ta, trên đời này, không có gì hoàn toàn chia lìa bằng cái chết, từ nay về sau người đi ngàn dặm, xa xôi một phương trời, chỉ sợ cũng đã không thể như vậy, muốn nhìn thấy thì nhìn, muốn chạm vào thì chạm, muốn ôm thì ôm.

Lý Thương Mạc dập tắt điều thuốc, bắn ra tàn thuốc, nhảy xuống xe.

"Anh đi đâu vậy?" Diêu Bảo Châu hỏi.

Lý Thương Mạc không nói lời nào, anh đi đến trước mặt Diêu Bảo Châu, bỗng nhiên nâng mặt cô hôn lên.

Sao băng vẫn còn rơi xuống, bầu trời đêm là một sân khấu cực lớn, bao hết tất cả buồn vui của con người.

Diêu Bảo Châu đắm chìm trong nụ hôn cực nóng tuyệt vọng, mở hai chân ra, duỗi hai tay ra, bắn ra tất cả kích tình, hôn lấy Lý Thương Mạc, ôm anh, quần quýt lấy anh, muốn khám anh thật sâu vào trong cơ thể của mình.

Lý Thương Mạc căng hai chân Diêu Bảo Châu ra, không ngừng mà vuốt ve.

Diêu Bảo Châu thọc sâu ngón tay vào trong tóc Lý Thương Mạc, cảm nhận được hơi thở nóng rực và bờ môi ướt át đánh thức từng xúc cảm của cô, mỗi một tác da thịt, từng lỗ chân lông đều mở ra vì anh.

Cô nhin không được thở gấp, ở nơi không người, cô vứt bỏ tất cả nguy trang văn minh, biến thành một động vật giống cái thật sự, chỉ còn lại có bản năng và dục vọng nguyên thủy sâu nhất.

Lý Thương Mạc thờ hồng học cắn cô, làm cô đau, cũng làm cô run rẩy tê dại, không còn là chính mình.

Nghe được Diêu Bảo Châu gào thét thấp giọng rên rỉ, Lý Thương Mạc rút cuộc ngừng đầu, anh nhìn ánh mắt của cô mê ly lại cực nóng, mạch máu bành trướng, cơ thể và linh hồn của anh đều bởi vì cô kịch liệt thiêu đốt.

Muốn rong ruổi trong cơ thể cô, muốn thuần phục cô.

"Nhìn xem em còn có thể chạy đi nơi đâu." Lý Thương Mạc hung dữ nói ra bên tai Diêu Bảo Châu: "Phải làm đến khi em chạy không thoát mới thôi."

Giọng Lý Thương Mạc như là có ma lực, lời thô tục nhất lại có thể khơi dậy tình dục nóng bỏng nhất.

Diêu Bảo Châu chỉ cảm thấy toàn thân chấn động rung động lắc lư, cùng lúc đó, cô cảm nhận được không chút thương tiếc xông tới, là anh đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Lý Thương Mạc kinh ngạc vì tốc độ tỉnh lại của Diêu Bảo Châu, cho dù là linh hồn hay là cơ thể đều vô cùng mạnh mẽ.

Vốn cho rằng buổi tối hôm nay Diêu Bảo Châu mệt mỏi sẽ phải dựa vào anh một đêm, không nghĩ tới chỉ có nửa giờ mà thôi, cô cũng đã tỉnh thần vô cùng phấn chấn đứng ở phía sau cốp kiểm kê vật phẩm rồi.

Nói như thế nào Diêu Bảo Châu cũng là hôm nay mới được Lý Thương Mạc tìm được, rõ ràng là một chân bước vào quỷ môn quan được đưa trở lại,

cho dù bổ sung thức ăn nước uống giúp cơ thể đã khá lên nhiều, nhưng nói như thế nào hai người cũng vừa mới kịch liệt làm một phát, Lý Thương Mạc cảm thấy thể lực còn chưa khôi phục, Điều Bảo Châu làm sao lại khôi phục nhanh như vậy?

Lý Thương Mạc trong lòng không phục.

"Giúp em soi đèn pin." Điều Bảo Châu ngẩng đầu, thần thái sáng láng nhìn Lý Thương Mạc nói.

"Đến lúc sai thì biết coi trọng anh rồi."

"Mau tới đây."

Tuy Lý Thương Mạc ngoài miệng không tình nguyện, nhưng vẫn nhanh chóng mặc quần, ngâm điều thuốc, thành thật đứng bên cạnh xe soi đèn cho Điều Bảo Châu.

"Chúng ta không thể nghỉ ngơi trước sao?" Lý Thương Mạc vẻ mặt mệt mỏi nói: "Tinh thần của em cũng thật tốt quá nha? Không mệt à?"

"Em không mệt." Điều Bảo Châu nghiêng đầu nhìn Lý Thương Mạc, trời tối như vậy, có thể nhìn thấy quầng thâm trên mắt anh, nhin không được cười nhạo nói: "Chỉ có anh mệt mỗi thôi nha."

"Hả?" Lý Thương Mạc nhũn mày, vốn không phục, hiện tại lại càng không vui nổi, hỏi: "Em chê anh không đủ dùng sức? Khiêu chiến anh? Kích thích anh?"

Tuy đã suốt hai ngày không chợp mắt, lại lái xe trong sa mạc một ngày, nhưng vì giữ gìn tôn nghiêm đàn ông, dù có chết ở trên người Điều Bảo Châu, Lý Thương Mạc cũng phải phân chấn tinh thần lại làm một lần.

Điều Bảo Châu biết rõ bây giờ không phải là lúc tốt để khiêu khích Lý Thương Mạc, vội nhẹ nhàng, dùng ngôn ngữ khéo léo nói: "Đương nhiên là anh mệt mỗi rồi, bởi vì toàn là anh cử động, em cũng đâu nhúc nhích, có phải hay không?"

Lý Thương Mạc quả nhiên mềm xuống, mặt lộ vẻ đắc ý.

Điều Bảo Châu nhin không được cúi đầu cười, đàn ông có đôi khi là nô lệ của lòng tự trọng.

"Đứng thế... Em chỉ động có cái miệng."

Về mặt Lý Thương Mạc cười xấu xa từ phía sau ôm lấy Điều Bảo Châu, ở sau lưng cô dụi hai cái.

Điều Bảo Châu lại càng hoảng sợ, đang muốn bảo Lý Thương Mạc buông cô ra, lại cảm thấy bên tai nóng nóng.

Lý Thương Mạc liếm tai cô, mập mờ nói: "Vậy lần này em động nhé."

Chỉ là bị ôm lấy mà thôi, Điều Bảo Châu cũng cảm giác dưới bụng có một dòng nước ấm chảy qua, hai chân cô như nhũn ra, gần như đứng không nổi, cả người gần như dán vào trên người Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc kéo sát Điều Bảo Châu vào người mình, bàn tay cực nóng trượt vào bên trong quần áo cô.

Điều Bảo Châu cũng động tĩnh, quay đầu hôn Lý Thương Mạc, hai người môi lưỡi dây dưa, lập tức lại sắp lau súng cướp cò, may mà Điều Bảo Châu còn sót lại lý trí, kịp thời gọi Lý Thương Mạc tên đã trên dây ngừng.

"Không được."

"Sao không được? Em rõ ràng đã như vậy rồi." Lý Thương Mạc đưa tay xuống phía dưới Điều Bảo Châu, không có ý tốt hỏi: "Thế nào, sợ trong sa mạc mất nước?"

Điều Bảo Châu trừng Lý Thương Mạc, người này miệng xấu, sao có thể vừa cười nhạo vừa nói ra những lời không biết xấu hổ đến thế.

Lý Thương Mạc dục niệm sâu nặng, đáng vẻ không bỏ qua.

"Thật sự không được, trời sắp sáng rồi, nếu không đi trời sẽ sáng."

Tay Lý Thương Mạc ôm Điều Bảo Châu cứng đờ. Không nhắc tới còn tốt, vừa nhắc tới chuyện này, Lý Thương Mạc đã cảm thấy trong lòng lo lắng, trong nháy mắt không còn nhiệt tình.

Điều Bảo Châu vội đẩy anh, cắt kỹ đồ, khép lại cốp xe.

Lý Thương Mạc buông lỏng tay, cầm điều thuốc, đưa lưng về phía xe, không nói lời nào cúi đầu hút.

Điều Bảo Châu nhìn về mặt Lý Thương Mạc khác thường, đi đến phía sau ôm lấy anh hỏi: "Anh đang chán nản gì thế?"

Lý Thương Mạc hút thuốc, không nói lời nào.

Diêu Bảo Châu cũng không hỏi nhiều, chỉ là dựa vào lưng anh, dịu dàng ôm anh.

"Em cảm thấy chúng ta thật sự có thể đi ra khỏi sa mạc sao?" Lý Thương Mạc rốt cục mở miệng.

"Khả năng cực kì nhỏ. Nhưng trên thế giới này, không đến cuối cùng ai cũng không nói chính xác được kết cục sẽ như thế nào, giống như tìm kiếm vật chất tối ở trong vũ trụ, chúng ta biết rõ vật chất tối là ở chỗ này, nhưng phí hết tâm huyết cũng không nhất định tìm được, nhưng có đôi khi vận khí tốt, nói không chừng sẽ đụng phải."

"Chúng ta có cái vận khí này sao?"

"Có chứ. Nhưng chúng ta chỉ có thể đi vào buổi tối, bởi vì chỉ có buổi tối có sao, có ánh trăng, em có thể phân biệt rõ phương hướng. Tuy không biết vị trí cụ thể của chúng ta trong sa mạc, nhưng chỉ cần đi thẳng về một phương hướng, luôn có thể đi ra ngoài. Đúng không?"

Lý Thương Mạc ngẩng đầu liếc ngôi sao đầy trời, ánh sao trong mắt anh đều giống y xì nhau, chả có gì khác biệt.

"Nhìn sao có thể tìm được phương hướng ư?" Lý Thương Mạc có chút tò mò hỏi: "Vậy có phải chỉ cần nhìn thấy ánh sao trên bầu trời, đi đâu cũng sẽ không lạc đường? Sao Bắc Cực là cái kia, có phải cứ đi về phía sao Bắc Cực, chúng ta sẽ ở hướng bắc?"

"Đương nhiên không phải, cho dù là ánh trăng hay là vì sao, thời gian buổi đêm trôi qua, vị trí đều luôn biến hóa đấy. Chúng ta phải thông qua mùa, kinh độ và vĩ độ, thời gian và vị trí vì sao trên bầu trời lúc này mới phân biệt rõ phương hướng."

"Nghe thật khó khăn đấy."

Tuy ngoài miệng nói khó, Lý Thương Mạc lại tin tưởng Diêu Bảo Châu có thể làm được.

Trong lòng anh, Diêu Bảo Châu vô cùng thông minh, tựa như nữ thần, chuyện khó hơn nữa cô đều nhất định hiểu rõ.

"Anh tin em." Diêu Bảo Châu chắc chắn nói: "Chúng ta có cơ hội đi ra ngoài, có cơ hội một lần nữa bắt đầu cuộc sống, coi như là đi nháp nhò chút ít cũng không sao, chỉ cần phương hướng là đúng, chúng ta sẽ không sợ."

Lý Thương Mạc im lặng một lát, mới cười khò một tiếng nói: "Anh cảm thấy em sợ là có chút không bình thường."

"Sao?"

"Lúc còn sống tốt mỗi ngày không ngủ được, đi tìm cái chết, lúc sắp chết lại giữ vững tinh thần."

Diêu Bảo Châu bật cười, người này rất hiểu cô đấy.

"Đúng vậy, ở thế giới bên ngoài em quả thực cái gì cũng có, có công việc, có đồng nghiệp, được người tôn kính, nhưng cũng không biết lý do gì để sống. Hiện tại tuy không biết còn có thể sống được mấy ngày, nhưng lại biết rõ lý do để sống rồi, cho nên mới có tinh thần sống."

Lý Thương Mạc cúi đầu cười, gẩy tàn thuốc.

"Đúng là như vậy." Anh xoay người ôm lấy Diêu Bảo Châu, vỗ lưng cô, cũng lên vài phần tinh thần, "Được, không gầy vò đau khổ, chúng ta xuất phát."

"Không chán nản nữa hả?"

"Đương nhiên là không, anh có lòng tin với em rồi."

Hai người một trước một sau lên xe, Diêu Bảo Châu đi trước, Lý Thương Mạc theo sát đằng sau cô, hai người chỉ có thể thông qua bộ đàm trao đổi.

"Em vừa xem vì sao vừa xác định phương hướng sao?"

"Đúng vậy, dựa vào kinh độ và vĩ độ cùng với vị trí ánh trăng và vì sao không cùng lúc trên bầu trời để phán đoán phương hướng."

Nghĩ đã thấy lượng công việc lớn cỡ nào, không chỉ có phải biết rõ dạng trăng và số tử vĩ, còn phải tùy thời quan sát biến hóa, tùy thời phán đoán phương hướng mới.

"Cũng chỉ có em, đổi lại người khác đều làm không được, đầu óc em thật sự quá mạnh."

Quả thực giống như là máy vi tính.

Diêu Bảo Châu hờn dỗi: "Đây là chỗ tốt của việc tìm phụ nữ thông minh đấy, thế nào, so với những bạn chịch kia của anh, có phải em hữu dụng hơn không?"

"Chắc, em em, anh đã nói anh không phải vua chịch Châu Á rồi!"

"Ừ, anh chỉ thừa nhận thôi."

"Điều Bảo Châu, em có tin anh vọt tới phía trước thu thập em không?"

"Ồ, giận à?" Điều Bảo Châu cười lạnh nói: "Cũng không biết là ai ngay từ đầu nói em ngực to mà không có não."

"Vậy có thể trách anh sao? Lúc trước em cố ý giả ngu, trào phúng anh."

"Không phải trên đường em nhằm chán trên chọc anh chơi sao?"

"Hừ, em không đi làm nhà khoa học, tiến vào giới bọn anh, nhất định cũng có thể gây dựng được một mảnh trời đất, thật đấy, chờ chúng ta đi ra ngoài, em đi đóng phim với anh đi, kĩ thuật của em so với ai cũng mạnh hơn nhiều."

Nói đến cái này Điều Bảo Châu tò mò, hỏi: "Đóng phim kiếm được nhiều tiền không?"

"Còn phải xem nhân khí thế nào." Lý Thương Mạc đại khái nói ra phạm vi.

Bộ đàm đột nhiên im lặng.

"Làm sao vậy?"

"So với bọn anh, bọn em đúng thật là người nghèo." Điều Bảo Châu nhin không được cảm thán nói.

Nói thật, Lý Thương Mạc cũng thường cảm giác thứ mình giành được cũng không tương xứng với sự trả giá, thường xuyên chỉ có cảm giác xấu hổ, cho nên mới không ngừng quyên góp các loại hạng mục.

"Đúng thế, có lẽ những nhà khoa học các em kiếm được nhiều tiền, như vậy thế giới mới có thể hướng tới vui sướng quang vinh, hướng tới phương hướng phát triển tốt."

Điều Bảo Châu ở bên kia bật cười, trêu ghẹo nói: "Anh viết viết văn đấy à? Em cảm thấy làm nghiên cứu khoa học kiếm ít tiền mới tốt, còn làm học thuật, tốt nhất không phải lo ăn mặc sinh hoạt bình thường là được."

"Tại sao?"

"Nếu thật sự khoa học và văn học trở thành món lợi ketchup, vậy có bao nhiêu người không sạch sẽ chui vào? Hiện tại cũng đã đủ không thuần túy rồi, nếu thật sự là ngành sản xuất lợi nhuận ketchup, chỉ sợ đến lúc đó, giới học thuật, nghiên cứu khoa học đều là đầu cơ trục lợi, càng thêm thị phi. Mặc dù có lúc cũng sẽ mắng đồng nghiệp là ngu xuẩn, nhưng bên cạnh em đa số đều sẵn sàng chìm xuống, có ước mơ có năng lực có tài hoa, hơn nữa kiên định mà muốn vì nhân loại sáng tạo mấy thứ gì đó lưu lại."

"Em thì sao?" Lý Thương Mạc hỏi: "Lúc trước em lựa chọn làm cái này, là vì sáng tạo, lưu lại cái gì?"

"Lúc đi học xem 'Thus Spoke Zarathustra' của Nietzsche."

"Nói về cái gì?"

"Con người nên là đồ vật siêu việt, vì chính mình siêu việt, bạn đã làm những gì?"

Lý Thương Mạc im lặng, vô thức đi nhanh hơn.

Điều Bảo Châu nói rất nhiều điều khiến anh không thể hiểu, nhưng luôn luôn có loại cảm giác xúc động, giống như là một hồi gió lạnh không ngừng mà xẹt qua miệng vết thương linh hồn.

Cả đời này phần lớn thời gian anh đều trôi qua vô cùng mê mang, lúc còn trẻ thiếu niên khí phách, đần độn, cũng đã làm chuyện hồ đồ nhiều lần, lúc ấy nhiệt huyết sôi trào, hôm nay lại làm anh hối hận vô cùng.

Chỉ là Lý Thương Mạc vận khí cũng không tệ, không ném mình đi, mỗi lần cuộc sống chuyển hướng, đều có thể gặp được quý nhân kéo anh lại.

Điều Bảo Châu cũng từng kéo anh.

Lúc trước muốn làm ca sĩ, nửa đường muốn vứt bỏ, lúc sắp kết thúc lại gặp cô ngoài cửa hàng.

Về sau làm được ca sĩ rồi, một đêm thành danh, cũng từng mất phương hướng, tự đại đến không coi ai ra gì, sau đó xảy ra scandal trong vòng một đêm ngã xuống đáy cốc, lại gặp được cô.

Mỗi một lần, Điều Bảo Châu đến vào lúc anh đau đớn, lại để cho anh không thể không đối mặt với chính mình.

Vì chính mình siêu việt, anh đã làm cái gì nhỉ?

Trong đầu Lý Thương Mạc tự hỏi, nhất thời không có chú ý chân ga, đợi lấy lại tinh thần, đã không còn kịp rồi, xe của anh vọt tới đuôi xe Điều Bảo Châu, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, hai chiếc xe đâm vào nhau.

Xe Điều Bảo Châu vốn không chắc chắn, bị đụng, đổ ập xuống cát.

Địch...

Đây là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Lý Thương Mạc ngừng xe, lập tức chạy về phía Điều Bảo Châu, xe lộn vòng, tuy nhiên đèn chiếu trước xe vẫn sáng, nhưng thật sự không thấy rõ tình huống bên trong.

"Bảo Châu! Bảo Châu!"

"Bảo Châu, em ở nơi nào? Anh đây!"

"Bảo Châu em có xảy chuyện gì không?"

"Bảo Châu, em trả lời anh!"

Lúc Lý Thương Mạc vọt tới bên này, Điều Bảo Châu đã từ trong xe lật nghiêng leo ra rồi.

Cô nhỏ ngum cát trong miệng, nhìn Lý Thương Mạc sững người bên cạnh xe, nhịn không được vẻ mặt ghét bỏ nói: "Em muốn hỏi anh, anh có thể cho em khoảng trông không?"

Lý Thương Mạc muốn thò tay đỡ Điều Bảo Châu, nhưng cô đã chống xe leo ra rồi.

Điều Bảo Châu nhảy vào cát, cười tủm tỉm nói với Lý Thương Mạc: "Anh xem không phải em vẫn còn tốt đấy sao?"

Lúc này Lý Thương Mạc mới thở phào một hơi, ôm chặt lấy Điều Bảo Châu, vẫn chưa hết hoảng hốt.

"Làm anh sợ muốn chết, vất vả lắm mới tìm được em, nếu lại bị anh đụng chết, anh đây thật sự muốn đem mình chôn sống ở đây!"

"Sao có thể chứ, trong sa mạc lật xe không sao đâu." Điều Bảo Châu chỉ cảm thấy Lý Thương Mạc thật sự buồn cười, lúc này cũng có thể làm ra chuyện dở khóc dở cười, trêu ghẹo nói: "Chỉ có điều kỹ thuật lái xe của anh thật sự không được, vậy mà có thể tông vào đuôi xe em."

Nghe được Điều Bảo Châu nói như vậy, Lý Thương Mạc buông tay nói: "Xem xe thế nào đã."

Lý Thương Mạc chiếu đèn pin xem, đuôi xe bị đụng nát rồi, lật nghiêng toàn cát ở bên trong, có lẽ là hỏng rồi.

"Chiếc xe kia của anh vẫn là chất lượng tốt hơn, loại xe ròm của chúng em không thể trêu vào." Điều Bảo Châu nhìn đuôi xe mình nhịn không được cảm thán nói: "Quả nhiên vẫn là phải kiếm được nhiều tiền."

Tuy Điều Bảo Châu còn đang nói đùa, nhưng trong lòng Lý Thương Mạc cũng rất sợ.

"Bảo Châu, em giết anh đi, anh không còn mặt mũi gặp em." Về mặt Lý Thương Mạc xấu hổ và giận dữ nói, chỉ hận không thể lấy cái chết tạ tội ở đây.

"Được rồi, một chiếc xe thôi mà." Điều Bảo Châu đi qua mở cốp, lấy đồ vật bên trong ra, ném cho Lý Thương Mạc nói: "Anh bỏ những thứ này vào xe anh đi."

Lý Thương Mạc đành phải mang thả vào xe mình, chiếu đầu xe, xe của anh vẫn tốt, ngoại có chút vết trầy thì không có gì.

Chờ anh thu thập xong trở lại, đã thấy Điều Bảo Châu đứng trước xe, vẫn không nhúc nhích nhìn chiếc xe đã hỏng, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Lý Thương Mạc dừng bước, tự trách hối hận cũng không dám đi qua, nhưng vẫn kiên trì đi tới.

Nghe được tiếng bước chân Lý Thương Mạc, lúc này Điều Bảo Châu mới hoàn hồn, cô quay đầu lại nhìn Lý Thương Mạc, mỉm cười, không chút nào

lưu luyến nói: "Được rồi, bên này không có gì, chúng ta tranh thủ thời gian lái xe của anh đi, đừng lãng phí thời gian."

"Không cần xe nữa sao?" Lý Thương Mặc chợt dạ áy náy nói: "Nói không chừng còn có thể sửa đây, nếu không để anh xem một chút."

Lý Thương Mặc biết rõ ý nghĩa chiếc xe này, anh biết trong lòng Diêu Bảo Châu chắc chắn rất thương tâm, chỉ là không muốn làm anh áy náy mới giả vờ không thèm để ý.

Diêu Bảo Châu lắc đầu nói: "Không sửa được, đừng lãng phí thời gian."

Lý Thương Mặc cố ý bày ra dáng vẻ ngẫu lòi, khoác lác nói: "Em quên anh là ai chẳng? Có chuyện anh không làm được sao? Lần trước nó hư chẳng phải anh vẫn sửa được sao? Em chờ đó, để cho em biết cái gì gọi là khởi tử hồi sinh."

Tuy trong lòng không nắm chắc, nhưng tuyệt đối không thể để cho Bảo Châu thất vọng, Lý Thương Mặc quay người trở về xe mình cầm thùng dụng cụ.

Diêu Bảo Châu giữ chặt anh.

"Được rồi, xem như là sửa được, nhưng trong sa mạc này, anh lấy cái gì để sửa?"

"Không thử làm sao biết?" Lý Thương Mặc có đôi khi vô cùng bướng bỉnh, không sửa được cũng phải sửa, anh không muốn làm cho Diêu Bảo Châu thất vọng khổ sở.

"Cho dù sửa tốt, cũng không có giá trị, chỉ là một chiếc xe mà thôi, trong sa mạc phải giữ thể lực. Anh nghe em, đừng sửa, tiếp tục đi là được rồi."

Nhìn thấy dáng vẻ Diêu Bảo Châu không muốn như vậy, Lý Thương Mặc lại nóng nảy, anh kích động nói: "Đây là xe của anh trai em đây."

Diêu Bảo Châu dờ khóc dờ cười nói: "Em biết chứ, là xe anh em, sao anh còn sốt ruột hơn em vậy?"

"Bởi vì anh biết em khổ sở."

"Em không có."

"Em chắc chắn khổ sở, em quý chiếc xe này thế mà, lúc trước anh thuận miệng nói muốn phá xe em còn đen mặt với anh, muốn chết cũng phải chết cùng nó, hiện tại nó vỡ thành như vậy sao không đau lòng? Chúng ta tuyệt đối không thể mặc kệ nó ở nơi này. Chúng ta nhất định phải lái nó đi ra ngoài, sửa không được thì cùng nó chết ở chỗ này."

Diêu Bảo Châu thật sự không biết nói gì cho phải, lại cảm thấy Lý Thương Mặc ngu dần, lại cảm thấy anh đáng yêu muốn chết, chỉ có thể cười.

"Em cười cái gì?" Lý Thương Mặc hỏn hển nói: "Em nghiêm túc cho anh."

"Cười anh đấy, anh lớn lên hư hỏng như vậy, nhưng sao trong lòng lại đơn giản lương thiện như vậy." Diêu Bảo Châu nhìn Lý Thương Mặc, ánh mắt dịu dàng nói: "Gặp anh thực sự là vận may của em."

Lý Thương Mặc bị Diêu Bảo Châu đột nhiên khích lệ ngỡ ngàng, nhanh chóng nghiêng mặt đi, vì che dấu chính mình thẹn thùng, còn cố ý "chặc" một tiếng.

"Chặc cái gì?"

"Em cho rằng anh không biết em đang nói sang chuyện khác sao? Đừng nói nhảm, anh đi lấy dụng cụ, em chiếu đèn pin cho anh."

"Thật sự không cần." Diêu Bảo Châu kiên định lời kéo Lý Thương Mặc không cho anh đi. "Anh em mất rồi, em giữ lại xe của anh ấy có ý nghĩa gì?"

Lý Thương Mặc nhìn Diêu Bảo Châu, không xác định cô có nói thật hay không.

Giọng Diêu Bảo Châu bình tĩnh lại kiên định, nói: "Quá khứ đều không thể trở lại, em muốn làm một người dũng cảm, không sa vào bi thương, tiêu sái vứt bỏ quá khứ, không tự oán hối tiếc, tiêu sái không quay đầu lại đi về phía trước. Lý Thương Mặc, em thật sự rất nghiêm túc không cần chiếc xe này nữa."

"Thật sao?"

"Thật đấy. Cho dù cuộc sống của em không dài, đó cũng là cuộc sống mới. Chúng ta đi thôi."

Diêu Bảo Châu nói lòng tay Lý Thương Mặc, xoay người rời đi, đi vài bước nhìn thấy Lý Thương Mặc không đi, dừng lại ngoắc anh.

"Mau tới đây, trong sa mạc tối lắm, cho dù chỉ cách vài mét đều có thể đi lạc đấy." Diêu Bảo Châu nhủ này có chút hờn dỗi nói: "Để em đi lạc thì không tìm được nữa đâu."

Lúc này Lý Thương Mặc mới hoàn hồn, vội chạy tới dắt tay Diêu Bảo Châu, nắm chặt không buông.

Không thể bỏ ra, tuyệt đối không thể lại bỏ ra.

Điều Bảo Châu cảm giác được Lý Thương Mạc túm chặt tay mình, quả thực phát đau, còn tưởng rằng anh vì chuyện tông xe trong lòng không yên.

"Em thật sự không để ý, anh không cần áy náy." Điều Bảo Châu an ủi anh nói: "Hai ngày anh không ngủ rồi, tí nữa em lái xe, anh nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ nhiều."

"Bảo Châu." Lý Thương Mạc muốn nói lại thôi.

"Vâng?"

Lý Thương Mạc dừng bước lại, vẫn không nói lời nào.

"Nói đi." Điều Bảo Châu nóng nảy, "Áp a áp ứng."

"Điều Bảo Châu, mặc dù cuộc sống của chúng ta không dài. Không đúng, cho dù cuộc sống của chúng ta dài bao nhiêu, chúng ta đều không xa rời nhau được không?"

Điều Bảo Châu không nói lời nào, Lý Thương Mạc căng thẳng đến mức mặt đỏ lên, may mắn hôm nay tối mịt, Điều Bảo Châu thấy không rõ dáng vẻ bối rối của anh.

"Anh muốn cùng em trải qua cuộc sống mới." Lý Thương Mạc nói nốt.

Trong lòng bàn tay nóng nóng, ẩm ướt, Điều Bảo Châu cúi đầu cười.

"Vâng."

Rung động mập mờ, điên cuồng, hoặc là mất đi, hoặc là bị thuần phục. Vậy cứ như thế đi, để cho anh trở thành em, toàn bộ tính mạng của anh, cho dù dài ngắn, đều thuộc về em.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Hôm nay đã là ngày thứ bảy Lý Thương Mạc mất tích.

Ngày đó, mọi người chợt phát hiện đoàn xe thiếu đi một chiếc, sợ tới mức cực nóng đều nhìn không được nổi da gà, đợi đến lúc phát hiện người mất tích là Lý Thương Mạc càng bùng nổ, bầu không khí càng trở nên quỷ dị.

Mặc dù mọi người lập tức quay đầu xe đi tìm, nhưng trong sa mạc gió thổi dấu vết bánh xe lập tức biến mất, đoàn xe tìm một vòng cũng chỉ thấy toàn là sa mạc mà thôi.

Vốn cũng không phải là quan hệ quá gần gũi, chỉ là đội xe tạm thời, bỗng nhiên mất tích vốn làm người ta nghe mà kinh sợ, tất cả mọi người sinh lòng thoái ý, không muốn dừng lại thêm nữa. Đội trưởng Linh nhìn thấy những người này không đồng lòng, lại không có trang bị đầy đủ, cũng không dám mang theo mọi người xâm nhập lung tung, mất thấy sắc trời sắp tối, đành mang theo đoàn xe vội vàng trở về trung tâm thành phố ma quỷ, đã xong lần xuyên hồ này, hơn nữa lập tức báo cáo thời gian Lý Thương Mạc mất tích, chuẩn bị tổ chức cứu viện.

Tuy công ty Lý Thương Mạc vô cùng muốn ngăn chặn tin tức, nhưng mà chuyện xuyên hồ Lop Nur có quá nhiều phóng viên đi cùng, mọi người đều có tâm tư, lần lượt chuẩn bị mọi thứ. Mấy nhà truyền thông cũng đều không muốn để cho nhà khác nhanh chân đến trước, công ty và truyền thông đàm phán còn chưa bắt đầu bao lâu, tin tức lần lượt phát ra ngoài. Đến buổi tối đưa tin Lý Thương Mạc mất tích sa mạc, ngay tiếp đó là ảnh chụp, video trên mạng đều đã có.

Đợi đến đêm khuya, tin tức "Lý Thương Mạc mất tích ly kỳ ở hồ Lop Nur" cũng đã bùng nổ khắp trên mạng.

Biên tập và nhóm lập trình viên trang web khổ không thể tả, bởi vì bỗng nhiên lưu lượng bộc phát, suốt đêm tăng ca xử lý tin tức này.

Nhóm truyền thông đối với Lý Thương Mạc quả nhiên là vừa yêu vừa hận, yêu là anh luôn có thể tạo ra tin tức đặc biệt, hận chính là anh thật sự một khắc đều không cho bọn họ được yên tĩnh.

Trước đó không lâu mới tuôn ra scandal "Vua chịch Châu Á" khiến bọn họ tăng ca suu tầm tin tức khắp nơi, phỏng vấn các nhân viên liên quan, nhưng mà còn chưa kịp nghỉ ngơi, Lý Thương Mạc lại tuôn ra tin tức ản hôn, còn có video làm chứng.

Đám chó săn chỉ có thể suốt đêm tăng giờ làm việc tìm kiếm tin tức về cô dâu này, đào ba thước đất chuẩn bị bởi cô ra, da đều không thừa, còn kịp ngủ

một giấc, nhưng lại một tin tức oanh tạc nện tới, Lý Thương Mạc mất tích ở hồ Lop Nur! Phim truyền hình cũng không lăm sóng gió thế này.

Quần chúng ăn dưa trên mạng tự nhiên cũng là theo sát bát quái không buông, câu chuyện khúc chiết ly kỳ này phát triển khiến mọi người đuổi theo bằng chết, quên hết tất cả, thậm chí đều ảnh hưởng tới công tác của mọi người, trên mạng còn có cả hình ảnh, cái gì ông chủ muốn theo đuổi tin tức về Lý Thương Mạc, hôm nay cho nghỉ một ngày.

Mọi người thỉnh thoảng đổi mới tin bất quái, đều chỉ muốn nhìn một chút bao gồm gièm pha, âm mưu, tình yêu, mạo hiểm, khủng bố, luân lý gia đình còn cả tập tiếp theo đến lúc nào mới có thể ra đại kết cục.

Đối với chuyện Lý Thương Mạc mất tích, mọi người cũng có những suy nghĩ khác nhau, thần bí có, âm mưu có, có cười, có khóc, còn có cả châm nếm.

Đám fans kêu rên khắp nơi, đám bát quái thì khí thế ngất trời. Ngay từ đầu còn có người hoài nghi có phải tin tức giả hay không, dù sao chuyện làm người nghe kinh sợ như vậy vẫn là hiếm thấy, nhưng mà ngày hôm sau lại tuôn ra "Di thư" của Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc để lại "Di thư" đúng giờ gửi đến hòm thư người đại diện, nói anh tự mình thoát đoàn, muốn một mình đi sa mạc tìm Diêu Bảo Châu. Còn nói biết rõ chuyện đi này có lẽ là cử tử nhất sinh, cho nên lưu lại bức thư này cáo biệt, nói đây là lựa chọn của anh, không cần lãng phí nhân lực vật lực tìm kiếm anh, sa mạc này quá lớn, tỷ lệ tìm được bọn anh quá mơ hồ, đem vận mệnh của bọn anh giao cho ông trời là được rồi.

Công ty cũng biết chuyện này là không giấu được, thoải mái đem tình huống công bố cho mọi người, sửa chữa di thư một chút rồi công bố, một là làm sáng tỏ lời đồn khắp nơi, hai là bỏ được trách nhiệm của mình.

"Em biết rõ ném cục diện rồi rắc cho anh, chúng ta cũng đã làm anh em nhiều năm, em làm như vậy hoàn toàn rất không có suy nghĩ, còn vô cùng trọng sắc khinh bạn, nhưng ích kỷ chính là ích kỷ, dù sao trong mắt mọi người em chính là người đàn ông muốn làm gì thì làm, không chịu trách nhiệm, em cũng lười giải thích, dứt khoát an vị tên tuổi này là được rồi."

"Chuyện tìm được Diêu Bảo Châu là không thể, cho dù em biết rõ chính mình quả thực là đi tặng đầu người; cho dù em và cô ấy cho tới bây giờ chỉ là gặp thoáng qua, quan hệ bèo nước gặp nhau; cho dù cô gái lạnh lùng, cao ngạo, cay nghiệt này căn bản sẽ không để em ở trong lòng, nhưng em không thể không đi tìm cô ấy, sẵn sàng chết vì cô ấy."

"Một người đàn ông không vì người mình yêu chết, thì còn chết vì cái gì?"

"Nếu như em có thể mang theo cô ấy trở lại, đến lúc đó em sẽ thành thật thỉnh tội xin lỗi mọi người, về sau thành thật làm cây rặng tiền, xem như đền bù lúc này em gây phiền toái cho anh, tạo thành tổn thất cho công ty. Nếu em không về được cứ xử lý di sản của em là được rồi."

"Em biết rõ cái này rất có thể là tin tức cuối cùng em để lại thế giới này, vốn muốn nói chút từ ngữ cao cấp, nhưng em không quen đứng đắn, cũng không muốn làm tuyệt như vậy. Chỉ là muốn nói với những người vu tội em là vua chịch Châu Á một tiếng, các người chờ cho ông, hoặc là ông trở lại thu thập các người, hoặc là thành quỹ đi tìm các người!"

"Lý Thương Mạc tôi đời này mặc dù không có chuyện gì không làm nổi, nhưng coi như là ăn chơi lêu lổng, cũng không làm chuyện có lỗi với ai. Vốn muốn lang thang cả đời, không nghĩ tới lại chung tình với một người. Tôi không cầu có thể rời khỏi sa mạc, chỉ cầu có thể tìm được cô ấy, cho dù cô ấy muốn chết, tôi cũng cùng chết với cô ấy."

"Cho nên cũng đừng tìm tôi nữa, coi như tôi chết đi, dù sao tôi cũng là nhân vật công chúng, phải làm mẫu, không thể lãng phí tài nguyên quốc gia, tài sản nhân dân."

"Chết sống có số, cứ như vậy đi."

Di thư này của Lý Thương Mạc lần nữa đẩy nhiệt độ chuyện này lên đến đỉnh, tuy anh yêu cầu không cần cứu viện, đội cứu viện cũng biết khả năng tìm được anh không lớn, nhưng mạng người quan trọng, lại là dạng nhân vật công chúng, đội cứu viện vẫn phải xuất phát.

Thành phố ma quỷ tổ chức 100 chiếc xe tiến vào trong sa mạc tìm người, ngày hôm sau fans của Lý Thương Mạc cũng tập hợp thành trăm chiếc xe cũng chạy đến hồ Lop Nur muốn cứu thần tượng.

Cứ như vậy, mấy trăm chiếc xe tiến vào hồ Lop Nur tìm người.

Vòng bát quái cũng không ngại ngớt về thông tin tìm người.

Với tư cách nguyên nhân gây ra chuyện này, thân phận Diêu Bảo Châu cũng hoàn toàn bị đào ra ánh sáng, mọi người mới phát hiện, tuy Lý Thương Mạc thu hút hết sự chú ý của mọi người, nhưng cuộc đời của Diêu Bảo Châu mới thực sự là đặc sắc.

Nhà khoa học nữ truyền kỳ, tuổi trẻ thông minh, dung mạo xinh đẹp, thành tựu của cô trong lĩnh vực tinh không chói lọi, rõ ràng là thiên chi kiều nữ, nhưng mà một người như vậy lại trải qua tất cả bi thương, biên kịch tàn khốc nhất cũng không dám đem nhiều bất hạnh như vậy dồn vào trên người một người.

Mọi người đối với hứng thú về Diêu Bảo Châu nhanh chóng bùng nổ, quá khứ của cô cũng bị đào ra thương thức, thảo luận, phân tích...

Quá khứ của cô, nỗi thống khổ của cô, bệnh tật của cô, đã thành trà dư tửu hậu cho mọi người.

Hồ Lop Nur thần bí, khu không người biến hoá kỳ lạ, người phụ nữ tuyệt vọng tan nát cõi lòng, lãng tử phần đầu quên mình, sinh tử của hai người kia, rốt cục truyền bá cực kỳ nhanh trên mạng, lại được thêm mắm dặm muối, biến thành một đoạn truyền kì trong cát vàng.

Còn chuyện sống chết của bọn họ thì sao? Như thế trở thành một chuyện râu ria, đã không còn là trọng điểm chú ý của mọi người, việc đã đến nước này, đoạn câu chuyện bị kịch dĩ nhiên là đến nơi đến chốn, kết thúc hoàn mỹ trong lòng mọi người.

Đã đến ngày thứ năm Lý Thương Mạc mất tích, bên chính phủ đã xong cứu viện, dù sao đưa vào nhiều người làm chuyện xa vời không phù hợp thực tế, cũng không có chút ý nghĩa nào.

Nhìn thấy xe chính phủ rút lui, có một số fans cũng đã đi ra, dù điên cuồng theo đuổi thần tượng thế nào, cuối cùng vẫn không bằng được cuộc sống của mình, ai có thể thật sự không cần công việc người nhà, vĩnh viễn ở chỗ này cơ chứ? Cho dù còn có ít người kiên trì, cũng hiểu được hi vọng xa vời, cũng biết rõ không có khả năng kiên trì quá lâu.

Dù sao chuyện của người khác dù là sống chết cũng là chuyện của người khác, còn không bằng mình bị đứt ngón tay. Người vậy xem muốn chỉ là kích thích mới lạ, chỉ có không ngừng, càng ngày càng kích thích mãnh liệt, mới có thể lại lần nữa kích thích giác quan hưng phấn, giúp mọi người không ngáp sau giờ ngủ, vào đêm khuya ngủ không được, có thể có chút việc bỏ khuyết đại nào hư không.

Thế giới này không liên quan đến chúng ta, chúng ta và thế giới cũng vậy.

Đến ngày thứ bảy Lý Thương Mạc mất tích, ngay cả hotsearch cũng không còn là Lý Thương Mạc và Diêu Bảo Châu nữa rồi, bọn họ đã rớt xuống vị trí thứ mười mấy rồi.

Trong đêm hôm qua, một ngôi sao nổi tiếng kết hôn nhanh chóng chiếm đầu bảng hotsearch, đa số netizen nhanh chóng nhào vào trong bát quái mới, tựa như quên đi vô số tin tức cũ đồng dạng, mọi người cực kỳ nhanh quên hai người sống chết còn chưa rõ trong sa mạc.

Vì vậy vào ngày thứ bảy Lý Thương Mạc mất tích, vị thần tượng nổi tiếng cực kỳ nhanh bị khán giả ném ra sau đầu rồi.

"Hiện tại có lẽ có rất nhiều người đang tìm anh nhỉ?" Diêu Bảo Châu hỏi.

Trong đêm sa mạc rất lạnh, Lý Thương Mạc và Diêu Bảo Châu bọc lấy chăn sưởi ấm.

"Có thể, nhưng cho dù có, hiện tại người cũng đi rồi."

"Anh không phải là ngôi sao lớn ư, em nhớ anh nói cái gì... Súng bắn tia thiếu nữ, tên lửa phóng hỏa tâm hồn thiếu nữ?"

Lý Thương Mạc cười, nhưn mày, dùng giọng tự giễu nói: "Đúng vậy, anh chính là kẻ trộm tim trong truyền thuyết, tiểu sói hoang vừa ngọt ngào vừa quyến rũ; hormone hành tẩu nhân gian, tổng tiền công đội trời đạp đất; mây trời chọc mạnh nhất, giấc mộng của 1 tỷ thiếu nữ..."

Diêu Bảo Châu bật cười, phát hiện vẻ mặt Lý Thương Mạc có chút cô đơn, nói: "Đúng vậy, người như anh nhất định có rất nhiều người nhớ, cầu nguyện vì anh, hi vọng anh có thể bình an trở về."

"Thôi đi, đều đã một tuần rồi, ai còn nhớ rõ anh, anh mất tích ở hồ Lop Nur, người không tìm được cũng sẽ không có câu chuyện sau đó, hơn nữa cũng không có tác phẩm mới, tin tức về anh rất nhanh cũng sẽ bị quên không còn một mảnh."

"Fans vô tình như vậy sao?"

"Fans không dễ dàng quên như vậy, nhưng trên thực tế fans yêu cũng không quá tha thiết, buồn vui thật ra cũng không quan trọng như vậy. Làm ngôi sao rất dễ dàng làm người ta có một loại ảo giác chính mình đứng ở trung tâm thế giới, sau lưng có đoàn đội hơn trăm người công tác, có người mất mấy giờ trang điểm cho, có nhà thiết kế tạo hình, có bạn nhảy, có trợ lý, trong bóng tối luôn luôn có ngọn đèn chiếu vào trên người, cảm giác mình thật sự sẽ không kết thúc, nhưng trên thực tế, cuối cùng mọi người đều rời đi, mọi người về nhà mình, ăn riêng phần cơm của mình, ngủ riêng giường mình, sau sân khấu không có người quan tâm, thẳng thắn đều là của chính mình, thế giới không liên quan đến chúng ta, chúng ta và thế giới cũng vậy."

Diêu Bảo Châu hiếm khi được nghe được Lý Thương Mạc nói lời sâu sắc như vậy, quay đầu lại nhìn về phía anh, nhìn thấy Lý Thương Mạc đang nhìn ánh lửa đến xuất thần.

"Sao lúc trước anh lại lựa chọn làm nghề này?" Diêu Bảo Châu hỏi.

"Lúc trước là ưa thích ca hát, nhưng sau đó không biết làm sao lại thay đổi, không phục, không cam lòng, muốn áp đầu những loại ngu xuẩn kia, muốn nổi tiếng hơn so với bọn họ, nếu không sẽ bị người dẫm nát dưới chân, muốn người khác để mắt, muốn lợi nhuận và nhiều tiền, còn được người yêu mến, đi đóng phim, nhận đại ngôn, tham gia show... Thời gian mỗi ngày sắp xếp tràn đầy, đợi đến lúc có một ngày hoàn toàn tĩnh lặng, thì đã trễ rồi, lòng nhiệt tình lúc trước rốt cuộc tìm không trở lại rồi, hoá ra không phải là không có nhiệt tình, nhưng hiện tại thật sự không có rồi, thậm chí một chút biện pháp đều không có."

Lý Thương Mạc châm điếu thuốc, hít vài hơi, khói mù mịt khiến một bên mặt anh có chút mờ mịt.

"Em xem vì sao, anh ca hát. Em nhìn vì sao sáng ngời thành kính, anh ca hát lại không có độ ấm."

"Nhưng mà em cảm thấy anh hát rất êm tai."

Lý Thương Mạc vẫn là đáng về chán muốn chết, cũng không vui vì được Diêu Bảo Châu khích lệ.

"Đã động được người xem, nhưng không đã động được chính mình, thì có ý nghĩa gì chứ? Những thứ dễ dàng cảm thấy tuyệt vời đều không có ý nghĩa."

Diêu Bảo Châu im lặng, cô biết rõ đây là cô độc thuộc về Lý Thương Mạc, lúc đối mặt thế giới này mỗi người đều có cô độc của chính mình, mặc cho ai đều không thể giải quyết. Lúc Diêu Bảo Châu đối mặt vũ trụ hắc ám thần bí, lúc Lý Thương Mạc đối mặt ngàn vạn khuôn mặt xa lạ liêu lĩnh nhiệt tình, cô độc đều là giống nhau.

Cô khẽ tựa vào đầu vai anh, hai người im lặng một lúc, cho đến khi Lý Thương Mạc khẽ khàng ngậm nga.

Bùn tay trái, bùn tay phải,

Hoa xiêm y tri kỷ,

Thế giới vốn nên là đáng về tình ngộ. (*)

(*) Ca khúc "Through you"

Link:

"Bài hát này tên là gì?" Diêu Bảo Châu hỏi.

Lý Thương Mạc lập tức mặt không biểu cảm đáp: "Chơi bừa."

Diêu Bảo Châu khẽ cười một tiếng, vào lúc cùng đường mặt lộ Lý Thương Mạc còn muốn đùa, tuy cô không biết tên bài hát này, nhưng cô biết chắc chắn không gọi là chơi bừa.

"Anh hát tiếp đi."

Còn trẻ hết sức lông bông tuổi xé chiều tổn thương

Chờ đợi em tha thứ

Hoá ra em chính là khát vọng chuộc tội của anh

Còn trẻ hết sức lông bông, tuổi xé chiều tổn thương,

Chờ đợi được em tha thứ,

Hoá ra em chính là nơi trở về của anh.

"Chúng ta không phải là sắp chết à?" Qua thật lâu Lý Thương Mạc hỏi.

"Đúng vậy, rất nhanh thôi."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Lý Thương Mạc là bị khát tình, ngủ một đêm cả người có cảm giác cơ thể bị luộc. Làn da thay đổi mất thường cũng có thể thấy được, thô ráp khô héo, Lý Thương Mạc cầm lấy chai nước muốn uống, dốc xuống lại không còn giọt nào.

Anh quay người đi tìm Diêu Bảo Châu, đã thấy Diêu Bảo Châu không ở trong lều vải. Lý Thương Mạc đi nhanh ra ngoài, nhìn thấy Diêu Bảo Châu đưa lưng về phía anh ngồi ở trần xe, đang ngắm vì sao.

Bầu trời như một sân khấu bán nguyệt tuyệt đầy bảo thạch bao phủ sa mạc, Diêu Bảo Châu ngồi ở chính giữa sân khấu, vui vẻ khiến lòng anh vỡ nát.

Lý Thương Mạc leo lên trần xe, ngồi vào bên cạnh Diêu Bảo Châu.

"Có phải muốn chạy đi hay không?" Lý Thương Mạc hỏi.

Điều Bảo Châu lắc đầu.

"Không phải em nói chỉ có buổi tối có thể chạy đi sao? Ban ngày không có sao, không thể chỉ dẫn phương hướng." Lý Thương Mạc lại hỏi.

"Hết xăng rồi."

Hai người im lặng một lúc, Điều Bảo Châu mới lại mở miệng.

"Xin lỗi, em quá tự tin rồi, tuy dựa vào vì sao có thể phân biệt rõ phương hướng, nhưng vẫn là cần người lái xe có cảm giác phương hướng hoàn mỹ, nếu không có khả năng rất lớn vẫn là không đi được, chỉ có thể ở trong mê cung sa mạc. Hiện tại em cũng không biết chúng ta ở nơi nào, sợ là anh phải chôn xác cùng em trong đây rồi."

"Cái này có gì phải xin lỗi, tiến vào sa mạc anh đã chuẩn bị tâm lý không ra được rồi."

Lý Thương Mạc móc ra điều thuốc, đang muốn tìm bật lửa Điều Bảo Châu thò tay châm cho anh.

"Chuyên nghiệp nha." Lý Thương Mạc nhướn mày, vẫn là dáng vẻ lưu manh vô lại kia, rút hơi thuốc nói: "Tùng châm cho ai thế?"

Tình hình trước mắt đã thế này, Lý Thương Mạc còn có thể thần nhiên thả lỏng như vậy, thậm chí ngay cả dáng vẻ không đứng đắn đều không thay đổi, Điều Bảo Châu cảm giác mình thật sự không yêu lắm người.

"Này? Sao không nói lời nào?" Lý Thương Mạc cúi đầu nhìn chăm chăm vào mắt cô hỏi: "Thật đúng là đã châm cho người đàn ông khác? Ai thế?"

Điều Bảo Châu bất đắc dĩ mỉm cười nói: "Không có, anh là người đầu tiên."

Lúc này Lý Thương Mạc mới thoải mái, ngậm điều thuốc, vươn tay ôm bả vai Điều Bảo Châu, bá đạo lại dịu dàng.

"Chúng ta như vậy coi như là cùng trải qua quãng đời còn lại rồi." Lý Thương Mạc nói.

"Chưa từng nghĩ tới cùng trải qua quãng đời còn lại với em sẽ là người như anh."

"Hả?" Lý Thương Mạc nắm chặt cánh tay, quay đầu nhìn chăm chăm vào Điều Bảo Châu nói: "Anh cho em một cơ hội, em nói lại một lần nữa."

Điều Bảo Châu nhin không được cười, thích một người có lẽ là mỗi câu anh nói đều có thể khiến bạn cười.

"Em vốn cho rằng mình chắc chắn sẽ cô độc sống quãng đời còn lại, một mình chết mục nát ở trong căn hộ xa hoa, sau đó bị mèo em nuôi xé xác ăn."

"Em từng nuôi mèo?"

"Vâng." Điều Bảo Châu vươn tay ra, cho Lý Thương Mạc xem vết thương trên tay, "Chính là Alien nhà em cào đấy."

Vết sẹo trên tay Điều Bảo Châu ngay từ lần đầu tiên Lý Thương Mạc đã chú ý tới, chỉ là không nghĩ tới vết thương này là do mèo cào đấy.

Lý Thương Mạc nhíu mày, nắm tay Điều Bảo Châu nói: "Loại mèo này em nuôi làm gì?"

"Lúc em mới nhặt được tính tình nó không tốt, có lẽ bởi vì lớn lên quá xấu, cho nên bị rất nhiều người ngược đãi, tính cách rất kỳ quái, cũng vô cùng không tin tưởng con người. Nhưng là hết cách rồi, mỗi ngày nó đều phải thay đổi thuốc, em chỉ có thể miễn cưỡng, mỗi ngày cũng bị cào mấy vết. Nhưng về sau thì tốt rồi, tuy vẫn là độc lai độc vãng, ngoài em ra ai cũng không để ý, nhưng cũng không bị ai bắt mất, chỉ cần em ở nhà, em đi tới chỗ nào nó cũng theo tới chỗ đó, con mắt luôn nhìn em, rất có linh tính đấy."

"Vậy Alien kia bây giờ đang ở đâu?"

"Ở nhà một người bạn của em."

Lý Thương Mạc lại phun một ngụm thuốc nói: "Vậy nếu em không trở về được, con mèo xấu kia không đợi được em chắc chắn rất thương tâm. Bởi vì em là người bạn duy nhất của nó."

Điều Bảo Châu quay đầu nhìn Lý Thương Mạc, ánh mắt bỗng nhiên trở nên rất dịu dàng.

Lý Thương Mạc nhíu mày, nhìn về phía Điều Bảo Châu hỏi: "Tại sao em lại nhìn anh như vậy?"

"Em cảm thấy anh là một người rất dịu dàng, không giống chút nào với bề ngoài." Điều Bảo Châu nói.

"Hả? Anh? Dịu dàng?"

"Đúng vậy, anh vừa mới nói em là người bạn duy nhất của Alien, những lời này rất dịu dàng."

Về mặt Lý Thương Mạc không hiểu.

"Những lời này rất dịu dàng." Diêu Bảo Châu còn nói.

Lý Thương Mạc cũng không nói nó bị chủ nhân từ bỏ thương tâm, mà là nói nó thương tâm vì đã mất đi người bạn duy nhất, chỉ một con mèo nhỏ anh đều có thể đặt mình ngang hàng vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ theo góc độ của nó, cho nên anh thật sự là một người đàn ông vô cùng dịu dàng.

Lý Thương Mạc có chút không thú vị, cảm thấy một người đàn ông mình đồng da sắt bị khen dịu dàng, không phải là chuyện gì đáng để vui mừng.

"Còn nước không?" Lý Thương Mạc hỏi.

Diêu Bảo Châu nhìn miệng Lý Thương Mạc đều đã nứt ra.

"Không có nước, tất cả đều uống cạn rồi."

Lý Thương Mạc nhin không được thờ dài một hơi, hiện tại thật là cùng đường mặt lộ rồi.

Nhưng Diêu Bảo Châu thay đổi lời nói, nhưn mảy, về mặt đắc ý nói: "Mặc dù không có nước, nhưng là có thứ tốt hơn so với nước."

"Hả?"

"Em có rượu, rượu ngon lâu năm."

Lý Thương Mạc hơi kinh ngạc, với tình hình trước mắt này Diêu Bảo Châu vẫn có thể mang lại niềm vui cho anh.

"Em còn có đồ tốt như vậy?"

"Đương nhiên, em chuẩn bị đầy đủ hết mới đến đây đây, chờ nhé."

Diêu Bảo Châu nhưn mảy nhảy xuống xe, chỉ chốc lát sau cầm về hai bình rượu to tướng.

Lý Thương Mạc nhận lấy xem, là hai bình Vodka tinh khiết cao độ, một bình vẫn đầy, bình kia đã uống được nửa. Thoảng suy nghĩ một chút, Lý Thương Mạc biết ngay Diêu Bảo Châu mang hai bình rượu này để làm gì.

Uống chút rượu mạnh cũng tốt, mơ hồ chết rồi, so với cảm nhận cái chết đến từng chút một tốt hơn nhiều.

Anh nhận lấy uống một hớp lớn, vừa sắc vừa thoải mái.

Diêu Bảo Châu cũng nhận lấy uống một ngụm, sau đó tựa ở trên vai Lý Thương Mạc nhìn bầu trời.

"Anh nói xem vận mệnh có phải rất xảo trá hay không, lúc muốn chết thì không thành, chờ muốn sống lại không cho sống, dù sao đều là không cho người ta đã được như ý nguyện." Diêu Bảo Châu nói.

"Bây giờ em muốn sống rồi hả?"

"Vâng." Hơi rượu bốc lên, Diêu Bảo Châu chóng mặt, có loại vui vẻ khi say rượu, cô kéo cánh tay Lý Thương Mạc, cười tủm tỉm nói: "Bởi vì hiện tại đã tìm được ý nghĩa để sống, giống như đi cố gắng giải mã vũ trụ, hiện tại em muốn hiểu rõ về anh."

Lý Thương Mạc nghiêng đầu cười, sau đó nói: "Có thể, em muốn biết gì về anh?"

Diêu Bảo Châu chóng mặt, cô từ từ nhắm hai mắt, vươn tay sờ mặt Lý Thương Mạc.

"Muốn biết tất cả biểu cảm của anh, biết rõ khi còn bé anh là đáng yêu gì, muốn nghe người nhà bạn bè của anh nói về thời kỳ trưởng thành của anh phản nghịch thế nào, muốn biết anh thích màu sắc gì, thích mặc dạng quần áo gì..."

"Muốn biết khi đứng trước mặt anh, em sẽ nhìn thấy bộ phận nào đầu tiên."

"Anh thích ăn cay hay ngọt?"

"Anh thích vận động gì, anh thích chơi game không? Chơi game giỏi không?"

"Lúc anh tức giận sẽ hát ca khúc gì?"

"Bình thường anh đọc sách gì, thích nội dung cốt truyện khủng bố hay là văn nghệ?"

"Chuyện gì khiến anh vui vẻ hay đau khổ?"

"Lúc cảm xúc anh sa sút giải tỏa như thế nào? Hay là anh chưa từng bao giờ khóc..."

"Trước mặt người khác, giọng anh trầm ổn hay nhẹ nhàng?"

"Lúc anh sốt ruột có thể nói năng lộn xộn hay không? Hay anh là dạng người càng căng thẳng càng biểu hiện ra bình tĩnh?"

"Anh cười như thế nào? Cười toét miệng hay là che miệng cười? À, anh đều là nghiêng đầu cười đấy."

"Lúc anh ở bên bạn bè có biểu cảm thế nào? Lúc anh chỉ có một mình thì sao?"

"Anh có giấc mơ gì không? Anh muốn đi những nơi nào?"

"Anh hướng tới dạng sinh hoạt gì, hiện tại sống như thế nào?"

"Còn có quan trọng nhất, anh cảm thấy em là người như thế nào? Anh cảm thấy em có được không? Anh cũng muốn tìm hiểu về em giống như em với anh sao?"

"Anh muốn hiểu về em, có thể chứ?"

Diêu Bảo Châu vừa dứt lời, đã bị Lý Thương Mạc ngăn chặn bờ môi.

Bọn họ hôn rất nhiều lần, lúc này khiến người ta rung động hơn bất cứ lần nào, bởi vì không có tình dục, chỉ có dịu dàng.

Vào lúc sinh tử cuối cùng, bọn họ dựa vào bản năng dây dưa, cảm nhận sự dịu dàng trên người nhau, mặc dù cơ thể không quấn lấy nhau, lại cảm thấy chưa bao giờ thân mật như vậy. Tìm kẻ tìm, mà ngay cả nhịp đập đều thần kỳ thống nhất rồi.

"Bảo Châu, anh thật sự yêu em."

"Em cũng vậy, em cũng rất yêu anh."

Mặc dù chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau, là hai người sống ở thế giới khác biệt, nhìn thế nào cũng không xứng đôi, nhưng anh thật sự yêu em, em cũng thật sự yêu anh.

Thế giới cuối cùng trong sa mạc này, giống như một toà thành tình yêu đổ xuống, thành toàn cho tình yêu của hai người họ.

Hai người một người giờ chai Vodka, lại cùng uống một ngụm.

Diêu Bảo Châu cảm thấy như vậy thật ra cũng rất tốt, không có vụn vặt phí thời gian trong sinh hoạt, bản chất tình yêu mới có thể được bảo toàn, bọn họ có thể yêu nhau cho đến giây cuối cùng trong sinh mệnh.

Trước sau vẹn toàn.

"Em còn có gì tiếc nuối không?" Lý Thương Mạc hỏi Diêu Bảo Châu.

Diêu Bảo Châu lắc đầu.

"Tuy hoàn toàn có lỗi với Alien, nhưng bạn em là người lương thiện có trách nhiệm, Alien sẽ sống tốt."

"Vậy là tốt rồi."

"Anh thì sao?" Diêu Bảo Châu hỏi: "Anh có tiếc nuối không?"

Lý Thương Mạc im lặng một lúc, mới gật đầu.

"Có chứ."

"Gì thế?"

"Anh làm một chuyện sai, nhưng lại không thấy có lỗi, cũng không bị bất cứ trừng phạt gì."

"Ai cũng phạm sai lầm, đôi khi không kịp xin lỗi giống như là rất nhiều người không kịp tạm biệt, anh không cần để ở trong lòng, anh luôn nhớ mãi không quên đã là ăn năn rồi."

"Không phải sai lầm hời hợt."

"Vậy là chuyện gì?"

Lý Thương Mạc không nói lời nào.

"Chuyện gì em cũng có thể chấp nhận."

Điều Bảo Châu có chuẩn bị tâm lý, cho dù Lý Thương Mạc thật sự là cái gì vua chịch, chân đạp mười chiếc thuyền, cô cũng có thể tha thứ quá khứ hoang đường của anh.

Lý Thương Mạc lại rít một hơi thuốc, Điều Bảo Châu chú ý tới, tay của anh hơi run.

"Cái gì anh cũng có thể nói với em." Điều Bảo Châu nói.

Lý Thương Mạc lại buồn bực rít mấy hơi, rớt cục mới mở miệng.

Giọng của anh rất nhẹ, rất khàn, nhưng lại rất rõ ràng.

"Anh từng giết một người." Lý Thương Mạc nói.

Điều Bảo Châu giật mình, cảm giác say lập tức tỉnh một nửa, cô cũng không nghĩ tới là chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Đâm chết gã công nhân kia là năm thứ hai Lý Thương Mạc chính thức ra mắt.

Tuy nói hai mươi năm trước cuộc sống không thuận lợi, nhưng coi như là tuổi còn trẻ gặp kỳ ngộ, sau khi được công ty đào tạo, Lý Thương Mạc tham gia một chương trình tuyển chọn thần tượng, vận khí không tệ được chọn trúng, lập thành một nhóm với bốn người khác.

Tuy nhóm nhạc không quá nổi tiếng, ra hai album cũng không có gì đột phá, nhưng anh cũng không còn hoàn toàn là người không ai biết đến. Chỉ album riêng đầu tay mãi không thấy bóng dáng, vốn tất cả mọi người muốn xem nhóm nhạc làm ăn thế nào, lại bởi vì Lý Thương Mạc ngẫu nhiên tham gia một tiết mục giải trí đã có nhân khí.

Người nổi tiếng thị phi nhiều, bên trong nhóm chỉ có một mình Lý Thương Mạc có giá trị buôn bán, nhân lúc nhóm nhạc còn chưa có liên lụy đến Lý Thương Mạc, người đại diện để cho anh tách ra, bồi thường một khoản, từ công ty nhỏ đi ăn máng khác đến một công ty lớn thế lực hùng hậu. Tuy lúc ấy gây ra ít tranh luận, nhưng vốn liếng hoạt động sau lưng cũng không thể thay đổi.

Lý Thương Mạc cuối cùng cũng nổi lên, tuy bị fans nhóm máng vong ân phụ nghĩa, nhưng ngay sau đó anh quay một bộ phim thần tượng lập tức nổi tiếng, trong vòng một đêm từ thần tượng có chút danh tiếng biến thành tiểu sinh nhân khí chạm tay có thể bỏng. Có thể nói từ nay về sau, nhiệt độ chưa từng giảm xuống.

Có đôi khi vận mệnh đưa bạn lên đỉnh thủy triều là không thể khống chế, hai năm kia, Lý Thương Mạc làm cái gì đều thuận lợi, quả thực giống như có gió đồng phụ giúp anh, phải để cho anh bay đến đám mây mới được.

Đều nói lúc sống trong cái khổ luôn dễ dàng làm người lương thiện, nhưng chưa hẳn khi đi lên chỗ cao vẫn giữ nguyên được bản tính.

Mị bất hữu sơ, tiên khắc hữu chung (*).

(*)Dùng để khuyên bảo mọi người trước sau làm việc phải vẹn toàn

Lý Thương Mạc mới ngoài hai mươi cũng rất khó có nhiều kinh nghiệm nhìn xa trông rộng, làm hạ người vô danh bao nhiêu năm, trong một đêm bỗng nhiên nổi tiếng, khó tránh khỏi muốn quên hết tất cả.

Anh cảm thấy thế giới ở phía sau mình, cảm thấy mình có thể làm bất cứ chuyện gì, quên hết tất cả, thậm chí quên anh cũng không phải là vĩnh viễn.

"Khi đó anh thật sự không coi ai ra gì, chỉ dùng tiêu chuẩn của mình xem mọi chuyện, không hề suy xét, thấy ai khó chịu là chướng mắt, nhưng lại cảm giác mình vô cùng chính nghĩa, vĩnh viễn đều không sai."

"Lúc đàn ông trẻ tuổi phải lỗ mạng cuồng vọng mới có thể yêu nha, người đàn ông hai mươi tuổi không xúc động, không liều lĩnh rất không thú vị."

"Chỉ có em cảm thấy như vậy thôi."

"Đúng vậy." Điều Bảo Châu cười tùm tùm nhìn Lý Thương Mạc nói: "Em thích con người lỗ mạng."

"Nhưng là có chuyện không phải một câu anh lỗ mạng có thể giải thích, đã sai thì không thể sửa lại."

Lý Thương Mạc im lặng một lúc, lại rút hơi thuốc.

Hai người im lặng ngồi một lát, Diêu Bảo Châu đưa Vodka cho Lý Thương Mạc, anh uống một hớp lớn mới lại hỏi: "Sao em chẳng kinh ngạc tí gì, cứ như thể anh đâm chết chính là một con chó vậy."

"Hai người chúng ta đều đã đến nước này rồi, còn có cái gì không thể thông cảm." Diêu Bảo Châu cầm chặt tay Lý Thương Mạc, hỏi: "Anh giết người nào?"

"Một người trong đoàn phim, vốn muốn cho gã ăn chút thiệt thòi, tốc độ xe cũng thấp, không ngờ xe lao qua, gã đụng phải đinh, chết tại chỗ."

"Tại sao anh phải đụng gã?"

Lý Thương Mạc phả một vòng khói, vẫn là dáng vẻ cà lơ phất phơ, tự giễu cười nói: "Ngông cuồng, cho nên không quen nhìn loại ngu xuẩn."

Lúc ấy Lý Thương Mạc đang quay một bộ dân quốc ở thành phố điện ảnh, bởi vì dựa vào điện ảnh, thành phố này có nghìn vạn quần chúng diễn viên, mỗi ngày đều có người ở bên trong tìm kiếm cơ hội, hoặc là có một giấc mơ hư ảo làm ngôi sao, dựa vào một cơ hội có thể một bước lên trời.

Đúng là nhiều người có giấc mộng nên để cho những kẻ khác bắt được lợi dụng.

Gã trong đoàn phim của Lý Thương Mạc chính một trong số đó.

Gã kia hơn ba mươi tuổi, vóc dáng không cao, chột nhìn còn rất trung thực, đối với ai cũng là khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, vốn Lý Thương Mạc cũng không chú ý tới người như vậy, chỉ có điều đoàn phim lớn như vậy, lại đang trong một hoàn cảnh phong bế, chuyện bất quá nhiều như vậy, cho nên vẫn còn có một số lời đồn truyền đến trong tai Lý Thương Mạc.

Nói là trong đoàn phim gã kia mỗi khi trời tối đều mang những cô gái khác nhau về nhà, thỉnh thoảng còn một lần mang hai người.

Lý Thương Mạc cũng tò mò, vóc người sứt mẻ như thế, dáng vẻ sợ hãi rụt rè, sao được nhiều cô gái thích như vậy, thế mới biết gã dùng quan hệ trong đoàn phim giả danh lừa bịp ở bên ngoài, chuyên môn lừa gạt một số cô gái không có văn hóa, đầu óc không dùng được, không có kiến thức, tư sắc có hạn còn hết lần này tới lần khác không biết lượng sức muốn làm ngôi sao.

Gã lừa gạt những cô gái kia, nói gã có quan hệ có thể sắp xếp những cô gái này đóng phim truyền hình, những cô gái kia lập tức cam tâm tình nguyện mặc gã chọn lựa. Có ngu xong cũng không nhận nợ, cho dù có sắp xếp, cũng là loại ném trong biển người cũng nhìn không tới hình người mà thôi.

Những cô gái kia đều là cam tâm tình nguyện làm giao dịch, tự mình vào khách sạn, tự mình bò lên trên giường, tự mình cởi quần, loại giao dịch mờ ám lại không có hợp đồng chứng từ bảo đảm, căn bản không có cách lộ ra ngoài sáng, cho nên cho dù cuối cùng phát hiện bị gã lừa, cũng chỉ có thể ngậm miệng, không dám gây sự.

Tuy mọi người cảm thấy người này không ra gì, nhưng nói thật, chuyện như vậy cũng có không ít cách nhìn ở đây, luôn có một số người chui vào lỗ hồng đạo đức, tất cả mọi người thấy nhưng không thể trách, mỗi ngày trong đoàn phim loay hoay muốn chết, thời gian mọi người ngủ cũng không đủ, ai rảnh quan tâm chuyện râu ria này? Cho nên chỉ cần chuyện không lớn, tất cả mọi người coi như không phát hiện, chỉ bàn ra tán vào vài câu mà thôi, không chừng còn có người cực kỳ hâm mộ.

Chỉ có Lý Thương Mạc vô cùng không quen nhìn thẳng ngực này, tính cách của anh là mọi chuyện phải trắng đen rõ ràng, như gã cũng được coi là đàn ông, lại còn là một con người, nhưng loại lừa người này lại nói không giữ lời, con mọt nó vẫn là con người sao?

Cho nên trong đoàn phim, Lý Thương Mạc luôn có ý khó xử gã này, vô cùng muốn đuổi loại ngu xuẩn này đi.

Song gã kia da mặt cũng dày, khúm núm, mặt dày mày dạn, nói cái gì đều nhận, có một lần Lý Thương Mạc tức giận đến đá gã, gã còn có thể cười hi hi, rõ ràng tuổi còn hơn Lý Thương Mạc, còn có thể mở miệng một tiếng anh.

"Anh Lý xin bớt giận."

"Anh Lý, chúng tôi kiếm miếng cơm ăn cũng không dễ dàng."

Cho dù Lý Thương Mạc gây phiền toái cho gã đến đâu, gã vẫn không mâu thuẫn với anh, khiến cho Lý Thương Mạc nổi giận trong bụng lại không trút ra được. Thời gian lâu rồi, mọi người lại còn đáng thương cho thẳng ngực này.

Nhà làm phim cũng nhìn ra Lý Thương Mạc không chào đón gã, bọn họ đã quay hai bộ phim, cũng hiểu rõ tính cách Lý Thương Mạc, chỉ đành khuyên anh.

"Tôi không rõ anh giữ loại rác rưởi này làm cái gì?" Lý Thương Mạc khó chịu.

"Nhân phẩm gã không tốt, nhưng là chuyên nghiệp tốt, làm việc vừa ổn vừa nhanh, hơn nữa tôi cũng hợp tác với gã nhiều lần, làm việc rất đáng tin cậy, cậu nói xem sao tôi phải đối người khác chứ?"

"Anh không thể đối người có nhân phẩm tốt làm việc sao?"

"Thế gian này làm gì có mấy người nhân phẩm tốt? Hai đầu đều khó khăn mà! Chúng tôi cũng chỉ là những người làm việc áp chót, ánh sáng lại càng khó tìm được người làm việc lưu loát chuyên nghiệp đấy. Vừa một môi, tiền lại không kiếm được nhiều như ngôi sao các cậu, cho nên phải quý trọng. Cậu chỉ cần để ý công việc của gã là được rồi, về phần gã là người như thế nào có liên quan gì đến chúng ta? Dù tôi có tìm được thánh nhân, ngay cả cảnh đều không tốt, vậy tìm làm cái gì? Đoàn phim này mấy trăm người, mỗi ngày tiền tốn như nước chảy, một khâu cũng không thể xảy ra vấn đề, một vấn đề chính là vài trăm người cùng một lúc xảy ra vấn đề, một ngày là tiêu tốn từ mấy trăm đến hàng nghìn vạn đấy, người đầu tư sẽ tìm tôi gây phiền toái. Cho nên, rất nhiều chuyện chỉ cần không ảnh hưởng đại cục, nhắm mắt một con mắt thì tốt rồi."

Lý Thương Mạc không nói lời nào, chỉ không ngừng hút thuốc.

"Cậu đó, vẫn là còn quá trẻ, tuổi trẻ khí thịnh... Loại chuyện này gặp nhiều hơn thì tốt rồi, đều là như vậy, đừng gây rối." Nhà làm phim vỗ bả vai Lý Thương Mạc rồi đi.

Tuy trong lòng Lý Thương Mạc vẫn phần uất như trước, nhưng cũng biết hiện tại chuyện quan trọng nhất của mình là quay cho xong, nhà làm phim đã đến nhắc nhở mình rồi, anh tìm người gây phiền toái cũng chả còn ý nghĩa.

Hút hết điếu thuốc, từ đó Lý Thương Mạc coi như không thấy gã kia, gã cũng biết Lý Thương Mạc chán ghét mình, tận lực trốn tránh anh, Lý Thương Mạc coi như là mắt không thấy tâm không phiền.

Chuyện này thật ra khiến Lý Thương Mạc lập tức hiểu một đạo lý, ở thời đại này, phương thức mọi người đánh giá một người đã thay đổi, bản tính như thế nào không sao cả, quan trọng là có giá trị lợi dụng hay không, có tạo ra lợi ích hay không.

Lý Thương Mạc không ngốc, trong lòng của anh rất rõ ràng đây chính là nguyên nhân mọi người mặc anh muốn làm gì thì làm, không phải anh thật sự giỏi giang, mà vì anh có thể kiếm tiền cho bọn họ.

Ước mơ ngôi sao chó má? Danh lợi mới là thực.

Lý Thương Mạc cẩn thận suy xét, nhìn người xung quanh, nghĩ đến chuyện mình đang làm, đột nhiên cảm thấy chả có chút ý nghĩa nào.

Thời gian trôi qua, Lý Thương Mạc mỗi ngày vui đầu quay phim, lấy tiền làm việc, thì phải làm cho tốt đấy.

Chỉ là quay hết bộ này lại tiếp bộ khác, hiện tại anh là cây rặng tiền của công ty, công ty sao cam lòng cho anh dừng lại? Nghĩ đến nửa năm mình làm liên tục không nghỉ suốt ngày đêm, tuy danh lợi cuồn cuộn mà đến, Lý Thương Mạc lại cảm thấy có chút mê mang, không biết chuyện mỗi ngày mình làm rốt cuộc có ý nghĩa gì, cũng không biết người đàn ông trong màn ảnh có liên quan gì đến anh.

Cứ như vậy đã qua ước chừng một tuần, có một lần đi chơi đêm, Lý Thương Mạc và người đại diện đội thang máy về phòng khách sạn, lại bỗng nhiên bị một cô gái đi ra đụng vào.

Cô bé kia tầm mười bảy mười tám tuổi, quần áo không chỉnh tề, má sưng đỏ, đáng vẻ thất hồn lạc phách, ngay cả người mình đụng vào là Lý Thương Mạc đều không chú ý tới, lao đảo chạy đi.

Lý Thương Mạc cảm thấy không đúng, muốn đuổi theo hỏi một chút, lại bị người đại diện kéo lại.

"Thân phận của cậu không được, chớ chọc phiền toái, bị chụp còn tưởng rằng có quan hệ với cậu đấy, mau đi về nghỉ ngơi, cậu chỉ có thể ngủ chưa đến năm tiếng lại phải quay rồi."

Lý Thương Mạc vẫn là đứng ở đằng kia bất động, rất muốn hỏi một chút xảy ra chuyện gì.

"Ôi, cái này còn nghĩ mãi mà không rõ ư, khách sạn này toàn là người trong đoàn phim.. Cô bé kia cũng không nhìn một chút chính mình như thế nào, tư sắc kia cũng coi như là được trong thôn thôn... Đi đi, mau đi về ngủ, đừng ảnh hưởng ngày mai quay phim. Nếu mặt sưng lên lại phải trang điểm đậm."

Lý Thương Mạc trước đó đã liên tục không nghỉ suốt hai ngày hai đêm, cả người thật sự mệt mỏi không chịu nổi, do dự một chút đi vào thang máy.

Đúng vậy, đuổi theo thì hỏi như thế nào, tám chín phần mười là cái gì cũng không nói.

Quyết định này lại làm Lý Thương Mạc hối hận thật lâu, cho tới bây giờ Lý Thương Mạc đều nghĩ, nếu như khi đó anh đuổi theo cô bé kia, có phải sau này cũng không phạm phải sai lầm lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Lại qua vài ngày nữa, Lý Thương Mạc lại gặp được cô bé ngày ấy ở thang máy.

Gã kia đúng là sắp xếp một nhân vật cho cô bé, tốt hơn những diễn viên quần chúng kia, còn có hai câu thoại.

Lý Thương Mạc lại nghĩ tới đêm đó, trên mặt cô bé xấu hổ và giận dữ bị thương, chỉ nghĩ cô bé làm như vậy thật sự đáng giá sao?

Mười bảy mười tám tuổi ngủ một đêm với người đàn ông vừa già vừa dơ bẩn chỉ vì vai diễn nha hoàn ngay cả đầu cũng không nâng lên, sau này nghĩ lại thật sự không hối hận sao?

Lý Thương Mạc sẽ không hỏi vấn đề này, hỏi vấn đề như vậy, người khác không phải cảm thấy anh ngây thơ, thì là cảm thấy anh thanh cao, nếu không là ghét bỏ anh xen vào việc của người ta.

Anh cũng đã nghe qua rất nhiều lần.

"Loại người như anh sao biết được chúng tôi sống vất vả như thế nào?"

"Anh cho rằng nếu giống như chúng tôi thì mình có thể cao thượng thế nào?"

"Mắc mớ gì tới anh?"

Đúng vậy, liên quan gì tới anh, mỗi người chỉ để ý bản thân là được rồi, đây là "lẽ phép cơ bản" của thế giới này, thế giới không liên quan đến tôi.

Cô bé tư chất bình thường kia tiếp tục ở trong đoàn phim diễn vai nha hoàn, đa số thời điểm đều yên lặng không nói gì làm một phong cảnh.

Sau đó Lý Thương Mạc lại gặp cô bé lần nữa ở thang máy, lần này quần áo chỉnh tề không hốt hoảng, giống như có lẽ đã quen ở chỗ này ra vào rồi, nhưng mà đáng về tuyệt vọng chết lặng lại càng khiến anh khó chịu.

Mười bảy mười tám tuổi, nhưng lại có một đôi mắt trống rỗng như vậy.

"Cô bé kia có phải bị ngốc không." Người đại diện ở một bên vẻ mặt xem thường nói: "Nhân vật nhỏ xíu kia đáng để ngủ lâu với thằng ngốc kia như vậy sao? 200 tệ một ngày, ra ngoài cửa tìm đại một người nói không chừng còn kiếm được nhiều hơn."

Người đại diện nói không nhỏ, Lý Thương Mạc thấy cô bé kia dừng bước một chút, nhưng rất nhanh lại tăng tốc đi.

Sau đó lại gặp, dường như thực sự đi theo gã kia rồi, chỉ là mỗi lần nhìn thấy, đầu cô bé đều rũ xuống thấp hơn, rõ ràng chưa đến hai mươi tuổi, cả người lại tàn ra mùi đã hư thối.

Dần dần Lý Thương Mạc cũng quen với sự xuất hiện của cô bé không còn quan tâm, hai người một người nguyện đánh một người nguyện chịu, một kẻ xấu xa một kẻ ngu xuẩn, cũng là xứng đôi, Lý Thương Mạc còn không đến mức tinh thần trọng nghĩa muốn xen vào việc của người khác.

Một lần cuối cùng nghe nói về cô bé kia thì đã chết rồi, người bạn cùng thôn đến gây náo loạn, nói là bạn cô bé kia, vừa nhỏ nước bọt vừa ném đồ, giờ dao phay muốn giết người.

Sau khi nghe ngóng, mới nghe người đại diện nói: "Cậu không biết sao? Là tình nhân của gã kia, mấy ngày hôm trước nhảy lầu tự sát."

"Cậu ấy nên nghe tôi báo cảnh sát! Phải liệu mạng với thằng chó chết này!"

Gã kia cũng tức đến đỏ mặt.

"Tự cô ta đến phòng tao còn giả vờ cái gì đơn thuần vô tri? Cầm tiền của tao, diễn nhân vật tao sắp xếp, ngủ giường tao, chết còn muốn tìm phiền toái cho tao, con mẹ nó mày cút cho tao!"

"Đồ khốn nạn, nắm quả hồng mềm, bắt nạt cậu ấy không có chỗ dựa, hôm nay tao phải giết mày!"

Cô gái mạnh mẽ giờ dao phay muốn chém chết gã, người bên cạnh xem náo nhiệt tiến lên ngăn lại, dù sao cũng là trong đoàn phim, nếu thật sự xảy ra chuyện, sao còn quay được? Mọi người còn muốn bát cơm hay không?

Nhà làm phim vội tìm người đuổi cô bé kia, trấn an lừa gạt lại uy hiếp, tuy cô gái căm giận, nhưng có lẽ vừa rồi cũng là gặp đến đỏ mắt, hiện tại tỉnh táo lại, biết rõ chính mình không thể làm gì, cũng chỉ có thể đi thôi.

Lý Thương Mạc để ý, lúc cô bé kia đi ra bảo trợ lý mang cô bé đến, tí mỉa mai cô bé.

Cô bé tự sát kia tên là Tiểu Lôi, đến từ một huyện nhỏ cùng cô bé này, nhưng tính cách hai người khác nhau, Tiểu Lôi từ nhỏ ăn nhờ ở đậu, trời sinh tính cách nhu nhược, bị người bắt nạt cũng không dám phản kháng. Đến đây cũng là ôm giấc mộng làm ngôi sao, hi vọng may mắn có thể thay đổi vận mệnh, không nghĩ tới lại bị gã kia lừa.

Gã nói có thể sắp xếp nhân vật, nhưng muốn xem diễn xuất, Tiểu Lôi cứ như vậy bị lừa gạt đi đến phòng bị cưỡng bức. Tiểu Lôi chưa hiểu chuyện lại nhát gan sợ phiền phức, đã không có chỗ dựa lại cảm thấy chuyện như vậy khó có thể mở miệng nói ra vô cùng nhục nhã, hơn nữa người nọ là tên vô lại giáo hoạt, thủ đoạn đối phó các cô gái quá nhiều, vì vậy cô bé không chỉ không báo cảnh sát, ngược lại bị lừa gạt nửa đe dọa ức hiếp trở thành tình

nhân.

Sau đó Tiểu Lôi mang thai, gã vô lại kia vốn chỉ muốn thoải mái, sao quan tâm chứ, Tiểu Lôi nhất thời nghĩ quần tự sát.

"Giết người không dao." Diêu Bảo Châu nói: "Người không phải do gã giết, nhưng so với tội phạm giết người còn ác hơn, hơn nữa ngoài khiển trách đạo đức vài câu không ai có thể phán tội, người như vậy không quan tâm bị người khác nói là khôn nạn vô si."

"Sau đó anh diễn một phân đoạn, nhân vật tránh né quân phiệt đuổi bắt, muốn phá vỡ cửa nhà kho đào tẩu. Bởi vì là phim dân quốc, xe đều là định chế, không phải xe tốt, hơn nữa ngày đó trời mưa, mặt đất trơn trượt, phanh lại không ăn. Thật ra anh cũng có thể đánh tay lái đổi phương hướng, nhưng không biết như thế nào, nhìn thấy gã chẳng biết xấu hổ đứng ở bên cạnh nói cười với người ta, anh không thêm nghĩ lái thẳng về đó. Vốn nghĩ đến tốc độ xe không nhanh, đụng cũng không chết, chỉ để xả giận. Không nghĩ tới gã né về sau một bước, vừa vặn có một cái đinh dài nhô lên, chết tại chỗ."

Đáng lẽ vốn phải xử lý xong cái đinh kia rồi, kết quả bởi vì tiếp điện thoại quấy rầy, quên chuyện này đi. Hình như người gọi đến là bạn của cô bé đã mất kia. Tất cả mọi người nói đây là nhân quả tuần hoàn, báo ứng.

Chỉ có Lý Thương Mạc tự mình biết, đây không phải là một tai nạn ngoài ý muốn, là anh cố ý đụng.

Lý Thương Mạc lỗ mãng, nhưng không đến mức đến muốn giết người, anh vốn định giáo huấn gã, gây chút phiền toái, tuyệt đối thật sự không ngờ người vậy mà chết rồi, nhất thời cũng bị hù sợ.

Chuyện này tuy rất kỳ quặc, nhưng cuối cùng là ngoài ý muốn. Bộ phim đầu tư rất lớn, người đầu tư lại có lai lịch lớn, tuyệt đối sẽ không để cho một người chết ảnh hưởng đại cục, chuyện tất nhiên rất nhanh bị đè ép xuống, xử lý từ vong ngoài ý muốn, bồi thường một số tiền lớn rồi chấm dứt.

Lý Thương Mạc tuy dính ở trong đó, nhưng gần như không bị bất cứ ảnh hưởng gì từ chuyện này. Anh cũng trốn tránh sự thật này, giả vờ thật sự chỉ là tai nạn ngoài ý muốn mà thôi.

Quả thật là trời mưa mặt đường rất trơn, phanh xe lại không ăn, hơn nữa cũng không phải anh đâm chết người, tốc độ xe chậm như vậy sao đâm chết người được, là chính bản thân gã đâm vào cái đinh, là gã không may, là số mạng gã đã hết, không liên quan đến anh.

Tất cả mọi người an ủi Lý Thương Mạc như vậy, an ủi đến nỗi ngay cả chính anh đều tin tưởng bản thân là người vô tội, cho đến khi Lý Thương Mạc thấy vợ con người kia.

"Em nói xem một người đến cùng có bao nhiêu mặt, mặt nào mới là thật? Bởi vì trong mắt vợ con, gã dường như thật sự là một người cha tốt, kiếm được tiền đều gửi về nhà, không có công việc là về với người nhà, đối với vợ ngoan ngoãn phục tùng, đối với con lại dịu dàng. Anh quả thực không thể tin được người kia và người cường hiếp cô bé anh nhìn thấy lại cùng là một người."

"Có lẽ gã chỉ giả vờ làm người tốt, hoặc có lẽ gã chỉ tốt với người nhà, nhưng là đối với người khác lại rất tàn nhẫn." Diêu Bảo Châu nói: "Con người vừa hỗn loạn lại phức tạp, ở đâu dễ dàng dùng người tốt hay xấu để phán đoán."

"Lúc đó anh cảm thấy tất cả đều đánh mất ý nghĩa, phát hiện thật ra gã cũng không phải giống như anh tưởng tượng. Anh có gì khác gã chứ, anh không tự tay giết chết gã, nhưng anh thực sự giết gã. Nhưng mà anh nhu nhược không dám thừa nhận chính mình cố ý đâm gã, cân nhắc lợi hại, lựa chọn câm miệng, tiếp nhận giải thich của đoàn phim và công ty, hoàn toàn ép xuống chuyện này. Vào lúc đó anh mới phát hiện, bất tri bất giác anh đã sớm biến thành một người khác."

Diêu Bảo Châu nhất thời cũng không biết nói gì, thời khắc phức tạp như vậy, là ai cũng đều không biết phải làm sao mới đúng, chỉ có thể đàn độn nước chảy bèo trôi.

"Sau khi gã chết, anh có áy náy không?"

"Anh không biết, từ góc độ nào đó mà nói gã thật sự là tên cặn bã, đáng chết, nhưng anh không nên giết chết gã, cho nên cảm giác của anh càng giống với sợ hãi và hổ thẹn, còn có mê mang." Lý Thương Mạc rít hơi thuốc nói: "Anh luôn tận lực trốn tránh chuyện này, không dám suy nghĩ, ngay cả tuyên truyền phim anh cũng không tham dự, chỉ vui nó thật sâu dưới đáy lòng, chưa từng nhớ tới."

"Tại sao lại nói cho em biết?"

Lý Thương Mạc cười khổ nói: "Ai bảo em bị nhốt ở chỗ này với anh? Anh không chia sẻ với em thì với ai?"

"Được, em chia sẻ với anh."

Thừa nhận chính mình bất lực, cũng là một phần của phát triển.

Diêu Bảo Châu nắm tay Lý Thương Mạc, thừa nhận mình cũng bất lực, ngoài ở bên anh, cô cũng không giúp được anh.

Qua một lúc lâu, Lý Thương Mạc mới lại hỏi: "Bảo Châu, đến bây giờ anh vẫn rất mê mang, không biết chuyện này rốt cuộc anh làm đúng hay là sai."

"Em cũng không biết."

"Cuộc sống sao phức tạp như vậy." Lý Thương Mạc nói.

Điền Bảo Châu khẽ thờ dài một cái, tựa ở trên vai Lý Thương Mạc.

"Con người tương đối dễ dàng tiếp nhận đạo lý là người phải phân chia tốt xấu, sự việc phân đúng sai, anh hùng được vạn người kính ngưỡng, kẻ bại hoại sẽ không được chết già. Bởi vì trên sách ghi như vậy, trên TV diễn như vậy đấy. Chúng ta khó có thể tiếp nhận một sự thật, đó chính là thế giới chẳng phân biệt được tốt xấu, cho dù đúng sai cũng khó mà nói được đạo lý."

"Vậy nên nói cái gì?"

"Nếu như anh đi giải mã vũ trụ, sẽ phát hiện bản chất vũ trụ là hỗn loạn, nó không có quan niệm đạo đức, nó chỉ tuân theo mấy công thức lạnh như băng mà thôi."

"Cái gì công thức?"

"Định luật Toán học. Vũ trụ của chúng ta tràn đầy hỗn loạn, chỉ tiếp nhận quy luật chi phối, những quy luật này thật ra đều là định luật toán học. Anh xem đây, chi phối vạn vật chỉ có quy luật toán học, chuyện thiên hạ dường như cũng không liên quan đến tiêu chuẩn đạo đức."

Lý Thương Mạc dập tắt điều thuốc, lại uống một hớp rượu lớn.

"Cho nên ngày đó anh làm đúng sao?"

"Không liên quan đúng sai, những điều này đều là chuyện bên ngoài định lý toán học, là lòng người, còn vũ trụ ngoài bộ phận toán học thì hỗn loạn, bạo lực, không nói đạo lý, chẳng phân biệt được thị phi."

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao nữa? Làm thì đã làm, sợ hãi, hồ thẹn và mê mang của anh là hậu quả, đối mặt được thì tốt. Coi như là mở rộng lòng mình, bị giày vò đến một giây cuối cùng trong đời, ít nhất anh không có trốn tránh, coi như là sống thanh thản."

Lý Thương Mạc suy nghĩ, châm nốt điều thuốc cuối cùng.

"Đúng vậy, đối mặt được là tốt rồi."

Điền Bảo Châu cảm lấy điều thuốc Lý Thương Mạc vừa mới châm, học theo dáng vẻ của anh cũng hút một hơi, lại mãnh liệt ho khan.

Lý Thương Mạc cười nhìn cô nói: "Anh đang dạy em học xấu đấy."

Điền Bảo Châu đưa thuốc lá tới bên miệng Lý Thương Mạc nói: "Sặc, trả lại cho anh."

"Điều thuốc cuối cùng rồi." Lý Thương Mạc nói.

Điền Bảo Châu quơ bình rượu trong tay. "Bình rượu cuối cùng."

"Anh cảm thấy kết cục này cũng coi như không tệ."

"Em cũng không có gì tiếc nuối."

"Anh vẫn có chút tiếc nuối."

"Hà?"

"Còn muốn làm một lần nữa."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Trước bình minh sa mạc lạnh như băng, đồng lửa bên ngoài lều đã sắp tắt rồi, đồ vật có thể đốt đều đốt trụi rồi, chỉ còn lại tro tàn lè tè trong đồng lửa lập lòe.

Nhiệt kế còn cắm ở trong cát, ban đêm nhiệt độ sa mạc là âm mười mấy độ, ai có thể nghĩ đến chỉ mười tiếng đồng hồ trước, nhiệt độ ở đây còn trên 50 độ?

Trong lều vải truyền đến tiếng kêu gào giống như dã thú của người phụ nữ, một bàn tay chống bên trong lều, đụng phải tường kép lập tức có viên băng lăn xuống.

Người phụ nữ phát ra tiếng rên cuối cùng, sa mạc lại rơi vào chết lặng.

Nhiệt độ trong lều hơi cao hơn một chút so với bên ngoài nhưng vẫn rất lạnh, thở ra là biến thành sương trắng, Lý Thương Mạc ghé vào trên người Diêu Bảo Châu thở nặng nề, Diêu Bảo Châu để tay sau gáy anh, khẽ vuốt ve mái tóc ngắn của anh.

Trong chốc lát bọn họ đều không nói gì, vừa rồi còn kịch liệt quần lấy nhau, nhưng bây giờ lại rơi vào trong thế giới cô độc của riêng phần mình.

Nhưng bọn họ đều nghĩ cùng một chuyện, nói ví dụ như nhân sinh của bọn họ, tình yêu còn chưa đi đến đặc đạo, những chuyện còn chưa làm, những thứ đã mất đi... Còn có tử vong, cô độc.

"Anh nhớ lúc ông nội mất, cả người gầy giống như một con khỉ, nhìn vô cùng nhỏ." Lý Thương Mạc gối lên ngực Diêu Bảo Châu, bỗng nhiên nhắc tới ông nội anh đã qua đời năm năm, "Anh còn nhớ rõ lúc học tiểu học, ông nội luôn mang theo anh đi lên núi chạy bộ, trở lại ép anh uống sữa bò nóng, ăn trứng gà, lúc bị cha đánh che chở anh, nhưng chỉ chớp mắt, ông nội anh lại giống như con khỉ, co lại thành một đoàn, trợn tròn mắt, tản ra mùi thối... Anh nghĩ tử vong thật là đáng sợ."

Diêu Bảo Châu vẫn nhẹ nhàng vuốt tóc Lý Thương Mạc, mái tóc ngắn hơi khó sờ.

"Em sợ không?" Lý Thương Mạc hỏi.

"Chết sao?"

"Đúng, em có sợ chết không?"

"Anh sợ à?" Diêu Bảo Châu hỏi lại.

"Sợ." Đường như là rượu bốc lên, Lý Thương Mạc chống mặt dựa vào Diêu Bảo Châu, giọng trầm thấp hàm hồ nói: "Anh sợ chết rồi."

"Tại sao?"

Đầu Lý Thương Mạc rất đau, cau mày nói: "Bởi vì chết thì anh không còn tồn tại nữa, nghe không được, nhìn không tới, sờ không tới, ngửi không thấy, thậm chí không cảm giác được, dường như hoàn toàn không có, trên đời không còn Lý Thương Mạc rồi. Chẳng lẽ em không sợ sao?"

"Hình như em không sợ."

"Tại sao?"

"Bởi vì hình như em đã hiểu tử vong là cái gì."

"Là cái gì?"

"Là một loại cô độc sâu nhất."

Không có sự cô độc nào bằng tử vong, bạn không có quan hệ với thế giới, thậm chí cũng không có quan hệ với chính mình. Diêu Bảo Châu trải qua khắc sâu cô độc, cô không phải không sợ cô độc, chỉ là ngoài thừa nhận ra cũng không còn cách nào.

Diêu Bảo Châu an ủi Lý Thương Mạc nói: "Anh nghĩ xem nếu như ngay cả cô độc khi tử vong chúng ta còn không thừa nhận nổi, vậy chúng ta làm sao chịu được những thứ khác."

"Vậy không phải là so với chết còn đáng sợ hơn sao."

"Đúng vậy, cho nên chết không có gì phải đáng sợ cả."

"Anh chóng mặt quá."

Diêu Bảo Châu chỉnh lại quần áo Lý Thương Mạc, anh không uống quá nhiều, nhưng cả người lại đỏ lên.

Lý Thương Mạc ngã vào trong lều vải, một phen vận động kịch liệt vừa rồi kia, lại khiến rượu phát tán nhanh hơn trong cơ thể, thế giới trước mắt dường như cũng đang xoay tròn, tất cả âm thanh đều đang rời xa anh.

"Khó chịu." Lý Thương Mạc ý thức không rõ nói: "Bảo Châu, anh muốn uống nước."

"Không có nước rồi."

Bên cạnh chỉ còn nửa bình rượu mạnh, đây chính là đồ vật còn sót lại của bọn họ.

Không có nước, không có đồ ăn, không có xăng, không có lửa.

Bọn họ cũng không tìm được phương hướng, không tìm được đường ra, không tìm được ốc đảo, chỉ có gió cát vô cùng vô tận.

Lều vải nho nhỏ này đã bị tử vong bao vây.

Trời sắp sáng, nhiệt độ dần lên cao, băng bên ngoài lều bắt đầu bong ra từng mảng, tạo ra tiếng lộp độp.

Diêu Bảo Châu nhìn vẻ mặt thống khổ của Lý Thương Mạc, rốt cục quyết định, cô ôm Lý Thương Mạc ý thức mơ hồ vào trong ngực, dùng miệng cắn mở nắp bình rượu, đem bình rượu đặt ở bên miệng Lý Thương Mạc, giọng dịu dàng nói: "Há mồm, uống cái này có thể ngủ."

Tuy ý thức Lý Thương Mạc đã không còn rõ ràng lắm, nhưng còn không mất đi năng lực suy nghĩ.

"Không phải là không có nước sao?"

"Đây không phải nước, là rượu."

Lý Thương Mạc gần như trong nháy mắt hiểu ý của Diêu Bảo Châu.

"Anh không." Anh cự tuyệt nghiêng đầu sang chỗ khác.

"Anh uống cũng sẽ không say, anh không phải sợ cô độc, sợ chết sao? Em sẽ ôm anh, ở bên anh."

Diêu Bảo Châu không quan tâm nhiều như vậy, nâng bình rượu vào trong miệng Lý Thương Mạc, ý thức anh nay đã không rõ, rất nhanh sắp hôn mê rồi.

Có lẽ qua một tiếng nữa trời sẽ sáng, đợi đến lúc mặt trời mọc, nhiệt độ sa mạc sẽ rất nhanh tăng lên 50 đến 70 độ, không có nước bổ sung, không khí khô ráo chỉ cần mấy giờ là có thể đem cô phơi khô.

Diêu Bảo Châu đã tiên đoán được kết cục của cô, trong tuyệt vọng, bị thống khổ giày vò chết đi.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, Lý Thương Mạc nhìn không thấy đáng về dữ tợn xấu xí của cô, bọn họ cứ như vậy cùng chết, thật sự đi đến son cùng thuy tận, chỉ còn lại có bản năng và thú tính, diện mạo tà ác lộ ra với đối phương.

Cuồng nhiệt cuối cùng cũng đã tiêu hao hết, lưỡi hái vận mệnh đã gác ở trên cổ, chuẩn bị thu hoạch bất cứ lúc nào.

Diêu Bảo Châu và Lý Thương Mạc ôm chặt nhau, ngủ thật say trong lều vải còn dư chút độ ẩm, mặc kệ mặt trời ngày mai khi nào lên.

Đợi đến lúc Diêu Bảo Châu tỉnh lại lần nữa, ngoài xe đã rất sáng rồi.

Cũng không biết thời gian, chỉ cảm thấy cái lều vải này như một cái nồi sắt bao vây lấy mình. Đầu Diêu Bảo Châu đau muốn nứt ra, như là có hai cái máy khoan điện ở huyện Thái Dương, cổ họng bỏng rát, tứ chi không nhấc lên nổi, thế giới đều đang lay động và xoay tròn.

Lý Thương Mạc vẫn không nhúc nhích nằm ở đâu đó, cũng không biết còn hơi thở hay không.

Diêu Bảo Châu đau khổ bóp đầu, kéo khóa lều vải, bước đi ra ngoài.

Không khí nóng rực, hạt cát trên mặt đất như là sắt nung đỏ khiến Diêu Bảo Châu đau đớn, như là bị bóp ở cổ họng, hơi thở bỏng rát.

Diêu Bảo Châu giãy dụa đứng dậy, lưng la lung lay đi về phía trước vài bước.

Phía trước không có đường, ánh mắt cũng không tồn tại cuối cùng, Diêu Bảo Châu không biết mình đi lên phía trước như vậy có ý nghĩa gì, cô đi không được bao xa, cứu không được mình cũng không cứu được Lý Thương Mạc, chỉ có càng thêm tra tấn, chết ở cách lều vải không xa mà thôi.

Song biết rõ như thế, cô vẫn vô thức tiếp tục đi lên phía trước.

Đây chính là cơ thể của chúng ta, rõ ràng lý trí cũng muốn đi chết rồi, nhưng cơ thể vẫn giãy dụa tỉnh trong hoàn cảnh tàn khốc, buộc người phải sống.

Mặt trời sa mạc chói chang, mỗi một bước đều đi gian nan như vậy, chỉ có điều đi mấy trăm mét mà thôi, so với chạy hai trận ma-ra-tông còn tra tấn người hơn.

Môi đã nứt nẻ, nhưng mà lượng máu vẫn chưa bị bốc hơi hết.

Diêu Bảo Châu biết rõ, cô sắp không đi được rồi..

Cuối cùng cô lại một lần nữa té ngã trong sa mạc.

Cô bị thiêu đến khô rồi, Diêu Bảo Châu ngay cả sức bò lên cũng không có, chỉ có thể thừa nhận đau khổ, tử vong tập kích.

Đây là kết cục của anh và cô sao?

Thời gian từng giây trôi qua, Diêu Bảo Châu chỉ ngóng trông thời gian có thể nhanh qua đi, giẫm bớt giây vò cho cô. Nhưng mà lúc này ánh sáng như ngàn năm, cô cứ như vậy bị thiêu đốt ngàn năm.

Ngũ tạng đều đốt cháy, hận không thể có một thanh đao có thể cứa cổ cho cô một cái kết thúc, nhưng mà ngay cả sức thù tói cũng không có.

Cuối cùng rơi vào hôn mê, bóng tối đã đến rồi.

Là lúc này rồi.

Diêu Bảo Châu chậm rãi nhắm mắt lại, cầu nguyện tất cả đau khổ đều có thể chấm dứt, nhưng đúng lúc đó, cô mơ hồ đã nghe được tiếng ô tô.

Tiếng kia trống rỗng mà xa xôi, không giống như là thực, có lẽ là cô quá khát vọng có thể còn sống sót cho nên mới sinh ra ảo giác.

Nhưng mà cát bụi nổi lên khiến Diêu Bảo Châu nhìn không được ho khan, lúc này cô mới giãy dụa mở mắt ra, chỉ thấy trước mặt dừng một chiếc xe tải quân dụng lớn, mấy người mặc quần áo màu xanh đang từ trên xe nhảy xuống chạy về phía cô.

"Tĩnh lại, cô không sao chứ?"

Có người vỗ mặt cô.

"Nhanh mang nước lại đây, nước nước nước!"

Trước mắt là một gương mặt ngăm đen do phơi nắng, Diêu Bảo Châu dùng chút sức lực cuối cùng chỉ một phương hướng cho bọn họ.

"Hướng một giờ... 500 m, sau sườn cát... Còn có một người."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Tin tức Lý Thương Mạc và Diêu Bảo Châu được bộ đội trú đóng ở hồ Lop Nur phát hiện trong sa mạc lan truyền nhanh chóng, rất nhanh phóng viên và đám chó săn đã xuất phát bay đi thành phố Lan Châu, chuẩn bị tiếp tục theo dõi tin tức oanh tạc này.

Vì không ảnh hưởng hai người điều trị, sau khi tình hình bọn họ ổn định, công ty Lý Thương Mạc lập tức quyết định chuyển hai người suốt đêm về bệnh viện Bắc Kinh tiếp tục điều trị, đồng thời giữ bí mật tin tức với bên ngoài.

Tình hình của Diêu Bảo Châu tốt hơn nhiều so với Lý Thương Mạc, lúc chuyển đi, Lý Thương Mạc vẫn còn hôn mê, Diêu Bảo Châu nằm ở trên cang cứu thương, chỉ vội vàng nhìn anh một cái, đã bị đưa lên máy bay.

Chờ đến Bắc Kinh, lại là khung cảnh rối loạn, vì che dấu tai mắt, hai người bị tách ra mang đến bệnh viện, máy bay hạ cánh Diêu Bảo Châu còn chưa thấy mặt Lý Thương Mạc đã bị đưa đi phòng bệnh. Bởi vì cơ thể còn chưa hoàn toàn hồi phục, hơn nữa đường xá mệt mỏi, cũng không muốn lập tức đi tìm Lý Thương Mạc, lại không nghĩ rằng cứ như vậy qua hai ngày.

Ở bên cạnh Diêu Bảo Châu không có người thân bạn bè, ngoài hộ lý chăm sóc, cũng chỉ có một trợ lý do công ty Lý Thương Mạc sắp xếp canh giữ ở đây.

Trợ lý là cô gái trẻ tuổi, làm việc rất chủ động, nhưng Diêu Bảo Châu cũng không có lời nào nói với cô ấy, mỗi ngày luôn thấy cô ấy cúi đầu chơi điện thoại.

Diêu Bảo Châu hỏi qua mấy lần về tình hình của Lý Thương Mạc, chỉ nghe nói anh vẫn không thể xuống giường bệnh, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn, Diêu Bảo Châu muốn hỏi cụ thể cô ấy cũng không biết.

Vốn muốn hỏi Lý Thương Mạc ở phòng bệnh nào, nhưng trợ lý cũng không nói, chỉ nói là không ở tầng này.

Nghe được cô ấy nói như vậy, trong lòng Diêu Bảo Châu thoáng lộp bộp, bối rối hỏi: "Không phải anh ấy có chuyện gì mà các cô gạt tôi không nói đấy chứ?"

"Không có, buổi sáng hôm nay anh Thương mới phát video đây này."

"Cái gì video?"

"Trên weibo á."

Điều Bảo Châu vốn muốn tìm điện thoại của mình xem, nhưng nghĩ đến hai ngày này dưỡng bệnh đại đa số thời gian đều cần nghỉ ngơi, căn bản không muốn dùng di động, đồ đạc của cô đều để ở trong túi không chạm qua, điện thoại cũng hết pin, chỉ có thể mượn người trợ lý.

"Có thể cho tôi mượn điện thoại di động của cô xem video của Lý Thương Mạc không?" Điều Bảo Châu hỏi người trợ lý.

Người trợ lý liền tìm video của Lý Thương Mạc cho cô xem.

Tuy sắc mặt Lý Thương Mạc cũng không tệ lắm, nhưng lúc nói chuyện vẫn biết được cơ thể còn yếu, hơn nữa nhìn hoàn cảnh có lẽ là ở trong phòng bệnh, nhất định là còn chưa hoàn toàn hồi phục đấy.

Video rất ngắn, chưa đến 30 giây, chỉ là ngắn gọn thông báo với mọi người hiện tại anh đang trong giai đoạn hồi phục, rất cảm ơn sự ủng hộ và bảo vệ của mọi người, anh sẽ nhanh chóng trở lại công tác.

Anh cũng không nhắc gì đến Điều Bảo Châu.

Điều Bảo Châu đưa di động trả lại cho trợ lý, cô ấy lại ngồi ở bên cạnh vô cùng vui vẻ chơi điện thoại, Điều Bảo Châu vẫn không nhúc nhích nhìn cô ấy trong chốc lát mới thu lại ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ trời u ám, ngoài mấy tòa nhà cao ốc gần đó cái gì đều nhìn không thấy, điều này làm Điều Bảo Châu bỗng nhiên hoài niệm bầu trời sao trong sa mạc.

Trong sa mạc thậm chí không cần ngắm đầu, chỉ cần mở mắt nhìn về phía trước là có thể nhìn thấy vì sao.

Trợ lý đang chơi trò chơi, Điều Bảo Châu vén chăn lên đứng dậy.

"Aiz, chị Bảo Châu, chị đi đâu vậy, chờ tôi một chút, ván này tôi chơi nhanh thôi, chỉ 10 phút!"

"Không sao, tôi chỉ muốn đi một chút, cô chơi đi, yên tâm, tôi không đi ra ngoài bệnh viện đâu."

Trợ lý nhìn thoáng qua Điều Bảo Châu tinh thần không tệ, lại nhìn trò chơi, suy nghĩ, dặn dò: "Vậy chị ở tầng này nhé, đừng đi xa, ngộ nhỡ đi nơi khác gặp phóng viên thì phiền toái."

"Biết rồi."

Điều Bảo Châu ra khỏi phòng bệnh, đến bên này hai ngày rồi, nhưng đây mới là lần đầu cô đi ra ngoài.

Y tá trực ban đang cúi đầu bận rộn, cũng không có nhiều người mặc quần áo bệnh nhân giống cô, Điều Bảo Châu cứ như vậy đi ra khỏi tầng. Cô đi đến trước thang máy nhìn, khu nằm viện có hơn ba mươi tầng, tình hình Lý Thương Mạc có lẽ không ở phòng cách ly cũng không ở ICU, lại căn cứ vào thân phận của anh có lẽ sẽ ở phòng bệnh VIP, Điều Bảo Châu ấn vào tầng trệt.

Đã đến tầng trệt, Điều Bảo Châu liếc một cái đoán ngay được đâu là phòng bệnh của Lý Thương Mạc.

Vừa mới có một y tá từ trong phòng bệnh đi ra, khi đóng cửa nụ cười trên mặt còn chưa thu lại, nụ cười xấu hổ mang theo e dè, mặt đầy gió xuân.

Không sai, nhất định là phòng này.

Điều Bảo Châu gõ cửa, nhưng bên trong rất náo nhiệt, dường như mọi người đang nói chuyện vui vẻ, cũng không nghe thấy cô gõ cửa.

Ồ, tinh thần còn rất tốt nha, vừa mới chọc cho người y tá kia rối loạn, hiện tại lại cùng bạn bè trò chuyện. Dù làm cái gì cũng có tinh thần, chỉ là không có tinh thần liên hệ với cô đúng không?

Nếu đổi thành những cô gái khác nói không chừng đã uất ức xoay người rồi đi rồi, nhưng Điều Bảo Châu ngược lại, trực tiếp chuyển động tay cầm đẩy cửa ra đi vào.

Người ở bên trong còn nhiều hơn so với Điều Bảo Châu tưởng tượng, ngoài Lý Thương Mạc miễn cưỡng cười vui vẻ ngồi ở chỗ kia, còn có bảy tám người Điều Bảo Châu không quen biết, trong đó mấy người dường như địa vị rất cao, nhìn tuổi đều là cấp bậc bề trên của Lý Thương Mạc đấy.

Mọi người nhìn thấy có người bỗng nhiên đẩy cửa đi vào, đều nhìn về phía cửa ra vào, nhìn thấy là một cô gái mặc quần áo bệnh nhân, còn tưởng rằng là người nào đi nhầm phòng bệnh, nhưng thấy cô đứng ở nơi đó bất động, lại cảm thấy có phải là nhìn thấy nhiều ngôi sao đại đạo diễn như vậy cho nên nhất thời dọa sợ, không nói lời nào.

Trong nháy mắt trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, không khí đông cứng lại.

Điều Bảo Châu cũng không nghĩ tới sẽ có một phòng đầy người, thoáng chốc cũng có chút xấu hổ, nhưng cô cũng đã nhìn quen nhiều người, cũng không

có bị sợ, mỉm cười nói: "Tôi tìm Lý Thương Mạc, không tiện thì tí tôi lại đến."

"Bảo Châu!" Lý Thương Mạc vội gọi lại Diêu Bảo Châu, mỉm cười vẫy tay với cô, dịu dàng nói: "Không sao, em tới đây."

Diêu Bảo Châu đành phải cười với mọi người, vẻ mặt như thường đi đến bên cạnh Lý Thương Mạc, Lý Thương Mạc lập tức cầm tay Diêu Bảo Châu, giới thiệu với mọi người: "Đây là Diêu Bảo Châu, mọi người xem tin tức cũng biết rồi."

Mọi người đều bị Lý Thương Mạc chọc cho cười, lúc này Lý Thương Mạc mới giới thiệu từng người cho Diêu Bảo Châu một lần, lại giải thích nói: "Bảo Châu bình thường đều nghiên cứu định luật vật lý, không xem điện ảnh, quanh năm ở phòng thí nghiệm nước ngoài, cho nên cũng không biết các anh trong giới."

"Đúng vậy, tôi nhớ lúc ấy có đưa tin nói Tiểu Diêu là nhà vật lý học, còn giành được giải thưởng đúng không?"

Lý Thương Mạc khẽ niết tay Diêu Bảo Châu, Diêu Bảo Châu hiểu được ý của anh, mỉm cười gật đầu, giả bộ như thẹn thùng, cũng không nói chuyện.

Mấy người lại trò chuyện, Lý Thương Mạc lễ phép nhiệt tình nhưng lại không mất đi phong độ hàn huyên với bọn họ, Diêu Bảo Châu quan sát biểu cảm của Lý Thương Mạc, nhìn thấy trán anh có chút mồ hôi, cảm giác anh dường như không quá thoải mái.

"Em có việc muốn với nói anh." Diêu Bảo Châu bỗng nhiên nói.

Diêu Bảo Châu thoáng cái đã cắt đứt mấy người nói chuyện với nhau, mọi người hai mắt nhìn nhau, mặc dù biết đây là đang đuổi khách, nhưng Diêu Bảo Châu còn trẻ xinh đẹp như vậy hơi mất lịch sự cũng không làm cho người ta chán ghét, hơn nữa mọi người nghĩ đến cô là con một sách có lẽ cũng không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cũng không giận cô, đành bảo còn có chuyện đi trước.

Người đại diện của Lý Thương Mạc mang theo trợ lý đi tiễn bọn họ, trong phòng cũng chỉ còn lại Diêu Bảo Châu và Lý Thương Mạc.

Lúc này Lý Thương Mạc mới lộ ra vẻ mặt đau khổ, Diêu Bảo Châu hạ giường bệnh xuống cho anh, lại để cho anh nằm thẳng nghỉ ngơi.

"Có cần gọi bác sĩ đến không?"

Lý Thương Mạc lắc đầu, bờ môi tái nhợt.

"Đau ở đâu?"

"Miệng vết thương hơi nhức."

"Miệng vết thương gì?"

"Miệng vết thương do phẫu thuật, thủng dạ dày, làm tiểu phẫu." Nói xong Lý Thương Mạc lại đáng thương nhìn Diêu Bảo Châu, vẻ mặt uất ức nói: "Bảo Châu, anh làm phẫu thuật sao em không đến thăm anh."

Lý Thương Mạc thật sự là ác nhân biết cáo trạng trước.

"Anh có nói cho em biết sao?" Diêu Bảo Châu không để mình bị đẩy vòng vòng, lừa anh một cái nói: "Em đến hai ngày rồi, nếu không phải tự mình tới căn bản là không thấy được anh."

"Ồi!" Lý Thương Mạc bỗng nhiên thống khổ kêu một tiếng: "Đau quá."

"Làm sao vậy?" Diêu Bảo Châu cho là miệng vết thương của anh lại đau rồi, hỏi: "Em đi gọi y tá nhé."

"Không muốn."

Lý Thương Mạc bỗng nhiên kéo Diêu Bảo Châu một phát vào trong lòng của mình ôm chặt lấy, nặng nề hôn một cái lên trán cô, vui rạo rực nói: "Ôm Bảo Châu của anh là hết đau."

Diêu Bảo Châu cảm thấy đời trước Lý Thương Mạc tuyệt đối là tên vô lại, không đẩy được ra đành để cho anh ôm, vốn một bụng uất ức, giờ cũng không trút ra nổi.

"Không phải anh không đi nhìn em, thật sự là vừa về đến Bắc Kinh đã làm phẫu thuật rồi, thủng dạ dày, ngày hôm qua cả ngày đều nằm ở trên giường, hôm nay hơi tốt một chút đã bị người đại diện quay video, còn chưa kịp nghỉ ngơi thật tốt, bạn bè lại tới thăm, đều có công việc qua lại, còn nhiều người là tiền bối, cũng không thể đuổi người ta đi, đến trưa còn chưa rảnh được khắc nào, anh thật sự rất muốn tranh thủ thời gian đi tìm em, vốn tính đợi thời gian thăm hỏi ở bệnh viện hết tới tìm em."

Nghe Lý Thương Mạc giải thích như vậy Diêu Bảo Châu cũng có thể hiểu được, cô biết rõ đây không phải ở trong sa mạc, chỉ có hai người bọn họ, không cần phải quan tâm chuyện khác. Khi chúng ta trở lại trong sinh hoạt hiện thực, thì có rất nhiều vụn vặt, không phải chỉ oanh oanh liệt liệt yêu đương là đủ.

Oanh oanh liệt liệt yêu đương luôn ngắn ngủi, muốn vĩnh viễn chỉ có vào lúc chết đi mới có thể, bằng không phải trở về cuộc sống hằng ngày, xử lý các

loại nhân tình qua lại, ứng phó công tác sinh hoạt phức tạp.

"Không sao, em không trách anh."

Lý Thương Mạc nhẹ nhàng vỗ lưng Diêu Bảo Châu nói: "Đã đến thì đừng đi trở về, ngủ ở chỗ này."

"Ừ."

Hai người lặng yên ôm nhau, rất kỳ quái, bọn họ không ai nhắc đến chuyện trong sa mạc, cũng không hỏi đối phương tìm được đường sống trong chỗ chết là cảm giác gì.

Sống sót sau tai nạn, cho dù chỉ là một lát yên lặng cũng đáng được cảm kích.

Nhưng mà yên lặng này thật đúng chỉ là chốc lát mà thôi, cửa bị đẩy ra, người đại diện nhìn thấy hai người ngủ trên giường, cũng không xấu hổ, nói với Lý Thương Mạc: "Xe thầy Thẩm bên dưới, sắp lên rồi."

Về mặt Lý Thương Mạc biến đổi, Diêu Bảo Châu cảm giác được thầy Thẩm này là người rất quan trọng với Lý Thương Mạc.

"Thầy Thẩm là ai?" Diêu Bảo Châu hỏi.

Lý Thương Mạc nói cái tên này, vậy mà Diêu Bảo Châu cũng có ấn tượng, cái tên này coi như là cũng rất nổi tiếng ở quốc tế, Diêu Bảo Châu cũng thật không ngờ nhân duyên của Lý Thương Mạc trong giới còn rất không tệ, không giống những lời đồn trên mạng, xem ra anh rất được các tiền bối yêu thích.

"Cô Diêu, nếu không cô theo tôi ra bên ngoài chờ một lát?"

Diêu Bảo Châu cũng không phải người không hiểu chuyện, hỏi Lý Thương Mạc: "Vậy lát nữa em tìm anh nhé?"

"Ừ, em về trước nghỉ ngơi, đợi thời gian thăm hỏi hết anh đi tìm em." Nói xong lại nói với người đại diện: "Anh giúp em đưa Bảo Châu trở về phòng bệnh."

Người đại diện cùng đi với Diêu Bảo Châu, thế nhưng đợi Diêu Bảo Châu trở về phòng bệnh ở cũng không thấy anh ta có ý định đi.

"Anh có chuyện muốn nói với tôi?" Diêu Bảo Châu hỏi.

"Đúng vậy, đúng là có một số việc muốn thảo luận một chút với cô Diêu."

Diêu Bảo Châu nhíu mày.

"Lý Thương Mạc biết anh muốn nói gì với tôi sao?"

Người đại diện kịp phản ứng, khoát tay nói: "Không không không, không phải như cô Diêu nghĩ đâu, chúng tôi cũng không phải người thuộc thời đại phong kiến, không làm cái gì chia rẽ uyên ương, hơn nữa, hiện tại fans tương đối bao dung với chuyện yêu đương đấy. Tôi chỉ là có một số việc dặn dò cô, miễn cho sau này gặp phải chuyện xử lý không tốt, tránh bị phiền phức."

"À được, vậy anh nói đi."

Diêu Bảo Châu nghe người đại diện nói, đại khái là có một số chuyện sau này cần phải chú ý.

Nói ví dụ như đừng tùy tiện trả lời câu hỏi của người khác, nhất là đám chó săn và phóng viên, bởi vì lời cô nói rất có thể sẽ bị xuyên tạc lợi dụng. Còn có cái gì đừng tùy tiện có hành động thân mật với người khác giới, coi như là bạn bè cũng phải giữ một khoảng cách, nếu không bị chụp sẽ gây ra sóng gió.

Người đại diện nói rất nhiều, Diêu Bảo Châu càng nghe càng kinh ngạc, thật sự không ngờ cuộc sống của ngôi sao có thể bị chú ý như vậy, đối với rất nhiều người thường mà nói tập mãi thành thói quen, đối với bọn họ mà nói đều là không thể đấy.

Không thể nói lời mình muốn nói, cũng không thể làm chuyện mình muốn làm.

"Nếu không cần thận mắc phải những chuyện kia thì làm sao bây giờ?"

"Rất phiền toái, ngành giải trí không phải thanh giả tự thanh là được, mọi người chỉ tin tưởng chuyện bọn họ muốn thôi, cho nên không thể lưu lại dấu vết."

Diêu Bảo Châu gật đầu.

"Tôi cũng không cần dặn dò nhiều, cô Diêu có chỉ số thông minh cao như vậy, rất nhiều chuyện có lẽ sẽ hiểu." Người đại diện để lại một tấm danh thiếp: "Cái này là điện thoại của tôi, về sau công việc sinh hoạt của cô, cho dù xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, tự cô không xử lý được, cứ gọi cho tôi, tôi nhất định xử lý tốt cho cô."

Đội người đại diện đi rồi, Diêu Bảo Châu mới cảm qua điện thoại đã sạc đầy pin, cầm lấy danh thiếp chuẩn bị lưu vào lại do dự.

Diêu Bảo Châu suy nghĩ, bỏ danh thiếp xuống.

Trong lòng cô bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác lạ lẫm, loại cảm giác này làm cho cô nhìn không được cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ về sau cô thật sự phải sinh hoạt như vậy sao?

Dường như lần cửu tử nhất sinh này, toàn bộ thế giới đều nhận định tình cảm của bọn họ trải qua khảo nghiệm tử vong trở nên kiên định, mà ngay cả người đại diện cũng chấp nhận sau này cô ở bên Lý Thương Mạc, trở thành một nửa khác của anh.

Song Diêu Bảo Châu lại bỗng nhiên luống cuống.

Tất cả những điều này là cô muốn sao?

"Xin chào, xin hỏi cô Diêu Bảo Châu có ở bên trong không?"

Cửa được người gõ ba cái, truyền đến một giọng nói nam tính uy nghiêm.

"Xin chào, xin hỏi cô Diêu Bảo Châu có ở bên trong không?" Người kia lại hỏi một lần nữa.

"Đến ngay đây."

"Tôi có thể vào không?"

"Mời vào."

Cửa bị mở ra, hai người mặc quân trang đi đến, người đằng sau trẻ hơn, quay lưng lại đóng cửa. Người quân nhân đi trước cũng có tuổi rồi, nhưng khí chất hiên ngang, khí độ nhìn không giống những quân nhân bình thường.

Diêu Bảo Châu nhìn thoáng qua quân hàm, trong lòng càng thêm nghi hoặc, người cấp bậc này tại sao phải đến tìm cô?

"Mời ngồi."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Đội đến lúc hai người quân nhân rời đi cũng đã là tám giờ tối rồi, thời gian thăm hỏi sớm trôi qua, những người tới thăm cũng bị bệnh viện mời về.

Khu nằm viện vô cùng yên tĩnh, Diêu Bảo Châu có thể tĩnh tâm nghe thấy tiếng bước chân ổn trọng kiên định dần dần đi xa của bọn họ.

Trong lòng có hai loại tình cảm hoàn toàn trái ngược quần giao: một cái như lửa, vì tương lai thế giới phần chân kích động, hận không thể hiện tại bỏ nhào vào trong phòng thí nghiệm; còn có một cái lại như nước, vì sắp mất đi tình cảm mà ruột vò trăm mối, chỉ muốn ôm anh.

Đội tiếng bước chân hoàn toàn biến mất, Diêu Bảo Châu mới khoác một chiếc áo mỏng đi ra phòng bệnh.

Cô vụng trộm dò xét nhìn, y tá đứng dựa vào bàn làm việc, Diêu Bảo Châu nhận lúc y tá không chú ý vụng trộm chạy ra khỏi phòng bệnh.

Trên sân thượng đầy tàn thuốc chứ không có cái gì.

Diêu Bảo Châu vốn nghĩ đến lên sân thượng ngắm sao, thuận tiện suy nghĩ, nhưng mà ngẩng đầu chỉ có thể nhìn đến thấy bầu trời đen ngòm, lúc này cô mới nhớ tới ở bên trong thành phố không có sao. Lại nhìn phương xa, chỉ có cao ốc lạnh như băng, ánh đèn neon, đường đầy xe, muốn hít một ngụm không khí mới mẻ mới phát hiện ở đây ngay cả không khí cũng không tốt.

Diêu Bảo Châu thở dài một hơi, nghĩ đến nếu chính mình biết hút thuốc thì tốt rồi, bởi vì hiện tại loại tình cảnh này thật sự thích hợp hút một điếu.

Gió đêm làm bay sợi tóc Diêu Bảo Châu, cô mặc quần áo bệnh nhân, chống cánh tay đứng ở mái nhà, nhìn thành thị tối tăm mờ mịt, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Lý Thương Mạc đang hút thuốc đúng lúc thấy hình ảnh như vậy, nhìn gương mặt mộc có chút mệt mỏi, đột nhiên thất thần, không biết như thế nào, bỗng nhiên rất muốn xuyên thời gian nhìn dáng vẻ khi già của cô.

Nhất định cũng rất đẹp.

"Tuổi còn nhỏ không học cái hay, lại học thờ dài?"

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng nói, dọa Diêu Bảo Châu nhảy dựng, nhìn thấy người tới là Lý Thương Mạc.

Lý Thương Mạc mặc quần áo bệnh nhân, bên ngoài khoác áo da, trong miệng ngậm một miếng thuốc, trên chân đi dép lê bệnh viện, dáng vẻ lưu manh vô lại thật sự không giống người đứng đắn.

Anh đi đến bên cạnh Diêu Bảo Châu, cũng không nói chuyện, im lặng hút thuốc.

Diêu Bảo Châu cũng có tâm sự không biết mở miệng như thế nào, hai người bình thường lẩm nhẩm cứ im lặng quái dị như vậy.

Tay Lý Thương Mạc hút thuốc hơi run, tay kia giấu ở trong túi áo, nắm thật chặt một chiếc nhẫn kim cương, căng thẳng đến mức lòng bàn tay đỏ mọng.

Chiếc nhẫn kim cương này là Lý Thương Mạc nhờ người đại diện mua, cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần đắt và to, tình huống bây giờ đặc biệt, đẹp mắt cũng không có tác dụng, quan trọng là... Tỏ ra thành ý, để cho Diêu Bảo Châu ở lại Bắc Kinh, đừng về Mỹ.

Tuy Lý Thương Mạc chắc chắn với chuyện giữ được Diêu Bảo Châu, nhưng dù sao đời này chưa từng cầu hôn, trong lòng vẫn căng thẳng, vụng trộm nhìn Diêu Bảo Châu, không biết lúc nào mới không đột ngột.

Diêu Bảo Châu vốn có thể phát giác được Lý Thương Mạc tâm thần bất an lại hưng phấn, chỉ là trong lòng cô đang suy nghĩ không biết nên nói thế nào để tránh tổn thương người, cũng không để cho mình quá thương tâm.

"Khụ khụ..."

Lý Thương Mạc bỗng nhiên giả vờ ho một tiếng, Diêu Bảo Châu quay đầu đi, không biết lúc nào Lý Thương Mạc đã nhích lại gần, vươn tay về phía cô, khoác lên trên vai cô, sau đó cười trộm dè chừng ôm cô.

Diêu Bảo Châu trong lòng kinh ngạc vừa thương xót vừa tổn thương, Lý Thương Mạc vậy mà có dáng vẻ ngượng ngùng, lại để cho Diêu Bảo Châu cảm thấy anh dường như vẫn là một thiếu niên, hồn nhiên ưa thích cô như vậy.

Tình cảm như vậy quá đẹp để rồi, đẹp đến mức trong tích tắc Diêu Bảo Châu gần như muốn bỏ xuống tất cả đi theo anh yêu đương.

Diêu Bảo Châu cảm giác hốc mắt mình hơi ươn ướt, vội xoay đầu lại, tùy ý tìm cách che dấu chính mình thất thố, hỏi: "Khách của anh đều đi rồi à?"

"Sớm đi rồi, hết giờ đã bị y tá đuổi đi, anh đi tìm em, ai ngờ ở cửa ra vào trông coi có hai người trông không cho anh đi vào, anh đành phải về phòng trước, đợi một lát, nghĩ đến ra sân thượng hút thuốc, không nghĩ tới lại gặp em." Lý Thương Mạc bỗng nhiên cau mày nhìn Diêu Bảo Châu, vẻ mặt khó chịu nói: "Sao em lại quen quân nhân thế? Trong sa mạc nhận biết à? Ai thế? Là người cứu em sao? Bọn họ tìm em làm cái gì à? Có phải vừa thấy đã yêu muốn theo đuổi em?"

Diêu Bảo Châu bị Lý Thương Mạc bắn liên thanh hỏi dồn khóe dờ cười, người này sao ngày thơ như vậy?

"Nghĩ linh tinh gì thế, bọn họ tìm em là việc công."

Lúc này Lý Thương Mạc mới thở phào, việc công là tốt rồi, nếu như là việc tư mà ở một phòng lâu như vậy, có thể không tức chết anh?

"Chẳng nào thì em có hạng mục hợp tác với quân đội trong nước thế?" Lý Thương Mạc bẽn lẽn.

"Trước đó không có, là bọn họ muốn mời em đi tham gia một hạng mục bí mật."

"Hạng mục gì?"

Diêu Bảo Châu bắt đầu dĩ nhiên: "Nói là hạng mục bí mật rồi, làm sao có thể nói cho anh biết?"

"À, vậy được rồi..." Lý Thương Mạc lại hỏi: "Vậy em muốn tham gia sao?"

"Muốn, là hạng mục xịn, rất tân tiến, rất lý tưởng, rất mộng ảo, chỉ có dân tộc giàu có, vĩ đại nhất thế giới mới làm được."

"Em nói làm anh tò mò rồi đây."

"Đáng tiếc em không thể nói cho anh biết, nếu không em cũng rất muốn cùng anh chia sẻ."

"Em nói cho anh biết, thoáng ví von một chút có thể chứ?"

Diêu Bảo Châu im lặng trong chốc lát, Lý Thương Mạc nghi hoặc nhìn về phía cô, Diêu Bảo Châu dường như là đang tự hỏi, gió đêm thổi qua tóc, cô cũng không thấy sao trời, trong mắt lại dường như có vụn ánh sao.

Lý Thương Mạc cảm thấy cô như vậy thật là đẹp mắt.

"Ngôi sao biển cả." Điều Bảo Châu bỗng nhiên nói.

"Ngôi sao biển cả?"

Điều Bảo Châu quay đầu nhìn Lý Thương Mạc, ánh mắt cực nóng kiên định.

"Em muốn đi chinh phục ngôi sao biển cả." Cô nói.

Trái tim Lý Thương Mạc như bị mạnh mẽ va chạm, trước mắt rõ ràng là một gương mặt xem qua rất nhiều lần, anh lại cảm thấy cô thật sinh động, làm cho người ta hướng tới.

Anh nhớ tới ở ven đường lần đầu tiên nhìn thấy Điều Bảo Châu, khi đó cô trang điểm xinh đẹp, một cái nhún mày một nụ cười đều câu hồn đoạt phách, nhưng so ra lại kém gương mặt mộc dịu dàng lúc này, cười đến rạng rỡ như vậy.

Quả nhiên là cô gái anh yêu mến.

Giọng Lý Thương Mạc bắt đầu trở nên dịu dàng. "Nói như vậy em nhất định phải đi à."

Điều Bảo Châu gật đầu nói: "Em đã đồng ý."

"Rất tốt, lúc nào nhận chức?" Lý Thương Mạc lại lộ ra biểu lộ quan tâm của người cha, dặn dò: "Dù sao cũng phải qua một hai tháng chứ, em phải nghỉ ngơi tốt, phải làm quen một chút sinh hoạt bên này."

"Thời gian em đi công tác cụ thể phải giữ bí mật." Điều Bảo Châu ngắt lời Lý Thương Mạc.

"Cái này cũng phải giữ bí mật?"

Điều Bảo Châu về mặt ngưng trọng, gật đầu, nói tiếp: "Không chỉ có nội dung công tác, thời gian công tác, địa điểm công tác cũng phải giữ bí mật."

Lúc này Lý Thương Mạc mới cảm thấy có chút không đúng rồi, cau mày hỏi: "Vậy về sau mỗi ngày em đi chỗ nào anh cũng không biết, khi nào đi anh cũng không hay, lúc nào về anh cũng không biết... Ý em là vậy sao?"

"Em không phải ý này."

"Vậy là có ý gì?"

Điều Bảo Châu do dự một chút, cúi đầu một hồi nói ra: "Công việc này không phải ở Bắc Kinh, địa điểm cụ thể em không thể lộ ra, nhưng có thể nói cho anh, em phải quanh năm ở chỗ đó, gần như là cách ly, cho đến khi công tác của chúng em có đột phá mới thôi."

Trong lòng Lý Thương Mạc hoảng hốt, có một loại dự cảm không tốt, chiếc nhẫn luôn nắm chặt đặt ở trong túi áo cũng nói lòng, chậm rãi chuyển sâu vào trong.

Điều Bảo Châu có thể cảm giác được áp lực, nhưng thời khắc này sớm muộn cũng phải tới.

Cô không dám nhìn vào mắt Lý Thương Mạc, cúi đầu quyết đoán nói cho anh biết: "Loại công việc này phải vô danh vô vị đầu mới tốt, phải mất tám đến mười năm, thậm chí cả đời... Bởi vì tính chất bí mật quá nhiều, được chú ý không phải là chuyện tốt, nếu em ở bên anh, sẽ có rất nhiều chuyện không cách nào đoán trước xảy ra... Cho nên em đồng ý với bọn họ, em sẽ không ở bên anh..."

Trong chốc lát không ai nói gì, thời gian như thể ngừng lại, Lý Thương Mạc vẫn không nhúc nhích nhìn Điều Bảo Châu, không thể tưởng tượng nổi chuyện như vậy cô cứ thế quyết định, một chút do dự cũng không có.

"Em có ý gì?" Lý Thương Mạc chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng không có chỗ phát ra, giọng không nhịn được cao giọng hơn: "Em nói từ bỏ thì từ bỏ luôn hả? Làm sao em biết anh không muốn sống vô danh cả đời?"

"Nhưng anh là thân bất do kỷ đấy." Điều Bảo Châu nói.

Lý Thương Mạc không cách nào phản bác, chỉ biết phản nộ.

"Lý Thương Mạc, nếu như chúng ta cùng chết trong sa mạc thì thôi, nhưng chúng ta không phải... Tại sao cơ thể anh đã không chịu nổi vẫn còn cố tiếp khách? Bởi vì anh biết rõ đó là trách nhiệm của anh. Em cũng thế. Anh là người em yêu duy nhất đời này, đoạn thời gian cùng anh trong sa mạc kia là thời gian rực rỡ nhất trong đời em, thế nhưng em cũng có trách nhiệm, có chuyện chỉ có em mới đi làm được, cho nên em phải đi."

Lý Thương Mạc cảm giác mình thở không ra hơi, anh tức giận đến miệng vết thương đều đau đớn, nhưng tức giận Điều Bảo Châu lý trí, càng tức hơn khi chính anh cũng không biết nên phản bác cô như thế nào.

"Em cũng đã quyết định, anh còn có thể nói cái gì." Lý Thương Mạc nói.

"Anh cũng có thể không cho em đi." Điều Bảo Châu cười khổ nói: "Nhưng mà nếu như em đem quyền lựa chọn giao cho anh, anh có cho em đi không?"

Lý Thương Mặc chỉ cảm thấy trong nháy mắt đã không thể trút giận, đúng vậy, anh sẽ không, anh biết rõ chính mình sẽ để cho Điều Bảo Châu đi làm việc cô cần phải làm, bởi vì anh thật sự là quá yêu đáng về khi cô ngắm trời sao. Điều Bảo Châu như vậy, sao anh cam lòng để cô sống ở thành phố không thấy sao đây?

Nhưng Lý Thương Mặc giờ khắc này không có cách nào lý trí như Điều Bảo Châu, phải đấu tranh từ bỏ đoá n tình cảm này.

Lý Thương Mặc móc chiếc nhẫn từ trong túi ra đặt ở trên bục xi-măng, không nhìn Điều Bảo Châu quay người đi khỏi sân thượng.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51-1

Part 3: Án thơ chưa tận

Nhân gian có giấc mộng tàn của tôi chưa tỉnh

Lý Thương Mặc thật sự không ngờ lần kia ở sân thượng dĩ nhiên cũng là lần cuối cùng gặp mặt Điều Bảo Châu, nếu không anh nhất định sẽ không trẻ con như vậy xoay người rồi đi.

Đêm đó Lý Thương Mặc gần như cả đêm không ngủ, không ngừng tỉnh lại, không ngừng ảo não, rất muốn xông lên trên lay Điều Bảo Châu tỉnh, nhưng lại sợ khi mình đi, có khả năng thật sự sẽ khoá cô vào trong căn phòng tối như mực, khoá từ mười đến hai mươi năm, khiến cô đời này đừng nghĩ đến đi làm cái gì hạng mục bí mật.

Nhưng mà Lý Thương Mặc lại biết rõ anh không thể làm như vậy, không phải vì anh không dám, mà là anh biết rõ anh không nỡ nhốt một con điều hâu vĩnh viễn ở trong lồng, anh biết rõ Điều Bảo Châu nếu như bị nhốt vào lồng sắt sẽ luôn mô miệng mình.

Trần trọc cho đến hừng đông Lý Thương Mặc mới rốt cục mệt mỏi ngủ, sáng sớm mơ hồ nghe được có người mở cửa vào, anh tưởng rằng y tá đến kiểm tra phòng, ý thức mơ màng cảm giác có người hôn một chút trán của mình, nghĩ đến không phải là y tá chiếm tiện nghi của mình đây chứ, nhưng thật sự là quá mệt mỏi, không kiên nhẫn trở mình lại chìm vào giấc ngủ.

Tỉnh lại cũng đã là giữa trưa.

Lúc Lý Thương Mặc mang hoa tươi đi tìm Điều Bảo Châu, lại phát hiện trên giường bệnh Điều Bảo Châu là một bà già ngồi.

Lý Thương Mặc lại càng hoảng sợ, còn tưởng rằng hồng nhan trong nháy mắt già, nhưng rất nhanh ý thức được đây là người khác, nhưng mà rời khỏi cửa phòng bệnh xem xét, tin tưởng mình không đi sai.

Gọi điện thoại hỏi thăm trợ lý, cô ấy nói đã sớm không thấy Điều Bảo Châu, phòng bệnh đã trống không. Đến hỏi y tá, cũng nói không biết, chỉ nói buổi sáng phòng bệnh đã trống có người bệnh mới vào.

Điều Bảo Châu cứ như vậy lặng yên không một tiếng động biến mất rồi.

Lý Thương Mặc cũng tìm người đại diện đi nghe ngóng qua, người đại diện chuyên nghiệp dùng đủ loại quan hệ, cuối cùng lại bỗng nhiên bị người cảnh cáo không được tìm Điều Bảo Châu, nếu không sẽ gặp phiền toái.

Ngành giải trí nhìn như ngăn nắp xinh đẹp, nhưng là đối mặt với sinh tử, còn phải cẩn thận xem người ta có xử lý mình, đối mặt với người khôn cho phép làm cái đuôi, cho nên bọn họ đâu còn dám tiếp tục tra?

Lý Thương Mặc biết rõ anh không tìm thấy Điều Bảo Châu rồi, nghĩ đến bọn họ lần cuối cùng gặp nhau lại là ở trên sân thượng bệnh viện, thành thị tối như mực, không khí đục ngầu, tàn thuốc đầy đất.

Anh đối với cô đột nhiên nóng nảy, không lựa lời nói, một câu cũng không nói, cũng không quay đầu lại mà thẳng bước đi, vậy mà còn không ôm được cô.

Trong phim chia tay luôn triển miên bi thương hoặc là oanh oanh liệt liệt, ra sức ôm, dùng sức hôn môi, dùng sức nói ra lời buồn nôn và hứa hẹn, thế nhưng trong hiện thực chia tay lại không hề báo trước như vậy, vội vàng chặt vật.

Lý Thương Mặc thậm chí đều không muốn tin tưởng đây là chuyện thật.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp đó càng thêm khiến anh tuyệt vọng. Trong vòng một đêm, tin tức về Diêu Bảo Châu biến mất trên internet, thậm chí tìm không được tên của cô. Gửi bất cứ tin tức gì của cô cũng sẽ rất nhanh bị che đậy và xóa bỏ, những bài viết từng thảo luận sôi nổi cũng toàn bộ bốc hơi, Diêu Bảo Châu giống như là chưa bao giờ tồn tại, biến mất khỏi thế giới này rồi.

Lý Thương Mạc vốn còn hi vọng dựa vào nhiệt độ trước đó còn có thể có người trên mạng tìm về Diêu Bảo Châu, nhưng bình luận của anh ở bên trong không có cái tên này, trong tin tức của anh không xuất hiện người này, mà ngay cả chuyện chó săn bao vây anh cũng không nhắc chút nào đến người này.

Lúc này Lý Thương Mạc mới tin tưởng lời Diêu Bảo Châu nói, công việc của cô cần vô danh, không nghĩ tới cô thật sự trở thành một người không tồn tại. Anh chưa bao giờ nghĩ tới cuộc sống vậy mà có thể hoang đường đến nước này.

Vừa mới bắt đầu anh cũng từng phẫn nộ, anh phẫn nộ Diêu Bảo Châu không chào mà đi, sau khi ra viện liều mạng làm việc, trong vòng nửa năm, anh dốc sức liều mạng đến cả công ty đều hận không thể cho anh có thể nghỉ một chút.

Nhưng anh rất nhanh lại nhớ đến Diêu Bảo Châu.

Từng lần rảnh khi quay phim, mỗi một lần ngồi ở trong xe hút thuốc, mỗi lần chỉ cần ngẩng đầu thấy được hoặc là không nhìn thấy vì sao, lúc nói chuyện với mọi người, uống rượu với bạn bè, tụ tập cuồng hoan, từng đêm ngủ không được, ở trong mộng...

Hoá ra một người có thể khắc sâu vào bên trong linh hồn của bạn như vậy.

Từ lúc vừa bắt đầu bị thương hư vô, càng về sau đã quên với ưu thương vô ảnh vô tung, Lý Thương Mạc dần dần đã tiếp nhận trạng thái như vậy.

Có đôi khi đêm dài yên tĩnh, anh nhớ đến Diêu Bảo Châu đều hận không thể muốn hoài nghi người này có phải là một giấc mộng của mình, có phải khi anh cửu tử nhất sinh ở trong sa mạc sinh ra ảo giác.

Trên mạng không tìm thấy căn cứ xác minh tồn tại của cô, bên người không có người nhắc tới cô, cô dường như chỉ tồn tại ở trong trí nhớ của anh.

Cẩn thận tính toán, bọn họ cũng chỉ có duyên phận không quá mười ngày mà thôi, ở bên trong phòng làm việc bất kỳ một nhân viên công tác nào, thậm chí là nhân viên cửa hàng quán cafe đều có duyên phận sâu với anh hơn, nhưng tại sao chỉ có cô khiến anh nhớ mãi không quên thế này?

Về Diêu Bảo Châu, từng hình ảnh Lý Thương Mạc đều cẩn thận găm nhấm, trong đầu anh lặp lại rất nhiều lần, mỗi khi nhớ lại như hazy còn mới mẻ.

Lại không biết qua bao lâu, có lẽ là một hai năm, Lý Thương Mạc phát hiện mình đã không nghĩ đến Diêu Bảo Châu quá nhiều rồi, cô biến thành một người bạn cũ của anh, không còn thống khổ, chỉ còn chút ít hoài niệm, rồi dần sẽ không thể nào nhớ lại.

Cô trở thành một bộ phận bên trong mạng sống của anh, làm bạn với anh.

Vào năm thứ năm Diêu Bảo Châu biến mất, hợp đồng của Lý Thương Mạc với công ty cũng sắp chấm dứt. Năm năm này anh ra sức công tác, không phải cái gì nghệ thuật gia vĩ đại, nhưng tuyệt đối là một nhân viên và thần tượng hoàn mỹ, tận chức tận trách hoàn thành nghĩa vụ của mình đối với công ty và fans.

Dựa vào thái độ của Lý Thương Mạc năm năm này không kiêu ngạo không nịnh nọt lại hết sức toàn lực công tác và thiên phú vốn không tệ của anh, hơn nữa giá trị nhân cao khí và vận khí tốt, quan trọng nhất là vốn liếng sau lưng, đợi Lý Thương Mạc quay đầu lại, phát hiện mình không biết lúc nào cũng đã đứng trên đỉnh núi rồi.

Năm Lý Thương Mạc ba mươi tuổi, đã có được rất nhiều thứ cả đời người đều không chiếm được. Giành được giải thưởng rất nhiều người tha thiết ước mơ, cái gì cũng không thiếu, cũng có vốn liếng khoe khoang cao ngạo, nhưng kỳ quái chính là cái miệng kia đã từng đầy ba hoa, thiếu niên mỗi ngày gây tai hoạ, mấy năm này lại ít mở miệng.

Anh có tiền nổi danh, có danh tiếng tốt, tuy không phải diễn viên trời sinh, nhưng được cho là có diễn xuất vững chắc, không ngăn cản tương tác với bạn diễn, công việc chính là ca sĩ làm cũng tận tâm tận lực, buổi diễn chật ních, thỉnh thoảng phát hành ca khúc cũng không tệ lắm.

Sau khi nhận được giải thanh niên ưu tú, tiếp nhận phỏng vấn, Lý Thương Mạc lại nói mình chẳng qua là một diễn viên tay ngang và một ca sĩ hạng hai mà thôi.

"Tuổi tác phát triển, không giống lúc tuổi trẻ tâm cao khí ngạo, không quen nhìn cái này không quen nhìn cái kia, cảm thấy người khác đều là loại ngu xuẩn, chỉ có chính mình trâu bò. Mấy năm này tôi mới dần dần hiểu ra, tôi chỉ là một người bình thường tài hoa có hạn, không cách nào vượt qua thời đại, cho nên cũng an tâm làm một ca sĩ hạng hai cùng một diễn viên tay ngang. Những đánh giá kia của mọi người dành cho, tôi chỉ có thể xấu hổ, nhưng cũng chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, không dám lơ đãng."

"Thật ra tôi có thể đạt được những thứ này hôm nay, được mọi người khen thưởng khích lệ đều là thời vận tốt, chứ không có liên quan gì đến cố gắng của bản thân, nhưng cuối cùng vẫn là thủy triều đẩy tôi đến nơi đây, tôi chỉ là một con heo ngốc nghếch trên đầu gió, điều duy nhất có thể làm đúng là có một chút tự mình hiểu lấy, không tự cho là mình thật sự có thể bay."

"Tôi biết rõ mình không phải là người gây ra được sóng gió gì, người chính thức vĩ đại là người nhẫn nại vốn không thể chịu đựng được cô độc, không có tiếng vỗ tay, không có người xem, vô danh phần đầu vì tương lai nhân loại, bọn họ theo đuổi ngôi sao biến cả, sáng tạo thời đại siêu việt, đem vận mệnh của mình đặt ở vị trí rất thấp. So với những người chân chính có ý nghĩa đối với cái thế giới này, tôi chỉ cảm thấy hổ thẹn."

Bài phỏng vấn của Lý Thương Mạc lại thu hoạch được một lần sóng lớn tình cảm, khắp nơi đều đang suy đoán bước phát triển kế tiếp trong sự nghiệp của Lý Thương Mạc là như thế nào, là sẽ tự mình thành lập công ty, hay vẫn tiếp tục kí với công ti cũ, Lý Thương Mạc lại bỗng nhiên tuyên bố muốn rời khỏi ngành giải trí.

Anh làm rất đơn giản, gửi thông cáo, sau đó khoá tất cả tài khoản, không xuất hiện trước giới truyền thông nữa.

Ngành giải trí lớp sau xô lớp trước, Lý Thương Mạc hiểu rõ, cho dù anh rời khỏi ngành giải trí có thể gây ra chút gọn sóng, nhưng cũng chỉ là thoáng qua mà thôi.

Tất cả mọi thứ của anh đều không phải là vĩnh hằng.

Gần như cắt đứt tất cả với bạn bè trong ngành giải trí, Lý Thương Mạc ở vùng ngoại thành Bắc Kinh ru rú sinh hoạt trong nhà.

Đương nhiên, ban đầu vẫn có rất nhiều người chưa từ bỏ ý định muốn tìm anh rời núi, nhưng qua một năm, cũng sẽ không có người quan tâm anh nữa. Nổi tiếng thế nào cũng chỉ vậy mà thôi, thần tượng và ngôi sao không xuất iện cũng chẳng còn nhân khí. Coi như là những hình tượng bạn đã từng cảm thấy vĩnh viễn lưu truyền trên màn ảnh, cũng chỉ tồn tại chục năm đã bị quên rồi.

Lý Thương Mạc hiểu rõ đạo lý này, cho nên không chút nào lưu luyến.

Lại qua hai năm, Lý Thương Mạc lại xuất hiện ở trong tin tức, gần như cũng chỉ còn lại có hình ảnh anh quần áo lôi thôi đi chợ mua thức ăn. Người đàn ông đã từng phong hoa tuyết đại, nhưng bây giờ ăn mặc áo cũ ở chợ bán thức ăn chọn cái trắng, đầu tóc rối bời, mặt đầy râu ria, trên chân đi đôi xỏ ngón, trong miệng còn ngậm một miếng thuốc.

Mọi người thôn thức một hồi nam thần già đi, nhân thế tiêu tan, Lý Thương Mạc có thể cống hiến một lớp nhiệt độ cuối cùng cũng đã đốt xong, lúc sau đi chợ mua thức ăn, cũng sẽ không còn bị người chụp trộm nữa rồi.

Chỉ chớp mắt lại qua năm năm, năm đó từ biệt đã qua mười năm.

Lý Thương Mạc đã 35 tuổi.

Sống hơn nửa đời người, cảm xúc sâu nhất của Lý Thương Mạc lại là hư vô.

Có đôi khi anh sẽ nghĩ mười ngày gặp gỡ kia chỉ là chính mình làm một giấc mộng mà thôi, mấy năm này anh học một chút về lập trình, đã biết leo tường như thế nào, ở bên ngoài còn có thể tìm được tin tức cũ mười năm trước của Diêu Bảo Châu, bằng không anh thật sự cũng sắp muốn cho rằng tất cả chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Có đôi khi uống rượu với bạn bè, bọn họ cũng sẽ nhắc đến Diêu Bảo Châu.

"Nhiều năm như vậy cậu vẫn lẻ bóng một mình, có phải hay không vẫn còn đợi cô ấy?"

"Không có."

"Tôi còn không có nói là ai, cậu đã nói không có, còn nói không phải đang đợi cô ấy?"

Lý Thương Mạc cười khô.

"Thật sự không có đợi cô ấy, bởi vì biết rõ đợi không được."

"Aiz, thực sự không nhìn ra, cậu yêu sâu như vậy."

Lý Thương Mạc suy nghĩ nói: "Yêu cũng chưa nói tới đâu, chỉ là duyên phận mười ngày, cũng chưa cùng trải qua điều gì. Bảo là kích thích thì cũng mười năm trôi qua rồi sao còn được."

"Vậy sao cậu nhớ mãi không quên như vậy?"

"Bởi vì cô ấy là một giấc mộng không thể tỉnh lại."

Bạn bè nghe được Lý Thương Mạc nói như vậy chỉ biết im lặng, nặng nề mà thở dài một hơi, thật sự là nghiệt duyên.

"Cậu như vậy cũng tốt, cuộc đời còn có chút đồ tốt. Đều nói đời người là con rận hoa lệ bỏ đầy trường bào, nhưng mà chỉ có con rận là thực, hoa lệ lại là hư vô đấy."

Lý Thương Mạc cũng cười, anh nói: "Đời người có giấc mộng tàn chưa tỉnh của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51-2

Mười năm Diêu Bảo Châu sinh hoạt ngày qua ngày nghiền cứu ở chỗ sâu trong sa mạc, cho đến khi hạng mục bỗng nhiên bị ngừng.

Tuy nghiền cứu hạng mục mười năm, còn không có đột phá lớn đã bị gọi ngừng khẳng định khó tránh khỏi mất mát, nhưng mười năm này tổ hạng mục cũng trải qua không ít lần hi vọng tan thành mây khói, cho nên Diêu Bảo Châu có thể đương đầu với loại cảm xúc này.

Bốn mươi không lắm lạc, Diêu Bảo Châu sống đến bốn mươi tuổi, tuy không đến mức đều thấy rõ mọi thứ, nhưng dù sao cũng không còn thứ gì có thể vịn ngã được cô.

Toàn bộ tổ nghiên cứu đều rút lui khỏi sa mạc, mọi người được sắp xếp đến những nơi khác nhau tiếp tục công việc sinh hoạt, có người lựa chọn đi thành phố lớn, có người lựa chọn về quê nhà, còn Diêu Bảo Châu lựa chọn đi Bắc Kinh.

Tuy cô chỉ dừng lại ngắn ngủi ở thành phố kia, ấn tượng đối với nó chỉ có không khí đục ngầu, gió lạnh lùng, ban đêm không có sao, nhưng có lẽ bởi vì trên thế giới này chỗ đó là nơi duy nhất có người liên quan với cô, cho nên cô gần như không chút do dự đã tiếp nhận công tác ở Bắc Kinh.

Mới tới Bắc Kinh, Diêu Bảo Châu trước tiên muốn thu xếp một chút, rất nhiều năm không sinh hoạt ở thành phố lớn, Diêu Bảo Châu đột nhiên còn có chút không thích ứng.

Mười năm này cô nghiền cứu đều là khoa học tuyến ngoài, bình thường cũng lên mạng, đối với thành quả khoa học kỹ thuật mới nhất đều hiểu rất rõ, nhưng vừa tới nơi này, Diêu Bảo Châu vẫn có một loại cảm giác lạc lõng với thế giới.

Cô có một loại cảm giác kì lạ, như thể là người trong núi, một ngày trong núi ngàn năm trên đời, mình ở chỗ sâu trong sa mạc mười năm, vừa nhấc tay thế giới đã biến ảo mấy vòng, cô cố gắng hiểu rõ một chút vũ trụ, lại hoàn toàn không biết về thế giới này.

Thời trang hiện tại, thuật ngữ thịnh hành của những người trẻ tuổi kia, thần tượng mọi người thích, phương thức giải trí Diêu Bảo Châu cũng không biết, trên người cô có một loại cảm giác không hợp nhau.

Có lẽ là loại cảm giác độc lập với thế giới này, lại làm Diêu Bảo Châu trở nên càng thêm không giống người thường, mặc dù ở trong trường học danh tiếng này, có đủ loại người trâu bò, cô vẫn như cũ là giáo sư được mọi người hoan nghênh nhất trong trường học, số lượng sinh viên muốn theo cô nghiên cứu không ít, mỗi lần cô đi dạy cũng có rất nhiều sinh viên khoa khác thậm chí trường khác cũng đến chiêm ngưỡng phong thái của vị nữ thần vật lý này.

Trên người cô có một loại cảm giác hoàn toàn trái ngược với sự biến hóa khó lường của thế giới này, loại cảm giác thần bí làm tất cả mọi người hiếu kỳ.

Rất nhanh Diêu Bảo Châu được coi là nhân vật chạm tay có thể bỏng trong trường học, cô càng muốn biểu hiện ít lại càng làm người ta muốn tìm tòi đến tột cùng. Tuy mỗi lần Diêu Bảo Châu đều dùng một chiếc nhẫn kim cương trong tay ngăn cản người theo đuổi ở ngoài cửa, nhưng chưa từng có người nào gặp được chồng của giáo sư Diêu, một mình cô ở trong kí túc xá trường học, đọc lai độc vãng cũng không nhìn thấy có đàn ông từng xuất hiện, bởi vậy xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, người theo đuổi bên cạnh Diêu Bảo Châu ngược lại thật sự không gián đoạn.

Suy nghĩ kĩ càng, Diêu Bảo Châu quyết định dứt khoát chuyển ra khỏi ký túc xá trường học, tránh cho thỉnh thoảng có người gõ cửa mang cái này cái kia cho cô, không được yên tĩnh, hơn nữa cũng có thể che giấu lời nói dối.

Bởi vì tài chính có hạn, Diêu Bảo Châu chỉ mua được một biệt thự ở ngoại thành, giá phòng ở đây khá thấp, biệt thự còn có thể hoàn chỉnh, chỉ là đến đêm khuya tới đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ có thể nghe được vài tiếng chó sủa, xung quanh cũng không có bất kỳ cửa hàng và siêu thị, sinh hoạt không quá thuận tiện.

Nhưng mà cũng có lợi, ban đêm ở đây có thể ngắm được vì sao.

Dọn đi hơn nửa năm, Diêu Bảo Châu trải qua sinh hoạt xâm nhập trốn tránh, trong trường học vẫn xuất hiện ít như trước, sinh hoạt cũng chậm chậm trở lại tình trạng quỹ đạo yên tĩnh.

Chỉ có một lần mấy sinh viên đến bên này chơi, trong đêm mọi người cùng uống rượu, bọn họ tò mò hỏi đời sống tình cảm của Diêu Bảo Châu.

"Giáo sư Diêu, rốt cuộc chồng cô là ai thế, sao chưa từng thấy qua lần nào?"

"Đúng vậy, dù sao cũng coi là thầy của bọn em, không cho chúng em gặp được một lần sao."

Diêu Bảo Châu sờ lên chiếc nhẫn trên tay, đó là một chiếc nhẫn kim cương tục khí, bị cô sờ nhiều đến mức đã không còn sáng bóng.

"Thân phận của anh ấy đặc biệt, chúng tôi là ân hôn."

Mọi người tò mò, thế nhưng hỏi lại Diêu Bảo Châu cái gì cũng đều không trả lời, đơn giản chỉ thay đổi chủ đề, hỏi gần đây thích ngôi sao nào.

Điều Bảo Châu cẩn thận lắng nghe, cũng không có nghe được cái tên cô mong muốn.

Các sinh viên hỏi Điều Bảo Châu có thích ngôi sao nào không, Điều Bảo Châu uống một hớp rượu, cười nói: "Sợ là người trẻ tuổi các em không biết đâu."

"Ai vậy ạ?"

"Lý Thương Mạc."

Có hai người ngẩn người, nhưng là hai người kia lại biết rõ, bưng tỉnh đại ngộ nói đó là thần tượng của bọn họ khi còn bé, đã nhiều năm không thấy xuất hiện rồi.

"Hoá ra rất nổi tiếng sao?"

Hàn huyền hai câu, mọi người rất nhanh trò chuyện sang cái khác, đối với ngôi sao hết thời Lý Thương Mạc này nửa phần hứng thú cũng không có.

Điều Bảo Châu nhìn các sinh viên vô cùng náo nhiệt nói chuyện với nhau, trong nháy mắt có một loại cảm giác thế giới rời xa mình, tất cả đều đang điên cuồng mà rút lui, trở lại thời hoàng kim của cô.

Khi đó cô còn trẻ, còn có một trái tim vô cùng mẫn cảm thống khổ, có một linh hồn vỡ vụn.

Cô lái xe việt dã màu vàng, trên đường nhựa cực nóng gặp được tình cảm chân thành, bọn họ cùng rong ruổi trên đường lớn, cùng ngắm mặt trời lặn trên sa mạc, làm tình trong sa mạc, chưa từng thê non hẹn hẹn cũng đã sinh tử gắn bó.

Cả đời này Điều Bảo Châu tạo ra rất nhiều thành tích huy hoàng, nhưng kết quả lại phát hiện huy hoàng đều là thoáng qua tức thì, cái gọi là thành tựu cũng sẽ không ngừng bị phủ định, mà vĩnh viễn ở bên trong tính mạng cô chỉ có trí nhớ mười ngày kia mà thôi.

Sau khi tiễn các sinh viên rời đi, Điều Bảo Châu bật máy tính lên lần đầu tiên tìm kiếm tên Lý Thương Mạc.

Hôm nay là lần đầu tiên cô mới có dũng khí tìm cái tên này.

Cô cũng đã từng nghĩ, đợi có một ngày hẠng mục xong cô có thể trở về tìm anh, nhưng thật sự đợi đến ngày hôm nay Điều Bảo Châu lại cũng không dám rời.

Cô nên đối mặt với anh như thế nào đây?

Anh còn hận cô sao? Hoặc là anh đã quên cô chẳng?

Anh hi vọng cô xuất hiện ở trước mặt anh sao?

Anh còn độc thân, hay là đã sớm có một nửa khác, hoặc là anh đã có con của mình?

Điều Bảo Châu không phải không thể đối mặt, chỉ là còn chưa nghĩ ra lúc nào đi đối mặt, có lẽ hôm nay là thời điểm thích hợp chẳng?

Nhưng mà lại khiến cho Điều Bảo Châu thất vọng chính là, cô căn bản không tìm thấy tin tức mới nhất của Lý Thương Mạc, sáu năm trước anh rời khỏi ngành giải trí sau đó hoàn toàn mai danh ẩn tích, gần đây có một tấm hình anh đi chợ mua thức ăn bị chụp lại.

Trong tấm ảnh anh ăn mặc rất tùy ý, ngâm một điếu thuốc, cau mày chọn rau cải trắng, vẫn là dáng vẻ lưu manh vô lại kia, không sai chút nào trong trí nhớ của cô.

Điều Bảo Châu phụt một tiếng bật cười, sau đó lại rơi nước mắt.

Đến giờ phút này, Điều Bảo Châu mới nhận ra tình cảm trong lòng mình đối với người đàn ông này vậy mà vẫn nóng hổi như vậy, mười ngày ở với Lý Thương Mạc quá ngắn ngủi, nhưng mười ngày đó đã bảo vệ cho tính mạng của cô.

Cô yêu anh sâu đậm như thế, cho dù mặt trời chói chang, bão cát và thời gian đều không thể phai mờ.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51-3

Hai năm này Lý Thương Mạc thường xuyên mất ngủ, nhớ tới chính mình khi còn trẻ dính vào gối là ngủ ngay, lúc này mới cảm giác được thời gian không

buông tha người, chính mình vậy mà cũng thành người trung niên ngủ không yên rồi.

Tính toán năm nay đã ba mươi sáu rồi, dường như sau khi qua 30 tuổi thời gian trôi qua vô cùng nhanh, trong nháy mắt người đã già rồi. Lý Thương Mạc có thể rõ ràng cảm giác được cơ thể và tinh thần đã khác với trước, thậm chí ngay cả tâm tính đều không còn như lúc trước, nhưng thực sự không có thứ gì khiến anh thay đổi, cái làm anh thay đổi chính là thời gian.

Có đôi khi trong đêm ngủ không được Lý Thương Mạc sẽ ở trong sân ngắm sao một lát, một người hút thuốc, có một ngày ngồi ở chỗ kia, bỗng nhiên ý thức được mình đã trải qua cuộc sống quá lâu như vậy rồi.

Anh đã từng là một người nhiệt tình yêu sân khấu khát vọng được khán giả chú ý, được ưa thích, ca ngợi, nếu không cũng sẽ không đi làm ngôi sao. Cũng không biết lúc nào, anh đã trải qua cuộc sống không có khán giả lâu như vậy.

Lý Thương Mạc hút hết điếu cuối cùng, rốt cuộc cảm giác cuộc sống của mình như vậy có thể đã xong rồi. Lúc trước anh giống như là muốn lột da rắn, chỉ có thể tìm một nơi không ánh sáng hoàn thành chuyện này, sau đó có một ngày, vào thời gian chả có gì đặc biệt, Lý Thương Mạc cảm giác mình đã lột da xong, anh hoàn thành chính mình, thời gian đã không còn dư thừa nhiều.

Anh bỗng nhiên rất muốn đi ra ngoài xem, muốn đi đến trong đám người, cũng bỗng nhiên cảm giác được mình có thể làm một chuyện gì đó, vì người khác vì chính mình, thậm chí cảm thấy được anh đã có thể bắt đầu một đoạn quan hệ ổn định, nói không chừng còn có thể kết hôn sinh con, anh cảm giác anh thật sự có thể đi yêu một người rồi.

Hút xong điếu thuốc, Lý Thương Mạc lái xe đi ra ngoài mua thuốc.

Tuy chỉ mới mười giờ, nhưng ở vùng ngoại ô đã là đêm khuya, không có cửa hàng nào còn mở cửa, Lý Thương Mạc lái xe đi về phía trung tâm thành phố.

Trung tâm thành phố ban đêm náo nhiệt trình độ hơn xa ban ngày, dân đi làm ban ngày đều bị nhốt ở trong bốn bức tường xi-măng, chỉ có ban đêm mới được thuộc về chính mình.

Trong thành phố lớn người ăn mặc quần áo lố lăng không lạ, ngôi sao cũng vậy, Lý Thương Mạc ngồi trong xe, lần đầu tiên cảm giác được mình có thể thưởng thức đám người.

Mua thuốc xong, Lý Thương Mạc trung niên phát hiện mình thật ra cũng không có chỗ nào để đi, dựa vào xe hút một điếu thuốc, liên tục từ chối mấy người đẹp ám chỉ, đi cửa hàng tiện lợi mua chút gì ăn rồi lái xe về nhà.

Tâm trạng Lý Thương Mạc cũng không tệ lắm, bật nhạc lái về vùng ngoại ô.

Xe lên cao tốc càng ngày càng ít rồi, đợi đến hết đường rẽ có lẽ đã không có xe khác rồi, đây là một đầu đường cái xuyên qua thôn trấn và đồng ruộng, người ở thưa thớt, ban đêm hiếm khi không có gió, xung quanh yên tĩnh không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ thỉnh thoảng có thể nghe được phương xa truyền đến vài tiếng chó sủa.

Lý Thương Mạc một mình đi trên đường, tùy ý mở một lon cà phê uống, cánh tay gác ở cửa sổ xe, đường cái thẳng tắp, con đường phía trước đen kịt nhìn không thấy điểm cuối, như là vực thẳm, có thể rơi vào đó cũng khiến người ta có một loại khí phách trước nay chưa từng có.

Tốc độ xe gần 180 mã, Lý Thương Mạc lại vẫn còn tăng tốc, dù sao bây giờ là đêm khuya, con đường này anh lái qua hàng trăm lần, dù sao phạm vi tầm mắt cũng không có vật gì.

Nhưng vào lúc này Lý Thương Mạc lại bỗng nhiên nhìn thấy xa xa xuất hiện một "vật thể không rõ", là một chiếc xe con đứng ở ven đường, đành phải tránh.

Xe Lý Thương Mạc lái qua chiếc xe kia, giật mình hoảng hốt, tựa hồ ven đường còn đứng một người phụ nữ, hình như vừa mới vẫy tay về phía anh cầu cứu.

Nói thật, Lý Thương Mạc tuy không kiêng kỵ gì, nhưng vẫn rất kính sợ quỷ thần đấy.

Rừng núi hoang vắng, đã sắp ba giờ sáng rồi, một người phụ nữ đứng ở ven đường vẫy tay về phía anh, quỷ dị giống như đụng phải quỷ.

Lý Thương Mạc không đỗ xe lại, giẫm chân ga, tốc độ xe nhanh hơn nhanh chóng chạy đi, nhưng đi được mấy trăm mét Lý Thương Mạc lại ngừng xe, hút một điếu thuốc rồi vẫn cắn răng quay đầu xe lái về.

Vùng ngoại thành đường cái không có đèn đường, xe Lý Thương Mạc chậm rãi tới gần chiếc xe đỗ ở ven đường kia.

Đèn xe chiếu sáng cô gái vẫy tay, Lý Thương Mạc thấy không rõ dáng vẻ người nọ, chỉ thấy thân hình yếu đuối, mặc áo khoác và quần âu, quần áo già rạn, có một loại cảm giác trật tự, xem ra là làm việc trong công sở.

Dù sao không phải nữ quỷ là được.

Lý Thương Mạc nhẹ nhàng thờ ra, đỗ xe ở ven đường, cô gái kia đi tới, nhẹ nhàng gõ cửa sổ xe. Lý Thương Mạc vừa quay cửa kính xe xuống, vừa nghe được giọng cô.

"Xe tôi hỏng rồi, điện thoại lại hết pin, có thể cho tôi đi nhờ đoạn đường không? Nhà của tôi rất gần, ngay ở..."

Giọng cô bỗng nhiên dừng lại, lúc này Lý Thương Mạc mới quay đầu, thấy được gương mặt luôn nhớ mong.

Ánh mắt hai người đều ngây dại, thời gian như thể dừng lại trong nháy mắt, chớp mắt đã vạn năm.

Nhưng mà bọn họ đều không nói lời dư thừa, có lẽ là cảnh tượng như vậy đã xuất hiện quá nhiều lần trong mộng, lặp đi lặp lại nhiều lần trong tưởng tượng, đến khi xảy ra vào thời khắc này, bọn họ đều biểu hiện vô cùng bình tĩnh, không có kích động la lên tên của đối phương, không có nước mắt, cũng không có ánh mắt uất ức oán giận, cũng chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Lên xe đi."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51-4

Cũng không có ai muốn giải thích gì, càng không có người muốn truy hỏi cái gì, dường như mười năm này chưa từng tồn tại chia ly, Lý Thương Mạc và Diêu Bảo Châu lại ở bên nhau.

Gần như là ngày hôm sau hai người chuyển vào ở chung, cùng nhau sinh hoạt.

Đối với Lý Thương Mạc và Diêu Bảo Châu mà nói, sinh hoạt cùng với người khác đều là lần đầu tiên, nhưng bọn họ giống như là từ đời trước đến hiện tại, hai người rõ ràng không có tí thói quen sinh hoạt nào giống nhau, nhưng lại cực kỳ hòa hợp, đều có thể đạt được niềm vui thú khi ở chung với nhau.

Những tranh cãi nhỏ cũng là không thể thiếu, Diêu Bảo Châu thì thoảng cũng sẽ chảy nước mắt uất ức giống như cô gái mới yêu lần đầu, Lý Thương Mạc thỉnh thoảng cũng sẽ biểu hiện như thiếu niên tức giận quay lưng không nói lời nào.

Nhưng anh sẽ luôn dỗ dành cô, cô cũng sẽ ôm anh cầu xin anh quay đầu lại.

Lúc này mới phát hiện trung niên yêu đương dường như cũng chả khác gì nam nữ thiếu niên, cũng nói lời buồn nôn, làm chuyện nhảm chán.

Nửa năm sau Diêu Bảo Châu và Lý Thương Mạc đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, bác sĩ nói tỷ lệ mang thai của Diêu Bảo Châu rất xa vời, hai người cũng đã chuẩn bị nuôi hai con mèo một con chó, cũng giảm đi không ít phiền toái.

Chỉ là thỉnh thoảng Diêu Bảo Châu nhìn Lý Thương Mạc sẽ cảm thán, tướng mạo của anh cùng với chỉ số thông minh của cô có lẽ sẽ sinh ra đứa con rất tuyệt, vừa thông minh vừa đẹp mắt, quả nhiên là đáng tiếc.

Nhưng mà năm thứ hai Diêu Bảo Châu lại mang thai.

Đội truyền thông bên kia kịp phản ứng, Lý Thương Mạc đã có hai đứa con sinh đôi rồi, đã là một nhà bốn miệng ăn. Hai đứa bé sinh đôi này từ nhỏ đã thể hiện ra linh khí và thiên phú, so với cha mẹ còn hấp dẫn người khác hơn.

Đội đến lúc con cái lại lớn hơn một chút, Lý Thương Mạc lại đi làm, tuy cơ thể đã không còn trẻ trung, nhưng đại thúc trung niên cũng vẫn kiểm được vai.

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Có một ngày Diêu Bảo Châu nửa đêm bỗng nhiên tỉnh lại, ngủ không được, Lý Thương Mạc bên cạnh ngủ rất say, còn ngáy to, cho dù ban ngày gần nắp đẹp đẽ, trước màn ảnh khiến các cô gái mê muội cỡ nào, nhưng đến buổi tối ngáy ngủ, anh cũng chả khác gì những người đàn ông trung niên kia.

Trong phòng có mùi thuốc lá, Diêu Bảo Châu cảm thấy không khí oi bức, mở cửa sổ ra thông khí lúc này mới cảm thấy sáng khoái một ít.

Bọn nhỏ ở phòng bên ngủ say sưa, trên bàn còn có luận văn của sinh viên cần sửa chữa, người đàn ông bên cạnh nằm ngáy o o, tất cả đều thật yên bình.

Diêu Bảo Châu nhìn sao trên đỉnh đầu, không thể tránh khỏi nhận ra một chuyện, nếu không có gì vĩnh hằng, mà ngay cả vì sao đều biến mất giống như gần đây cô cảm thấy cơ thể mình ngày càng già yếu, cho dù dùng mỹ phẩm hay vận động cũng không ngăn lại được.

Ai cũng không thể quay ngược thời gian, ai cũng không thể trốn tránh thời gian thay đổi chúng ta, cô nghĩ đến lúc mình còn trẻ, đau đớn biết bao, nhưng không phải giờ nhớ lại rất bình thản đấy sao?

Đóng cửa sổ lại, quay đầu lại liếc mắt nhìn, Lý Thương Mạc cũng không phát hiện cô đã tỉnh.

Loại cảm giác mình không ngủ được, người khác lại nằm ngáy o o, thật sự khiến người khó chịu, Diêu Bảo Châu bỗng nhiên bốc lên ngọn lửa, đi đến bên giường thờ phỉ phỉ đánh thức Lý Thương Mạc.

Diêu Bảo Châu rung hai cái, lại dùng sức vỗ hai cái, Lý Thương Mạc lúc này mới mơ hồ lặng lẽ trợn mắt, nhưng lại rất nhanh nhắm mắt lại chỉ vô thức vươn tay ôm Diêu Bảo Châu vào trong ngực.

"Bảo Châu ngoan, Bảo Châu nghe lời."

Lý Thương Mạc hôn Diêu Bảo Châu hai cái, giống như là lúc trước vô số lần anh hôn cô như vậy.

"Ngaoan nào, Bảo Châu nghe lời, Bảo Châu ngủ nào."

Lý Thương Mạc vừa vỗ lưng Diêu Bảo Châu, vừa khò khè ngủ rồi.

Diêu Bảo Châu thở dài một hơi, lửa giận cũng tiêu tan, cứ như vậy dựa vào lồng ngực Lý Thương Mạc hai mắt nhắm nghiền, phiền muộn rút lui, cô đột nhiên lại buồn ngủ.

Lúc sắp chìm vào giấc ngủ, Diêu Bảo Châu mơ màng nghĩ chính mình cả đời cứ bình thản như vậy dường như cũng không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Nhớ Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.